STEVE BERRY

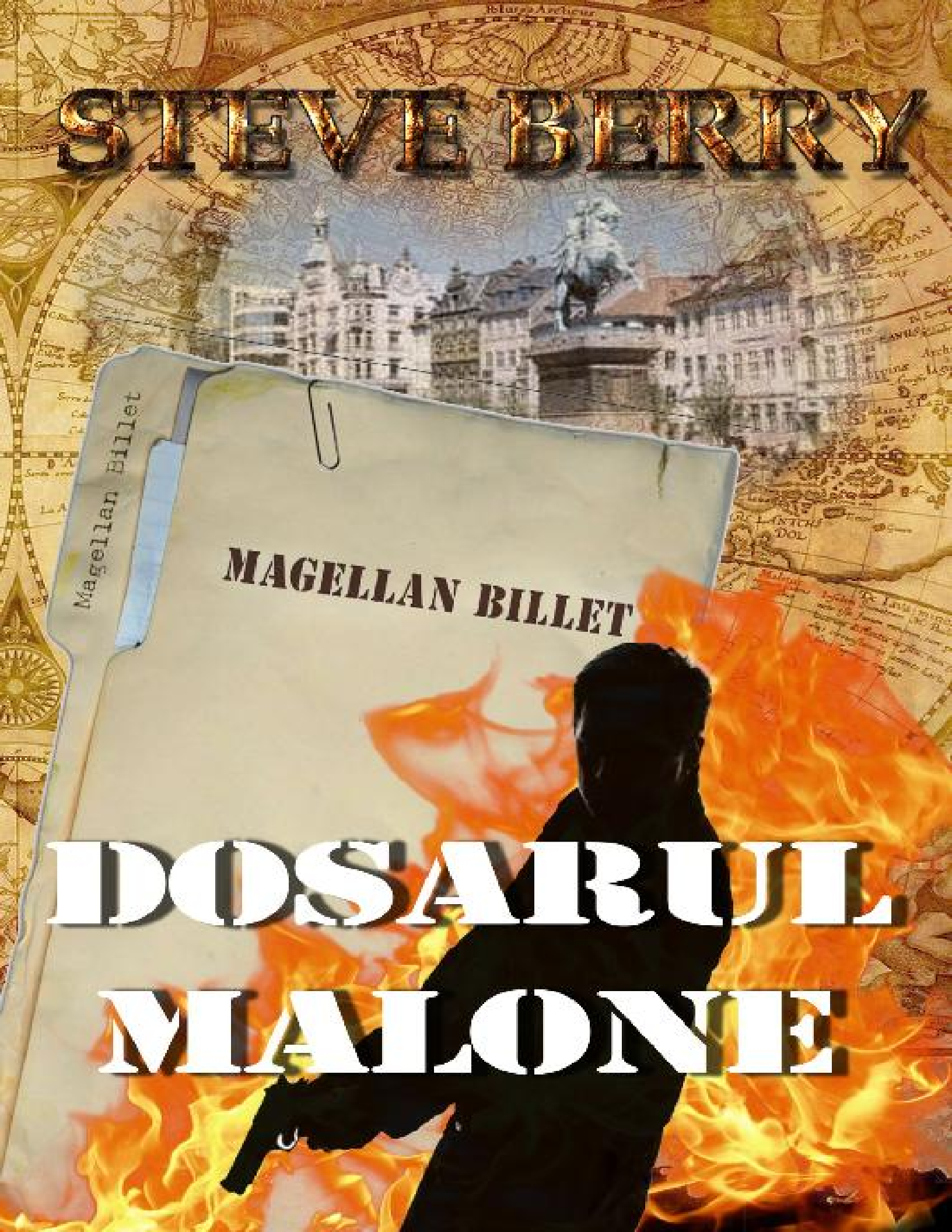

DOSARUL MALONE

STEVE BERRY

DOSARUL MALONE

Povestiri din seria COTTON MALONE

Traducerea: Ştefi Todo

Colecţia
FOILETON-VP MAGAZIN
2020

CUPRINS

DOSARUL MALONE 4

MARCA AMIRALULUI 9

DĂ-I DIAVOLULUI CE I SE CUVINE 45

AURUL DIAVOLULUI 59

EVADAREA DIN BALCANI 97

OASELE DIAVOLULUI 114

TRECUTUL E DOAR PROLOGUL 132

MISIUNE DIN UMBRĂ 160

UMBRA LUI ARTHUR 188

DOSARUL MALONE

Titlul original: *Dossier Malone*

PERSONAL ŞI CONFIDENȚIAL
Dosar Magellan Billet

Doar pentru uz intern
Nu se difuzează

NĂSCUT: Harold Earl Malone, Thomasville, Georgia. Porecla „Cotton”, de origine nedeclarată.

TRĂSĂTURI FIZICE: 1,80 m. 90 kg. Părul blond închis. Ochi verzi.

PĂRINȚI: Forrest şi Peggy Jean Malone. Tatăl a servit în Marina Statelor Unite, ultimul grad, Comandant, dispărut pe mare la bordul USS Blazek. Mama încă în viață, trăieşte în Georgia.

NOTĂ PSIHOLOGICĂ: Deşi Malone şi-a iubit şi respectat tatăl, a rămas furios ani de zile după ce tatăl lui a dispărut. Pierderea a fost concretizată mai mult în singurătate decât în durere. Timpul petrecut împreună a fost limitat la trei ani, de la vârsta de 7 ani până la 10 ani (atât îşi poate aminti Malone) şi acele amintiri sunt vagi şi împrăştiate. El spune că nu există nicio zi în care să nu se gândească la tatăl lui. Niciodată nu a pus întrebări. Pur şi simplu a încercat să-l întreacă, câteodată în mod inconştient. Forrest Malone a fost ultimul căpitan al NR-1A, un submarin strict secret, un militar de carieră care a

absolvit Annapolis. Existența şi dispariția submarinului au rămas secrete. A menționat de două ori faptul că nu are niciun cimitir pe care să-l viziteze. Nicio rămăşiță. Nimic decât o ştampilă „Secret" pe un dosar. De-a lungul vieții sale de adult s-a întrebat ce s-a întâmplat de fapt cu tatăl său. În cele din urmă, a condus o investigație independentă, detaliată în dosarul cu numele „Tezaurul împăratului". Se observă că Malone are încă o furie profundă împotriva Marinei pentru modul în care au tratat dispariția tatălui său.

Mama lui, nativă din Georgia, şi-a venerat soțul. Malone a povestit că nu şi-a văzut niciodată mama plângând, ceea ce probabil explică propria reținere în afişarea emoțiilor. Atipic, Malone şi mama lui nu s-au mutat când se schimbau unitățile la care lucra tatăl său. În loc de asta, ea a menținut o locuință permanentă în Georgia. La serviciul memorial pentru tatăl lui (ținut după dispariția lui Blazek), când garda de onoare a Marinei i-a înmânat un drapel împăturit, ea a refuzat. Nu s-a recăsătorit şi încă se referă la ea ca fiind doamna Forrest Malone.

AFILIERE RELIGIOASĂ: Malone a fost născut şi crescut catolic, dar nu este un practicant religios activ.

TRĂSĂTURI SPECIALE: La vârsta de doisprezece ani Malone şi-a dat seama că are o memorie eidetică – abilitatea de a ține minte obiecte, imagini, cuvinte şi numere cu o precizie extraordinară. De asemenea, şi-a descoperit pasiunea pentru cărți şi citit. Asta s-a concretizat, ca adult, în colecționarea de cărți şi, în cele din urmă, în deschiderea unei librării cu cărți rare. Este predispus la auto-motivație extremă şi devotament obsesiv. Emană încredere fizică şi are o capacitate extraordinară de a analiza împrejurimile. Dur, curajos, categoric, acceptă orice situație aşa cum apare, şi manifestă un curaj extraordinar în situații limită. Foloseşte

umorul ca să-şi bată joc de realitate, să evite o problemă, să întoarcă un argument sau să scape de o încurcătură.

NOTĂ PSIHOLOGICĂ: Sporturile de echipă nu l-au interesat niciodată pe Malone, dar adoră să înoate. Îşi aminteşte cum el cu tatăl lui îşi petreceau timpul înotând împreună. Caii sunt o altă pasiune, ca adolescent a învățat singur să călărească. A învățat devreme în viață să nu se grăbească niciodată cu nimic. Asta duce pur şi simplu la greşeli. Scepticismul e ceva ce consideră sănătos pentru a supraviețui. Dar loialitatea este esențială.

EDUCAȚIA: Malone a terminat al doilea din clasa lui la liceul din Thomasville. A fost acceptat la Academia Navală unde a terminat între primii trei din anul lui. Are o abilitate neobişnuită pentru limbi străine (datorită memoriei eidetice), în acest moment vorbind fluent cel puțin doisprezece, inclusiv araba.

NOTĂ PSIHOLOGICĂ: Nu-i plac spațiile strâmte, închise, aşa că a renunțat la serviciul pe un submarin, optând în locul acestuia pentru şcoala de zbor a Marinei. A obținut notele necesare pentru pregătirea ca pilot de luptă, dar a refuzat, alegând Corpul de Judecători al Armatei. Colegii tatălui său, mulți ajunşi la grade înalte în marină, au considerat că acesta este un curs mai bun. Din respect pentru tatăl lui, le-a urmat sfatul şi a fost acceptat la Universitatea de Drept din Georgetown. A obținut un doctorat în ştiințe juridice în timp ce lucra în Corpul de Judecători la Pentagon. Încă deținea licența de pilot şi un certificat de scafandru, ambele obținute cât era în Marină.

RELAȚII PERSONALE: Căsătorit cu Pam Gauldin la scurt timp după ce s-a alăturat Corpului de Judecători. Au divorțat după aproape douăzeci de ani de căsătorie. După şapte ani de căsnicie s-a născut un copil, Gary, un băiat. După divorț, Malone a aflat că Gary era produsul unei relații pe care o

avusese soția lui în timpul căsniciei. Aceasta fost răspunsul la relațiile în care a fost implicat Malone la începutul căsătoriei lor. Ale lui au fost descoperite în momentul apariției lor, a ei a rămas ascunsă până mult mai târziu. Acest conflict personal a jucat un rol cheie într-o întâlnire recentă dintre ei (vezi dosarul „Conexiunea Alexandria"), apoi din nou în alt incident din Anglia (vezi dosarul „Enigma Reginei"). Gary Malone, deşi fără legătură genetică, seamănă în mod remarcabil cu Malone. Atletic, deştept, iubind călătoriile, îşi petrece lunile de vară în Danemarca. În acest moment, Malone are o legătură cu Cassiopea Vitt, o descendentă a spaniolilor mauri, care locuieşte în Franța (vezi dosarele intitulate „Trădare la Veneția", „Mormântul Împăratului" şi „Codul Jefferson").

NOTĂ PSIHOLOGICĂ: Malone recunoaşte deschis că nu se prea pricepe la relațiile cu femeile şi pare să fie atras de cele cu care are contradicții profunde. El recunoaşte greşelile făcute în mariajul său, considerând că sexul ilicit părea, la acea vreme, o modalitate de a-şi uşura temerile.

CARIERA PROFESIONALĂ: A petrecut şase ani la Departamentul Juridic al Armatei. Excelent ca avocat, a primit opt citări de merit (pe toate le-a refuzat). Promovat de două ori, a obținut gradul de comandant înainte să se retragă. A părăsit Corpul de Judecători al Armatei când a fost transferat la Departamentul de Justiție ca unul dintre primii doisprezece avocați-agenți al Magellan Billet. Directoarea, Stephanie Nell, l-a ales personal pe Malone. A lucrat 12 ani ca agent al Magellan Billet şi a fost recompensat cu nouă citări de merit, refuzându-le pe toate. A suferit trei răni grave cât era în misiune, a patra fiind în Mexico City în timpul asasinării unui procuror. Malone a doborât trei dintre atacatori şi a primit o nouă citare de merit, care a fost şi ea refuzată (vezi dosarul „Răzbunare la Paris"). După incident s-a pensionat din Marină şi a demisionat de la Departamentul de Justiție, invocând riscurile în creştere şi dorința de a face o

schimbare în viața lui. A refuzat un interviu de retragere. Apoi şi-a vândut locuința din Georgia şi s-a mutat la Copenhaga, Danemarca.

ACTIVITĂȚI DUPĂ RETRAGERE: Malone a cumpărat o librărie veche de la un milionar danez, Henrik Thorvaldsen. Banii obținuți din vânzarea locuinței din Georgia a făcut posibilă tranzacția. Afacerea este localizată în Hojbro Plads, într-o clădire deținută de Thorvaldsen. Malone locuieşte la etajul patru, deasupra magazinului, într-un apartament mic. A întreținut o relație personală apropiată cu Thorvaldsen. Rezidența lui daneză a fost posibilă datorită unei vize temporare de muncă pe care a rezolvat-o Thorvaldsen. E membru al Asociației Daneze a Anticarilor. Curios, aşa cum era obişnuit cât a fost în serviciul activ, a continuat să țină sub pat un rucsac care conține un pistol Beretta automat, dat de Magellan Billet (pe care i s-a permis să-l păstreze), paşaportul, o mie de euro, acte de identitate de rezervă. S-a confruntat de două ori cu poliția locală din cauza posesiei unei arme de foc (care nu este permisă în Danemarca). De ambele dăți Thorvaldsen şi-a exercitat influența şi acuzațiile au fost retrase. Directoarea Nelle l-a implicat pe Malone într-un incident personal imediat după retragerea lui (vezi dosarul „Moştenirea Templierilor") demonstrând loialitatea lui continuă pentru ea. A fost, de asemenea, implicat în alte investigații la cererea directoarei Nelle (vezi dosarele „Moştenirea Templierilor", „Răzbunare la Paris", „Mormântul Împăratului" şi „Codul Jefferson") şi în patru de natură mai personală (vezi dosarele „Conexiunea Alexandria", „Trădare la Veneția", „Tezaurul Împăratului" şi „Enigma Reginei"). Nu există niciun motiv să credem că nu va continua. De fapt, există semne că Malone e dispus să devină liber profesionist, disponibil pentru angajare. Această opțiune e în curs de examinare.

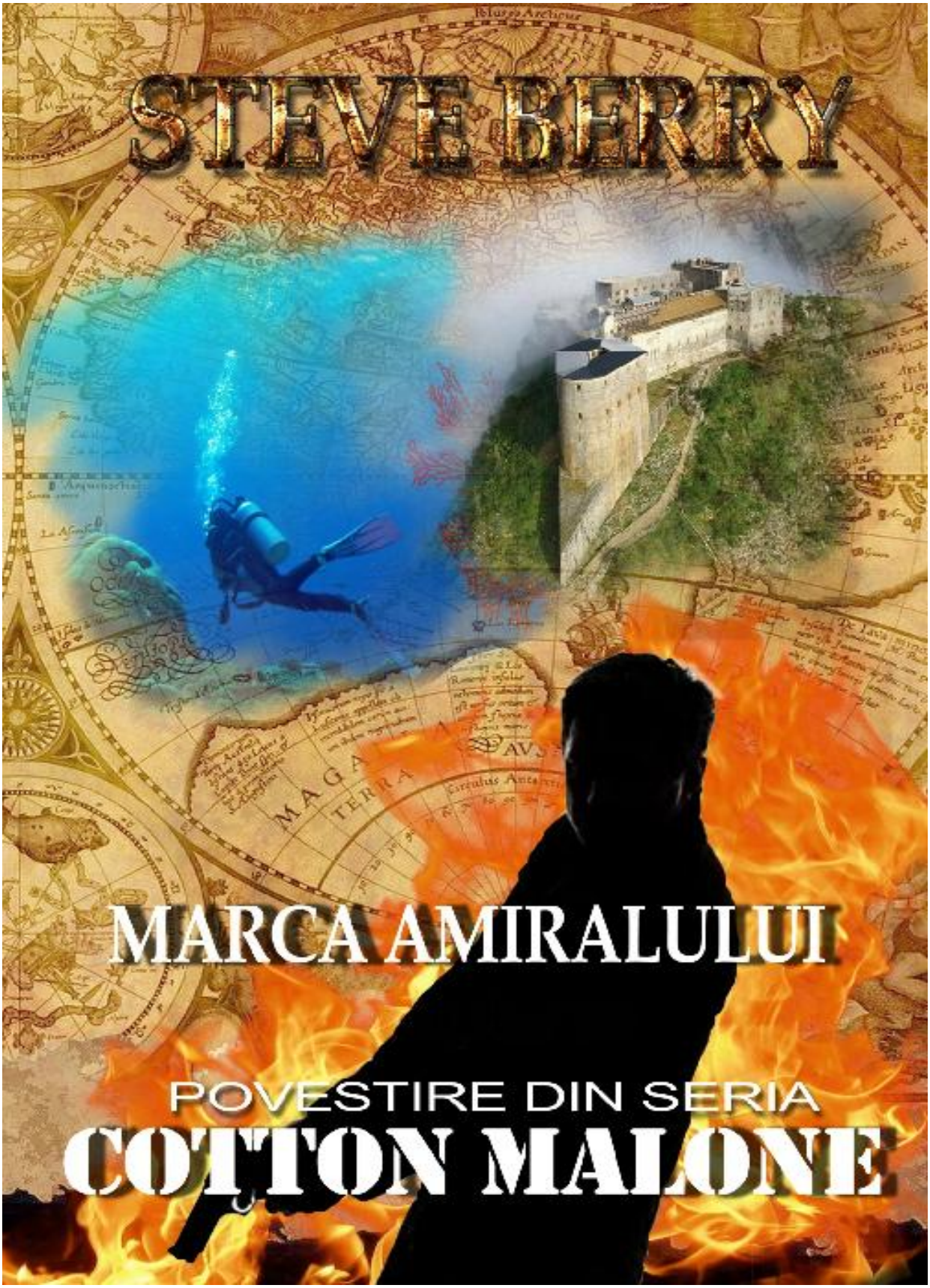
STEVE BERRY
MARCA AMIRALULUI
POVESTIRE DIN SERIA
COTTON MALONE

MARCA AMIRALULUI

Titlul original: *The Admiral's Mark, 2012*

CU OPT ANI ÎN URMĂ[1]

Cotton Malone ura funeraliile. Singurul lucru mai rău era o nuntă. Ambele evenimente implicau o aşteptată expunere a emoţiilor şi ambele aduceau la lumină amintiri care mai bine ar fi rămas uitate. Participase doar la câteva din fiecare de când părăsise marina, cu şase ani în urmă, şi lucra cu normă întreagă pentru Departamentul de Justiţie. Înmormântarea de azi era complicată şi mai mult de faptul că nu-l prea plăcuse pe omul din sicriu.

Scott Brown fusese căsătorit cu Ginger, soţia lui, sora lui Pam. Scott nu avusese niciodată o slujbă adevărată, întotdeauna făcând afaceri riscante pentru investitori, multe dintre scheme fiind la limita legii. Cu doi ani în urmă Malone a trebuit să intervină la autorităţile din Texas şi să potolească una care implicase câteva sute de mii de dolari şi o mulţime de fermieri nervoşi. Printr-un noroc, Scott avea încă banii şi returnarea lor a făcut să dispară totul.

De data asta lucrurile luaseră o turnură diferită.

Scott Brown era mort.

Omorât într-un accident la scufundări pe coasta din Haiti. Ce făcea acolo nu ghicise nimeni. Oficialităţilor haitiene puţin le păsa. L-au pescuit din Caraibe, au clasificat-o ca moarte accidentală şi l-au trimis acasă pentru înmormântare.

O problemă în minus cu care să-şi bată capul.

Una în plus pentru Malone.

— Trebuie să te duci în Haiti, i-a spus soţia. Ginger e devastată.

Sora lui Pam era cu doi ani mai mică, cu zece ani mai imatură şi îi plăceau băieții răi. Scott era al treilea ei soț. Dintre toți, el fusese probabil crema, ceea ce nu spunea prea mult. Arătos, fusese o persoană vorbăreață, plăcându-i străinii, ceea ce în mod sigur îl ajutase la excrocheriile lui. Problema lui era că nu ştia, vorba cântecului, „când să le țină, când să renunțe şi când să plece." Pur şi simplu nu putea rezista tentației de a obține uşor un ban. Din fericire, nu exista niciun copil din acest mariaj şi Ginger avea un serviciu solid care plătea facturile.

— Şi de ce trebuie să merg în Haiti? a întrebat el. Scott s-a înecat. Caz închis.

Un raport însoțise trupul. În el era scris tot ce ştiau localnicii – ceea ce nu era mult – şi era semnat de un inspector de poliție din Cap-Haïtien.

— Scott a sunat-o pe Ginger cu o zi înainte să moară. Părea că are necazuri. Spunea că cineva îl urmăreşte.

— E un mincinos patologic şi *întotdeauna* are probleme.

S-a uitat la fața ei. Care spunea, *Poți să argumentezi cât vrei, dar te vei duce acolo să vezi ce s-a întâmplat*. Aşa că s-a hotărât să încerce:

— Voi fi plecat săptămâna viitoare. Am crezut că vrei să petrec mai mult timp acasă cu tine şi cu Gary.

Fiul lui avea opt ani şi creştea repede. Întâi îl ținuse departe de el marina, acum serviciul lui la Magellan Billet. Lipsise mult în copilăria lui Gary, un punct sensibil în relația lui cu Pam.

Căsătoria lor avea probleme. Şi amândoi o ştiau.

— Vreau să faci asta, a spus ea cu voce calmă. O va ajuta pe Ginger să treacă peste.

— Ce caut?

— Cum aş putea eu să ştiu? Tu eşti agentul secret. Află ce i s-a întâmplat.

Nu avea rost să se mai certe. Când Pam îşi punea ceva în cap, asta era.

Slujba de înmormântare se terminase, cei câțiva care participaseră îi prezentau condoleanțe lui Ginger.

— Ar trebui să le verific apartamentul, a spus el.

Familia Brown locuia în partea de sud a Atlantei.

— Mă îndoiesc că sora ta a fost în totalitate sinceră cu privire la afacerile în care era implicat soțul ei. Ştie ce simțim.

Pam i-a dat o cheie din geantă.

— Am trăit cu un agent destul de mult ca să ştiu cum merge treaba. Du-te, în timp ce toată lumea e la noi după funeralii.

A început să se întrebe cât de mult planificase ea.

— Îmi iubesc sora, a spus ea. Dar e oarbă când vine vorba despre bărbați. Nu va spune nimic din ce se întâmplă.

*

A găsit complexul de apartamente chiar lângă şoseaua interstatală, una din sutele care punctau aria metropolitană a Atlantei. Nicio poartă nu bara accesul şi parcarea era lipsită de maşini, cei mai mulți dintre rezidenți fiind la muncă într-o miercuri după-amiază. Familia Brown locuia la etajul al doilea şi a folosit cheia pentru a intra. Înăuntru era curățenie lună, totul la locul lui. Ginger, ca şi sora ei, aprecia ordinea. Interesant cum încălca acea regulă când era vorba de viața ei amoroasă. Fusese aici doar de câteva ori, deoarece de obicei familia Brown venea la casa lui Malone în cealaltă parte a oraşului.

Nu era sigur ce căuta, dar a găsit un carnet de cecuri într-un sertar, contul deschis doar pe numele lui Ginger, cu 2.400 de dolari. Un cont de economii avea încă 14.000 de dolari. Era bine de ştiut că avea nişte bani sub controlul ei.

O grămadă de scrisori i-a atras atenția.

Apoi cineva a bătut la uşă.

Ceea ce l-a surprins.

Altă bătaie.

Nu a încuiat după ce a intrat. De ce-ar fi făcut-o? Nu era nimeni împrejur. Familia şi prietenii erau la funeralii.

Mânerul a început să se mişte.

S-a retras în dormitor şi s-a strecurat sub pat. O cuvertură cu volănaşe cădea pe trei părți şi îi oferea acoperire. Nu era sigur de ce era necesar să se ascundă, dar ceva nu îi suna bine.

— E cineva acasă? a întrebat o voce de bărbat.

Un moment de tăcere.

— Verificați camerele.

Un spațiu cam de trei centimetri îi oferea puțină vizibilitate în dormitor. Şi-a lipit obrazul de covor şi s-a uitat cum două picioare au păşit în dormitor, au ezitat un moment apoi s-au îndreptat spre baie şi dulap, verificându-le pe amândouă.

— Nu e nimeni aici, a spus o altă voce bărbătească.

Un jaf?

— Sunt încă la funeralii, aşa că avem timp. Caută.

Dacă da, nu părea unul obişnuit.

A auzit cum se deschideau sertarele şi cum căutau prin ele.

— Nu-i nevoie să cauți mai departe, a spus prima voce. Aici e ce voiam.

A ridicat uşor cuvertura, destul pentru a putea vedea mai mult decât pantofi.

Dincolo de uşa dormitorului a observat doi bărbați. Unul avea cam cincizeci de ani, palid, cu părul grizonat şi barba la fel. Celălalt bărbat era mai tânăr, cu părul negru, tenul mai închis. Cel mai în vârstă ținea teancul de scrisori. A pus scrisorile deoparte şi a păstrat una, scoțând ceea ce era într-un plic maroniu mare.

Bărbatul mai în vârstă a dat din cap.

— Se pare că domnul Brown ne-a păcălit. Aici nu e nimic.

— Dar soția lui l-a citit.

— Nu a însemnat nimic pentru ea.

S-a uitat cum scrisoarea era pusă la loc în plic şi aruncată înapoi pe masă.

— Nu trebuie să mai stăm pe aici, a spus bărbatul mai în vârstă. Din nefericire, domnul Brown a reuşit să ajungă înaintea noastră. Răspunsurile pe care le căutăm nu sunt aici, dar trebuia să venim să aruncăm o privire.

Au plecat amândoi, închizând uşor uşa în urma lor.

S-a strecurat afară de sub pat şi s-a repezit la fereastră, uitându-se cum cei doi bărbați ieşeau din clădire spre o Honda albastru-închis.

Au urcat în maşină şi au plecat.

S-a îndreptat spre masă, a luat plicul, apoi a fugit în jos pe scări, încetinind ritmul la un mers normal când a ajuns jos şi s-a îndreptat spre maşina lui.

Honda era la o curbă, îndreptându-se spre poarta de ieşire.

A sărit în maşina lui şi i-a urmat.

*

A oprit motorul maşinii şi s-a uitat cum cei doi bărbați parcau Honda. Au condus de la complexul de apartamente, pe autostrada interstatală 85, apoi au mers spre sud către Fayette County şi un mic aeroport privat. Prima dată s-a gândit că destinația lor era Hartsfield-Jackson International, care ar fi putut fi o problemă. Din fericire, au evitat aeroportul principal din Atlanta. Mai multe avioane cu un singur motor şi două turbopropulsoare de lux aşteptau lângă un hangar mare. Ținte le lui au intrat într-o clădire administrativă de metal, au stat câteva minute, apoi s-au urcat la bordul unui turbopropulsor. Câteva minute mai târziu motoarele au pornit şi avionul s-a îndreptat spre pistă.

A ales să nu se confrunte cu ei.

În loc de asta, ar fi trebuit să fie capabil să afle ce avea nevoie, fără să atragă atenția. Înainte să părăsească maşina a înşfăcat scrisoarea luată din apartament, care avea adresa

expeditorului scrisă de mână: Hotel Creole, Cap-Haïtien, Haiti. A scos o singură bucată de hârtie şi a studiat ce era acolo.

Nu avea nicio idee ce înseamnă combinația de litere.

A aruncat plicul pe scaunul pasagerului şi a ieşit din maşină. În interiorul clădirii a arătat insigna de la Departamentul de Justiție.

— Cine erau cei doi bărbați care au plecat cu avionul chiar acum?

Omul de serviciu, un bărbat ca un buştean, părea că nu vrea să răspundă.

— Putem face asta aici, sau înapoi în Atlanta într-un cadru mult mai formal. E alegerea ta.

Sediul lui Magellan Billet era în Atlanta. Şefa lui, Stephanie Nelle, a insistat cu asta ca o condiție a angajării ei, dorind unitatea departe de Washington şi de Departamentul de Justiție, atât fizic cât şi simbolic. Şi a funcționat. Billet şi-a câştigat o reputație de independență, folosită în cele mai sensibile investigații, atât în interiorul țării cât şi în afară. Doisprezece agenți lucrau sub controlul ei exclusiv, aleşi de ea şi instruiți special. Bineînțeles, el juca la cacealma, din moment ce nimic din astea nu avea de-a face cu Billet. Totuşi, ceva neobişnuit s-a întâmplat.

— Tipul mai în vârstă e Zachariah Simon. Avea paşaport austriac. Celălalt tip era…

Îl privea în timp ce bărbatul încerca să-şi amintească.

— Rócha. Da, asta era. Rócha.

— Mai avea şi alt nume.

Tipul a ridicat din umeri.

— Nu-mi amintesc. Nu am ştiut că trebuie. Au luat un charter, au plătit taxele, au cumpărat combustibil şi au plecat.

— Şi maşina de afară?

— A mea. Au închiriat-o.

— Când au ajuns aici?

— Cu câteva ore în urmă.

— Ai paşapoartele lor?

Cunoştea regulile. Aeroporturilor mici ca acesta li se cerea să păstreze o copie a documentelor de intrare pentru vamă.

— Da, le am.

— Am nevoie de ele.

Şi acum ceea ce voia cu adevărat să ştie.

— Unde s-au dus?

— Tipii ăştia au probleme?

— Dacă au, aici e problema. Ei au plecat, iar tu eşti încă aici.

Spera că mesajul a fost clar.

— Pilotul avionului a întocmit un plan de zbor către Cap-Haïtien.

*

Cap-Haïtien era un oraş de 180.000 de locuitori pe coasta de nord a Haitiului. Arhitectura îi amintea lui Malone de New Orleans, aceleaşi case ca de turtă dulce mărginind străzile înguste, acelaşi sentiment franţuzesc peste tot, deşi sărăcia copleşitoare oprea orice comparaţie ulterioară. Străzile, acolo unde existau, erau pline de gropi şi bălţi, şanţurile puteau de la apa de canalizare. Sute de colibe acoperite cu tablă, care se prăbuşeau în căldură, dominau pantele goale ale muntelui. Cu două sute de ani în urmă portul era plin cu corăbiile negustorilor, care încărcau cafea şi zahăr de pe plantaţiile francezilor. Acum golful era aproape gol, cu excepţia câtorva bărci mici, cu apele distruse de poluare. Un miros puternic de putreziciune umplea aerul umed al după-amiezii. Ieri, după

ceea ce se întâmplase în apartamentul familiei Brown şi la aeroportul din sudul Atlantei, o întrebase pe cumnată despre plic.

— *Ce făceai în apartamentul meu? a întrebat Ginger.*

— *Eu l-am trimis, a spus Pam. Eu i-am dat cheia şi i-am spus să arunce o privire.*

— *De ce?*

— *Soțul tău e mort. Nu vreo să ştii ce s-a întâmplat?*

— *Bineînțeles, dar…*

— *Ai vreo idee ce înseamnă asta? a întrebat-o el, arătându-i hârtia din plic.*

Ginger a dat din cap.

— *A venit din Haiti la o zi sau două după moartea lui Scott. Mi-a spus la telefon că mi-a trimis ceva. Dar nu mi-a spus ce înseamnă.*

— *Şi tu nu mi-ai pomenit niciodată despre plic, a spus Pam, cu o iritare pe care ajunsese să o cunoască.*

— *Nu m-am gândit că era important. Haide, Scott s-a înecat.*

— *Dar a spus că îl urmărea cineva, a spus Pam.*

— *Ştiu. Dar trebuie să recunosc, nu l-am crezut.*

Pam a continuat să o dojenească pe Ginger că nu a spus nimănui despre scrisoare, dar tot ce a obținut au fost lacrimi. Pentru siguranță, a insistat ca Ginger să stea la ei, deşi el se îndoia că vor mai fi alte vizite.

Orice se va întâmpla, se va întâmpla aici, în Haiti.

Înainte să părăsească aeroportul din Cap-Haïtien, a localizat hangarele private şi a observat că avionul din Atlanta era acolo. Înăuntru, 50 de dolari i-au obținut numele hotelului unde stăteau Zachariah Simon şi Rócha. Hotelul Creole. Acelaşi care era notat pe plicul pe care l-a trimis Scott. Ar putea începe cu poliția, sau cu barca închiriată pe care o folosise Scott, sau cu cei doi oameni care veniseră din Atlanta. A hotărât că barca închiriată părea cel mai bun pariu, aşa că a luat un taxi în traficul congestionat din centrul oraşului.

Haiti ocupa jumătatea vestică a unei insule pe care Columb o descoperise în 1492 şi pe care el o numise Hispaniola. Populată la început cu nativi Tainos, apoi cu spanioli, apoi cu sclavi aduşi să lucreze pe plantațiile de trestie de zahăr, insula a ajuns sub controlul francezilor în 1697. Patruzeci de mii de coloniști stăpâneau peste 500.000 de africani. Până în 1790 a fost una din cele mai bogate locuri din lume – sursa numărul unu de profituri a Franței – datorită imensului profit din zahăr, cafea şi indigo. Era şi una dintre cele mai pitoreşti, cu pădurile tropicale dense, apă limpede strălucitoare şi munți înalți. Castele umbrite de palmieri, pline de mobilier parizian, erau ceva obişnuit. Codul Negru stabilea reguli sociale rigide, făcând-o una din cele mai eficiente colonii de sclavi din lume. În cele din urmă, totuşi, mulatri eliberați, urmaşii coloniştilor şi femeile sclave şi-au unit forțele cu mii de alți sclavi şi i-au expulzat pe francezi, întemeind singura națiune care s-a născut vreodată dintr-o revoltă a negrilor.

Apoi a început harababura.

După două sute de ani Haiti era acum cea mai săracă națiune din emisfera vestică, pădurile erau duse, apele distruse, sărăcia un mod de viață acceptat. Citise recent un articol despre cum navele încetaseră să vină – pur şi simplu pentru că pasagerii se plângeau de cât de deprimant era locul.

Şoferul de taxi l-a lăsat la malul mării, unde docurile prăbuşite ieşeau în afară pe o plajă noroioasă îngustă. Magazii de lemn cu acoperişul de tablă se aflau la baza ei, o macara mică aflându-se la capătul uneia. O mare verde deschis, stropită cu pete de albastru, se întindea la orizont. Valuri albe loveau țărmul. Din raportul poliției ştia numele proprietarului care l-a scos din apă pe Scott şi l-a găsit după ce a întrebat prin preajmă.

Vasul avea douăzeci de picioare, cu o cabină mică în față şi o punte dezordonată la pupa. Omul de la bord era scund, slab şi mergea cu un şchiopătat la genunchiul stâng. Avea un

nas lat, maxilarul încordat şi ochi închişi la culoare, iar părul negru era tuns scurt.

— *Bonsoir*. Sunteți Yann Dubois?

Bărbatul a ridicat privirea la el cu un zâmbet slab.

— Vrei să faci scufundări?

— Pare o zi calmă. Poți să mă duci în larg?

A văzut că i-a captat interesul. Erau bani de câştigat şi Dubois părea dispus să accepte.

— Bineînțeles, te duc în larg. Ai certificat?

A negat din cap.

— Nu la mine. Dar am certificat de la Marina Statelor Unite. Mă descurc.

Presupunea că cerința de a fi certificat nu era o mare problemă în Haiti.

Dubois a zâmbit.

— Marina Statelor Unite. E bine, omule. Unde vrei să mergi?

— În acelaşi loc în care s-a înecat tipul săptămâna trecută.

Atitudinea plăcută a lui Dubois a dispărut.

— Eşti de la poliție? Eşti aici să mă deranjezi şi mai mult? Nu vreau asta.

— Nu de la poliție. O rudă. Tipul care a murit era cumnatul meu. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat.

— S-a înecat. Asta s-a întâmplat. Nu a fost vina mea.

— N-am spus că a fost. Vreau doar să văd unde s-a întâmplat. Să arunc o privire. Te voi plăti dublu decât iei de obicei.

S-a uitat cum Dubois lua în considerare oferta, dar rezultatul era clar.

— Să mergem, omule.

*

Malone şi-a pus rezervorul de oxigen şi vesta de salvare, fixând centura în jurul taliei şi ajustând curelele pe umăr. Nu

era cel mai nou echipament dar avea un aspect rezonabil. Drumul de la țărm a fost scurt, pupa intrând în fierbere de la motoarele supraîncălzite. Au ancorat la mai puțin de trei sute de metri de plajă, culorile întunecate în apa turcoaz indicând un recif dedesubt. Un vânt umed bătea în permanență din vest. Păstra ritmul cu tangajul bărcii, bucurându-se să-şi dea seama că mai putea să se țină în picioare.

Marina îl învățase să se scufunde cu zece ani în urmă. Îi plăcuse dar, spre deosebire de tatăl său care a lucrat pe un submarin, el nu a dorit o carieră sub apă. L-a atras cerul, aşa că a învățat să piloteze avioane de luptă. În cele din urmă, s-a îndreptat spre lege, unde şi-a găsit locul întâi ca ofițer al Corpului de Judecători ai Armatei, iar acum în Departamentul de Justiție.

— Mergem în jos zece metri, a spus Dubois în timp ce îşi ajusta propriul echipament. O mulțime de curenți. Ai grijă de tine. Îți arăt unde s-a întâmplat.

— Tu l-ai scos?

— Da, omule. El n-a venit sus, aşa că am coborât eu.

— De ce nu ai coborât cu el?

Dubois l-a privit iritat.

— Pentru că Scotty a spus că nu mă vrea acolo jos.

Nimic din toate astea nu a fost detaliat în raportul poliției. Dar toată chestia era mai mult o prezentare generală decât un raport. Puține detalii, şi mai puține concluzii. Doar o simplă afirmație „accident de scufundare”.

— Scotty? a spus el. Voi doi erați prieteni?

Dubois s-a uitat din nou la el cu o privire rece.

— Îmi plăcea de el. Era în regulă.

Apoi Dubois s-a răsturnat peste margine în apă.

Malone l-a urmat.

L-a întâmpinat imediat un rechin gri de recif. Aerul din tanc avea un gust dulce, uleios, probabil de la un compresor prost. Nu mai fusese sub apă de cinci ani, dar s-a adaptat repede, ascultând sunetul bolborosit al expirației.

Dubois l-a condus până jos.

A verificat adâncimea de la regulatorul său.

Şapte metri.

Suficient de puțin pentru a nu-şi face griji în privința decompresiei.

S-a uitat împrejur în marea acvamarin şi a observat câțiva peşti tropicali ici şi colo, nişte peşti buzați şi un peşte înger, dar nu în numărul mare la care se aştepta. Ştia că recifele din Haiti au fost decimate de pescuitul excesiv şi din cauza sedimentării. Cei mai mulți dintre copacii de pe insulă dispăruseră – tăiați pentru combustibil şi construcții, cu puține replantări – permițând ploilor să se scurgă de pe munți fără nicio oprelişte, cărând cu ele tone de noroi care s-au oprit în mare. Peşti puțini în recif însemnau şi mai puțini care să curețe coralii de alge. Aşa că scheletele de calcar răsucite erau în cea mai mare parte lipsite de viață, totul de culoare verde închis.

Dubois s-a dus către o formațiune la cincisprezece metri mai încolo şi i-a indicat lui Malone că ar trebui să îl urmeze.

A înotat către el.

Un sunet puternic din regulator îi însoțea fiecare respirație. Încerca să ignore gustul neplăcut al aerului şi spera că nu e nimic toxic.

Au ajuns la o formațiune de corali, şi asta, de asemenea, lipsită de polipi. Puțini peşti se înfruptau din alge. Rechinul se îndepărtase. Apa era caldă şi confortabilă, aproape prea mult, şi s-a avertizat singur să rămână în alertă. Razele soarelui strălucitor, întrerupte de suprafață, dansau într-o mişcare rapidă. Dubois avusese dreptate. Un curent constant din față făcea dificilă înaintarea.

Au ajuns la un schelet calcaros, care se ridica trei metri către suprafață, întinzându-se mai mulți metri în mare. O nuanță mai închisă în apă, aflată la câteva sute de metri distanță, semnala adâncimi mai mari şi a presupus că acolo se termina reciful mai puțin adânc.

Dubois a arătat către o deschidere în piatră, unde căzuseră bucăți, descoperind o spărtură care se întindea pe

şase metri. O deschidere mică, precum o peşteră, ducea la o crăpătură. Dubois a arătat cu mâna, indicând că o furtună cauzase stricăciunea.

Malone a înotat mai aproape şi a privit înăuntru. A văzut ceea ce părea să fie cherestea de lemn pe fund, încrustată cu scoici şi alge. Alte forme erau îngropate în nisip, pline de depuneri.

Un soi de epavă. Veche. Ascunsă sub aceste pietre de multă vreme. A arătat – *Asta-i tot?* – şi Dubois a dat afirmativ din cap. Hotărâse că a văzut destul. Va trebui să se întoarcă pentru o cercetare mai detaliată, dar mai întâi trebuia să afle mai multe informații.

A arătat către suprafață.

S-au îndepărtat de zidul de calcar.

Se pare că Scott găsise epava unei nave. Dar probabil că erau mii în aceste ape, din moment ce Cap-Haïtien fusese un port plin de viață. Vase franțuzeşti, spaniole, britanice şi portugheze străbătuseră aceste ape, împreună cu pirații. Era probabil foarte greu şi să numeri vasele care ajunseseră pe fundul apei.

Ce o făcea pe asta aşa de specială?

A expirat şi şi-a întors atenția către suprafață, uitându-se cum urcau bulele de aer.

Următoare respirație nu a mai adus nimic.

Ce?

A încercat din nou, trăgând mai tare.

Niciun pic de aer nu intra prin furtun.

A atins supapa de presiune, care arăta zero.

S-a întors, căutându-l pe Dubois, care era la câțiva metri în spate, privind prin mască. Puținul aer din plămâni era pe terminate, neavând nicio posibilitate să-şi taie cureaua cu greutăți şi să urce şapte metri înainte să leşine. Şi-a dus mâna dreaptă la gât, semnul universal că nu are aer şi a dat din picioare spre Dubois.

Haitianul i-a întins furtunul lui.

Malone a respirat adânc.

Apoi încă o dată.

A mai fost nevoie de încă două inspirații înainte să se stabilizeze.

Au împărțit aerul, apoi s-a uitat cum Dubois a ajuns lângă el. A simțit cum învârte ceva, apoi a observat cum supapa de presiune se muta de la 0 la mai mult de 2.000.

Nenorocitul îi închisese valva de la tanc.

Şi-a fixat furtunul lui în gură şi Dubois a arătat către suprafață. Au ajuns la vas şi Malone a urcat primul, şi-a dat repede jos centura şi a aruncat tancul pe punte. Dubois a urcat şi, înainte să-şi dea seama, Malone l-a pocnit, aruncându-l pe punte. Dubois a rămas nemişcat – ca şi cum se aşteptase la un atac – desfăcându-şi calm centura şi eliberându-se şi el de echipament.

— Ce naiba tocmai s-a întâmplat? a țipat Malone.

Dubois s-a ridicat.

— Scotty nu s-a înecat. A fost ucis. Exact cum ți-am arătat.

Era adevărat, nu simțise deloc că valva de aer era închisă. Niciodată nu s-a aşteptat la asta. Dacă Dubois n-ar fi fost acolo ar fi mort.

— Asta am spus poliției.

— Era singur acolo jos. Cine naiba l-a ucis?

— Celălalt bărbat.

— Raportul poliției nu spune nimic despre un alt bărbat.

— Eu le-am spus. Nu au vrut să audă. Am ştiut că ceva nu era în regulă cu polițistul ăla. Ceva nu era în regulă cu toți de aici.

Ăsta era unul din motivele pentru care forțele de menținere a păcii ale Națiunilor Unite erau peste tot în țară. Corupția era de mult timp un mod de viață în Haiti.

— Nu am vrut să te ucid, a spus Dubois. Dar am vrut să ştii adevărul. Mi-ai spus că Scotty era rudă cu tine. Aşa că trebuie să ştii. Celălalt bărbat l-a omorât pe Scotty.

— Era pe vasul ăsta?

Dubois a clătinat din cap.

— A venit cu altul, ancorat acolo. A arătat spre est. Nu departe. Scufundătorul s-a dus jos. Nu m-am gândit prea mult. O mulțime de scufundători sunt pe aici în fiecare zi. Următorul lucru pe care-l ştiu e că el a venit sus şi vasul a plecat. Dar Scotty n-a mai urcat niciodată. Aşa că m-am dus eu jos.

— Ai aruncat o privire la celălalt tip.

Dubois a aprobat din cap.

— Era bun.

Având o bănuială a păşit spre geanta lui de călătorie şi a găsit copiile celor două paşapoarte pe care le obținuse în Atlanta. I le-a arătat lui Dubois.

— Ăsta e, a spus Dubois, arătând către Rócha.

— Sigur?

— Foarte sigur.

Crima schimba totul.

— Scotty a fost bun cu mine, a spus Dubois. L-am adus aici de câteva ori. M-a plătit bine, întotdeauna a fost drăguț. A venit la mine acasă şi a mâncat cu soția şi copiii mei. Îmi plăcea de el.

Ăsta a fost Scott. Un mincinos. Un hoț. Dar un suflet prietenos.

— Ce căuta Scott?

— Mi-a spus că a găsit *Santa María*.

Asta l-a şocat.

Cunoştea povestea.

În prima lui călătorie, Columb a ancorat undeva în aceste ape. Dar de Crăciun, în 1942, nava lui amiral, *Santa María*, a eşuat pe un recif. Fără nicio posibilitate de a elibera chila, nava a fost dezmembrată, lemnele şi încărcătura au fost duse pe țărm şi folosite pentru a construi o aşezare. Trei săptămâni mai târziu, Columb a plecat cu *Niña*, lăsând 39 de membri ai echipajului în ceea ce a numit La Navidad, prima aşezare a vest europenilor în Lumea Nouă. I-a însărcinat pe acei oameni să exploreze insula şi să găsească aur. Dar când s-a întors, în noiembrie 1493 cu 17 corăbii şi 1.200 de oameni, în a doua

călătorie, La Navidad era cenuşă. Toți cei 39 de membri ai echipajului erau morți, măcelăriți de Tainos. Ceea ce a rămas din *Santa María* ajunsese pe fundul mării şi era căutat de zeci de ani de către arheologi.

Şi Scott o găsise?

— Mi-a spus că e acolo, a spus Dubois. În piatra aia. S-a scufundat de câteva ori. Întotdeauna singur. Până ultima dată.

— Puteai doar să îmi spui toate astea. Nu trebuia să încerci să mă omori.

— Arăți ca un bărbat care poate rezolva lucrurile. Nu ca Scotty.

A simțit ceva în vocea bărbatului.

— Nu-ți place ce i s-a întâmplat?

Dubois a scuturat din cap.

— Nu a meritat asta. Dar nu pot să fac nimic. Poliția are putere aici.

A auzit destul.

— Du-mă înapoi pe țărm.

— O să-l cauți pe bărbatul din fotografie?

— Tu ce crezi?

— Cred că ai nevoie de ajutor. Acel bărbat e aici, în Cap-Haïtien. Ştiu unde. Am maşină. Trebuie să te poți mişca pe-aici. Sunt dator. Dubois a făcut o pauză. Pentru Scotty.

*

A găsit hotelul Creole chiar în Place d'Armes, lângă catedrala Notre-Dame, o clădire victoriană uluitoare, cu intrarea separată de stradă de către o curte plină de frunze, cu poarta păzită de oameni de securitate. Când a apărut, cu geanta în mână, spunând că vrea să se cazeze, a fost invitat înăuntru. Dubois îl adusese cu maşina de la docuri. Acesta era hotelul unde îi spusese omul de la aeroport că vor sta Simon şi Rócha, acelaşi de pe plicul trimis de Scott lui Ginger, acelaşi pe care l-a identificat şi Dubois. Nu avea încă

încredere deplină în noul lui aliat, dar de multe ori a primit ajutor de la localnici. Totul era parte din munca lui. La fel era şi înşelăciunea şi trădarea, aşa că era atent. În favoarea lui era faptul că Simon şi Rócha nu aveau nicio idee că există şi a plănuit să folosească această anonimitate în avantajul lui.

Holul hotelului părea adus direct din secolul al XVIII-lea, cu tavanul boltit şi o grămadă de piatră şi lemn, deschizându-se într-o curte interioară. În spatele recepției a observat mai multe găuri în perete, câte una pentru fiecare cameră. Ceva ce nu prea mai vedeai. Aşa că a hotărât să folosească o şmecherie veche. S-a apropiat şi a spus că vrea să lase un mesaj pentru Zachariah Simon. S-a prefăcut că scrie ceva pe o hârtie, a împăturit foaia de mai multe ori, apoi i-a dat-o recepționerului, împreună cu o hârtie de 10 dolari. Bărbatul a zâmbit, i-a mulțumit, apoi s-a întors şi a introdus nota în deschizătura cu numărul 25.

— Şi aş dori o cameră.

*

Şi-a aruncat geanta pe pat.

Camera lui era la etajul trei, spațioasă, curată, cu decorul minimalist, cu puțină mobilă. Din fericire, şi uşile erau vechi, prevăzute cu încuietori simple, fără mecanisme de blocare. A părăsit camera şi a coborât la etajul al doilea, găsind uşa marcată cu numărul 25.

A ascultat, n-a auzit nimic, apoi a ciocănit.

Încă o încercare.

Niciun răspuns.

A scos micul ciob de diamant pe care-l păstra în portmoneu şi a deschis închizătoarea în mai puțin de cinci secunde, un truc uşor pe care-l învățase în timpul primelor câteva luni de serviciu la Departamentul de Justiție.

Camera era la fel cu a lui. Două bagaje stăteau sprijinite de un perete. Le-a verificat repede pe fiecare şi nu a văzut nimic care să-i atragă atenția. Ceea ce-l interesa pe el erau

hârtiile de pe masă. Una era un raport despre Scott Brown, o investigație de fond surprinzător de detaliată. A trecut peste paragrafe şi a aflat lucruri pe care nu le-a ştiut niciodată despre cumnatul său: unde s-a născut şi a crescut, numărul de pseudonime utilizate, multiplele numere de asigurări sociale asociate cu multele lui identități şi un cont în bancă în insulele Cayman cu aproape 600.000 de dolari în el. Din câte ştia, familia Brown trăia de la un salariu la altul – al ei. Totuşi, era ceva tipic pentru Scott să pună bani deoparte şi să nu-i spună niciodată soției. Cel mai probabil banii din ascunzătoare reprezentau ori bani de folosit pentru următoarea excrocherie, ori bani de trăit între căsătorii.

Un lucru, totuşi, era clar. Cei doi bărbați care ocupau camera asta erau foarte interesați de Scott.

Din nefericire, domnul Brown a reuşit să ajungă înaintea noastră. Răspunsurile pe care le căutăm nu sunt aici.

Asta spusese bărbatul mai în vârstă, Simon, în Atlanta.

Altceva i-a atras privirea.

Un catalog de la o licitație locală care se ținea la alt hotel, La Villa St-Louis, în seara asta. L-a răsfoit. În principal antichități. Câteva bijuterii. Mobilă. Totul de la o proprietate care se lichida. Contrar părerii generale, exista bogăție în Haiti.

A observat nişte notițe cu cerneală albastră pe una din pagini.

Numere. 5.000. 7.000. 10.000.

Deasupra scrisului era un obiect de vânzare.

> Volum mic (215 x 130 mm), 62 de foi cu scris de mână cu cerneală neagră, alte 12 goale. Legată în piele fină originală pe lemn. Semnificativ murdar şi înnegrit, ocazional pătat şi colorat. Pergament olandez, marginile aurite, capetele uzate. Nu se cunoaşte exact proveniența, dar originea este dovedită din secolul al XVI-lea.

O fotografie color înfățișa cartea. Văzuse multe ca asta înainte. Cărțile erau una din iubirile lui. A colecționat sute, toate învelite în coperți de plastic, aşezate pe rafturi de metal în subsolul casei din Atlanta. Pam le ura, deoarece ocupau o grămadă de spațiu, ca să nu mai vorbim de banii pe care îi cheltuia pentru ele. Dar el era un bibliofil înrăit. Un vis de care îşi permitea să se bucure câteodată era că într-o zi va deține un anticariat cu cărți rare.

Se întreba ce e cu această carte de e atât de interesantă.

Broşura scria că licitația începe la ora 6:00 după amiază. Ceasul lui arăta că e puțin trecut de 2:00. S-a hotărât că mai poate să rămână anonim un timp, aşa că va fi acolo să vadă ce se întâmplă.

A părăsit camera, a încuiat uşa la loc şi a coborât pe scări în hol. Trebuia să-l găsească pe Dubois. Aliatul său îi spusese că îl va aştepta pe stradă, lângă intrarea principală. Oamenii se plimbau prin hotel şi curte, două restaurante şi un bar făcând afaceri înfloritoare în mijlocul după-amiezii. S-a întors spre uşa principală şi a fost imediat flancat din fiecare parte de câte un bărbat. Amândoi erau tineri, proaspăt bărbieriți, cu părul scurt, îmbrăcați în mod obişnuit, cu cămăşile scoase pe afară.

— Domnule Malone, a spus unul din ei.

Gata cu anonimitatea. N-a spus nimic şi a aşteptat să facă ei prima mişcare.

— Trebuie să mergi cu noi.

S-a oprit.

— Sper că aveți un motiv mai bun decât asta.

— Cum am spus. *Trebuie* să mergi cu noi.

Le putea face față la amândoi. Nicio problemă. Aşa că nu s-a mişcat.

— Nu trebuie să fac nimic.

Celălalt bărbat a dus mâna la buzunarul de la spate şi a scos un portofel de piele. L-a deschis şi a arătat o legitimație.

Unul pe care o mai văzuse.

HaMossad leModi'in uleTafkidim Meyuchadim

Institutul de Informații şi Operațiuni.

Israel.

— Ce interes are Mossadul în Haiti? a întrebat el.

— Trebuie să vorbim. Dar nu aici.

*

El şi cei doi agenți au ieşit din maşină. A mers cu ei la câțiva kilometri în afara oraşului Cap-Haïtien spre un loc despre care auzise, dar nu-l vizitase niciodată.

Palatul Sans-Souci.

Henri Christophe, sau King Henri I cum s-a autointitulat – înalt, puternic, inteligent şi nesupus – l-a construit în prima parte a secolului al XIX-lea, ca parte a planului său de a arăta Europei şi Americii puterea rasei negre. În cele din urmă, împrăştiate pe insulă, erau şase castele, opt palate şi citadela masivă, dar nimic nu se compara cu Sans-Souci. Un cutremur a dărâmat o mare parte din clădire în 1842 şi nu a fost niciodată reconstruit. Odată echivalentul Versailles-ului, cu cincizeci de camere, o scară în stil baroc şi grădini terasate, găzduind o curte grandilocventă de duci şi ducese, secole de neglijare au permis naturii să preia din nou controlul. Dar, deşi devastate de foc, fără acoperiş, expuse vântului tropical şi ploii, ruinele păreau în armonie cu împrejurimile.

Şi-a urmat paznicii spre ruine peste un covor de iarbă verde. Şi-a amintit că *sans souci* înseamnă „fără grijă”, ceea ce nu descria cu acuratețe emoțiile lui de moment. Deşi israelienii erau aliați, niciodată nu-i plăcuse să aibă de-a face cu ei. Faptul că au fost aici, urmărindu-l şi el n-a ştiut, înrăutățea lucrurile.

În ce naiba se implicase Scott?

Un bărbat îl aştepta la baza castelului în ruine. Era interesant că scopul lui Christophe când construise castelul a fost să arate supremația africană, dar peste tot se vedea prestigiul regal european. Erau puțin oameni în jur, ceea ce

era ciudat având în vedere că era una din principalele atracții ale regiunii.

— Domnule Malone, apreciez că ați venit aici, a spus bărbatul.

Avea cam cincizeci şi cinci de ani, subțire, în formă, cu părul castaniu, fără chelie. Şi el era îmbrăcat lejer şi era clar la comandă. Cei doi bărbați tineri de la hotel s-au retras la o distanță de discreție, fiind atenți la ce se întâmplă, dar nu destul de aproape ca să audă.

— Ai un nume?

Bărbatul a zâmbit.

— Matt Schwartz.

— Şi de ce e serviciul secret israelian aici în Haiti, urmărindu-mă?

— Eşti un bărbat care trebuie urmărit. Ai o reputație. Un agent de la faimosul Magellan Billet. Unul dintre cei doisprezece pe care Stephanie Nelle i-a ales cu mâna ei. De fapt, din ce mi s-a spus, eşti agentul ei preferat, cel pe care-l trimite la cele mai dure operațiuni.

— Nu poți crede tot ce spune agentul meu.

Schwartz a chicotit.

— Nu, aşa e. Ce făceai în camera lui Zachariah Simon?

— Am greşit. Am intrat în camera greşită. Hotelul ăla e ca un labirint.

— Speram că te poți gândi la ceva mai creativ.

— Şi de ce aş face asta?

— Curtoazie profesională?

Acum a zâmbit.

— De ce nu îmi spui de ce sunteți aici?

— Simon e o persoană pe care o urmărim de o vreme. Ştii ceva despre el?

A dat din cap.

— Milionar. Trăieşte în Austria. Familia lui este un mare susținător al Israelului. Au supraviețuit holocaustului, chiar s-au îmbogățit după război. Tatăl şi bunicul lui au ajutat la formarea statului nostru. Dar această a treia generație nu e

nici pe departe la fel de binevoitoare. De fapt, Zachariah Simon e o problemă.

— Terorism?

Schwartz a clătinat din cap.

— Dacă da, nu de felul cu care suntem obişnuiți.

Nu afla mai mult decât ceea ce ar putea dezvălui un rezumat al departamentului, disponibil pentru oricine avea o autorizație de securitate, chiar şi de cel mai elementar nivel. Acest om îşi făcea treaba, fiind atent la ce spune, oferind doar destul cât ascultătorii lui să-i răspundă.

Aşa că i-a spus:

— Nu sunt aici cu treburi oficiale.

— Zău? Ai hotărât să faci o excursie scurtă prin Haiti?

— Cumnatul meu, Scott Brown, s-a înecat aici săptămâna trecută. Am venit să văd ce s-a întâmplat.

— Scott Brown. Schwartz a dat din cap. Şi *acel* bărbat era o problemă.

*

Malone a fost luat prin surprindere de comentariu. Acum se întreba dacă israelienii luaseră parte la ce se întâmplase, aşa că a întrebat:

— Ce a făcut Scott?

— Aproape a distrus un an de eforturi. Făcea nişte excrocherii cu Simon. Dar nu avea nicio idee cu ce are de-a face.

Acum începea să se enerveze.

— Aşa că i-ați lăsat să-l omoare?

— Noi nu am lăsat să se întâmple nimic. S-a întâmplat pur şi simplu. Supravegherea noastră asupra lui Simon e discretă. Nu putem să-l speriem. Nu are habar că-l urmărim. Vreau să rămână aşa.

— Dar ştiai că Scott e în pericol?

— Cu antecedentele lui am crezut că poate să-şi poarte singur de grijă.

— Aţi crezut greşit.

Schwartz a înţeles mesajul, dar nu părea afectat.

— Ştii regulile jocului.

Da, le ştia. Dar asta nu însemna că-i plac sau că le aprobă. Într-o zi, poate, se va retrage şi atunci va putea juca după propriile lui reguli.

— Cumnatul meu a avut o mulţime de şanse. Dar niciodată n-a jucat pentru îmbogăţire. Urmele lui nu erau violente. *El* nu ştia regulile acestui joc.

— Dar a luat ceva ce Simon voia înapoi.

Domnul Brown a reuşit să ajungă înaintea noastră.

— Din nefericire, nu ştim ce.

— Şi vreţi să aflu eu?

— Speram că ai putea să ajuţi.

Încă era enervat de atitudinea nepăsătoare faţă de moartea lui Scott. Nu l-a plăcut el pe Scott, dar era soţul lui Ginger şi ea era din familie, şi asta cumva conta.

Şi l-a lovit o altă evidenţă.

Se pare că nu numai Scott intrase într-o încurcătură. Ci şi el.

— Plec, a spus el.

— Nu până nu spun eu că poţi.

— Nu lucrez pentru tine.

— Dar dacă nu vei coopera, vei părăsi insula. Nu pot risca mai multe interferenţe.

Evaluase deja situaţia şi a tras concluzia că cei doi bărbaţi tineri care-l aduseseră erau toată armata pe care o avea Schwartz, cel puţin aici. Doar câţiva mai umblau printre ruine, nimeni nedând vreo alarmă. A presupus că Schwartz e înarmat, aşa că prima mişcare era evidentă.

A dat din cap şi a zâmbit.

— Nu vei renunţa, nu?

Schwartz a îndreptat ambele mâini spre cer, a ridicat din umeri şi a spus:

— Aşa sunt eu.

— Uite, a spus el, păşind uşor mai aproape, ca şi cum ar fi vrut să-i spună ceva în particular, voi pleca…

Brațul lui drept a zvâcnit şi l-a prins pe Schwartz de gât ca într-o menghină în timp ce-l trăgea către el. Mişcarea l-a prins nepregătit pe adversarul său şi a putut să ajungă sub cămaşa care atârna şi să găsească pistolul despre care ştia că e acolo. Cu arma în mână l-a pocnit pe Schwarz între picioare, dezechilibrându-l.

Un cot în spatele gâtului l-a trimis pe israelian la pământ.

S-a întors şi a văzut celelalte două probleme întinzându-se după propriile arme. A tras către amândoi, făcându-i să fugă derutați printre pietrele sfărâmate, pentru găsi o acoperire.

A luat-o spre dreapta, căutând refugiu în spatele unei coloane care stătea în picioare. Scăparea sa necesita o alergare de cincizeci de metri, înapoi prin cărarea de iarbă spre parcare. Schwartz era încă la pământ, abia mişcându-se, cu ceilalți doi agenți undeva în stânga lui. Următorul loc în care se putea refugia era la şapte metri distanță. A făcut un salt, a atins pământul şi s-a rostogolit spre el.

În direcția lui au venit gloanțe, dar l-au ratat.

A sărit în picioare în spatele unei bucăți de stâncă infestată de licheni şi a privit cum cei doi tineri încercau să ajungă la Schwartz. A folosit acel moment, în care atenția le era distrasă, pentru a alerga înainte şi a sări un zid de piatră înalt care separa poteca cu iarbă de pietrele de dincolo.

Ghemuindu-se, a continuat să meargă înainte până când a trecut de o curbă şi nu mai era în bătaia focului. A sărit înapoi peste zid, în iarbă şi a alergat către parcare.

Şi acum?

Maşina cu care venise aştepta în dreapta lui.

Nu avea nicio şansă să fie cheile în ea, dar a verificat ca să fie sigur.

Erau acolo încă trei maşini şi le-a verificat şi pe acelea.

Nicio cheie, nici acolo.

Trebuia să continue să meargă.

Hârâitul unui motor se auzea de pe drumul înclinat şi şerpuit care ducea înapoi la autostradă.

Un vehicul a apărut de după ultima curbă.

Unul pe care l-a recunoscut.

Dubois.

Motorul zornăia şi pufăia, dar pentru el suna ca o orchestră minunată. Aliatul său a oprit. A sărit în scaunul pasagerului şi a spus:

— Bună sincronizare.

— V-am urmărit de la hotel. Nu arătau ca nişte oameni buni.

— Nu sunt. Să plecăm de aici.

Apoi s-a gândit la ceva.

— Aşteaptă.

A deschis uşa, s-a ridicat şi a tras câteva focuri în maşina israelienilor, dezumflând un cauciuc din spate.

*

Au mers înapoi spre Cap-Haïtien, cu anvelopele tremurând, drumul mizerabil fiind mai mult gropi decât asfalt. Nimeni nu i-a urmărit şi Dubois a hotărât să-l ia la el acasă.

— Scotty a fost aici de multe ori. Îi plăcea.

Locuința era o altă baracă, cu tablă pe margini, acoperită cu tablă, câțiva zeci de metri pătrați. Era aşezată printre alte câteva sute, în estul oraşului, nu departe de aeroport, cu pământul invadat de buruieni. Caprele se plimbau pe-acolo în față şi în lateral, şi un grup de copii se juca. Duhoarea era copleşitoare, dar începuse să se obişnuiască. Şi apoi, cine era el să judece? Dubois părea un muncitor serios, un bărbat decent, care l-a plăcut în mod dezinteresat pe Scott Brown. Viața era dură aici, dar el făcea tot ce putea.

Mai mult, îi era dator.

Doi dintre copii s-au repezit spre ei. Băiatul avea nouă sau zece ani, fata era puțin mai mică. Ambii l-au îmbrățişat

pe Dubois.

— Aceştia sunt ai mei. Violine este fiica mea scumpă, dar Alain este viitorul bărbat în casă.

Malone a dat din cap spre ei.

— El e Cotton Malone. Era apropiat de Scotty, le-a spus Dubois.

— Şi tu eşti agent secret? a întrebat Alain.

I-a aruncat lui Dubois o privire întrebătoare.

— Scotty le-a spus că e un agent al americanilor. Că lucra pentru Billet.

A hotărât să nu se amestece în minciunile nimănui.

— Cred că se numeşte Magellan Billet.

— Aşa a spus Scotty. O chestie foarte secretă.

— Scotty a mai spus ceva?

Dubois a clătinat din cap.

— Doar că era aici într-o misiune. Avea nevoie de ajutor. I l-am dat, aşa cum ți l-am dat şi ție.

Copilul a fugit înapoi la prietenii lui. În uşa colibei a apărut o femeie. Era subțire, cu părul lung, cu ochi strălucitori şi fața proaspătă.

— Ea e Elise. Soția mea.

Malone a dat mâna cu femeia şi ea i-a aruncat un zâmbet cald.

— Erai rudă cu Scotty? a întrebat ea.

El a aprobat din cap.

— A fost căsătorit cu sora soției mele.

— Ne-a plăcut mult de el. Era un om bun.

Engleza ei era mai bună decât a lui Dubois şi nu avea niciun accent, fiecare silabă fiind perfect pronunțată.

— Elise predă la şcoală, a spus soțul ei cu mândrie în voce. E foarte bună la asta.

Licitația începea peste trei ore. Între timp s-a hotărât să stea de vorbă cu Stephanie Nelle. Deşi această călătorie nu începuse ca şi o afacere a lui Magellan Billet, lucrurile s-au schimbat. Şefa lui trebuia să ştie despre israelieni.

— Trebuie să dau un telefon, a spus el. Ies afară să pot vorbi liniştit.

— Stai cât ai nevoie, a spus Dubois. Elise face mâncarea. Mâncăm.

A dat din cap să le mulțumească pentru ospitalitate şi a găsit telefonul în buzunar. Era tehnologie de ultimă generație, de la Magellan Billet, cu legătură la satelit. Cel mai mic produs de pe piață, fabricat numai pentru serviciile secrete ale Statelor Unite. Dar se întreba cât timp va mai dura până când telefoanele tuturor vor avea aceleaşi tehnologii.

Stephanie era în biroul ei şi a răspuns la telefon.

— Credeam că eşti în concediu, a spus ea.

— Şi eu.

I-a spus ce s-a întâmplat, nelăsând nimic pe dinafară.

— Schwartz are dreptate, a spus ea. Zachariah Simon e un fanatic care doar recent a apărut în atenția noastră. Nu ştim sigur ce caută, dar am transmis tot ce am aflat către israelieni şi ei au devenit extrem de interesați.

Îşi cunoştea şefa.

— Aşa că ai făcut o verificare completă?

— Bineînțeles. Simon e bogat, singuratic şi fanatic religios. Dar se ține departe de orice. De asemenea, stă în mod declarat în afara politicii şi nu vorbeşte niciodată cu presa.

— Cu alte cuvinte, e prevăzător.

— Cam prea mult, după părerea mea.

— Ce face în Haiti?

— O întrebare excelentă. Îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat cumnatului tău, dar a fost depăşit de situație.

— Asta-i evident. Ce nu e, e de ce vrea Mossadul să scape de noi.

— Aş vrea să ştiu ce pun la cale.

Se gândise că asta s-ar putea să vrea ea şi el avea o cale ca să afle.

— Pot să fac asta, dar voi avea nevoie de puțin ajutor din partea ta. Vreau să merg la licitație şi să cumpăr cartea aia.

Simon o vrea. Presupunerea mea e că şi israelienii sunt interesați. Dacă nu pentru altceva, măcar va fi intrarea noastră în acest joc.

— Sunt de acord. Fă-o. O să-ți trimit bani. Dar, Cotton, păstrează prețul rezonabil. Bine?

— Nu fac asta întotdeauna?

*

A mers înapoi spre casă, auzind oameni peste tot în jurul lui, unii din propriile locuințe, alții de afară, în după-amiaza luminoasă. Înăuntru a descoperit că Elise Dubois gătea orez şi fasole, împreună cu o supă de cartofi, roşii şi carne, toate fierbând pe o mică plită electrică. Casa avea patru camere, cu mobilă puțină, totul fiind curat şi ordonat.

S-a aşezat la masă cu Dubois şi cei doi copii.

— Cu ce te ocupi? l-a întrebat gazda sa.

Din nou a hotărât să nu dezvăluie minciuna lui Scott.

— Lucrez pentru aceiaşi oameni pentru care lucra Scott.

— Eşti agent secret? a spus Violine, fața fetiței fiind aprinsă de anticipare.

— Nu ca Scotty. El era pe o treaptă mai înaltă decât mine. Dar lucrez pentru aceiaşi oameni.

— Scotty ne-a învățat lucruri, a spus Alain. Lucruri de agent secret.

Băiatul s-a ridicat de la masă şi a fugit din cameră.

— Sunt emoționați, a spus Dubois. Nu întâlnim oameni ca Scotty tot timpul.

Elise a adus mâncarea pe masă.

Dubois a strâns mâna soției sale cu afecțiune.

— E profesoară bună şi bucătăreasă bună.

Alain s-a întors cu nişte hârtii, pe care le-a afişat cu nerăbdare.

— Domnul Malone nu are timp pentru asta, a spus mama băiatului. Stai şi mănâncă-ți mâncarea.

Malone a zâmbit.

— Nu e nicio problemă.

Alain a arătat.

— Poți citi mesajele?

Toate cele trei bucăți de hârtie erau albe.

A dat din cap.

— De ce nu le citeşti tu pentru mine?

— E uşor.

Băiatul a sărit în picioare pe scaun şi a ținut foile albe la lumina de deasupra capului. Încet, pe hârtie au apărut litere maro.

BUNĂ ALAIN.

Atunci a ştiut. Suc de lămâie. Reacționând la căldura becului.

— Ăsta-i un vechi truc al spionilor. Scotty nu ar fi trebui să ți-l dezvăluie.

— E un secret? a întrebat Violine.

— Şi tu îl foloseşti? a spus Alain în timp ce cobora. Scotty a spus că agenții secreți îl folosesc tot timpul.

— A avut dreptate. Îl folosim. Tot timpul. Dar nu poți spune nimănui.

— Scotty a fost un bărbat bun, a spus Elise. A petrecut mult timp cu copiii. Am fost atât de trişti când a murit.

A văzut că ea vorbea serios. Evident, Scott îşi făcuse un aliat din Dubois şi familia sa, cimentând asta cu vorbele potrivite, spuse în momentul potrivit, dublate, cel mai probabil, cu sclipirea generoasă a banilor. Magellan Billet? Interesant că Scott a folosit asta drept acoperire. Ce fel de excrocherii făcea cumnatul său?

Se îndoia că aceşti oameni ştiau.

Aşa că şi-a ținut gura şi i-a lăsat să continue să gândească cele mai bune lucruri.

*

Malone a intrat în La Villa St-Louis, hotelul situat în afara Cap-Haïtien, pe coastă, într-o clădire remarcabilă, cu

influențe spaniole şi franțuzeşti. Mai luxos decât locul în care stătea, cu terenurile luxuriante îngrădite şi păzite. Licitația se ținea într-un hol lambrisat în care încăpeau confortabil câteva sute de oameni. A estimat că erau acolo mai puțin de şaptezeci şi cinci, mulți deja aşezați şi aşteptând primul articol. În dreapta şi aproape în față stătea Zachariah Simon. Celălalt bărbat, Rócha, nu se vedea. Malone s-a aşezat pe un scaun din stânga podiumului central, la capătul unui sector de opt locuri.

Un exemplar din *International Herald Tribune* din acea zi era pe scaunul alăturat. Ca să se facă mai puțin vizibil a apucat ziarul şi a citit prima pagină, observând un articol despre un reporter de la *Los Angeles Times* al cărui nume îl cunoştea. Tom Sagan. Prins cu falsificarea unei poveşti despre Orientul Mijlociu. Interesant. După o investigație internă, *Times* l-a dat afară pe Sagan şi şi-a cerut scuze pentru scandal. Păcat. Niciodată nu l-a considerat pe Sagan un tip care să mintă. Ochii lui au alunecat de pe ziar, ținând o privire pe ce se întâmpla.

Intrau mai mulți oameni.

Licitația a început şi patru articole au fost vândute, trei picturi şi o piesă frumoasă de mobilă din mahon, toate din aceeaşi proprietate care se lichida. În conformitate cu catalogul, cartea din secolul al XVI-lea va fi a cincea licitată şi a fost adusă înăuntru de un angajat cu mănuşi albe, care a aşezat-o în fața adjudecătorului.

S-a deschis licitația. Simon nu a pierdut timpul.

— Cinci mii.

Malone a aşteptat să vadă dacă altcineva făcea o ofertă. Nefiind nimeni, a făcut el una.

— Şase mii.

Adjudecătorul a aruncat o privire mulțimii şi a aşteptat.

— Şapte mii, a venit răspunsul lui Simon.

— Opt, a adăugat repede Malone.

— Zece.

O voce nouă.

Din spate.

S-a întors şi l-a văzut pe Matt Schwartz, în picioare, cu mâna ridicată pentru a se identifica.

Simon i-a aruncat şi el o privire noului venit, apoi a spus:

— Doisprezece.

Malone s-a hotărât să vadă cât de tare doreau cartea austriacul şi israelienii.

— Cincizeci de mii.

Adjudecătorii erau de obicei cunoscuți pentru fețele lor imobile, dar pe acesta l-a prins clar nepregătit. S-a văzut surpriza, dar a dispărut repede înainte de a întreba:

— Alte oferte?

— Şaptezeci şi cinci de mii, a spus Schwartz.

— O sută de mii, a supralicitat Simon.

Se părea că amândoi voiau cartea. *Bine, hai s-o facem cu adevărat interesantă.*

— O sută cincizeci de mii.

Linişte.

Nici Schwartz nici Simon nu au mai licitat.

Adjudecătorul a aşteptat treizeci de secunde înainte să întrebe de o nouă ofertă.

Niciun răspuns.

— Vândut.

*

Malone a acceptat cartea, pusă în siguranță într-o pungă de plastic transparentă, împachetată în hârtie maronie. Cei 150.000 de dolari fuseseră transferați în contul companiei de licitații, mulțumită unui cont online pe care în accesase cu parola pe care i-o dăduse Stephanie.

Îl va omorî.

Tocmai aruncase o grămadă de bani publici pe o cumpărătură discutabilă.

Dar cel puțin atrăsese atenția tuturor.

A ieşit din hol şi, înainte să părăsească hotelul, a ocolit pe la toaletă. Acolo a intrat în una din cabine, a desfăcut cu grijă pachetul şi a pus cartea învelită în plastic sub separator. Cu o mână a desfăcut oferta de la licitație, apoi a scos o altă carte – un roman franțuzesc cumpărat înainte să sosească – pe care Malone a băgat-o în învelitoarea maronie. A părăsit cabina şi baia. Dubois va aştepta cinci minute apoi va face acelaşi lucru, ducându-se acasă cu premiul.

Ştia că nu va dura mult şi, exact când părăsea hotelul şi mergea pe cărarea luminată spre stradă, cineva l-a strigat.

— Ai plătit mult prea mult pentru aia.

S-a oprit şi s-a întors.

— Şi tu eşti?

— Bărbatul pe care l-ai bătut la licitație. Zachariah Simon.

Bărbatul mai în vârstă s-a apropiat, dar nu a întins mâna spre el. Bine. Ar fi preferat să-l strângă de gât pe nenorocit.

Simon a arătat către pachet.

— De ce te interesează?

A ridicat din umeri.

— Colecționez cărți.

— De ce asta?

— Ştii deja răspunsul la întrebarea asta.

— Totuşi, de ce simt că tu nu ştii? Ceea ce-i interesant.

— Luminează-mă.

Simon a arătat printre palmieri, spre ocean şi cerul care se întuneca.

— Nu departe de aici a fost primul loc în care s-au aşezat europenii în Lumea lor Nouă.

— La Navidad.

— Ah, văd că nu eşti total ignorant. Columb a lăsat treizeci şi nouă de oameni ca să caute aur şi să formeze o colonie. Dar nu au supraviețuit un an. Măcelăriți de Tainos pentru cruzimea lor față de nativi.

— O victorie rară a băieților buni.

Fiind un bibliofil însemna că e şi cititor. Citise mult despre Columb şi secolul de după descoperirea lui. Culturile care existaseră de mai multe milenii au fost exterminate în mod violent – sute de mii au murit – totul în numele religiei şi alimentat de lăcomie.

— Cine eşti tu? a întrebat Simon.

— Harold Earl Malone. Dar toată lumea îmi spune Cotton.

— Interesantă poreclă. Cum ai…

— Poveste lungă. A arătat către pachet. De ce vrei asta?

— Ce ştii despre Cristofor Columb?

Un răspuns ciudat la întrebarea lui.

— În 1942 a navigat pe oceanul albastru?

Simon a făcut o grimasă.

— Nu am un simț al umorului prea dezvoltat. După accentul tău, aş spune că eşti din sudul Americii.

— Băiat din Georgia. Născut şi crescut.

— Acel vers pe care l-ai citat, a spus Simon. E dintr-un poem scris pentru comemorarea Zilei Columb, pe care dintr-un oarecare motiv americanii simt nevoia să o celebreze.

— Cred că e doar o scuză ca să-şi ia o zi liberă de la muncă.

— Asta ar putea fi adevărat, dar poemul este o ficțiune. Aproape nimic din el nu e adevărat. Cu toate acestea, a fost folosit de decenii ca un instrument didactic.

— Nu pari un fan al lui Columb.

— Nu ştim nimic despre Cristofor Columb.

Clar că bărbatul voia să vorbească, ceea ce îl deranja pe Malone. Se aşteptase la mai multă acțiune. Şi unde erau israelienii? În apropiere? Spera că da. De data asta se baza pe ei.

— Locul naşterii, părinții, unde a fost crescut, educat. Prima parte a vieții. Toate astea sunt necunoscute, a spus Simon. Nu ştim nici măcar cum arăta Columb. Toate portretele care există au fost pictate la mult timp după moartea lui de către oameni care nu l-au văzut niciodată. Dacă ai citit multe cărți despre el, aşa cum am făcut eu, ai şti

că fiecare se contrazice cu celelalte. Columb însuşi doar a adâncit misterul, deoarece de-abia a vorbit despre el în timpul vieții şi puținele mențiuni pe care le-a făcut nu au fost consistente.

— Poate că a avut vreun motiv să țină lucrurile confuze.

— Asta a făcut, domnule Malone. A făcut-o, cu adevărat. Dar acel motiv nu e important în situația prezentă. Ce e relevant e cartea.

A hotărât să nu se mai joace.

— De ce l-ai omorât pe Scott Brown?

— Am bănuit că e o legătură. Apreciez că eşti direct, aşa că îți voi răspunde la întrebare. Domnul Brown a furat de la mine.

— Şi ce a furat?

— Cartea pe care ai cumpărat-o. A fost în proprietatea mea, apoi domnul Brown a hotărât să o ia, însuşindu-şi recompensa pe care o oferea proprietarul pentru înapoierea ei.

— Deci tu ai furat-o primul?

— Acesta-i felul în care e făcută lumea, aşa cum sunt sigur că înțelegi. L-am angajat pe domnul Brown ca intermediar, să aibă grijă de carte, dar el a hotărât să meargă pe alt drum.

— Îi stătea în caracter.

— Într-adevăr. Dar de data asta i-a fost fatal.

— Aşa că l-ai omorât. Sau, aş spune, asociatul tău l-a omorât.

— Există consecințe când îți asumi riscuri. Am fost avertizat asupra trecutului domnului Brown. Nu fac afaceri cu oameni pe care nu-i cunosc. Dar am crezut că taxa pe care i-am plătit-o era suficientă. Din păcate, am greşit.

— Avea o soție.

— Atunci ea ar trebui să-mi mulțumească. Să fii căsătorită cu cineva care e în mod natural necinstit nu poate fi o plăcere.

Era de acord, dar Ginger l-a iubit pe idiot. Şi indiferența acestui nenorocit arogant, ca şi cea de mai devreme a lui Schwartz, îl enerva.

— Mi-am petrecut cea mai frumoasă parte a vieții mele de adult studiindu-l pe Cristofor Columb, a spus Simon. Mă consider un bun cunoscător al particularităților lui…

— Şi care e scopul pentru care se pare că a meritat să faci acest efort?

A văzut că Simon nu a apreciat critica.

— Din nou, nu e ceva care să fie relevant pentru afacerile noastre de acum.

Simon a păşit către marginea drumului, lângă una din luminile de joasă tensiune şi s-a aplecat. Malone a văzut cum a desenat ceva pe nisipul moale.

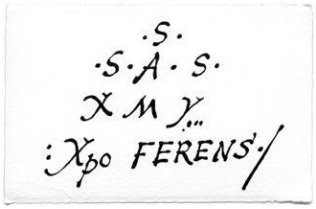

Aceeaşi combinație ciudată de litere care era şi pe scrisoarea lui Scott către Ginger.

— Asta e marca Amiralului, a spus Simon. Modul în care Columb se semna câteodată. Ciudat, n-ai spune?

Cel puțin.

Simon s-a ridicat.

— Interesant că omul nu şi-a folosit numele său de botez.

Se întreba de ce ar conta asta.

— În loc de asta, el a desenat aceste litere. Până în zilele noastre, nimeni nu ştie ce a vrut să spună cu asta. Există multe interpretări, niciuna convingătoare. Unii spun că e o combinație de greacă şi latină. Alții spun ebraică. Un lucru ştim: A vrut ca moştenitorii săi, după moartea lui, să continue să folosească acest aranjament triunghiular al literelor ca semnătură *a lor*.

— Şi ce are asta de-a face cu restul?

— Totul. Cartea pe care ai cumpărat-o conține marca Amiralului. Deschide pachetul şi o să-ți arăt.

Asta nu putea face, din moment ce cartea era dusă de mult.

Simon se uita la el.

— Şmecheria ta din toaletă n-a prostit pe nimeni.

Nu se va lăsa înşelat aşa de uşor.

Simon a ridicat o mână şi a gesticulat. Bărbatul numit Rócha a apărut pe cărare şi mergea către ei.

Ținând cartea de la licitație.

Un semnal de alarmă l-a alertat pe Malone.

Părea că Simon savurează momentul şi a spus:

— Îl am pe Yann Dubois.

Rócha i-a dat cartea lui Simon.

— E prizonierul meu şi va rămâne acolo până când vei face ceva pentru mine.

Simon a deschis volumul vechi.

— În general, aceste cuvinte sunt fără valoare. Dar există o pagină care nu e.

Părea că a găsit ce căuta.

— Aici.

Malone a văzut o tăietură clară lângă marginea cărții, de unde o pagină fusese îndepărtată chirurgical.

— Pe această pagină care lipseşte era marca Amiralului şi un mesaj de la Columb. Când am găsit prima dată cartea am văzut-o, dar nu am avut ocazia de a traduce pagina. Scrierea era în castiliana veche, o limbă pe care numai câțiva o mai pot înțelege corect în zilele noastre. Din păcate, domnul Brown ştia toate astea. M-am întrebat de ce a returnat cartea. Acum ştiu. A înlăturat cea mai importantă pagină, a luat banii pentru returnare de la proprietar, apoi a vrut să-mi vândă mie înapoi pagina.

— Dar tu nu cumperi de la oameni care au furat de la tine.

— Transmite mesaje greşite. Nu eşti de acord?

Malone a făcut un gest către Rócha.

— Aşa că ți-ai trimis câinele să-l omoare.

— Şi acelaşi lucru îl va păți şi Yann Dubois dacă nu-mi aduci pagina aia.

— Şi dacă n-o am?

— Pariez că o ai. Am presupus că Brown nu a lucrat singur. Apariția ta aici pare să confirme asta.

— Dacă e adevărat, de ce aş fi cumpărat cartea?

— Nu ştiu. Dar sunt sigur că e o legătură între tine şi domnul Brown. Adu-mi pagina aia.

Interesant, omul acesta care se credea atât de atent a făcut şi greşeli. Dar lucrurile s-au întâmplat prea repede pentru o pregătire corespunzătoare. A improvizat, răpirea lui Dubois fiind cea mai rapidă cale de a genera o reacție.

— Mâine, domnule Malone. Adu-mi pagina aia şi Dubois va scăpa neatins. Nu am nicio problemă cu el. Dar, dacă nu, nu va mai fi văzut vreodată.

S-a gândit la Elise şi la cei doi copii. Nu putea să permită să se întâmple asta, aşa că a întrebat:

— Unde şi când?

— Presupun că vrei un loc public. Unul cu acces limitat. De preferat o singură cale de intrare şi ieşire.

— Văd că ai mai făcut asta.

Simon a zâmbit.

— Şi mai mult din spiritul din sudul Americii.

— E un dar.

Simon a arătat spre sud.

— Citadela Laferrière.

Ştia locul, îl văzuse din aer chiar înainte ca avionul să aterizeze. Fortăreața era situată în vârful unui munte, construită de Henri Christophe cu două sute de ani în urmă.

— Zece dimineață, a spus Simon. Ar trebui să ai o grămadă de timp.

Nu putea să-l contrazică. Nu avea de ales.

— *Bitte*, domnule Malone, a spus Simon.

Bărbații au dat să plece.

— Oh, a spus Simon. Aproape am uitat.

A aruncat ceva spre el, şi el a prins.

Chei.

— De la vehiculul domnului Dubois. Presupun că vei avea nevoie de ele ca să te mişti pe-aici. El, bineînțeles, nu îl va folosi.

Simon şi Rócha au plecat.

Acum avea o mare problemă.

*

Malone a ieşit din maşină. Ceasul lui arăta 8:30 după-amiaza. S-a descurcat să ajungă la casa lui Yann Dubois, refăcând drumul de mai devreme. Uşa cocioabei s-a deschis şi a apărut Elise, cu siguranță aşteptându-şi soțul.

În loc de asta l-a văzut pe străinul cu care împărțise cina.

El a mers spre uşa luminată.

Ea a văzut îngrijorarea de pe fața lui.

Ochii îi erau umezi, dar nu au curs lacrimi.

— Yann are probleme?

El a aprobat din cap.

— Acelaşi om care l-a omorât pe Scotty l-a răpit.

— Şi ce plănuieşti să faci în privința asta?

Era interesant că ea nu a menționat poliția sau alte autorități. Doar ce plănuia *el* să facă. A presupus că oamenii de aici îşi pierduseră de mult orice încredere în guvern.

— O să-l aduc înapoi.

— Cum poți promite aşa ceva?

Nu putea, dar ea nu avea nevoie să audă asta.

— Tu eşti adevăratul agent secret, aşa-i?

A aprobat din cap.

— Scotty a fost un bărbat vesel. Ca un copil. Le-a arătat copiilor multe trucuri, câştigându-le încrederea. Dar nu era ceea ce a dorit să ne facă să credem.

— Şi n-ai spus nimic?

— De ce? Nu făcea niciun rău. În el am văzut doar oportunism. În tine văd rezolvare. Tu chiar ai putea fi capabil

să mi-l aduci pe Yann înapoi.

Era o femeie intuitivă.

— Trebuie să stau aici în noaptea asta.

Ea şi-a dat seama de motiv şi el a văzut asta în ochii ei.

— Vor veni aici? După noi?

Pistolul lui Matt Schwartz era băgat sub cămaşă.

— Mă îndoiesc. Dar, pentru siguranță, aş prefera să rămân.

*

Malone se uita în sus la Citadela Laferrière.

Noaptea trecuse fără evenimente şi reuşise să se odihnească uşor câteva ore, rămânând în alertă. A condus maşina lui Dubois douăzeci şi cinci de kilometri în sudul oraşului, în munte, la Bonne de l'Évêque – Bishop's Miter – care se înălța 900 de metri spre cerul albastru senin al dimineții. O şosea şerpuită ducea la o parcare chiar sub fortăreața impresionantă.

O potecă de piatră urca de la parcare şi putea fi străbătută pe jos sau călare pe un cal. Mai avea treizeci de minute până la întâlnirea de la ora 10:00. Nu trebuise să ajungă şi mai repede, din moment ce presupunea că era exact ceea ce făcuse Simon. Dimpotrivă, el se baza pe altceva pentru a se autoproteja.

S-a oprit şi a studiat o placardă care dădea informații despre loc, desemnat de mult pe lista Patrimoniului Mondial UNESCO. Pereții de 40 de metri înălțime, 6 metri grosime. *Construit ca să reziste pentru posteritate*. Fără fundație, pietrele gri întunecate se sprijineau direct pe stâncă, înălțimile fiind lipite cu mortar calcaros, melasă şi sânge de vacă. Zece mii de metri pătrați de spațiu închis, fuseseră odată casa a câteva mii de soldați, având destulă hrană şi apă pentru supraviețuire a cinci mii de oameni timp de un an. Henri Christophe a dorit ca fortăreața să fie ultima lui redută. Dacă francezii se întorceau şi invadau coasta de nord, el şi

oamenii lui ar fi incendiat Cap-Haïtien şi pământurile dimprejur, apoi s-ar fi retras în munți şi ar fi folosit cele câteva trecători ca puncte strategice, supraviețuind cu orice preț, în ideea de a nu mai ajunge sclavi niciodată. Bineînțeles că francezii nu s-au întors niciodată, dar citadela a devenit un simbol al dorinței lor de a lupta pentru libertate şi a rămas cel mai respectat monument din Haiti. Din nefericire, mândria a fost afectată de modul în care Christophe a folosit munca a 20.000 de sclavi pentru a o construi, mulți dintre ei murind în acest timp.

A început să urce către intrare.

Ştia ce s-a întâmplat aici în martie 1811.

În fața unei revolte, pornită ca să detroneze prima monarhie din Haiti, Christophe, în loc să lupte, s-a sinucis în Palatul Sans-Souci cu un glonț de argint tras în inimă. Soția şi copiii i-au târât trupul în sus pe munte la citadelă, unde a fost cufundat într-o cuvă cu var nestins, lăsând gloata fără premiu.

Urcarea a durat cam douăzeci de minute.

Stânci perpendiculare protejau pe trei laturi, singura intrare aflându-se sub focul nestingherit al tunului de sus. A păşit printre porți, încă cu balamale, şi s-a întrebat dacă era adevărată legenda conform căreia Christophe, pentru a testa caracterul oamenilor săi, a mărşăluit cu o companie pe parapetul turnului.

Şi cealaltă poveste.

Cum regele a îngropat aur undeva în pereți.

Rampele şi treptele se înălțau întunecoase şi umede. A ieşit din interiorul răcoros într-o curte însorită. Cele mai multe din acoperişurile clădirilor dispăruseră, cu excepția câtorva acoperite cu țiglă roşie. Era uimitor cum un bărbat care nu ştia să citească sau să scrie, care lucrase ca spălător de vase şi chelner, a fost în stare să creeze ceva atât de impresionant.

Creat în sclavie, eliberat în agonie.

Asta era Haiti.

În zare, pe kilometri întregi, fără niciun obstacol, se vedeau pante verzi şi munți. Terasele defineau cetatea, creând mai multe niveluri de pe care un atac putea fi respins. Peste tot erau tunuri, unele încă pe carele lor, cele mai multe împrăştiate. Aproape patru sute, cum spunea placa de mai jos. Şi un milion de ghiulele, aşezate în piramide, încă aşteptând să fie utilizate. A văzut movila din centru – var solidificat – unde a fost aruncat corpul lui Christophe şi unde a şi rămas.

Apoi l-a văzut pe Simon.

În dreapta movilei.

Cam încă cincizeci de oameni rătăceau pe-acolo, admirând grandoarea lăsată în paragină. Pistolul lui Schwartz era în buzunarul din spate al lui Malone, ascuns de cămaşă. Dimineața era caldă şi umedă, fruntea fiindu-i umedă de sudoare. Nu fusese niciodată un jucător pentru bani, neplăcându-i pariurile, dar părea că fiecare zi ca agent al Magellan Billet era un joc de noroc. În ultimul timp, simțea că riscurile îl obosesc. Ca acum. Viața lui Yann Dubois depindea de cacealmaua pe care era pe cale să o facă şi de miza care spera să apară.

A păşit către Simon şi a spus:

— O am.

— Arată-mi.

— Fii serios. Dacă o vrei, arată-mi-l pe Dubois.

Dintr-una din clădiri a apărut un grup care făcea turul, ghidul recitând ceva în engleză despre cum oamenii spuneau că Henri Christophe ar fi zburat în mod magic de la Sans-Souci la citadelă şi spiritul său încă fusese văzut bântuind noaptea, căutându-şi soldații. Grupul era format din zece persoane şi se apropia de groapa de var. Se părea că lui Simon nu-i plăcea intruziunea şi s-a îndepărtat. L-a urmat, continuând să fie atent la ce se întâmpla în jur.

— Domnule Malone, a spus Simon. Nu mă lua de prost. Domnul Brown a greşit. Aş spera că ai învățat din greşeala lui.

— Am pagina şi, ai avut dreptate, marca Amiralului e acolo. Am recunoscut-o noaptea trecută când ai desenat-o. Nu dau doi bani pe toate astea. Îl vreau doar pe Dubois şi 600.000 de dolari din Insulele Cayman.

Fața lui Simon s-a luminat de recunoaştere.

— Domnul Brown te-a înşelat?

Unul din avantajele memoriei sale eidetice era abilitatea de a-şi aminti detalii exacte. Malone se născuse cu acest dar, care i-a fost de folos când a fost avocat – şi a devenit chiar şi mai de folos în munca de acum.

— Numărul de cont 569328-78-9432. Banca din Insulele Cayman. Categoric, mă interesează acei bani.

S-a gândit la asta noaptea trecută şi a tras concluzia că ar putea să funcționeze ceea ce învățase din verificarea trecutului lui Simon.

Şi se părea că aşa era.

— Ştiu despre acele fonduri, a pus Simon şi nu mă interesează. Sunt ai tăi. Vreau doar pagina lipsă.

— Atunci îți pierzi timpul.

Simon părea că ştie ce se aşteaptă de la el şi a arătat cu mâna.

Malone s-a întors şi l-a văzut pe Dubois la treizeci de metri, de cealaltă parte a curții, cu bărbatul numit Rócha lângă el. Deşi nu a văzut nicio armă, ştia că Rócha e înarmat.

Bine, aproape toți jucătorii erau aici.

A pornit către Dubois.

— Prima dată pagina, a strigat Simon.

S-a întors.

— După ce sunt sigur că e bine.

S-a ținut tare, arătând clar că acest punct nu e negociabil. Simon a ezitat, apoi a dat din cap aprobând.

S-a întors şi a continuat să meargă.

Dacă a ghicit bine, Zachariah Simon nu era un om dispus să se afişeze public. De asta îl avea pe Rócha. Nu că Simon nu reprezenta un pericol – doar că cea mai directă amenințare era în fața lui, nu în spate.

Şi-a dus mâna la buzunarul din spate şi a găsit pistolul.

Şi-a ridicat arma şi a tras către Rócha.

Dar ținta lui sărise în stânga.

Dubois a sărit în dreapta. Spera că va ieşi naibii de-acolo.

Malone s-a ghemuit în spatele movilei de calcar, găsind refugiu la Henri Christophe.

S-a întors.

Simon nu se mişcase.

Oamenii se împrăştiau.

Câteva țipete.

S-a auzit o armă şi un glonț a ricoşat de pe piatră, la o palmă de fața lui.

Rócha ripostase.

Nu văzuse niciun paznic când a intrat, dar presupunea că un loc ca acesta trebuia să aibă angajați de securitate. Gloanțele şi haosul vor atrage atenția.

Aşa că trebuia să acționeze repede.

A hotărât să-l atragă pe Simon. Austriacul continua să stea nemişcat, încrezător că Malone nu-l va împuşca şi că Rócha are situația sub control.

A răsucit pistolul, dar înainte să tragă, pământul din jurul lui Simon a erupt în mici explozii. Trei. Patru. Cinci. Ceea ce a provocat în final o reacție, când Simon a realizat că altcineva decât Malone îl avea în vizor.

Împuşcăturile au venit fără zgomot, ceea ce însemna că o armă cu amortizor se afla pe meterezele de deasupra lor.

Simon a alergat la siguranța unei clădiri din apropiere.

Malone a zâmbit.

Israelienii.

În sfârşit.

A presupus că au urmărit. Nu fusese niciun contact noaptea trecută, dar asta nu însemna că ei au plecat. Ştia că n-ar risca să se expună, folosindu-l pe el ca să obțină orice ar fi căutat. Din moment ce erau aici a presupus că ştiau că Simon are cartea. Dar ştiau şi că o pagină lipseşte şi vor începe să se întrebe.

O avea americanul?

A scrutat curtea goală cu privirea, dar nu l-a văzut nici pe Rócha nici pe Simon. Şi deasupra lui totul era tăcut. Trebuia să plece. Dar unde era Dubois?

A dus brațul cu arma într-o parte şi a protejat pistolul cu coapsa în timp ce intra din lumina soarelui înapoi în fortăreață. A auzit oamenii discutând în diverse limbi, cu vocile ridicate şi emoționate, toți mergând, cu siguranță, spre ieşire.

A mers şi el încolo şi a văzut oamenii alergând în jos, spre parcare. S-a uitat rapid în spate şi nu a văzut pe nimeni. Aşa că i-a urmat, aruncând câte o privire în spate până când a trecut de prima curbă. Mult deasupra porții, pe parapet, l-a văzut pe Matt Schwartz.

O fluturare de mână a israelianului a spus *Cu plăcere*.

I-a întors gestul.

Ştia cum mergea treaba. Israelienii l-au fugărit pe Simon, dar nu vor risca mai mult. În schimb, ei urmăreau din poziția lor cum pleca toată lumea. Lipsa securității sau orice alte forțe oficiale i-au spus altceva – guvernul Haitian coopera.

Diplomație.

Nu era minunat?

A ajuns la parcare şi tot nu i-a văzut pe Simon şi Rócha. Trebuia să meargă înapoi şi să-l găsească pe Dubois. Dar în depărtare, încă pe parapetul de deasupra citadelei, Schwartz îi făcea semn să plece.

De ce?

Apoi şi-a dat seama.

A mers mai departe, a deschis maşina din partea şoferului şi s-a strecurat în spatele volanului.

Fața lui Dubois a apărut în oglinda retrovizoare, ridicându-se din locul în care a stat ascuns.

— Mi-am văzut maşina şi te-am aşteptat.

— Eşti bine?

Prietenul lui a aprobat din cap.

— Sunt bine. Să mergem.

El a fost de acord.

*

Malone a condus direct la şcoala unde preda Elise Dubois ca s-o anunțe că totul era în regulă. A fost bucuroasă să-şi vadă soțul nevătămat şi i-a mulțumit lui Malone cu o îmbrățişare şi un sărut.

— Ştiam că o vei face.

I-a apreciat încrederea, din moment ce el nu fusese atât de sigur. Acum problema erau israelienii, din moment ce ei îşi vor vrea răsplata. Dar la fel ca şi cu Simon, el nu avea pagina lipsă ca să le-o dea. A hotărât să părăsească Haiti şi să le spună lui Pan, Ginger şi Stephanie Nelle ce aflase. Cel puțin ştia cum şi de ce murise Scott. Mai ştia şi numărul de cont pentru depozitul de 600.000 de dolari din Insulele Cayman, pe care Magellan Billet îl putea obține uşor. Ginger merita acei bani şi el se va asigura că îi va obține.

Au părăsit şcoala şi s-au oprit la hotelul Creole, unde Malone a aflat că Simon plecase mai devreme. Cel mai probabil, austriacul se îndrepta acum spre aeroport, nesigur de ceea ce se întâmplase la citadelă, dar bucuros că scăpase. A apucat geanta din camera de la etajul al treilea şi a plecat, mergând cu Dubois către docuri şi barca lui. Pe drum sunase şi rezervase un loc la zborul de la Cap-Haïtien la Miami, care pleca în şase ore. De acolo se va duce acasă la Atlanta.

— Îmi pare rău că te-am implicat în tot acest pericol, i-a spus el lui Dubois.

— M-am băgat singur. Am vrut să te ajut.

— Din fericire, s-a terminat, şi apreciez ce ai făcut.

Stătea pe puntea din spate, sub un baldachin de pânză, ferit de soare. Cele mai multe dintre bărci dispăruseră, cu câştigul pentru o zi. Nu observase cu adevărat barca la prima călătorie, cu excepția motorului chinuit.

— Ai nevoie de un mecanic, i-a spus lui Dubois.

— Eu sunt acela. Face o grămadă de zgomot şi fum, dar funcționează. Întotdeauna. Scotty m-a ajutat cu asta. Mi-a dat bani pentru piese.

Şi aşa va face şi el când Dubois îl va lăsa la aeroport.

Cel mai mic lucru pe care-l putea face.

— Mi-a cumpărat GPS.

— Scott?

Dubois a aprobat din cap.

— A spus că avem nevoie de el. L-a folosit el, apoi mi l-a lăsat mie.

A intrat cabina din față. Deasupra volanului, pe lemn, era montat un GPS nou, cu cablurile coborând spre sursa de energie.

Voia să ştie.

— Ce a făcut Scott cu el?

— Aşa a găsit *Santa María*.

— Dar nu ştii dacă acea epavă e nava amiral al lui Columb,

Şi nimeni nu va şti vreodată. Cel mai probabil, Scott intenționa să folosească descoperirea pentru altă excrocherie cu cineva.

— A marcat locul pe GPS. Aşa am ştiut unde este. Mi-a spus că sunt chestii de agent secret. Dar niciodată n-am crezut că e agent. Doar un bărbat care s-a purtat bine cu mine.

Mintea lui se învârtea. Totul se potrivea la locul lui, cu excepția unui lucru. Hârtia pe care i-o trimisese Scott lui Ginger. Asta-l deranjase în ultimele patru zile. De ce a făcut-o? Şi de ce ar fi considerat-o Simon destul de importantă pentru a zbura la Atlanta ca să arunce o privire?

Apoi şi-a dat seama.

Cât de simplu.

Atât de simplu că aproape i-a scăpat.

A păşit pe puntea din față şi a găsit plicul maroniu în geanta lui. A scos pagina cu marca Amiralului şi a dus-o

înapoi în cabina din față. A aprins becul de deasupra şi a ținut hârtia aproape de filamentul cald.

Încet, s-au materializat numere maronii.

Dubois a privit cu atenție şi a înțeles.

— A folosit zeamă de lămâie.

Malone a zâmbit.

— Asta a făcut. De fapt, nu e un mod rău de a trimite un mesaj, dacă ştii că e acolo.

— Ştiu alea, a spus Dubois. Sunt de la locul epavei.

— Porneşte motorul. Vreau să merg înapoi jos.

*

Malone şi-a lovit înotătoarele şi a înotat spre masivul de piatră cu crăpătura şi crevasa. A coborât singur, Dubois stând sus cu arma lui Schwartz, păzindu-l. Nu era prin preajmă niciun vas şi voia ca lucrurile să rămână aşa. Ziua de azi era mai slabă, dar acelaşi rechin patrula la cincizeci de metri de acolo. Numerele de pe GPS pe care Scott i le trimisese în secret lui Ginger i-a trimis direct înapoi acolo.

S-a apropiat de deschidere şi s-a strecurat înăuntru.

A examinat lemnele din nisip şi a văzut că fuseseră cioplite de mâna omului, acum pietrificate de secolele petrecute sub apă. Mai erau împrăştiate câteva artefacte. Care arătau ca o cupă, nişte cuie, nişte catarame. Era clar o epavă. Dacă îi aparținuse lui Columb, rămânea de văzut.

A agitat nisipul şi a ajuns la fund, dezvăluind ce se afla la câțiva centimetri dedesubt. Furtuna s-a ridicat, apoi s-a aşezat repede, apa caldă rămânând clară. O nişă i-a captat privirea, dar ştia că nu e bine să-şi bage mâna acolo. Țiparii ar putea hotărî că nişte degete ar putea fi o masă grozavă.

O altă nişă la dreapta lui părea mult mai primitoare.

Goală, cu mai puțin de treizeci de centimetri adâncime, întregul interior fiind vizibil.

A scormonit în nisip.

Şi a văzut ceva.

Sticlă.

Mai multă agitare a nisipului a dezvăluit mai multă sticlă.

S-a aplecat şi a eliberat obiectul.

O sticlă de Coca-Cola, cu capătul acoperit cu un dop şi sigilat cu ceară. Înăuntru era o foaie rulată de hârtie maronie, asemănătoare ca mărime şi culoare cu celelalte pagini din cartea pe care o cumpărase de la licitație. O pungă de plastic sigilată cu ceară oferea o măsură suplimentară de protecție.

A găsit locul ascuns.

Riscant ca naiba să fie lăsat sub apă, dar Scott nu a fost niciodată renumit pentru precauție.

*

Malone a ieşit din maşină la terminalul principal al aeroportului din Cap-Haïtien. Dubois l-a condus acolo de la docuri şi au ajuns cu destul timp înainte de zbor.

I-a strâns mâna prietenului lui şi i-a mulțumit din nou.

— Nicio problemă, omule. Sunt bucuros că ai venit. Am rezolvat totul.

Nu chiar totul, dar destule.

I-a dat 500 de dolari lui Dubois.

— Repară motorul acela, bine?

— Ah, omule. E prea mult. Mult prea mult.

— E tot ce am, că ți-aş fi dat mai mult.

Şi-au luat la revedere şi a intrat în terminal, căutându-şi zborul.

Matt Schwartz îl aştepta chiar înainte de punctul de securitate.

— Nici nu credeam că mă vei lăsa să plec fără să-mi spui la revedere, i-a spus israelianului.

— Ai găsit pagina?

A aprobat din cap.

— Mă gândeam că vei reuşi. Ne-am întrebat de ce te-ai dus înapoi cu barca.

— Ce s-a întâmplat cu Simon?

— A mers direct la aeroport şi a plecat de mult.

— Probabil gândindu-se că am avut ajutor la citadelă.

— Asta a fost ideea. Îmi dai pagina?

— Presupun că nu ai de gând să mă laşi să plec cu ea?

— E plata pentru favoarea pe care ți-am făcut-o cu Dubois.

Şi-a dus mâna la buzunarul de la spate şi a scos pagina răsucită, încă în punga de plastic. Spărsese sticla ca s-o elibereze. Pagina era umplută cu nouăsprezece linii scrise cu cerneală neagră estompată, împreună cu marca Amiralului, exact cum o descrisese Simon.

— Poți să ne dai măcar o copie? a întrebat el.

— Presupun că nu mă vei crede pe cuvânt dacă-ți spun că nimic de aici nu e important pentru America.

— E în natura mea.

— Atunci copia pe care ai făcut-o pe drum ar trebui să facă să dispară toate temerile guvernului tău.

A presupus că Schwartz ştia că s-au oprit la hotel în drum spre aeroport.

I-a dat pagina şi a spus:

— Ai idee ce e asta? Cunosc câteva limbi, dar nu pot s-o citesc. Simon a spus că e în castiliana veche.

Israelianul a ridicat din umeri.

— Oamenii noştri o vor traduce, cum sunt sigur că o vor face şi ai voştri.

— Simon a omorât un om pentru asta.

— Ştiu. Ceea ce ne-a făcut pe toți să ne punem întrebări. Dar persoane cu rang mai mare decât al meu se vor ocupa acum de asta.

A înțeles.

— Să fii la baza de jos a grămezii vine cu dezavantaje.

Schwartz a zâmbit.

— Îmi place de tine, Malone. Poate ne vom mai întâlni într-o zi.

— Poate.

Israelianul a făcut un gest cu geanta.

— Ceva îmi spune că n-am văzut şi n-am auzit nimic despre Zachariah Simon.

El a fost de acord.

— Tot ce putem spera, a spus Schwartz, e că data viitoare va fi problema altcuiva.

— Ai dreptate.

Şi s-a îndreptat spre casă.

SFÂRŞIT

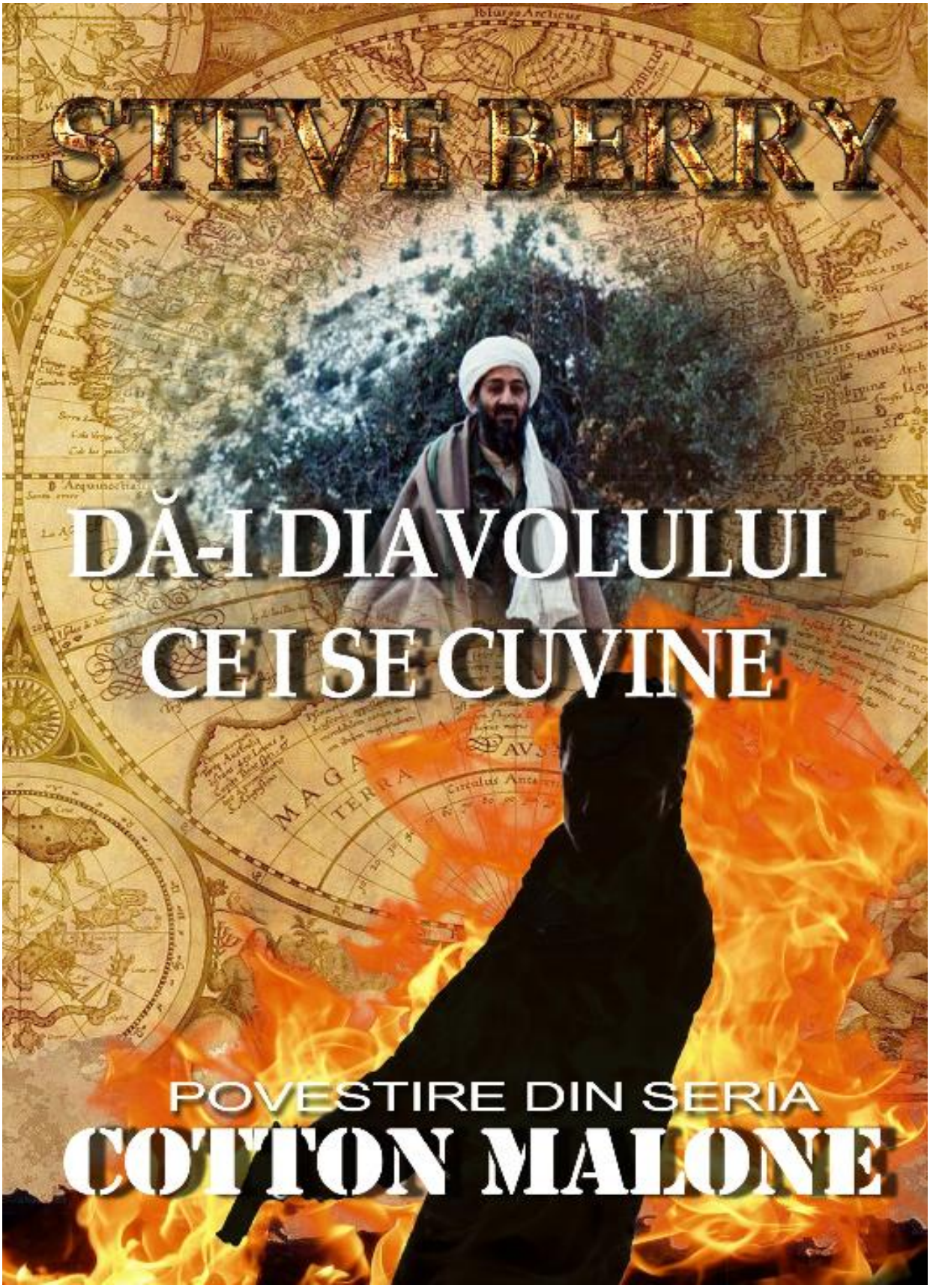
STEVE BERRY
DĂ-I DIAVOLULUI
CE I SE CUVINE
POVESTIRE DIN SERIA
COTTON MALONE

DĂ-I DIAVOLULUI CE I SE CUVINE

Titlul original: *The Devil's Due*

COTTON MALONE STĂTEA PE BALCON şi privea liniştit cărțile care ardeau.

Lângă el se afla Iosif Sharma, preşedintele unei mici națiuni din Asia Centrală, situată între Afganistan, China şi mai multe alte țări duşmane ale Americii. Tocmai din acest motiv, Washingtonul închisese de ani de zile ochii la excesele lui Sharma, inclusiv la planul său îndrăzneț de a da foc aproape tuturor cărților din țară.

— Le strângem de o lună. Oamenii ni le-au dus din toate oraşele şi satele.

Sharma vorbea o combinație de rusă şi arabă specifică zonei.

— În noaptea asta vom avea focuri în toate colțurile țării. Ca să scăpăm de orice influență occidentală.

— Aproape m-ai convins că tu chiar crezi în toată tâmpenia asta, a răspuns Malone, fără să-şi ia ochii de la spectacolul ce se derula în fața ochilor săi.

— După ziua de mâine, posesia oricărei cărți, cu excepția Coranului, se va pedepsi cu închisoarea. Şi poporul meu e foarte supus.

Malone a continuat să-i urmărească pe oamenii înfofoliți în paltoane şi jachete, care îşi croiau drum pe pietricele alunecoase pentru a arunca alte şi alte cărți în flăcări. Zăngănitul fluierelor şi tamburinelor făcea ca spectacolul să pară şi mai ireal.

— Mai mult ca orice, obedienta asta nebună explică situația dificilă în care vă aflați, a comentat el. Lumea vă

consideră un al doilea Afganistan, şi ştii foarte bine ce s-a întâmplat acolo.

— Din fericire pentru mine şi pentru țara mea, tu ştii că nu-i adevărat.

Malone a zâmbit.

— Mai degrabă din fericire pentru tine.

Malone fusese mai întâi comandant de navă, apoi avocat, şi acum lucra ca agent operativ într-o unitate specială sub acoperire, numită Magellan, în cadrul Departamentului de Justiție. Era formată din doisprezece agenți special antrenați, toți avocați de profesie, conduşi de o doamnă foarte dură, Stephanie Nelle. Pentru majoritatea observatorilor, Nelle părea o bunicuță, dar, pe dinăuntru, poseda tăria de caracter a unui centurion roman. Atunci când fusese repartizat la unitate, Malone crezuse că va avea de îndeplinit sarcini limitate şi neinteresante. Dar asta se întâmplase cu zece ani în urmă, şi ultimul deceniu nu fusese deloc plictisitor pentru el. Iar ceea ce se petrecea în această seară era un exemplu cât se poate de bun. Iată-l stând în balconul unui palat prezidențial, alături de un despot îmbrăcat în uniformă, în timp ce un foc imens, întețit de cărți, ardea mai jos, iar, cu fiecare suflare, aerul rece şi arid se contopea cu mirosul de fum şi de tristețe.

— Spune-i guvernului tău că fac tot ce pot pentru a supraviețui. Că această țară este musulmană, iar poporul meu are nevoie de un lider puternic, zise preşedintele, arătând spre scena de sub balcon. Ai impresia că ard cărțile pentru că le-am ordonat eu? Te înşeli. O fac pentru că aşa vor.

Malone nu era un străin în această țară. Mai lucrase de două ori aici, şi de fiecare dată direct cu Sharma. Şi ajunsese să nutrească un anumit interes față de regiunea muntoasă, de peste 260000 de kilometri pătrați, cu patru milioane de locuitori, dintre care 8,5 la sută musulmani suniți. Îi studiase istoria, bogata tradiție culturală, cu rădăcini în Evul Mediu, şi îi aprecia scriitorii, poeții şi compozitorii. Ieri fusese însă

martorul îndurerat al distrugerii întregii arhive naționale. O pierdere incalculabilă, dar Sharma respinsese prompt protestul formulat de Națiunile Unite. Stomacul i s-a întors pe dos urmărind scena arderii cărților. Era ca şi cum s-ar fi despărțit de cineva drag. Bibliofil convins, iubea cărțile şi tot ce era legat de ele. Avea o bibliotecă impresionantă în casa lui din Atlanta.

Și de multe ori, după terminarea unei misiuni, mai zăbovea în locul în care se afla, o zi sau două, pentru a cerceta librăriile şi anticariatele cu cărți rare.

Dezgustat, şi-a întors privirea spre vestigiile pitoreşti ale unor moschei şi ale altor edificii care mărgineau piața. Ştia că multe datau din secolul al XIX-lea şi supraviețuiseră preluării controlului de către sovietici în 1922, revoltei musulmanilor din 1935, căderii comunismului în 1991 şi, un an mai târziu, revoluției islamice. Într-un final, l-a întrebat pe Sharma:

— De ce mă aflu aici?

— Ca să vezi ce se întâmplă.

Malone se îndoia. După părerea sa, aceasta era marea problemă în Asia Centrală. Aici, adevărul era o marfă subestimată.

— Şi ca să-ți dau acest obiect.

Sharma s-a îndreptat spre o măsuță de pe care a ridicat o carte. Era măiestrit ferecată în alamă şi excelent conservată. Malone a luat-o şi a studiat coperta.

Povestiri din Canterbury.

— M-am gândit c-o să-ți facă plăcere.

Sharma o cunoştea bine. Era una dintre cărțile sale preferate.

— După ziua de mâine, o să ajung la închisoare dacă o păstrez.

Sharma a zâmbit.

— Pentru tine vom face o excepție. Ştiu cât de mult iubeşti cărțile. E o ediție din secolul al XVII-lea, care a ajuns, nu se ştie cum, în arhivele noastre.

Malone a cântărit-o cu grijă în mână şi tocmai voia să o deschidă când Sharma l-a oprit.

— Nu aici. Mai târziu.

Malone l-a privit surprins.

— Mai e un dar. Înăuntru. Special pentru tine. Aşa că las-o pe mai târziu, când te întorci la hotel.

A renunțat să mai comenteze, ştia că n-avea nici un rost. A încuviințat din cap, şi-a strecurat volumul subțire în buzunarul de la jachetă şi şi-a îndreptat din nou privirea asupra focului.

* * *

Malone a revenit în camera de hotel. Focul încă mai ardea cu toată puterea, la două ore după ce fusese pus, când părăsise balconul împreună cu Sharma. A încuiat uşa şi şi-a scos jacheta. Pielea maro mirosea a fum.

S-a aşezat pe pat şi a studiat cartea. A doua ediție Speght, datată 1602. Îngrijită de Milton, Pepys, Dryden şi Pope. Putea valora în jur de zece mii de dolari americani, asta dacă s-ar fi găsit vreodată un astfel de exemplar.

El ținea unul în mână.

Dăruit de Iosif Sharma.

A deschis cartea cu file îngălbenite şi, pe la mijlocul ei, a găsit o foiță de hârtie. A scos-o şi a citit textul scris de o mână de femeie.

În munți, spre nord, vizitează minele de la Rampur. Să ajungi mâine la miezul zilei. Cineva vrea să-ți vorbească în particular.

Sharma îşi dăduse multă osteneală ca să facă să-i parvină acel mesaj. Din câte se părea, voia ca Malone să ajungă la Rampur – acesta şi fusese motivul pentru care îl invitase în țară –, dar se ferise să-şi lase amprentele pe bilet.

Tipic pentru Sharma. Omul era un prieten al Statelor Unite, dar nimeni, cu excepția câtorva apropiați, verificați şi răsverificați de serviciile de securitate, nu cunoştea acest lucru. Pentru restul lumii, Iosif Sharma era conducătorul despotic al unei națiuni minore. Şi totuşi, de ani de zile

furniza Occidentului informații secrete, dintre cele mai valoroase, referitoare la Asia Centrală. Dispunea de o rețea de spionaj excelentă şi primea în schimbul serviciilor sale dreptul de a-şi conduce țara aşa cum credea de cuviință. Evident, eforturile sale de a produce tulburări în rândurile statelor vecine, mult mai mari şi mai puternice, erau protejate de o oarecare doză de noroc – nici una dintre aceste țări nu se sinchisea de acțiunile sale.

Şi acum, asta.

Oare ce punea Sharma la cale?

Malone s-a trezit devreme şi s-a pregătit pentru călătoria spre nord. A luat o maşină de la ambasada americană şi o hartă rutieră, pe care a descoperit că Rampur se afla cam la două ore distanță, dincolo de unii dintre cei mai înalți munți din țară. Şoseaua care pornea din capitală străbătea terenul alpin, şerpuind prin defilee înguste, acoperite şi acum, în august, de zăpadă. Grotele sfredeleau multe dintre prăpăstii.

A condus fără să se grăbească, atent mereu să nu fie urmărit. A traversat văi adânci, cu sate compacte, în care a remarcat mormanele de cărți care ardeau mocnit, mărturie a carnagiului din noaptea precedentă.

A ajuns, în cele din urmă, la Rampur.

Ceva mai devreme, la ambasadă, aflase că mai întâi bactrienii, în secolul I, arabii în secolul al VII-lea, turcii în secolul al X-lea şi apoi mongolii, afganii, ruşii şi sovieticii revendicaseră, pe rând, teritoriul. Însuşi Alexandru cel Mare asediase zidurile cetății. În prezent, dealurile, munții şi văile împădurite din împrejurimi aparțineau statului, şi un indicator îl avertizase, cu câțiva kilometri înainte, să nu zăbovească în zonă. Un alt indicator, postat chiar pe pietrişul din față, interzicea în mod explicit intrarea la ruine. Fusese însă invitat, aşa că a păşit în aerul rarefiat şi proaspăt, aranjându-şi pistolul Glock primit de la Unitate într-un toc prins de umăr, pe sub jachetă. Ştia că porcii mistreți, urşii bruni şi leoparzii de zăpadă bântuiau în munți. Era însă mai

îngrijorat de prădătorii pe două picioare, de genul celor care mânuiau arme automate.

O cărare cu prundiş şerpuia în sus, iar pentru a o parcurge era nevoie de mersul apăsat al unui om obişnuit cu muntele şi de un cap bine înfipt pe umeri. În depărtare s-a auzit bubuitul unui tunet, şi Malone s-a oprit o clipă pentru a-şi trage răsuflarea şi a admira culmile acoperite de zăpadă care se întrevedeau la orizont.

Un nou indicator delimita situl arheologic şi interzicea accesul. Dincolo de el, blocuri de calcar, cele mai multe aparţinând cândva unor turnuri şi ziduri, zăceau grămadă unele peste altele. Pâlcuri de tufişuri pline de spini creşteau printre pietrele mâncate de vreme, iar irişii de vară şi florile-de-colţ aduceau o pată de culoare. Nici urmă de explorare arheologică recentă. De fapt, locul pustiu, străjuit de stânci, părea de mult abandonat.

Malone şi-a privit ceasul.

11:57 a.m.

— Mister Malone! s-a auzit o voce masculină.

S-a oprit din mers şi şi-a pipăit pistolul Glock ascuns în haină.

— Mi s-a spus că vorbiţi această limbă, a continuat bărbatul în arabă.

— Aşa e.

— Mi s-a mai spus că sunteţi un om de încredere.

Malone ştia cât de importantă era onoarea în cultura din Asia Centrală, chiar dacă occidentalii considerau că era mult prea des invocată în scopuri greşite.

— Încerc să fiu.

Un bărbat a apărut în faţa sa, cam la şase metri distanţă. Era înalt de aproape doi metri şi avea tenul măsliniu. Trupul său lung şi slab era acoperit cu un veşmânt alb, larg şi ponosit. Riduri adânci şi drepte, de parcă ar fi fost trase cu rigla, îi brăzdau fruntea şi avea părul şi barba de un gri-argintiu, neîngrijite. Un turban negru îi înfăşura capul şi şontâcăia sprijinindu-se într-un băţ lung.

Malone şi-a ațintit pistolul asupra lui.

Îi cunoştea numele întreg. Usamah bin Muhammad bin Awad bin Laden. Dar în Occident i se spunea pe scurt Osama bin Laden. Ce scria în bilețelul de la Sharma? Cineva vrea să vă vorbească. Mda, şi încă cine!

— Vă asigur, domnule Malone, că nu intenționez să vă fac nici un rău.

Malone se gândea însă mai degrabă la posibilii însoțitori.

— Şi că am venit aici singur.

Arma îi rămăsese ațintită asupra bărbatului.

— Îmi pare rău, dar nu pot să vă cred.

Bin Laden a ridicat din umeri.

— Credeți ce vreți. Eu sunt cel care a solicitat această întâlnire şi am venit singur, aşa cum v-am cerut şi dumneavoastră să faceți.

Malone a decis că, dacă urmăreau să-l ucidă, ar fi fost deja mort. Şi-a coborât pistolul.

— De ce m-ați chemat aici?

— Vreau să mă predau.

Să-l fi înşelat urechile? Toată armata Statelor Unite îl căuta pe fugarul care se afla acum în fața sa. Ultima oară auzise de o recompensă de douăzeci şi cinci de milioane de dolari. Şi bin Laden voia acum, pur şi simplu, să se predea.

— De ce ați face aşa ceva?

— Pentru că m-am săturat să mă tot ascund.

— Da, şi de când ziceați că v-ați săturat?

Bin Laden a schițat un zâmbet.

— Am auzit vorbindu-se despre dumneavoastră. Suntem de vârste apropiate. Eu am patruzeci şi nouă de ani, şi dumneavoastră cu cinci ani mai puțin. Spuneți-mi, n-ați vrut niciodată să renunțați la ceea ce faceți?

Astfel de gânduri îi treceau de fapt prin minte tot mai des în ultima vreme, dar nu era cazul să le discute cu un ucigaş.

— Ce doriți?

Bin Laden a înaintat şchiopătând spre un bloc de calcar şi s-a aşezat. Malone s-a tras mai aproape, dar a rămas,

precaut, la o oarecare distanță.

— Armata voastră. Preşedintele. Toți vor să mă vadă mort. Vor să umple ziarele cu fotografii ale cadavrului meu. Ceea ce n-ar fi prea rău. Eu mi-aş găsi liniştea, iar adepții mei şi-ar asuma sarcina de a-mi răzbuna moartea. Aşa că aş continua să le fiu conducător chiar şi dincolo de mormânt. O soartă deloc rea. Sunt însă unii care au alte planuri. Aceşti alții se opun sfârşitului meu glorios.

Lui Malone nici că-i păsa.

— Ei mă vor mort, dar fără ca nimeni să afle. De fapt, vor să mă păstreze viu chiar şi după moarte. Vedeți dumneavoastră, existența mea continuă, chiar şi numai la nivel de percepție, valorează pentru ei mai mult decât moartea mea publică.

Malone citise rapoarte care menționau talentul oratoric al lui bin Laden şi şi-a propus să-l asculte cu atenție – la urma urmei, discuțiile în contradictoriu cu diavolul n-au dus niciodată nicăieri.

— Vreau să încetez cu viața aceasta de fugar. Vreau să mă luați prizonier. Voi fi judecat în cadrul unui proces. Aşa e legea în țara dumneavoastră. Astfel, voi beneficia de o tribună de la care să-mi fac cunoscut crezul. Şi, mai important decât atât, adepții mei vor şti că sunt în viață. Iar când, în cele din urmă, mă veți executa, vor şti că am murit. Aşa că voi ieşi învingător.

— E posibil să nu vă executăm.

— Da, dar ceilalți o vor face cu siguranță.

Malone s-a scuturat, ca pentru a-şi scoate din urechi veninul picurat de bin Laden.

— Spuneți-mi, Sharma ştie că sunteți aici?

Bin Laden a încuviințat din cap.

— Ruinele acestea sunt un refugiu minunat. Nimănui nu i-a trecut prin cap să mă caute în această țară. Sharma este prietenul vostru. Aveți încredere în el, dar vă feriți ca lumea să afle. Aşa că aici mi-am găsit ascunzătoarea perfectă. Acum, cu binecuvântarea mea, Sharma vă oferă capul meu. Dar nu

vrea să-şi asume nici un merit. Dumneavoastră m-aţi găsit şi m-aţi capturat. Aşa trebuie să fie. Am trimis mulţi martiri la moarte pentru cauza noastră…

— Şi se presupune că ar trebui să fiu impresionat?

Bin Laden a continuat să vorbească, aparent nederanjat de întrerupere.

— Priviţi în jurul dumneavoastră, domnule Malone. În vechime, aici au avut loc bătălii. Majoritatea cu arcuri, săbii sau pietre. Şi tradiţia spune că, după luptă, războinicii aduceau capetele duşmanilor ucişi în faţa conducătorilor pentru a primi o răsplată. Cu cât strângeai mai multe capete, cu atât onoarea era mai mare.

— Sunteţi cel mai în măsură să ştiţi asta.

Faţa încruntată a lui bin Laden s-a topit într-un zâmbet.

— Mi-au fost aduse multe capete. Acum, e rândul meu să ofer unul.

— Numai că vreţi să faceţi din acest gest un spectacol.

— Nici un conducător nu vrea să piară în obscuritate.

— De ce eu?

— Sharma m-a asigurat că sunteţi… un om bun.

Malone a simţit că îi vâjâie capul încercând să analizeze toate posibilităţile pentru a lua o decizie. Bin Laden a părut că îi citeşte gândurile.

— Aveţi de făcut anumite aranjamente. Înţeleg. Faceţi ce trebuie. Dar ţineţi minte un lucru. Mă voi preda dumneavoastră mâine, la prânz, aici. Numai şi numai dumneavoastră. Singur.

Malone şi-a ridicat pistolul.

— De ce nu acum?

— Aruncaţi o privire în jur, domnule Malone.

A scrutat ruinele. Şi a zărit pe stâncile de deasupra opt bărbaţi cu turbane pe cap şi puşti automate în mâini.

— Parcă aţi spus că aţi venit aici singur.

— Am mințit. Dar sunteţi încă în viaţă, ceea ce demonstrează că spun adevărul în privinţa intenţiei de a mă preda. Mâine, în acest loc, la miezul zilei. Veniţi singur.

Şi diavolul s-a făcut nevăzut.

* * *

Malone a revenit în capitală, la ambasadă, şi a luat imediat legătura cu Stephanie Nelle, la sediul Unității Magellan din Atlanta. I-a povestit tot ce se întâmplase, şi după şase ore a fost informat că a doua zi dimineață, în jurul orelor 7:00, o unitate specială a forțelor armate va intra pe ascuns în țară, dinspre granița cu Afganistanul. N-avea de gând să-l captureze pe bin Laden de unul singur, după cum nici armata nu dorea să lipsească de la un astfel de eveniment. Aşa că a făcut, după cum se exprimase bin Laden, toate aranjamentele necesare.

Malone s-a întâlnit cu unitatea specială într-un loc prestabilit, pe şoseaua care pornea din capitală spre nord. Echipa era formată din şase soldați şi doi ofițeri, toți îmbrăcați în haine civile deloc bătătoare la ochi. Era condusă de colonelul Rick Cobb, un bărbat zvelt, cu păr blond-roşcat şi ochi verzi, adânciți în orbite. Malone le-a explicat ce dorea de la ei şi i-a lăsat pe marginea şoselei, continuându-şi drumul spre Rampur.

La orele 12:00 fix a ajuns la ruine. O mantie impenetrabilă de ceață învăluia prăpastia, acoperind stâncile de deasupra. A păşit prudent, aşteptând să vadă ce o să se întâmple.

Bin Laden s-a ivit la fel de brusc ca în ziua precedentă. Astăzi însă, Malone nu era dispus să stea la taclale.

— Sunteți gata?

— După cum v-am promis.

Şi-a scos pistolul Glock.

— Nu veți avea nevoie de el.

— Mă face să mă simt mai bine.

Prizonierul a ridicat din umeri.

— Atunci, aşa să fie.

— Prietenii dumneavoastră sunt şi ei aici?

— Numai până ce ne vor vedea plecați în siguranță. Apoi se vor face nevăzuți.

Le-a luat douăzeci de minute să coboare până la maşina lui Malone, din cauză că bin Laden mergea greu, sprijinindu-se într-un toiag. Înainte de a se urca, Malone l-a percheziționat pe arab. Bin Laden părea să se fi aşteptat la asta şi n-a protestat.

Au părăsit Rampurul şi au pornit spre capitală. La jumătatea drumului, Malone a zărit aceleaşi hârburi pe care le lăsase pe marginea şoselei în urmă cu câteva ore. A încetinit în dreptul refugiului şi a parcat în spatele lor.

Portierele celor două maşini s-au deschis, şi membrii unității americane au ieşit.

— Prieteni de-ai dumneavoastră? a întrebat bin Laden liniştit.

— Paznicii dumneavoastră.

— Stabiliserăm că mă voi preda numai dumneavoastră.

— Am mințit.

Malone a părăsit țara în ziua următoare. Preşedintele Sharma n-a încercat să ia legătura cu el, şi nici nu se aşteptase să o facă. Anunțul că Osama bin Laden fusese prins va fi făcut la Casa Albă, şi armata americană va fi creditată cu marea victorie. Contrar, probabil, presupunerilor lui bin Laden, Malone nu-şi dorea, şi nici nu conta pe recunoaşterea publică a vreunor merite speciale.

Şi nici Sharma, ar fi pus mâna în foc.

Ambii îşi duseseră misiunile la bun sfârşit.

Au trecut două săptămâni şi nici un anunț. Între timp, Malone a fost trimis în Germania, apoi în Bulgaria, Australia şi Norvegia. După alte două luni de tăcere, s-a decis să afle ce se întâmplă. Stephanie Nelle era şi ea la fel de curioasă şi a solicitat oficial informații.

— Cotton, tipii spun că nu ştiu despre ce e vorba, i-a spus ea la telefon, din sediul din Atlanta.

Malone se afla la Londra, între două avioane.

— Stephanie, l-am dus pe ticălos cu maşina. A stat lângă mine. L-am predat unui colonel de armată.

— Le-am comunicat numele ofițerului. Rick Cobb. Există într-adevăr un colonel cu acest nume în forțele speciale, dar în ziua aceea era în permisie acasă, în Statele Unite. La mii de kilometri de tine. S-a verificat.

— Ai obținut cumva descrierea lui?

Nelle i-a oferit-o şi nu se potrivea deloc cu imaginea celui care îl preluase pe bin Laden.

— Ce naiba se întâmplă? Ce fel de jocuri mai sunt şi astea?

— Şi de ce să le joace? Preşedintele ar fi în stare să-şi dea un testicul numai să-l aibă pe bin Laden în custodie.

Malone şi-a amintit cuvintele arabului. Aceşti alții se opun sfârşitului meu glorios.

— Trebuie neapărat să iau legătura cu Sharma. O să te sun mai încolo.

A găsit un portal de internet într-un spațiu amenajat special pentru afaceri, la terminalul internațional al aeroportului. Şi-a conectat laptopul şi a trimis un e-mail, modul de comunicare preferat de Sharma. Ştia că preşedintele ura telefoanele – incontrolabile – şi scotea printuri la toate mesajele primite. A compus un text scurt.

DARUL MEU A DISPĂRUT.

Avionul nu urma să decoleze decât peste două ore, aşa că a stat şi a aşteptat. Surprinzător, răspunsul a sosit în mai puțin de zece minute.

DU-TE ÎNAPOI LA RUINE.

Malone ştia că nu va obține mai mult. În mod evident, Sharma se aşteptase să fie contactat. Era în drum spre casă, pentru o scurtă vacanță de trei zile, înaintea următoarei misiuni.

Va renunța la odihnă.

Când Malone şi-a parcat maşina la poalele dealurilor care urcau spre ruinele din Rampur, toamna se aşternuse peste munții Pan. Temperatura scăzuse cu cel puțin patruzeci de grade față de zilele din urmă cu trei luni, şi zăpada se aşternuse în straturi groase pe culmile din jur.

Şi-a scos din hanorac pistolul Glock. Nu ştia la ce să se aştepte, dar n-avea altceva mai bun de făcut decât să urmeze pista sugerată de Sharma.

A urcat cu paşi măsurați, atent să nu alunece pe pământul înghețat. A pătruns în incinta sitului şi a privit din nou locul dezolant de pustiu. A continuat să înainteze şi să exploreze, la fel de vigilent.

O rafală de armă automată l-a făcut să tresare.

Gloanțele au ricoşat din blocurile de calcar.

— Opreşte-te, Malone! a auzit o voce în engleză. Pune arma jos.

S-a conformat. „Colonelul Rick Cobb” s-a ivit de după o stâncă îngustă şi a coborât apoi de pe o grămadă de lespezi de calcar.

— Mi s-a spus că te-ai întors ieri, a zis Cobb. Am bănuit că te voi găsi aici astăzi.

— Îmi place să fiu punctual.

— Şi amuzant pe deasupra. Ce mai tip!

— Aşadar, cine eşti?

— Colonelul Rick Cobb, bineînțeles.

— Ştii bine că n-am să înghit chestia asta.

— Cu atât mai rău, pentru că n-o să capeți altceva.

— OK, colonele Cobb, ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat cu bin Laden?

— N-ar fi mai bine să-ți arăt?

Cobb a făcut un semn cu puşca.

— Ia-o pe aici.

Malone a păşit pe lângă alte mormane de pietre şi a cotit. O pală rece de vânt i-a uscat gura şi l-a făcut să se clatine pe picioare. A zărit o pată întunecată pe pământ, pe locul unde

cândva se înălțase un zid. Vremea ştergea rapid urmele, dar încă se vedea că ceva arsese recent acolo.

— Aici a fost, a spus Cobb. Chiar eu l-am împuşcat, cam pe locul unde stai acum, apoi i-am dat foc nenorocitului ăluia de criminal, până n-a mai rămas nimic din el.

— Şi de ce ai făcut asta?

— Mai întrebi? Pentru Dumnezeu, a omorât cetățeni americani. Era un duşman al statului.

— Înțeleg că nu eşti soldat de meserie.

— Soldații au reguli, şi regulile au prostul obicei de a se pune de multe ori în calea binelui. Eu operez în afara regulilor.

— Bin Laden m-a prevenit că cineva vrea să pună mâna pe el. Mi-a spus că se doreşte moartea lui, dar fără ca lumea să afle. Care-i treaba?

— Zău aşa, doar eşti un tip isteț. America cheltuieşte zeci de miliarde de dolari pe războiul antiterorist. Mult mai mult decât ne-am putea imagina. Iar treaba asta, prietene, e un soi de mană cerească.

Malone a fost mulțumit să constate că suspiciunile sale păreau să se confirme.

— Deci, o mulțime de corporații se îmbogățesc pe seama lui bin Laden.

— Păi, vezi? Ai verificat în ultima vreme cotațiile la bursă ale unor contractori ai Departamentului Apărării? Au urcat până la cer. Şi multe companii mai mici fac avere. Doar nu vrem ca toate astea să se sfârşească.

— Şi tu lucrezi pentru corporațiile astea?

— Toate s-au reunit şi au hotărât să angajeze o echipă. Pe cea mai bună. Iar noi am dezvoltat o rețea intel mai performantă decât cea a guvernului. Ne-a luat mai mult de un an, dar în final am dat de urmele lui bin Laden. De două ori, aproape c-am pus mâna pe el. Cam cu opt luni în urmă a dispărut însă cu totul. Începuserăm să ne îngrijorăm, când ai intrat tu în scenă.

— Bine, dar în ziua aceea, unitatea mea a contact armata, pe canale oficiale, şi nu pe tine.

Cobb a dat din cap aprobator.

— Aşa e. Numai că noi avem prieteni foarte suspuşi în ierarhia decizională. La urma urmei, asta e o mină de aur şi pentru armată. Nimeni nu are interes să scape trenul ăsta. Aşa că ei ne-au anunțat şi, din fericire, noi eram pe aproape.

— Şi l-ați adus înapoi aici şi l-ați ucis.

— E un loc la fel de bun ca oricare altul. După ce ai plecat cu el de aici, însoțitorii lui au întins-o ca nişte câini râioşi. Eu am trimis nişte oameni să țină locul sub supraveghere. Şi după ce ni l-ai predat, în loc să o luăm spre sud, către granița cu Afganistanul, am întors maşinile şi am venit încoace. Totul s-a terminat în două ore. Trupul a ars foarte repede.

Malone mai voia să afle ceva.

— De ce ați folosit numele unor militari? Am verificat, există într-adevăr un colonel pe nume Rick Cobb.

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Ne ajută să ne mişcăm mai repede şi mai eficient. Acum, cu blestematele astea de computere, toată lumea poate fi monitorizată. Alegem de fiecare dată persoane aflate în permisie. Oamenii noştri de la Pentagon ne țin mereu la curent. După cum ți-am spus, nimeni nu vrea să scape trenul ăsta.

— Bine, dar cum l-ar putea scăpa, de fapt?

— Fii serios. Ştii prea bine răspunsul. Americanii au memoria scurtă. Îşi ies din sărite după 11 septembrie, invadează nişte țărişoare, le trag unora o mamă de bătaie, apoi îl prind pe Saddam. Şi după aia nu vor decât ca totul să se termine cât mai repede. Opinia publică e deja plictisită. Politicienii simt pericolul. Reduceri bugetare, schimbări de priorități – toate astea sunt lucruri neplăcute pentru patronii mei. Ultimul lucru de care au nevoie e ca bin Laden să fie prins. Nu. Cel mai bine pentru ei este ca arabul să fie în libertate. Şi să reprezinte în continuare o amenințare. Şi lumea să se teamă de el. Stalin a făcut acelaşi lucru cu Hitler

după Al Doilea Război Mondial. Ştia foarte bine că nemernicul murise, dar a alimentat temerile tuturor cum că diavolul ar fi încă în viață şi ar da încă din copite. Şi toate astea pentru ca duşmanii lui să-şi concentreze atenția asupra altor lucruri.

— Cum ar veni, voi controlați acum existența lui bin Laden.

— Până-n cel mai mic detaliu. Şi vrem să facem din el cel mai tare tip de pe planeta asta.

— Şi ce cauți aici?

— Te aşteptam, ți-am zis. Am un mesaj pentru tine. Patronii mei vor să nu-ți mai vâri nasul peste tot. Să laşi lucrurile aşa cum sunt. Să-ți vezi de treabă.

— De ce aş face aşa ceva?

— Pentru că nu poți demonstra nimic. Ce-ai să faci? Să pretinzi că l-ai prins pe bin Laden? Toți vor crede că ai înnebunit. N-ai cadavru, n-ai fotografii. N-a mai rămas nimic din el şi nu pot fi prelevate probe ADN care să fie confruntate cu probele celor douăzeci şi ceva de copii pe care se spune că îi are. S-a terminat. Lasă lucrurile aşa cum sunt. Şi vezi-ți de viața ta.

— Şi dacă refuz?

— N-avem obiceiul să-i ucidem pe ai noştri, dar, dacă e cazul, n-o să ne opunem.

— Nu eşti cu nimic mai bun decât el.

Malone a încercat să se îndepărteze. Cobb i-a blocat drumul.

— Eu n-aş face asta dacă aş fi în locul tău, Cobb.

Cobb a ridicat puşca.

— Faci pe durul, Malone?

— Sunt suficient de dur încât să n-am nevoie de o puşcă pentru a mă apăra.

A rămas neclintit în fața lui Cobb. N-avea de gând să-i ofere satisfacția de a citi frica pe fața lui. Dar cui nu i-ar fi fost teamă? Capătul întunecat al țevii unei puşti nu e o imagine prea plăcută.

Cobb şi-a coborât puşca.

Malone ghicise. Îl voiau viu. Cine ar fi fost mai îndreptățit să declanşeze controversele dacă nu un agent american care pretindea că bin Laden i se predase şi că exista o conspirație menită să ascundă moartea criminalului? Armata va respinge imediat afirmațiile şi va profita de scandal pentru a supraalimenta teama oamenilor față de bin Laden. El nu-şi va putea dovedi acuzațiile, iar ei vor avea de partea lor teroarea trecutului.

Nu era deloc greu de ghicit cine va câştiga bătălia.

— Păi atunci, Malone, n-ai decât să pleci şi să încerci să spui lumii tot ce ştii.

Sigur!

Şi-a ridicat piciorul şi l-a pocnit pe Cobb cu tocul cizmei în genunchiul drept. În mod clar mişcarea l-a luat pe „colonel" pe nepregătite. Poate că îl crezuse incapabil de un atac. Malone a auzit oasele trosnind şi şi-a înfipt pumnul în maxilarul lui Cobb. Cobb a urlat de durere şi s-a prăbuşit la pământ, ținându-se de piciorul rănit. Malone a ridicat puşca de jos.

— Ți-am spus-o şi o repet. Nu eşti cu nimic mai bun decât el. El a ucis în numele lui Allah, iar tu, pentru bani.

— Diavolul… a primit… ce i se cuvine.

Malone a aruncat puşca în aer, departe, dincolo de zidul prăbuşit, şi a plecat.

A tras fermoarul valizei, a coborât, a plătit nota şi a ieşit din hotel pe strada aglomerată, în aerul rece al serii. Căuta un taxi spre aeroport şi unul a oprit în fața lui. A urcat în spate. Şoferul şi-a croit drum pe bulevardele pline de semafoare. În această perioadă a anului, se întuneca devreme în Asia Centrală, şi până să ajungă la terminal, noaptea se coborâse peste oraş. I-a întins şoferului patruzeci de ruble şi a dat să coboare. Omul i s-a adresat în ruseşte:

— Domnule Malone, preşedintele mi-a dat ceva pentru dumneavoastră.

Aşezat pe bancheta din spate, l-a urmărit pe şoferul care îi înmâna un plic maroniu.

— Mi a spus şi să vă transmit toate cele bune.

Malone i-a mulțumit şi l-a răsplătit cu douăzeci de ruble pentru osteneală. Ce-i drept, Sharma era un tip cu brațul lung. A pipăit plicul şi a simțit conturul inconfundabil al unui CD. A intrat în terminal, a trecut de vamă şi, cu jacheta pusă pe umăr, s-a îndreptat spre poarta pentru plecări. A deschis plicul şi a văzut că înăuntru se aflau un CD şi un bilet. A citit mai întâi mesajul, apoi a introdus CD-ul în laptop.

Pe ecran a apărut un film video. L-a privit pe aşa-zisul colonel Cobb împuşcându-l pe bin Laden. Şi apoi, cu ajutorul celorlalți membri ai echipei sale paramilitare, ale căror fețe le-a recunoscut, Cobb a ars cadavrul. Ecranul s-a întunecat, apoi a început un alt film. De această dată, era el, împreună cu Cobb, cu câteva ore în urmă. Şi-a pus căştile şi a apăsat butonul de volum. Sunetul era excelent, şi întreaga întâlnire, inclusiv asaltul său asupra colonelului, fusese înregistrată.

Ecranul s-a întunecat.

Malone a clătinat din cap.

Iosif Sharma urmărise totul. Deşi era conducătorul unei națiuni care nu dispunea de mijloacele adecvate de autoapărare, preşedintele era un om inteligent. Voise ca Statele Unite să-l captureze pe bin Laden, pentru că asta fusese voința lui bin Laden însuşi. Lucrurile luaseră însă o altă turnură, aşa că preşedintele îi făcuse un nou cadou. Unul de care Malone va ține de această dată cu dinții, şi pe care nu-l va scoate la iveală decât la momentul potrivit. Va fi nevoie de nişte investigații, dar probabil că nu va fi atât de greu să se dea de urma lui Cobb, a echipei şi a patronilor săi. În fond, asta era specialitatea Unității Magellan.

A recitit biletul care însoțea CD-ul.

AI GRIJĂ CA TOȚI DIAVOLII SĂ PRIMEASCĂ CE LI SE CUVINE.

Foarte corect.

S-a ridicat şi s-a îndreptat spre poarta de îmbarcare.

SFÂRŞIT

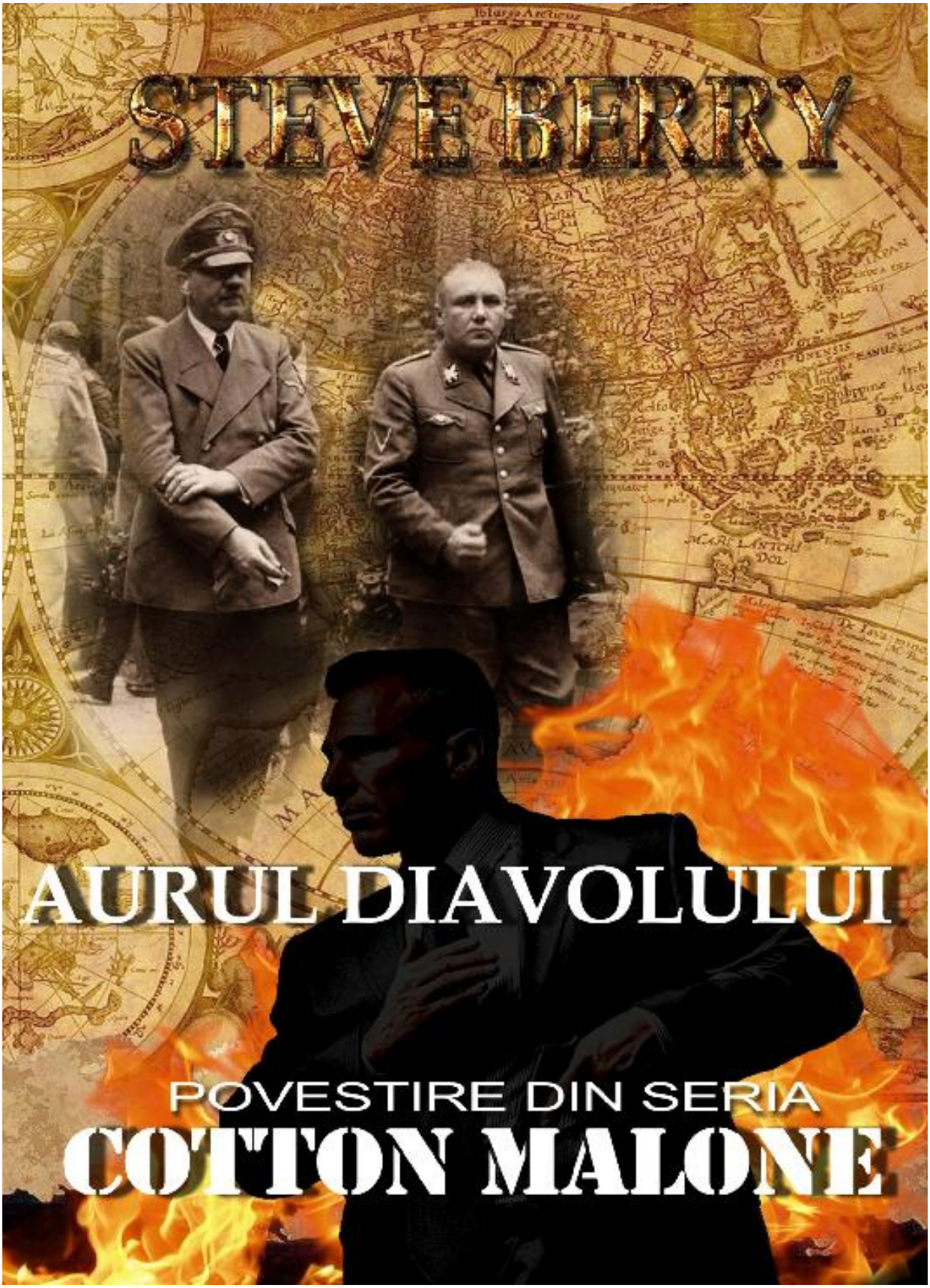
STEVE BERRY
AURUL DIAVOLULUI
POVESTIRE DIN SERIA
COTTON MALONE

AURUL DIAVOLULUI

Titlul original: *The Devil's Gold, 2011*

SANTIAGO, CHILE
MIERCURI, 2 MAI
CU TREI SĂPTĂMÂNI ÎN URMĂ

Jonathan Wyatt a hotărât să aştepte înainte să-şi ucidă ținta.

Îl urmărise pe Christopher Combs, de-a lungul întregului stat Chile, de la un sătuc izolat la următorul, sus în munți şi înapoi în capitală, întrebându-se ce făcea nenorocitul mincinos. Pentru a evita să fie descoperit, a stat liniştit, în spatele lui Combs, neavând contact cu niciunul dintre oamenii pe care adversarul său îi vizitase. Acum ținta sa era bine aranjată într-un apartament luxos la Ritz-Carlton – cinci sute de dolari pe noapte, ceea ce ridica o serie întreagă de întrebări, având în vedere salariul de la guvern al lui Combs – rezervarea fiind confirmată pentru următoarele zece zile. Pentru a mai adăuga o insultă, Combs stătea acum la spa-ul hotelului, masându-i-se nodurile de pe spatele lui de cincizeci şi opt de ani.

Ai răbdare.

Asta îşi spusese în ultimii opt ani.

Dar era greu.

Wyatt fusese cunoscut în comunitatea serviciilor de informații ca un bărbat care vorbea puțin. Vorbea puțin, cu un scop, ceea ce de multe ori îi făcea pe ceilalți să vorbească prea mult. Tăcerea era o artă învățată, pe care el o stăpânea la perfecție şi ştia cum era numit pe la spate.

Sfinxul.

Dar nu îi mai păsa.

Cariera lui de douăzeci de ani ca agent operativ de informații se sfârşise cu opt ani în urmă.

Din cauza lui Christopher Combs şi Cotton Malone.

Cel din urmă formulase acuzațiile împotriva lui, iar primul îl asigurase că vor fi anulate, numind audierea administrativă o simplă formalitate. Doi bărbați muriseră într-o situație dificilă. Malone l-a învinuit pe el pentru cele două morți, numindu-le inutile şi de sacrificiu. El a respins ambele acuzații. El şi Malone fuseseră prinşi în cursă, sub foc, cu trei agenți care i-ar fi putut ajuta, în apropiere. El era agentul superior responsabil aşa că a cerut să fie aduşi, dar Malone a obiectat. Aşa că l-a pocnit pe Malone cu capătul revolverului şi le-a ordonat oricum să intre.

Malone a formulat o acuzare.

Şi el l-a urât pentru asta.

Băiatul glorios al lui Magellan Billet şi Stephanie Nelle, directoarea. Auzise poveştile despre recompensele pe care Malone le-a refuzat şi despre cum nu greşea aproape niciodată. Fost comandant de navă. Avocat. Pilot. Orice ai dori, Malone putea să facă.

A depus chiar şi o mărturie convingătoare împotriva lui.

Şi consiliul de administrație – împuternicit, aparent, să-i aprecieze cu a doua privire pe cei de pe teren – a auzit mărturia lui Malone şi a altor trei persoane, apoi a hotărât că într-adevăr a acționat într-un mod nesăbuit.

Pe scurt, a fost concediat fără să primească niciun beneficiu.

Chris Combs era şeful său direct. Un director adjunct care va deveni curând, aşa cum Combs se lăuda în privat, director. Ca să fie sigur, Wyatt a verificat că într-adevăr Combs era următorul în linie pentru promovare. A lucrat ca subaltern a lui Combs cinci ani, succesul lui fiind în mod sigur combustibil pentru creşterea celuilalt. Combs şi-a exprimat în mod repetat recunoştința şi i-a spus că va avea nevoie de un director adjunct. Douăzeci de ani de experiență

îl calificau în mod clar pe Wyatt. Creşterea în carieră fusese întotdeauna în mintea lui.

Aşa că mesajul fusese clar.

Creştem împreună.

Dar la audiere, în loc să-l susțină, Combs l-a vândut, mărturisind că, în opinia sa, era justificată concluzia de neglijență.

Combs a primit directoratul.

Wyatt a fost concediat, petrecându-şi ultimii opt ani lucrând cu contract pentru diverse agenții de informații care aveau nevoie de experiența lui dar nu şi de obligațiile față de el. Au plătit bine, dar nu au reprezentat un substitut.

Îşi voia cariera înapoi. Dar era pierdută.

Răzbunare?

Se părea că e tot ce i-a rămas.

Şi avea răbdare. Urmărindu-l pe Combs. Aşteptând momentul potrivit.

Ca cel de acum.

Combs şi-a luat două săptămâni libere şi a zburat singur în Chile. Făcând ceva în afara agenției.

Exact ce? De fapt, asta voia să ştie.

Aşa că, în timp ce Combs se distra singur la Ritz-Carlton şi înainte ca el să-l ucidă pe nenorocit, a hotărât să afle.

*

A încetinit maşina închiriată în timp ce intra în Turingia. Micul sat chilian avea faima că era o stațiune termală populară. Afişele anunțau că astmul, bronşita, tulburarea digestivă, chiar şi pielea uscată puteau fi vindecate – totul, bineînțeles, la un anumit preț.

A condus în jurul unei piețe centrale aglomerate.

O biserică colorată în ocru se ridica la un capăt, flancată de o arcadă de magazine, pitorescul fiind întrerupt numai de stâlpii de electricitate. Un cartier rezidențial, în vestul oraşului, arăta mai mult ca un peisaj de țară din Anglia cu

case de lemn, acoperişuri înclinate şi copaci înfloriți. Ştia despre bătrână pentru că în urmă cu câteva zile îl urmărise pe Combs până la casa ei. Locuia în mijlocul unui grup de araucaria înalți, cu crengile groase de pin întinzându-se spre cer. Casa avea două etaje, având nevoie de o vopsire, acoperişul de tablă fiind plin de rugină. Doi cai păşunau într-o împrejmuire. A încetinit maşina pe un drum denivelat şi a parcat lângă un gard pe care crescuse rochița rândunicii.

Uşa din față a fost deschisă de o femeie ca o pasăre, cu părul blond, înspicat cu gri. Vasele de sânge îi brăzdau brațele lungi şi subțiri şi pete de la ficat îi punctau încheieturile. Părea să se apropie de şaptezeci de ani, dar ochii căprui aveau o privire vioaie. Când el s-a prezentat, sprâncenele ei s-au ridicat într-un aparent amuzament şi i-a aruncat un zâmbet care i-a arătat dinții ca un felinar.

L-a invitat înăuntru, engleza ei împletindu-se cu germana. S-a aşezat pe o canapea tapițată cu catifea roz, în timp ce ea s-a sprijinit de un scaun supradimensionat învelit într-o cuvertură înflorată.

A aflat că numele ei era Isabel.

— Şi ce doriți? l-a întrebat ea.

— Ați avut un vizitator ce câteva zile în urmă.

— Oh, da. Era plin de viață.

— Ce a vrut?

L-a studiat cu o privire calculată, un fior apărându-i în ochiul drept. Respirația ei s-a transformat într-o gâfâială slabă. Doar sunetul unui ceas deranja liniştea.

— Se pare că acelaşi lucru ca şi dumneavoastră. Şi dumneavoastră păreți plin de viață.

Se juca cu el. Bine. Putea face şi el acelaşi lucru.

— Locuiți aici de multă vreme?

— Toată viața. Dar familia mea e din Heidelberg. Părinții mei au venit aici după război. Tatăl meu a ridicat casa asta. Construită dintr-o treime inimă, o treime mâini şi o treime înțelegere.

El a zâmbit, încercând să o facă să se simtă în largul ei.

— Înțelepciune germană veche, a observat ea.

— Tatăl dumneavoastră a fost soldat?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu. A lucrat la poştă. A simțit că Germania nu va mai fi la fel după război, aşa că a plecat. Îndrăznesc să spun că a avut dreptate.

A hotărât să se întoarcă la ce voia să ştie.

— Ce a vrut domnul Combs de la dumneavoastră?

— Mi-a arătat două fotografii, un bărbat şi o femeie, şi a vrut să ştie dacă îi cunoşteam. I-am spus că odată au locuit lângă Lago Todos los Santos, la granița cu Argentina.

— De ce erau acele fotografii atât de importante pentru el?

Colțurile sprâncenelor s-au îndreptat în jos.

— De ce e treaba dumneavoastră?

El a hotărât că adevărul ar putea funcționa cel mai bine.

— El şi cu mine avem o datorie de rezolvat.

— Văd asta. Încercați din greu să vă ascundeți gândurile, dar pe fața dumneavoastră, în ochii dumneavoastră, scopul e clar. Eminența Cenuşie era la fel.

El nu a înțeles.

— În Franța, cu secole în urmă, a spus ea, era Eminența Roşie. Cardinalul Richelieu, primul ministru al regelui. Asistentul lui Richelieu, părintele Joseph, era cunoscut ca Eminența Gri. Ca şi superiorul lui, era o figură întunecată, ambii experți în mânuirea puterii. Roşu şi gri se refereau la robele lor. A făcut o pauză. Cenuşiu a fost culoarea uniformei naziştilor. Martin Bormann era Eminența Cenuşie.

S-a gândit la ce ştia despre Martin Bormann. Nu prea multe. Secretarul privat al lui Hitler. Gardianul Führerului. Al doilea cel mai puternic om din al Treilea Reich.

— Bărbatul din fotografia pe care mi-a arătat-o domnul Combs. Era Eminența Cenuşie, deşi pe atunci îşi spunea Luis.

— Şi femeia?

— Îşi spunea Rikka, deşi era văduva lui Hitler.

Acel nume îl ştia. Eva Braun. S-a măritat cu Hitler în aprilie 1945, cu puțin înainte ca ambii să se sinucidă în

buncărul Führerului.

— Ce spuneți?

Ochii apoşi transmiteau o privire supărată.

— Domnul Combs nu a fost la fel de surprins ca dumneavoastră.

— Ce a spus despre informațiile dumneavoastră?

— V-a înşelat?

Bătrâna asta era bună. O întrebare simplă, pe neaşteptate, destinată să provoace un răspuns emoțional.

— E un mincinos.

— Şi eu cred asta. M-a mințit. Dar voia să ştie unde locuiau cei doi din fotografie. De fapt, întrebarea lui m-a surprins. A fost o vreme când Eminența Cenuşie a fost căutat. Nimănui nu i-a păsat de văduvă, toți credeau că e moartă. Puțini îi cunoşteau fața sau numele. Dar el. Pe el îl voiau mulți. El a fost *quetrupillán*.

Nu a recunoscut cuvântul şi a întrebat ce înseamnă.

— Un cuvânt chilian local, a spus ea. Un diavol tăcut. Puțin cam ca dumneavoastră.

A ignorat împunsătura.

— Ce s-a întâmplat cu Bormann şi Braun?

— În cele din urmă au mers să locuiască într-un loc în care nu-i putea găsi nimeni.

El şi-a dat seama că, în urmă cu ani de zile, lumea era un loc diferit. Nu erau sateliți, televiziune, ziare globale sau internet. Să te ascunzi era mai simplu şi mulți criminali de război au reuşit să dispară.

În special doi oameni pe care majoritatea lumii îi credea morți.

— Unde s-au dus?

Ea nu i-a răspuns.

— Ați mai vorbit despre asta înainte de vizita lui Combs?

— Nimeni nu mi-a pus întrebările astea. De ce ar fi făcut-o cineva? Sunt o femeie bătrână care trăieşte liniştită. Cine ar fi ştiut vreodată chiar că exist?

— Chris Combs.

— Atunci trebuie să vă puneți singur întrebarea. Cum am fost găsită?

Nu avea nicio idee.

— Nu mă credeți? a întrebat ea. Văd asta în ochii dumneavoastră. Ați venit în casa mea şi ați pus aceste întrebări. Am răspuns cinstit, dar tot nu mă credeți.

Ce credea el nu conta.

— Ce a spus Combs la răspunsurile dumneavoastră?

— Voia colaborare. Aşa cum văd că vreți şi dumneavoastră. S-a ridicat încet în picioare. Vă voi arăta, aşa cum i-am arătat şi lui.

În ziua apariției lui Combs, Wyatt aşteptase în josul autostrăzii, în pădure, de unde putea vedea drumul de acces. Combs a stat puțin mai mult de o oră, apoi a condus înapoi la Santiago. Wyatt nu avea idee ce s-a întâmplat în timpul vizitei.

Isabel s-a răsucit către uşă.

— Ciudat, totuşi.

Şi-a fixat privirea pe el în timp ce se oprea.

— Nu arătați ca un vânător de nazişti.

— Nu sunt.

— Dar sunteți un vânător. Atâta lucru ştiu şi eu.

*

A urmat-o pe Isabel afară, într-un hambar în care echipamente agricole stăteau ruginite în umbrele întunecate. Stăncuțele au ros găuri în acoperiş şi cuiburi de rândunici ocupau grinzile. Dintr-o grămadă putredă de lemne o pisică i-a salutat cu un *miau* lung.

S-a îndreptat spre o anexă de la capătul îndepărtat. Rochia murdară atârna pe ea ca o haină pe un cui şi sandale împletite din frânghie îi acopereau picioarele. A deschis liniştită o uşă de lemn în timp ce balamalele vechi rezistau scârțâind. Într-un spațiu de doi metri pătrați erau stivuite trei cufere.

— Astea au fost aici de decade, a spus ea.

El a păşit înăuntru. Un şoarece a fugit la apropierea lui.

Ea a zâmbit.

— Evi iubeşte şoarecii.

A atins cufărul de deasupra şi a deschis capacul.

Praful s-a revărsat ca o cascadă.

Înăuntru era o varietate de lucruri. Pe partea de sus erau haine – o jachetă dublă anti-vânt, o pereche de cizme pentru tranşee, şi o banderolă cu zvastica.

— Ale tatălui meu.

— Am crezut că a fost civil, a spus Wyatt în timp ce continua să cerceteze prin cufăr.

— Nu te puteai aştepta să creşti în guvern dacă nu erai membru de partid.

A scos un colan de argint în formă de inimă pe care era aplicat un soare aurit cu opt raze. Mai departe a găsit o cartuşieră şi nişte mănuşi zdrenţuite.

Apoi şi-a dat seama.

— Tatăl dumneavoastră a fost în SS?

— Evident.

Începea să nu-i placă tonul ei.

A observat un teanc de cupoane mucegăite legate împreună cu o bucată de sfoară sfărâmicioasă. A studiat cuponul de deasupra. Două rune erau imprimate în colţul stâng alături de cuvintele STANDORT-CANTINE, sub care era denumirea de rău augur BUCHENWALD. La dreapta jos era scris RM2.

— Ce sunt astea? a întrebat el.

— Gardienii din lagăr erau plătiţi în cupoane. Le puteau folosi să cumpere mâncare şi alte lucruri de la cantina lagărului. Alea valorează două mărci germane fiecare.

— Buchenwald a fost un lagăr de exterminare. Ce făcea tatăl dumneavoastră acolo?

Ea a scuturat din cap.

— Fratele meu mai mare. El a fost gardian în Unităţile Morţii. *SS-Totenkopfverbände*.

A observat mândria nemțească din vocea ei.

— A murit în război?

— Ruşii l-au omorât.

A pus cufărul de sus pe podeaua de pământ apoi a început să caute prin al doilea. Mai multe haine, suveniruri pentru copii şi un articol curios – o maşină de scris, cu carcasa metalică neagră ruginită şi spartă.

— A tatălui meu. Folosită în timpul războiului.

S-a uitat la taste. Rândul cu numere avea obişnuita funcție dublă. Punct şi virgulă apăreau deasupra cifrei 1. Alte taste cu numere aveau, de asemenea, semne de punctuație ca alternativă. Dar deasupra lui 5 era o rună dublă. SS. Se părea că maşina de scris fusese modificată ca să se adapteze regimului.

A început să-şi pună întrebări despre Isabel şi tatăl ei.

A deschis ultimul cufăr.

Interiorul era plin de scrisori şi ziare vechi. A ridicat unul dintre pachete.

Pisica a intrat înăuntru şi Isabel a mângâiat animalul.

— Aşa o fată bună, Evi?

S-a uitat la Isabel, care încă mângâia pisica.

— Evi are vreo legătură cu Eva Braun?

— Bineînțeles. Cei mai apropiați prieteni foloseau această poreclă. Şi eu îi spuneam aşa. Aşa că mi-am numit aşa fiecare pisică pe care am avut-o de atunci, în amintirea ei.

Răbdarea lui scădea.

— Ce joc jucați?

Ea continua să mângâie pisica.

— La ce vă referiți?

S-a apropiat de ea. În ochii ei nu se vedea nici cel mai mic semn de frică. Au rămas înghețați ca marmura verde.

— Dumneavoastră şi domnul Combs ați fost prostiți.

— De cine?

— Eminența Cenuşie.

A făcut deja calculele.

— E mort de mult.

— Nu şi urmaşii lui.

Poate că ei erau obiectivul lui Combs?

— Care e jocul lor?

Privirea ei s-a intensificat.

— Ei sunt tot ce ne-a mai rămas.

— Cine sunt *noi*?

— Aceia dintre noi care mai cred.

Ochii ei erau plini de indignare.

— Asta s-a întâmplat acum mult timp. E gata.

— Totuşi dumneavoastră şi domnul Combs sunteți amândoi încă interesați. Domnul Combs ştia că tatăl meu a lucrat pentru Führer. De asta a venit. Mai ştia că a fost dorința lui Hitler ca Bormann să supraviețuiască războiului. O scrisoare de la Hitler însuşi îi cerea tatălui meu să facă orice ar fi dorit Eminența Cenuşie. Aşa că tatăl meu şi-a petrecut întreaga viață ascunzându-l pe Bormann.

El aştepta mai mult.

— Bormann-i au apărut peste tot. Cei care îl căutau au avut o grămadă pe care să-i urmărească, dar niciodată pe cel adevărat.

Îşi amintea vag că citise despre aparițiile lui Bormann prin Brazilia. Argentina, Bolivia şi Paraguay. Câțiva Bormann-i chiar s-au dus singuri la autorități, susținând nevoia de justiție la bătrânețe, dar toți s-au dovedit până la urmă fie bolnavi mintal, fie deliranți.

— De ce ar mai conta asta?

— Ce vreți să spuneți e de ce ar mai conta pentru domnul Combs.

Asta era exact ce voia să spună.

— Bormann nu a fost Hitler. Führerul a fost special. Politicienii dinaintea lui ne vorbeau de sus. Bormann ne-a vorbit de sus. Hitler a vorbit cu noi.

Părea că ea vrea să-şi spună gândurile, aşa că a lăsat-o.

— Am urmărit de multe ori filme în care vorbea Hitler. Defila în saloane pe muzica militară plină de viață. Oh, am iubit muzica aceea. Întotdeauna purta uniforma cenuşie şi

avea cele mai strălucitoare cizme. Aşa o privelişte. Oamenii stăteau nemişcați când vorbea el, aşa cum şi trebuia. El i-a iubit şi ei l-au iubit pe el.

Se agăța de o fantezie vicioasă. Dar dacă amintirile îi dezlegau limba, el era dispus să-i permită acest lux.

— Ce s-a întâmplat cu Bormann? a întrebat el din nou.

A scuipat pe podea.

— A fost un nenorocit ticălos. Führerul a făcut o mare greşeală să aibă încredere în el.

— De ce îmi spuneți toate astea?

Ea a ridicat din umeri.

— De ce nu? Aşa cum ați spus, a fost cu mult timp în urmă.

— Ați putea…

— Am terminat de vorbit cu tine.

A început să se îndrepte spre ieşirea din hambar, pisica agățându-se de tocurile ei.

— Vorbiți despre trecut cu venerație, a încercat el. Sunteți nazistă?

S-a oprit, s-a întors şi l-a cercetat cu un aer insolent de triumf.

— Sunt un urmaş credincios al Führerului meu.

Şi a dispărut.

*

Vizita lui la bătrână l-a tulburat. Nu a fost deloc ceea ce s-a aşteptat. Niciodată nu s-a gândit că Martin Bormann, Eva Braun şi Adolf Hitler ar fi subiectul conversației lor.

Înainte să părăsească Turingia a parcat maşina la umbra unor copaci şi şi-a folosit telefonul ca să acceseze internetul. A găsit un sumar concis al vieții lui Martin Bormann.

Născut în Halberstadt în 17 iunie 1900, fiul unui fost sergent major al regimentului prusac, Bormann a renunţat la şcoală pentru a lucra la o fermă din Mecklenburg. După ce a servit pentru scurt timp ca tunar într-un regiment de

artilerie la sfârşitul primului război mondial, s-a alăturat organizaţiei de dreapta Rossbach Freikorps. În cele din urmă a intrat în Partidul Naţional Socialist, devenind ofiţerul regional de presă în Turingia şi apoi director comercial în 1928. Din 1928 în 1930 a fost ataşat la Comandamentul Suprem SA şi în octombrie a devenit comandant al partidului. O lună mai târziu a fost ales ca delegat al partidului nazist în Reichstag. Din iulie 1933 până în 1941 a fost şeful de cabinet în biroul adjunctului Führerului, Rudolf Hess, în calitate de secretar personal.

Acolo a început creşterea lui imperceptibilă spre centrul puterii, stăpânind încet mecanismul birocratic nazist şi câştigând încrederea personală a lui Hitler. În plus faţă de administrarea finanţelor personale a lui Hitler, a controlat *Gauleiter*-ii şi *Reichsleiter*-ii, oamenii care administrau diferitele ţinuturi din Reich. Brutalitatea, duritatea, lipsa culturii şi faptul că părea nesemnificativ, i-au făcut pe naziştii din vârf să-i subestimeze abilităţile. Zborul mentorului său, Rudolf Hess, în Anglia i-a deschis drumul să îi ia locul lui Hess.

În mai 1941 a devenit capul partidului. Până la sfârşitul războiului, Bormann a fost gardianul aprig al ortodoxiei naziste. A fost un fanatic când venea vorba de politică rasială, antisemitism şi *Kirchenkampf*, războiul dintre biserici. La sfârşitul anului 1942 era secretarul privat al lui Hitler, având grijă de detaliile administrative obositoare şi conducându-l pe Hitler în construirea propriilor scheme. După ce Hitler i-a ordonat „să pună interesul naţiunii înaintea propriilor sentimente şi să se salveze", Bormann a părăsit buncărul Führerului în 30 aprilie 1945, după ce Hitler era mort. Relatările despre ce s-a întâmplat după aceea variază foarte mult. Potrivit unora, Bormann a fost ucis încercând să treacă liniile ruseşti cu o maşină anti-tanc. Cu toate acestea, îndoielile au persistat şi au fost raportate numeroase apariţii ale lui Bormann, începând din 1946. După ce a fost condamnat la moarte în absenţă, la Nürenberg, în octombrie 1946, adevărata lui soartă rămâne necunoscută.

Toate celelalte site-uri pe care le-a găsit confirmau aceleaşi informații. Nimeni nu ştia cu adevărat ce s-a

întâmplat. Apoi a căutat ce a putut despre Eva Braun.

> **Născută în München în 1912 într-o familie catolică din clasa de mijloc, fiica unui învăţător, Braun l-a întâlnit prima dată pe Hitler în studioul prietenului lui fotograf Heinrich Hoffmann în 1929. A lucrat ca asistentă a lui Hoffmann, mai târziu devenind laborant, ajutându-l să prelucreze fotografiile lui Hitler. Blondă, cu faţa proaspătă şi atletică, îi plăcea să schieze, să se urce pe munţi, să facă gimnastică şi să danseze.**
>
> **După moartea lui Geli Raubal, nepoata lui Hitler cu care acesta avea o lungă legătură de dragoste, Braun a devenit amanta lui, trăind în apartamentul din Berlin al acestuia. În 1935, după o încercare de sinucidere nereuşită, Hitler a dus-o într-o vilă din München, lângă casa lui. În 1936 s-a mutat la Berchtesgaden, unde se comporta ca şi gazda lui Hitler. Au fost depuse toate eforturile pentru a ascunde relaţia ei cu Hitler, din moment ce se presupunea că Führerul este dedicat în totalitate naţiunii. Puţini germani ştiau de existenţa ei. Chiar şi cei mai apropiaţi asociaţi ai lui Hitler nu erau siguri de relaţie, din moment ce Hitler a evitat orice sugestii care să dovedească intimitatea şi adesea îi înjosea şi denigra inteligenţa. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului făcând exerciţii, visând, citind romane ieftine şi uitându-se la filme romantice. Totuşi, loialitatea sa faţă de Hitler nu a fost pusă la îndoială. În 1945 i s-a alăturat lui Hitler în buncărul Führerului şi în cele din urmă a murit împreună cu el ca parte a unui pact de sinucidere.**

Câteva site-uri susțineau posibilitatea că unul sau amândoi supraviețuiseră războiului, împreună cu Hitler, dar Wyatt nu a putut găsi nicio referință în care vreun istoric serios să considere vreodată asta o realitate.

Dar Isabel a făcut-o.

S-a hotărât să continue să imite ceea ce a făcut Combs cu câteva zile în urmă şi s-a întors în Santiago, găsind acelaşi bulevard cu trei benzi şi librăria. Magazinul era localizat lângă Plaza de Armas, în inima oraşului, cam în mijlocul unei arcade cu buticuri pitoreşti. Lângă ea era o cafenea care expunea o varietate minunată de brânză Camembert şi Cedar.

A cinat acolo la prima vizită, în timp ce-l aştepta pe Combs, bucurându-se de nişte cârnați picanți şi nişte salam.

Dintr-o catedrală de la capătul îndepărtat al bulevardului, clopotele băteau ora trei şi jumătate. Nori de furtună se rostogoleau de pe vulcanii care se ridicau spre vest, iar soarele după-amiezii dispărea treptat în spatele unui grup de nori cumulus groşi. Ploaia va ajunge până la căderea nopții.

Dar până atunci el va fi altundeva.

A intrat în magazin. Sunetul unui clopoțel a anunțat prezența lui.

— *Buenas tardes*[2], i-a spus el proprietarului, un om îndesat, supraponderal, cu o mustață neagră stufoasă.

Omul i-a răspuns la salut şi s-a prezentat ca fiind proprietarul, Gamero, folosind limba engleză. Proprietarul purta acelaşi papion şi aceleaşi bretele care îi împodobeau trupul rotund şi în timpul vizitei lui Combs.

— Am nevoie de un moment din timpul tău.

I-a arătat cinci bancnote de câte o sută de dolari americani pentru a sublinia importanța cererii lui.

— Eşti norocos. Ziua a fost slabă. Nu e niciun client în acest moment.

Gamero i-a tras banii din mână.

— O să închid mai devreme.

Proprietarul a mers legănat către uşă şi a răsucit încuietoarea. Apoi, pe buzele cărnoase ale omului s-a format un zâmbet.

— Cum te pot ajuta?

— Spune-mi ce i-ai spus lui Cristopher Combs.

Pe fața omului a apărut o privire nedumerită.

— Doi dintre voi? După acelaşi lucru?

— Care e?

Gamero a clătinat din cap, apoi i-a făcut semn şi l-a condus printr-o perdea zdrențăroasă în spatele magazinului. Se pare că odată clădirea găzduise o bancă, din moment ce din acea vreme rămăsese un seif de fier. A privit în timp ce

Gamero rotea cadranul de bronz, a eliberat tamburul, apoi a deschis o uşă neagră grea.

— Uită-te singur. Aşa cum a făcut Combs. Eu voi fi în față.

A intrat în seif şi a tras de lanțul unui bec care atârna din tavan. Opt dulapuri erau aranjate pe un perete. O uşă ducea afară, dar era asigurată cu un sistem de închidere. A studiat dulapurile, observând rugina şi putreziciunea lor şi a concluzionat că probabil timpul nu a fost binevoitor cu conținutul lor.

A deschis un dulap.

Dosare ferfenițite şi hârtii galbene erau îndesate înăuntru. A scos câteva şi a observat scrisul, în cea mai mare parte tipărit şi decolorat.

Germană.

Nu putea citi niciuna.

A cercetat celelalte dulapuri. Toate erau la fel de îndesate.

Se părea că era un fel de arhivă germană secretă. Svastica împodobea multe pagini, ca parte a antetului.

A auzit clopoțelul din fața magazinului.

Apoi două pocnituri, ca ale baloanelor care se sparg.

Apoi, din nou, clopoțelul.

A părăsit seiful şi a mers din nou către partea din față. Magazinul era tăcut. Nu se vedea nimeni. Oamenii mergeau într-o parte şi în alta pe trotuar, în afara ferestrei din față. Maşinile şuierau pe bulevard. Gamero zăcea cu fața în jos pe podea într-o baltă formată de propriul sânge.

Pocniturile fuseseră dintr-o armă cu amortizor, două răni de ieşire punctând craniul bărbatului.

A verificat pulsul.

Nimic.

A păşit către uşa din față, încuind-o pe dinăuntru. Apoi l-a târât pe Gamero în spatele tejghelei, să nu poată fi văzut de pe fereastră.

Trebuia să termine ceea ce începuse.

Amintindu-şi de uşa încuiată din interiorul seifului, a cercetat cadavrul şi a găsit un set de chei. S-a retras în spatele perdelei, înapoi în seif şi a deschis încuietoarea care securiza uşa.

A tras de lanțul altui bec.

Camera era puțin mai mare decât o debara, zidurile de piatră fiind căptuşite cu rafturi din lemn încovoiate de o varietate de suveniruri.

Uniforme, busturi, săbii, pistoale, toate împodobite cu rune şi zvastici. A numărat douăzeci de copii zdrențuite din Mein Kampf. Şi obiecte din ceramică, în principal animale şi statuete. Una, o păpuşă soldat, avea brațul ridicat în semn de salut. Mai erau halbe de bere, căşti şi o cutie muzicală care încă funcționa.

Era Gamero un colecționar? Sau un negustor?

Asta i-a atras atenția lui Combs?

A auzit un zgomot din partea din față a magazinului. În liniştea acestuia, totul părea amplificat. A păşit în spatele perdelei şi s-a uitat de după ea. Afară erau doi bărbați. Unul forța încuietoarea, iar celălalt stătea în față pentru a bloca vederea trecătorilor.

S-a hotărât că vrea să afle ce făceau cei doi, aşa că s-a retras în interiorul clădirii şi a alunecat în spatele unei grămezi de cutii de carton, stivuite de la podea până la tavan, fiecare dând pe afară de cărți. A reuşit să se strecoare în spatele lor exact când a sunat clopoțelul şi a folosit spațiul dintre cutii ca să vadă când cei doi au trecut prin perdea şi au găsit seiful. Fiecare căra o servietă mică, care a fost pusă pe podea când ei au dispărut înăuntru. A auzit dulapurile de metal deschizându-se, sunetul hârtiei fluturând, apoi mai multe obiecte zdrobindu-se de podea.

Se părea că goleau şi dulapul cu suveniruri.

Unul dintre bărbați s-a întors şi a luat o servietă.

Au trecut câteva minute, apoi amândoi au ieşit din seif.

A doua servietă a fost deschisă şi Wyatt a văzut patru mănunchiuri de material gri, învelit în plastic transparent.

Toate au fost întinse pe podea, de-a lungul holului, două pe o parte, două pe cealaltă. La capătul fiecăruia era un dreptunghi mic negru.

Ştia exact la ce se uita.

Explozibili din plastic cu detonatoare controlate prin radio.

Focul rezultat ar fi fierbinte şi volatil şi puține lucruri ar rămâne în urma lui. Bineînțeles, ar fi clar incendiere, dar nu s-ar putea dovedi. Dacă erau deştepți, detonatorul era construit din materiale care se vor vaporiza în explozie. El aşa folosea întotdeauna pe vremea când era un agent secret american valoros.

Acum nu era sigur ce mai era.

O târfă, angajată numai când nu era altcineva disponibil.

Aşa se simțea.

Bărbații au ieşit pe uşa din față, clopoțelul anunțându-le plecarea. A presupus că se vor îndepărta de clădire înainte de detonare.

Asta însemna că avea cam un minut.

Şi-a părăsit ascunzătoarea şi a alergat pe holul îngust şi întunecos până când a găsit o uşă de lemn în peretele din spate. A eliberat zăvorul, a deschis-o şi s-a strecurat pe o alee care se întindea în spatele unui şir de clădiri. Găsind strada, a micşorat ritmul, s-a întors şi a mers calm pe trotuar, amestecându-se cu alți oameni la o stradă distanță de intrarea principală în librărie.

O explozie a zguduit după-amiaza.

Dar el a continuat să meargă spre locul în care era parcată maşina lui.

*

A părăsit Santiago şi a condus înapoi spre Turingia, o călătorie de patruzeci de minute pe drumurile de munte rar circulate. Trebuia să ajungă la Isabel. Dacă acei bărbați l-au

omorât pe Gamero, şi ea ar putea fi o țintă. Nu era sigur de ce îi pasă, dar era îngrijorat pentru bătrână.

În ce era implicat Combs?

În mod sigur nu la ce se aştepta.

Nici pe aproape.

A intrat în Turingia, a trecut cu maşina pe lângă magazinele care se pregăteau pentru o nouă zi, apoi a ieşit din oraş. A spionat ferma. Totul era tăcut. A condus maşina pe aleea de pământ şi a parcat lângă hambar.

Uşa din față era deschisă.

A ieşit din maşină şi a studiat intrarea, oprindu-se puțin, ascultând ca să-şi dea seama dacă e vreo mişcare.

Nicio pală de vând nu deranja copacii. Broaştele orăcăiau un concert la distanță.

A cercetat dincolo de tocul uşii.

Linişte şi pace.

A păşit înăuntru şi a văzut, în dreapta lui, corpul înțepenit al lui Isabel într-un balansoar lângă vatră, cu o gaură de glonț în cap.

Prezența acră a morții se simțea în aerul cald.

Prea târziu.

Se pare că ei vizitaseră întâi acest loc.

A închis ochii bătrânei, imobilitatea lor deranjându-l. Evi s-a strecurat înăuntru pe uşa din față şi s-a cuibărit în apropierea picioarelor fără viață ale lui Isabel. Pisica mare gri a părut enervată de lipsa de interes a stăpânei şi s-a retras pe un scaun gol.

Ar putea căuta în jur.

Dar ce?

Să-l ia naiba dacă ştia.

Casa avea cam trei sute de metri pătrați. În dormitor a găsit o masă din lemn de culoare deschisă, suprafața ei lucioasă susținând o lumânare supradimensionată înfăşurată în ramuri proaspete de araucaria. Deasupra lumânării atârna un portret al lui Adolf Hitler, cu privirea lui fanatică îndreptată spre ceruri. Incredibil. Aici a fost o femeie, la

şaptezeci de ani după ce lucrurile s-au întâmplat, venerând un maniac.

A studiat restul camerei puțin mobilate, uitându-se la resturile triste ale vieții unei bătrâne. O sobă acoperită cu teracotă lustruită umplea un colț. Un dulap cu uşile care se deschideau către centru, pictat bogat în stil bavarez, conținea haine. O masă de toaletă din arțar era vizavi de patul îngust. Deasupra ei erau trei fotografii alb-negru, fiecare fiind încadrată de o ramă de argint care îşi pierduse strălucirea. Una era a unui bărbat purtând o uniformă SS. Nicio emoție nu se vedea pe fața lui, doar o privire goală, ca şi cum un zâmbet ar fi fost aproape dureros. Malul unui lac se contura în spate, înconjurat de brazi înalți.

A căutat în sertarele mesei de toaletă, apoi a aruncat o privire sub pat. Pachete de plicuri stăteau pe scândurile prăfuite.

Le-a tras afară.

Toate aveau timbre din Africa de Sud şi un scris de mână masculin, toate fiindu-i adresate lui Isabel în Turingia. A deschis unul din plicuri. Scrisoarea, în engleză, era semnată de Gerhard Schüb. S-a uitat la alte plicuri. Datele se întindeau din 1960 până în 1980. S-a hotărât să le ia cu el.

Şi-a întors atenția spre masa de toaletă la celelalte două fotografii afişate. Una era cu copii, toți cam între şapte şi opt ani. Doi băieți şi trei fete, îmbrăcați ca şi cum ar merge la biserică, în costume şi fuste, pozând împreună, un grup vesel. Ultima fotografie înfățişa doi bărbați. Unul era acelaşi cu cel din cealaltă fotografie, de data asta fără uniforma SS. Purta *lederhosen*, pantaloni scurți de piele susținuți de bretele unite de o bandă pe care era o zvastică strălucitoare. O cămaşă de culoare deschisă îi acoperea pieptul, ciorapi până la genunchi îi înfăşurau picioarele şi avea o vestă de lână peste umeri. Celălalt bărbat din fotografie era scund, cu pieptul lat şi cu păr negru rar. Purta un costum având la mână o bandă cu zvastica nazistă. A studiat fața celui mai în vârstă de aproape, observând un zâmbet prefăcut care nu

lăsa să se vadă niciun dinte, un maxilar încleştat şi o privire vicleană.

S-a hotărât să ia şi fotografiile.

Era adevărat, nu era lupta lui, dar înainte să-l omoare pe Combs voia să ştie ce provocase cele două crime.

S-a întors şi a ieşit din casă, foarte atent, dar nu era nimic care să ridice vreun semnal de alarmă.

Cu scrisorile şi fotografiile în mână, a ajuns la maşină şi a plecat.

*

A condus o jumătate de oră, în cele din urmă intrând într-un oraş numit Los Arana. Autostrada se despărțea către o parte rezidențială liniştită spre sud şi magazine spre nord. O piață cu iarbă umplea centrul oraşului, punctată cu lămâi. Printre turnurile gemene ale unei biserici de culoarea stridiilor, încadrat ca o podoabă arhitecturală, se prefigura conul unui vulcan îndepărtat. Străzile erau în mare parte pustii. Siesta de după-amiază, a presupus.

A parcat maşina lângă o cafenea deschisă.

Înăuntru, mesele erau pline de bărbați cu părul negru, pletoşi. Un miros puternic de muncă grea umplea aerul. Sendvişurile groase cu şuncă de care se bucurau cei mai mulți dintre ei arătau bine, aşa că a comandat unul şi o carafă cu vin.

În timp ce mânca, a studiat scrisorile.

7 februarie 1969

Sosirea noastră în Bloemfontein a fost fără evenimente. E un loc ciudat, Issie. Aproape o mie cinci sute de metri deasupra nivelului mării, aerul clar şi lumina. Bucăți din Europa sunt peste tot. Mori de apă, ferme, grădini de trandafiri. E o luptă aproape perpetuă cu seceta, dăunătorii şi bancherii. Luis se plânge neîncetat. Nu-i place locul. Uniunea Sud Africană e o națiune conflictuală. Are două capitale. Johannesburg, la nord,

e centrul politic. Bloemfontein, aici, în Statul Liber, e centrul jurisdicțional. De ce e aşa, nimeni nu poate explica, deşi există zvonuri că vor fuziona ambele la Bloemfontein. Statul Liber e plin de influența olandeză. Mulți încă vorbesc de războiul englezilor cu burii, care s-a terminat cu o sută de ani în urmă. Încă îşi amintesc lagărele de concentrare. Lui Luis îi place să-mi spună că britanicii au inventat conceptul aici când au măcelărit treizeci de mii de femei şi copii în timpul războiului. Aici lumea urăşte încă toate lucrurile britanice, ceea ce îl încântă pe Luis.

Îmi doresc ca tu să poți vedea țara asta. Câmpiile maro punctate cu ceea ce localnicii numesc tufişuri de piper, netezimea întreruptă de dealuri mici de culoarea fierului. Vârfurile plate ale munților se văd la orizont. Am luat o casă la periferia oraşului. E umbrită de eucalipți. Ai iubi bougainvilla care urcă pe pereții săi. În spatele lor este un hambar şi un grajd. Morile de apă se învârt peste râuri. Fără apă nu ar fi nimic, decât un deşert arid. Noaptea e cea mai bună dintre toate. Savana devine tăcută şi se face argintie în lumina lunii. Câinii noştri se adună sub ferestre. E bine că sunt acolo, deoarece țin leii la distanță.

Câinii sunt neînfricați. Le invidiez curajul.

* * *

23 mai 1969

Îmi e dor de tine, Issie. Timpul este aproape irelevant aici.

Am fost martor la ceva curios cu câteva zile în urmă. Luis şi cu mine am mers într-un oraş la vest de aici. Nu avea mai mult decât un magazin cu acoperiş roşu, o biserică olandeză reformată şi o stație de benzină. Se vindea o fermă şi Luis voia să fie acolo când se făcea licitația. Ce privelişte ciudată. Mobilier expus în lumina soarelui, împrumutătorul care conducea licitația, proprietarul în haine sărăcăcioase, soția şi copiii în lacrimi. Oferta lui Luis a fost considerată scăzută şi nu a reuşit să cumpere proprietatea, aşa că nu avea o dispoziție

prea bună. El mi-a ținut o prelegere despre faptul că nu există nici un loc în această lume pentru cei slabi. Ei îi deranjează pe cei puternici cerând simpatie şi pentru asta trebuie eliminați. Nu simțea nimic pentru familia care ar putea dormi fără niciun adăpost. Totuşi, mie îmi părea rău pentru ei. Cum ar putea cineva să nu simtă nimic? Dar Luis părea plin doar de dispreț.

E un om dur, alimentat de ură şi chiar mai mult de regret. Rikka are un moment dificil. Nu o va duce să înoate sau să facă o excursie cu barca pe râu, sau pur şi simplu să stea sub copaci şi să se bucure. Ea încearcă să facă viața suportabilă, dacă nu pentru el, atunci pentru ea însăşi. El încearcă să o mulțumească cu obiecte de lux. Casa lor e plină de argint, mahon şi cărți. Totuşi, nu îi vizitează nimeni. El n-ar tolera musafiri. Suspiciunile lui au crescut de când am sosit, o fobie de nesiguranță care îi consumă fiecare zi. E atât de dependent de mine. Ciudat, de fapt. Acest om puternic având nevoie de mine să face, să spun şi că văd ceea ce el nu poate. E paralizat de frică şi o parte din mine e bucuroasă.

* * *

14 ianuarie 1971

Ne-am mutat din nou. De data asta mai aproape de granița cu Basutoland, în estul ținutului muntos. Mi s-a promis eliberarea din serviciu de Crăciun, dar apoi mi s-a spus că Luis nu mă va lăsa să plec. Încă depinde de mine. Se pare că sunt singurul în care are încredere, dacă acest adjectiv poate fi folosit pentru un om ca el. Mă îndoiesc că are încredere în cineva sau ceva. Îți promit, Issie, voi deschide acest subiect cu el în curând.

Noua noastră fermă e minunată. E o proprietate cumpărată cu profiturile de la minele de aur. Luis este priceput la investiții. Continuă să ducă o viață solitară. Puțini se aventurează atât de departe. Eu sunt în continuare mesagerul care călătoreşte în Bloemfontein. Cărțile sunt îndatorirea mea principală. Citeşte mai mult de o duzină pe lună. Merg în oraş o dată la trei

săptămâni, când soseşte o încărcătură. Cluburile americane de carte îi furnizează ceea ce îi place. Este singura lui plăcere şi Rikka îl încurajează deoarece o scuteşte de mânia plictiselii lui.

E un diavol şi nu merită niciun lux în viața lui. Dacă n-aş avea o obligație, aş pune capăt acestei şarade. Dar nu pot. Nu-mi stă în fire, aşa cum sunt sigur că ştii.

Wyatt citea cu o fascinație crescândă.

Toate scrisorile erau semnate *al tău, pentru totdeauna, cu dragoste Gerhard*. Erau înşirate pe o perioadă lungă de timp şi ideile erau profunde.

Era clar că lui Schüb nu îi păsa de Martin Bormann, dar sentimentele lui pentru Isabel nu au scăzut niciodată.

19 noiembrie 1971

Această țară e un festin pentru carnivori. Am învățat că fripturile, cotletul şi antricotul mâncate sub stele direct cu mâna au un gust mai bun decât orice pe o farfurie. Oh, Issie, îmi doresc ca tu să poți fi aici. Dar asta e imposibil. Luis nu ştie despre aceste scrisori şi ar fi furios dacă ar şti, dar trebuie să am pe cineva cu care să-mi împărtăşesc gândurile, şi tu, draga mea, eşti singura persoană în care am totală încredere.

Cu două zile în urmă am călătorit la o fermă din sud. Un alt oaspete ne-a spus să nu vorbim despre războiul dintre englezi şi buri. Africanii care locuiesc la fermă au suferit pierderi umilitoare în mâinile britanicilor şi au încă resentimente profunde. Războiul s-a încheiat de mult, aşa că am fost mirat de avertisment. În ciuda eforturilor noastre de a evita subiectul, gazda noastră a vorbit de bunăvoie despre cum britanicii au prins toate femeile şi copii şi i-au dus forțat în lagăre, acesta fiind felul lor de a-i dezbina pe buri, forțând comandanții să se predea. Totuşi, a avut efectul opus. Burii au luptat cu mai multă putere. Doar atunci când au capturat comandanții şi i-au atras în lupta împotriva foştilor compatrioți, cu promisiunea că persoanele dragi vor fi eliberate, coloana vertebrală a burilor a

fost ruptă. Mulți au acceptat invitația şi trădarea lor a fost cea care, în final, i-a costat pe buri pierderea războiului. Gazda noastră avea un nume pentru bărbații ăştia. Hensopper-i. L-am întrebat ce vrea să spună şi mi-a spus, „Un ridicător de mâini". Apoi a scuipat pe pământ ca să-mi arate ce gândeşte despre trădători.

* * *

15 martie 1972

Sunt pe cale să merg spre nord în excursia săptămânală pentru a lua cărțile lui Luis şi a obține pentru Rikka specialitățile pe care le doreşte. În ultimul timp i-a apărut un interes pentru tricotat. Produsele ei sunt drăguțe, deşi nu prea e nevoie de fulare şi pulovere aici. Pare că le face pur şi simplu pentru a-l enerva pe Luis, pentru că el o bate în mod constant la cap că pierde vremea. E clar că ea se bucură de disconfortul lui. Luis a investit foarte mult în minele de aur şi obține beneficii enorme. Chiar a împărțit o parte din această bogăție, suficient pentru a-mi permite să cumpăr o bucată învecinată de pământ şi să construiesc o casă. E o clădire din piatră cu acoperiş de lut, înconjurată de o livadă de cireşe. De asemenea, are o terasă unde stau seara şi privesc zebrele, antilopele şi gazelele. E casa mea, Issie, şi, pentru prima dată, îi sunt recunoscător lui Luis.

* * *

23 iunie 1976

Luis a fost într-o dispoziție groaznică de câteva săptămâni. A citit cărți despre război. În una era citat Goebbels, care a spus o dată că „Bormann nu e un bărbat al poporului. Nu are calificările necesare pentru provocările reale ale conducerii. E doar un simplu administrator, un funcționar, nimic mai mult." Îndrăznețe cuvinte, a spus Luis, de la un laş care s-a sinucis şi şi-a ucis soția şi copiii. Luis vorbeşte oribil despre Führer. Nu simte decât dispreț pentru el. Îmi spune că orice mişcare

politică are nevoie de un revoluționar. De cineva care să dobândească puterea prin orice mijloace. Cu toate acestea, odată ce o dobândeşte, această putere trebuie trecută acelora care sunt mai buni la organizare şi control, acelora care au abilitatea de a administra şi, în cele din urmă, aceştia conduc. „Fii mândru că eşti birocrat", mi-a spus el. „Pentru că funcționarii conduc lumea".

În mod clar Gerhard Schüb nu era tatăl lui Isabel, sau fratele, sau vreo altă rudă. Se părea că e cineva de care ea era legată emoțional, cei doi fiind separați de serviciul forțat al lui Schüb în slujba Eminenței Cenuşii.

Nu era de mirare că-l ura pe Bormann.

A găsit doar o singură scrisoare diferită de restul. Deşi scrisoarea îi era adresată lui Isabel, era clar că scrisul nu era al lui Schüb.

9 aprilie 1977

Nu mă cunoaşteți, dar ştiu despre lunga dumneavoastră corespondență cu Gerhard. Nu ați mai primit nicio scrisoare de la Gerhard de câteva luni şi motivul este greu de acceptat. Ştiu că şi pentru noi a fost. Gerhard a murit cu trei luni în urmă. A suferit mult timp de mai multe afecțiuni. O răceală pe care a contractat-o s-a transformat în gripă, apoi în pneumonie şi a murit liniştit în somn. A vorbit des despre dumneavoastră şi ştiu că voia să vă reîntâlnească, dar de acum nu mai e posibil. Am considerat că e un lucru decent să vă anunț, deoarece scrisorile dumneavoastră care au sosit după moartea lui arată clar că nu ştiți ce a făcut Domnul. Îmi pare rău pentru pierderea pe care ați suferit-o. Gerhard a fost un om bun. Îi vom duce dorul mereu.

Cu tristețe,
Gordon Donaldson

Wyatt simțea durerea bătrânei. Uitându-se la teancul de scrisori şi-a dat seama că asta fusese viața ei. Şi-o imagina

aşteptând poşta, nerăbdătoare să audă că poate Gerhard se va întoarce în sfârşit în Chile din Africa de Sud.

Dar asta nu s-a întâmplat niciodată. Şi acum ea era moartă.

Voia să ştie cine a omorât-o şi de ce.

Şi-a terminat cina şi a părăsit restaurantul. Venise noaptea şi stelele sclipeau pe cerul strălucitor. Un cuplu se apropia, cu brațele unul în jurul celuilalt, cei doi mergând încet, bucurându-se de linişte.

S-a dat într-o parte şi le-a permis să treacă.

Un moment mai târziu cei doi s-au întors şi a simțit țeava unei arme apăsată pe gâtul lui.

— Stai liniştit, i-a spus bărbatul la ureche.

Încă doi bărbați au apărut din întuneric, cu puşti în mână. Ceea ce cu un moment înainte erau şanse decente, tocmai au devenit imposibile.

Bărbatul a pipăit jacheta lui Wyatt, dar nu a găsit nimic. I-au luat scrisorile din strânsoare.

— Să mergem, a spus bărbatul.

A fost dus departe de cafenea spre un camion parcat. A urcat. Cei doi bărbați cu puşti l-au urmat, ducându-l în bena murdară care mirosea a bălegar.

Au condus din oraş în pădurea din apropiere. Animale surprinse intrau şi ieşeau din tufişurile de pe ambele părți ale drumului. Unele traversau drumul la lumina farurilor, ochii lor chihlimbarii dansând ca stelele. A supravegheat îndeaproape drumul camionului şi a presupus că se îndrepta spre est, printr-o câmpie întinsă care strălucea sub luna lucioasă. Ocazional, pâlcuri de copaci deranjau netezimea, cu umbre neregulate.

Camionul a părăsit suprafața asfaltată şi a săltat prin iarba înaltă spre unul din pâlcuri. A hotărât că denivelările terenului ar putea fi în avantajul lui. După vreo două sute de metri, camionul s-a oprit chiar lângă copaci. Înainte ca bărbatul şi femeia din cabină să poată coborî, şi-a înfipt cotul în fața gardianului din dreapta. A smuls puşca celui de-al

doilea bărbat şi i-a tras un upercut puternic, trimițând corpul peste margine, în iarbă. A îndreptat vârful puştii spre celălalt bărbat care stătea încă în bena camionului şi şi-a îndreptat atenția către cei doi din cabină.

Dar, ciudat, nu au reacționat nicicum.

— Nu e nevoie de asta, a spus şoferul, arătând către copaci. Acolo. Te aşteaptă.

Deşi ştia că nu ar trebui, şi-a lăsat ochii să urmărească degetul bărbatului spre un pâlc gros de copaci cu un luminiş în centru. Lângă un foc puternic stătea o persoană scundă şi slabă. Nu era vizibilă nicio trăsătură, ci doar conturul întunecat al formei sale ciudate.

Wyatt a sărit din camion cu puşca în mână şi a mers cu greu prin iarba până la genunchi. În timp ce se apropia, focul trosnitor încălzea răcoarea nopții. A văzut că focul era înconjurat de un cerc de pietre.

Ținea puşca îndreptată în față.

Gândurile sale haotice căutau legătura.

— Bună seara, a spus bătrânul. Eu sunt Gerhard Schüb.

*

A lăsat puşca în jos şi şi-a compus în minte imaginea soldatului viril, îmbrăcat în uniforma SS, cea pe care o văzuse în dormitorul Isabelei.

Nu era aceeaşi persoană.

Bătrânul s-a ghemuit lângă foc, în care acum mai ardeau câteva surcele, aruncând o paloare nesănătoasă. Obraji scofâlciți, ochi împăienjeniți, o față extenuată. Două brazde adânci îşi făceau drum de la nasul acvilin la colțurile gurii. Creştetul chel şi corpul subțire dezvăluiau o persoană anemică, neobişnuită să stea afară, deşi dacă ar fi fost Schüb ar fi petrecut o viață întreagă în soarele african. Pete pestrițe, maronii-vineții, din cauza vârstei, punctau obrajii, fruntea şi spatele încheieturilor osoase. Dar ochii îl atrăgeau pe Wyatt,

strălucitori şi vii, rămăşiţele cenuşii strălucitoare în focul care se stinge, febrili în admiraţia flăcării.

— Nu poţi fi Schüb, a spus el.

Privirea s-a mutat de la foc.

— Nu. Nu sunt bărbatul pe care l-a iubit Isabel. El a murit cu mult timp în urmă. Dar a fost un bărbat bun, care a dus o viaţă bună. Aşa că i-am luat numele.

Răguşeala dată de ţigări se auzea în vocea lui.

— Cine eşti?

— Ţi-ai cunoscut tatăl?

A ezitat un moment, apoi a spus:

— Da. De fapt am fost destul de apropiaţi.

— L-ai admirat?

— Da.

— Eşti norocos.

Faţa sfrijită s-a umplut de dispreţ.

— Isabel a fost o femeie bună. Dar a simţit o mare loialitate faţă de al Treilea Reich. L-a întâlnit pe Gerhard Schüb în Chile. Erau tineri amândoi, s-au îndrăgostit. Ea a mers şi ca să o cunoască pe Eva Braun. Schüb a fost trimis în Africa de tatăl lui Isabel, cu Bormann şi Braun. Cum ştii acum, nu s-a întors niciodată în Chile.

— Ai vrut să găsesc scrisorile alea?

— Au fost lăsate pentru tine.

— De unde ai ştiut că mă voi întoarce?

Schüb a rămas tăcut un moment, apoi a spus:

— E ceva ce trebuie să ştii.

Şi bătrânul a vorbit.

Tonul îi era hipnotic, funebru.

Vorbele abia se auzeau deasupra zgomotului flăcărilor.

*

30 aprilie 1945.

Dispoziţia Führerului se înrăutăţise progresiv de când generalii l-au informat ieri că Berlinul a fost pierdut şi o contra-

ofensivă, despre care credea că ar putea salva Reichul, nu fusese inițiată. S-a revoltat când a aflat că Himmler negociază independent pacea cu Aliații. Asta l-a făcut să suspecteze tot ce era legat de SS, inclusiv capsulele cu cianură care au fost aduse în buncăr.

— Sunt falsuri, a strigat el. Crescătorul acela de pui Himmler vrea ca eu să rămân în viață astfel încât ruşii să mă afişeze ca pe un animal la grădina zoologică.

A arătat spre una din capsule şi a declarat că nu e nimic mai mult decât un sedativ.

— Răutatea, se lamenta el, e frecventă.

Ca să fie sigur de otravă, a ieşit la suprafață şi a privit cum capsula i-a fost administrată alsacianului lui favorit. Moartea rapidă a câinelui a părut să-l satisfacă. Apoi Führerul a coborât în buncăr şi le-a prezentat celor doi secretari personali capsulele, comentând că şi-ar fi dorit să le poată da un cadou mai bun de despărțire. Ei i-au mulțumit pentru bunătate şi el le-a lăudat serviciul, dorindu-şi ca şi generalii săi să fi fost la fel de loiali.

Mai devreme, toată lumea a fost convocată în buncăr. Hitler a apărut cu Bormann. În ochi avea aceeaşi privire cețoasă, o şuviță de păr cădea pe fruntea transpirată şi umbla târşâind picioarele în ceea ce părea o dureroasă umilire. Mătreața îi împestrița umerii, groasă ca praful, iar partea dreaptă a corpului îi tremura incontrolabil. Poporul german ar fi fost uimit să vadă starea de slăbiciune a Liderului lor Suprem. Personalul a fost aliniat şi Führerul a dat mâna cu fiecare.

Bormann privea în tăcere.

Hitler a şoptit în timp ce se îndepărta:

— Totul este în ordine.

Sfârşitul era aproape. Acest om, care prin propria-i personalitate a dominat atât de complet o națiune, era pe cale să-şi pună capăt vieții. Atât de multă uşurare s-a răspândit printre persoanele prezente că s-au grăbit să ajungă la nivelul solului şi au dansat în cantina Cancelariei. Ofițerii, care cu câteva zile înainte nici nu i-ar fi recunoscut pe cei din

personalul lor, dădeau mâna cu subordonații. Toată lumea părea să realizeze că Germania de după război era pe cale să fie total diferită.

Până la prânz veştile nu erau bune.

Trupele ruseşti ocupaseră Cancelaria. Tiergarten fusese ocupat. Piața Potsdamer şi podul Weidendammer erau pierdute.

Hitler a acceptat raportul sumbru fără emoție.

La ora 14:00 a luat prânzul cu secretarii săi şi cu bucătarul. Soția lui, Eva, care în mod normal mânca cu Hitler, nu era acolo. Căsătoria lor avea puțin mai mult de o zi vechime. Aşa o nuntă ciudată. Zgomotul luptei. Pereții de beton. O aromă umedă mucegăită care umplea totul cu un miros de închisoare. Amândoi au declarat că sunt descendenți din arieni puri şi nu au nicio boală ereditară. Goebbels şi Bormann au fost martori oficiali. Mireasa şi mirele de-abia au zâmbit.

Un mod ciudat de împlinire pe fondul eşecului copleşitor.

După prânz Hitler şi soția lui au apărut împreună şi toți au fost chemați din nou. Şi-au luat din nou rămas bun cu mai puține emoții, apoi Führerul şi Eva Braun s-au întors în apartamentele lor.

După câteva minute s-a auzit o singură împuşcătură.

Bormann a intrat primul în cameră. Un miros de cianură i-a iritat ochii şi l-a forțat să se retragă până când se aerisea. Hitler era întins pe partea stângă a canapelei, cu un glonț de mărimea unei mărci de argint în craniu.

Eva Braun era întinsă în partea dreaptă.

O vază umplută cu lalele şi narcise albe căzuse de pe o masă din apropiere, stropind-o cu apă pe rochia albastră. Nu avea urme de sânge, dar rămăşițele unei fiole de sticlă se vedeau pe buzele ei.

S-a găsit o pătură de lână şi corpul lui Hitler a fost înfăşurat în ea. Valetul Führerului, Linge şi doctorul Stumpfegger au cărat corpul la nivelul solului. Bormann a înfăşurat corpul Evei Braun într-o pătură. A luat cadavrul pe umăr şi l-a cărat afară din cameră. Unul din gardieni a strigat

la el şi s-a oprit în pasajul de trecere. A urmat o discuție scurtă şi Bormann a dus corpul într-o cameră de lângă. A tratat cu gardianul, apoi a trecut cadavrul Evei Braun lui Kempka, care la rândul lui l-a trecut lui Guensche, care l-a dat mai departe unui ofițer SS care a dus corpul sus în grădina Cancelariei.

Cele două cadavre au fost întinse unul lângă altul şi s-a turnat petrol peste ele. Armele ruseşti explodau în depărtare şi cineva a spus că Ivan era la mai puțin de două sute de metri distanță. O bombă a explodat şi i-a făcut pe îndoliați să se retragă la adăpostul unei terase din apropiere. Bormann, Burgdorf, Goebbels, Guensche, Linge şi Kempka priveau cum Guensche a băgat o cârpă în petrol, a aprins-o apoi a aruncat fitilul arzând peste corpuri.

Au izbucnit flăcări uriaşe.

Toată lumea a stat în poziție de drepți, a salutat, apoi s-a retras.

*

— Tot ce au distrus, a spus Schüb. Toți cei care au murit. Şi s-a sfârşit tocmai aşa.

— Contează?

— Contează mult. Pentru că vezi tu, când au întins cadavrul Evei Braun ceva era diferit. Ceva ce în acel moment nu a observat nimeni. Dar cine i-ar putea învinui? Atât de multe s-au întâmplat aşa de repede.

A aşteptat.

— Rochia ei albastră nu mai era udă.

*

La câteva ore de la sinuciderea lui Hitler, Bormann a îmbrăcat uniforma unui general SS, a umplut o geantă de piele cu hârtii şi a fugit din buncărul Führerului. Pe podul Weidendammer a întâlnit focuri de bazooka, dar s-a descurcat să părăsească scena doar cu răni minore. A rechiziționat un vehicul rătăcit şi a condus spre un alt buncăr de sub pământ

construit în secret de Adolf Eichmann, echipat cu mâncare, apă şi un generator. A stat acolo o zi, apoi a părăsit Berlinul şi a luat-o spre nord, îmbrăcat ca un pădurar.

La granița daneză a găsit un grup de salvare staționat acolo cu săptămâni în urmă. Se pregătise el însuşi pentru călătorie cu luni în urmă îngropând două lăzi cu monede de aur, una în nord, alta în sud. A ascuns şi bancnote şi lucrări de artă care puteau fi convertite mai târziu în numerar. Poziția sa politică i-a permis accesul la avioane Lufthansa, vapoare şi submarine şi a utilizat acel privilegiu în primele luni din 1945 ca să transporte în afara Germaniei tot ce ar putea avea nevoie în anii care vor urma.

La sfârşitul anului 1945 era în Spania. A stat acolo până în martie 1946. Fața sa a rămas necunoscută până în octombrie 1946 când, după ce a fost inculpat pentru crime de război, fotografia sa a fost publicată în întreaga Europă. Atunci a hotărât să părăsească continentul, dar nu înainte de a se ocupa de Eva Braun.

Erau asemănători în multe privințe. În timpul războiului ea a fost intenționat ținută în spate, a refuzat lumina reflectoarelor, a fost forțată să rămână în Alpii Bavarezi. Doar cei din cercul cel mai apropiat de Hitler o cunoşteau, aşa că i-a fost uşor să se piardă în lumea de după război.

În 15 aprilie s-a întors în Berlin, împotriva ordinelor lui Hitler ca să-l anunțe că este însărcinată. Hitler a primit calm vestea, dar a amânat paisprezece zile până când în final să se căsătorească cu ea. În acel timp a aranjat, prin Bormann, scăparea ei. În 22 aprilie Hitler ştia că nu va părăsi niciodată buncărul în viață. Braun nu a vrut să supraviețuiască. Voia să moară împreună cu Hitler.

Dar el n-a fost de acord cu ea, mai ales că era însărcinată.

O femeie, căpitan SS, a fost aleasă de Bormann, una care avea cam aceeaşi statură şi semăna cu Braun. Femeia a fost mândră să fie cu Führerul în ultimele lui momente. A intrat în buncăr în 30 noiembrie, cu o oră înainte ca Hitler şi Braun să se închidă acolo pentru ultima dată. În confuzia din acea zi

nimeni nu a observat-o. Oamenii veneau şi plecau în mod obişnuit. Cu Bormann privind-o, a spart o capsulă de cianură şi şi-a pus capăt vieți. Corpul ei, îmbrăcat într-o rochie albastră identică cu cea pe care o purta Braun, a fost dus într-o anticameră de lângă.

Bormann a intrat primul în dormitor după ce Hitler a murit. A înfăşurat corpul lui Braun, pretinzând că îi protejează demnitatea. S-a gândit că toți vor fi atenți la Hitler, şi a avut dreptate. Sarcina lui Braun a fost să stea nemişcată şi să facă pe mortul. Bormann a cărat-o din dormitor, şi, înainte să fie strigat de gardian, a depozitat corpul în anticameră. Asta nu fusese aranjat, dar i-a dat lui Bormann o oportunitate să facă schimbul uşor, lăsând-o pe Braun în anticameră în timp ce înlocuitoarea ei era arsă împreună cu Hitler în grădina cancelariei de deasupra. În haosul care a urmat, Braun, cu aspectul fizic modificat şi îmbrăcată în uniforma de căpitan SS care venise cu o oră mai devreme, a părăsit buncărul.

A părăsit Berlinul mergând în Austria cu unul din ultimele zboruri. De acolo a mers cu trenul în Elveția, fără nicio diferență față de alte femei strămutate. Călătoria ei, în care a folosit noile documente de identitate şi banii procurați de Bormann, a fost uşoară.

În cele din urmă a ajuns în Spania şi acolo au stat amândoi până în primăvara lui 1946, sub protecția unui lider fascist local. Transportul în America de Sud a fost aranjat de un simpatizant grec pe un transportor petrolier, aşa că s-au dus în Chile. Naziştii s-au adunat acolo încă din timpul războiului, în special în fermele puternic fortificate de la sud de Santiago. Bormann a considerat că e prea aglomerat, aşa că el şi Braun s-au stabilit lângă granița cu Argentina în districtul lacurilor până când farmecul Africii i-a atras din nou peste Atlantic.

*

— Bormann n-a lăsat-o niciodată pe Eva Braun să uite că îi datorează viața, a spus Schüb. Îi plăcea să spună povestea supraviețuirii ei şi partea pe care o jucase el. Era modul lui de

a-şi afirma superioritatea, fiind sigur că ea ştia că el era singurul motiv pentru care ea încă respira.

Wyatt era uluit de ceea ce auzea. Nu-l interesase niciodată prea tare istoria, dar era greu să ignore impactul a ceea ce spunea Schüb.

— S-au căsătorit în Africa.

— De ce?

— Era din nou însărcinată şi el voia ca bebeluşul să fie legitim.

Bărbatul mai în vârstă a făcut o pauză.

— Aveau o relație dificilă. Soțul său mort, bărbatul pe care-l iubise cu adevărat, îi spusese să se bazeze pe Bormann. A încercat să respecte dorința lui Hitler, dar Bormann era dificil. A ajutat că, înainte de încheierea războiului, disprețul inițial al unuia față de celălalt a mai scăzut. Bormann a fost cel care i-a făcut rost de bani. A avut grijă de nevoile ei. Ea îi respecta puterea.

Un moment de tăcere a trecut printre ei.

— Era o personalitate stranie, a spus Schüb. Capabil să omoare milioane de oameni, dar preocupat de faptul că urmaşul său ar fi putut fi numit bastard.

— Ce s-a întâmplat cu copilul lui Hitler?

— Braun a născut în ianuarie 1946. Copilul era robust şi sănătos. S-a întâmplat cât erau încă în Spania. Ei nu au ajuns în Chile până în prima parte a anului 1947. Copilul nu a făcut călătoria. Bormann a luat copilul la naştere. A fost însărcinat de Hitler să aibă grijă de Braun şi de copil. Dar asta nu s-a întâmplat niciodată.

A înțeles. Odată ce Hitler era mort, Bormann a făcut propriile reguli.

— Eva Braun a sângerat până a murit născând copilul lui Bormann. Asta a fost în 1954.

Un sunet înăbuşit a umplut aerul de deasupra capului lor, ca o briză. S-a uitat în sus pentru a vedea păsările, care nu aveau un zbor rapid sau confuz, ci un pelerinaj, umbrele lor trecând peste lună.

— Noaptea este refugiul lor, a spus Schüb. Se vor întoarce în zori.

A continuat să se uite până când ultima umbră a dispărut în întuneric. S-a uitat la Schüb şi a spus:

— Tu i-ai omorât pe Isabel şi pe librar?

A fost o ezitare în timp ce bătrânul îşi regla respirația.

Apoi Schüb a întors capul ca o bufniță şi a spus:

— Ai răbdare, domnule Wyatt, şi îți voi povesti totul.

*

Se întreba dacă era un lucru bun.

Îți voi povesti totul.

De ce?

Aceste secrete au stat îngropate mult timp. De ce să le împărtăşească acum? În mod special cu cineva care le-ar putea repeta.

Ceea ce îl făcea să se întrebe.

Următorul glonț în cap era al lui?

— Christopher Combs a devenit o problemă, a spus Schüb. Se crede el însuşi un vânător de comori. Ştiai asta despre el?

A dat din cap.

— E şi un simpatizant nazist. Are o adevărată colecție ascunsă.

— Ai văzut-o?

— Am trimis nişte oameni să arunce o privire.

— Combs te căuta pe tine?

Schüb a chicotit.

— Aş spune că nu. Nu, el caută aurul.

A ascultat în timp ce Schüb explica cum, în ultimele zile ale războiului, banca din Berlin a Reichului a fost golită, conținutul fiind transportat la sud de Alpi în Reduta Națională, presupusul ultim stat al celui de-al Treilea Reich. Aceste bunuri au fost duse cu trenul de la Berlin la Mittenwald. Armata americană nu era departe şi timpul era

scurt. Erau lingouri de aur, lăzi pline cu lingouri, saci cu monede şi milioane în valute străine. Trebuiau să fie ascunse în depozite secrete din munți. Unele au fost găsite, de către o echipă specială a armatei. Dar numai o fracțiune din acea pradă a fost găsită după război.

— E o mare dezbatere despre exact cât a fost de fapt îngropat, a spus Schüb. Investigațiile de mai târziu au indicat că soldații americani ar fi putut găsi şi păstra o parte din aur. Am citit rapoarte ale FBI-ului din acele timpuri, după ce au fost chemați în Germania să investigheze. Rezultatele au fost neconcludente. Dar dacă americanii au găsit bunuri din banca Reichului, a fost doar o parte din tot ce deținea banca.

Schüb a băgat mâna în haină, a scos o bucată de hârtie şi i-a dat-o.

28 aprilie 1945

Livrarea activelor din banca Reichului a avut loc fără evenimente în Mittenwald. S-a realizat un inventar care cuprindea următoarele:

364 de saci cu aur (2 lingouri în fiecare, un total de 728 lingouri)
4 cutii cu lingouri de aur
25 de cutii cu lingouri de aur (fiecare conținând 4 lingouri)
2 saci cu monede de aur
11 cutii cu aur cântărind 150 de kilograme
20 de cutii cu monede de aur

Toate maşinile de tipărit bancnote au fost eliminate în lacul Walchen aşa cum s-a ordonat. Locațiile depozitelor secrete au fost alese pe pantele montane orientate spre nord, la altitudini cuprinse între 100 şi 200 de metri în gropile pregătite în timpul nopții. Plasarea a avut loc în cursul zilei de 25 şi 26 aprilie şi a fost încheiată în 27.

— Aceasta e o traducere în engleză a unei notițe germane din vremea aceea. Mulți numesc banca din Berlin a Reichului cel mai mare jaf bancar din istorie.

Wyatt a arătat către hârtie.

— De ce nu e în germană?

— Pentru că tu nu vorbeşti limba aia.

Era impresionat.

— Ce altceva mai ştii despre mine?

— Că l-ai urmărit pe Combs. Te-a trădat cu opt ani în urmă şi te-a costat cariera. Presupun că ai venit aici ca să-l omori.

— Ştii multe despre mine.

— Ți-ai făcut treaba, şi ți-ai făcut-o bine. Ai cerut puțin în afară de respect şi loialitate. Asta înțeleg. Tu, bineînțeles, n-ai primit nimic de la Combs.

Piesele începeau să se aşeze.

— Combs a venit aici şi a început să pună întrebări. A găsit-o pe Isabel şi pe librar. Cerceta ceva ce tu voiai să rămână secret.

— Nu numai eu. Mai e cineva. M-ai întrebat acum un minut dacă eu i-am omorât pe Isabel şi pe librar. Nu l-am omorât pe niciunul. Dar librarul, Gamero, era pe cale să-i vândă lui Combs nişte documente, ca cel pe care-l ții în mână. Am încercat să-l fac să-şi schimbe părerea, dar era mult prea lacom. Isabel. Dumnezeu s-o binecuvânteze. Era plină de amărăciune şi supărată şi vorbea prea mult. Din păcate, fratele meu n-a fost la fel de răbdător ca mine.

— El i-a omorât?

— E un bărbat dificil. El abordează problema noastră comună într-un mod diferit. Să omoare e uşor pentru el. Seamănă mult cu tatăl lui.

— Şi cine e?

— Martin Bormann. E copilul născut în timp ce trăiau în Africa.

Avea încă o întrebare dar şi-a păstrat-o pentru moment.

— Fratele meu a moştenit averea familiei. În timpul războiului, Bormann a controlat capitalurile din Fondul Industriei Germane al lui Adolf Hitler. Sau, cum a numit-o istoria, Bogăția lui Hitler. Banii veneau de la industriaşii germani. Unii au plătit de bunăvoie, alții au necesitat încurajări. Era prețul pe care îl plătea bogăția pentru privilegiul de a profita de Reich. Bormann a condus acel fond şi mulți credeau că a trimis multe din acele bogății în conturi străine. Aveau dreptate. Dosarele din dulapurile lui Gamero conțineau înregistrarea acelor transferuri.

— Un pic prostesc, nu? Să păstrezi înregistrări.

Schüb a zâmbit.

— Astea erau aberațiile lor. Naziştii iubeau să scrie totul. Ca acea notiță pe care o ai în mână. Au înregistrat transferul unor bogății în momentul în care ar fi fost mult mai bine să nu spună nimic.

La asta nu mai avea argumente.

— Gamero era fiul unui imigrant german. Tatăl lui, împreună cu nenumărați alții, s-au furişat în Chile după război. Unii aveau rude în zonă, descendenții emigranților originali germani care au ajuns, cu încurajarea guvernului, în partea centrală a Chile în timpul secolului al XIX-lea. Tatăl lui Gamero fusese un diplomat de rang înalt în serviciul străin, binecuvântat să trăiască în străinătate în timpul războiului, capabil după aceea să nege, cu neruşinare, orice implicare în crimele de război.

— Tu cine eşti? a întrebat el, dorind cu adevărat să ştie.

Schüb se uita la foc, stând încă ghemuit în scaun.

— Sunt un om care suportă o povară grea. Cred că poți înțelege asta, nu?

— Am venit aici să îndrept o nedreptate personală. Nu-mi pasă de problemele tale.

— Mi-aş dori ca ale mele să fie la fel de simple ca ale tale.

Tăcerea s-a aşternut între ei.

— Fratele meu e mort, a spus Schüb. Eu l-am omorât cu puțin timp în urmă.

— Eu de ce sunt încă în viață?

— Vreau să-ți arăt ceva.

*

L-a urmat pe Schüb prin iarbă, înapoi în pădure şi pe o cărare îngustă. După zece minute de mers, în timpul cărora gazda lui nu a spus nimic, a descoperit cetatea, un edificiu lung şi greoi lipit de munte pe o pantă înclinată brusc, pereții săi gri părând stropiți cu vapori de sodiu strălucitori.

Au găsit o cărare pavată şi au mers în sus către intrarea principală. Un gardian solitar stătea în afara zidurilor, înarmat cu o puşcă.

— Castelul fratelui meu, a spus Schüb. Gardianul meu.

— Unde locuieşti?

— Nu aici.

A cercetat cetatea cu varietatea sa de clădiri, zidurile punctate cu şipci, lucarne şi balcoane. Au intrat într-o curte interioară. Câteva maşini stăteau nefolosite. Unele din ferestrele de deasupra erau luminate, dar cele mai multe erau întunecate şi tăcute.

O intrare luminată părea drumul de urmat. Au pornit peste pietre, trecând pe lângă maşinile întunecate.

Interiorul era opulent, german şi medieval. Exact la ce se aştepta.

— Fratele meu s-a agățat de moştenirea sa.

Schüb l-a condus la etaj într-un dormitor. Wyatt a observat patul enorm cu picioare rotunde iacobine. Deasupra capului atârna o pictură în ulei uriaşă, înfățişându-l pe arhanghelul Mihail cu sabia îndreptând nerăbdător călătorii spre Rai.

Apoi a observat panoul. În capătul îndepărtat, într-un alcov.

O uşă de piatră, deschisă.

Au mers încolo şi au păşit înăuntru. Trepte de piatră acoperite cu un covor roşu se învârteau într-un cerc strâns.

Au coborât încet şi s-au oprit pe o podea de ardezie cenuşie, uitându-se la o uniformă nazistă. Aerul uscat avea în mod clar climatul controlat şi umidificat. Pereții de piatră brută, tencuiți şi zugrăviți tot în gri, mai purtau urmele de când au fost sparți în stâncă. Încăperea era o cale de intrare, o cameră dizolvându-se în alta. Erau acolo steaguri, flamuri, chiar o replică a unui altar dedicat SS-ului. Erau nenumărate figurine şi soldați de jucărie care stăteau pe o hartă colorată a Europei de la începutul secolului al XX-lea, caschete, săbii, pumnale, şepci, uniforme, geci, pistoale, puşti, apărători, banduliere, inele, bijuterii, mănuşi, fotografii şi un număr respectabil de picturi semnate chiar de Hitler.

— Sunt cam trei mii de obiecte cu totul, a spus Schüb. O viață întreagă de efort. Probabil că cea mai mare colecție a nazismului de pe planetă. Aşa cum am spus, fratele meu îşi iubea moştenirea.

Atenția lui Wyatt s-a îndreptat în față unde a observat mai multe obiecte. Schüb s-a oprit la un manechin fără cap, unul din multele care expuneau o varietate de haine din anii ’30.

— Asta era uniforma de vară a *Sturmbannführer*-ului. O haină albă, frumoasă, cu nasturi de argint, o Cruce de Fier, o banderolă stacojie şi o insignă de aur a Călărețului ataşată de buzunarul stâng de la piept. Din ordinul lui Hitler haina era purtată doar între 1 aprilie şi 30 septembrie, împodobind ofițerii de cel mai înalt rang în timpul ceremoniilor de la Berchtesgaden. Era de neimaginat să fie purtate în orice alt moment sau loc. Impresionant, nu? Naziştii au fost buni în a acoperi putregaiul cu o spoială arătoasă.

Intrase într-o lume macabră, mintea lui fiind cutremurată de spectacol. Şi deşi văzuse lucruri mai rele, nu văzuse niciodată ceva mai ciudat.

— Când am văzut toate astea, a spus Schüb, m-am gândit la copilărie. Bărbați, în secret, purtând banderole cu svastici. Apărători. Banduliere. Mănuşi.

Bărbatul mai în vârstă a arătat spre un câine basset de porțelan expus.

— Prizonierii de la Dachau i-au făcut pentru SS.

Se uita la câinele alb lucios.

Labirintul subteran s-a terminat în față, la o uşă de lemn.

Schüb s-a întors către el.

— Înainte să intrăm acolo, mai e ceva ce trebuie să ştii.

*

Bormann se uita cum Eva Braun se zvârcolea şi țipa în agonie. Se lupta cu naşterea, deşi moaşa o avertizase să se relaxeze. Picioarele i s-au înțepenit când o altă contracție o tortura. A fost dificilă în tot timpul ultimelor luni. Dar mutările permanente au complicat în mod clar lucrurile. În final s-au întâlnit în Barcelona. El părăsise Germania prin nord, prin Danemarca şi Olanda. Ea sosise prin sud, din Elveția, mergând cu trenul în Italia, apoi traversând Franța. Casa din Barcelona fusese folosită în timpul războiului ca o locație sigură. Fără să-şi asume niciun risc, el a hotărât să se mute amândoi mai departe în Spania, într-un loc anonim pe care îl alesese singur. Führer-ul era mort. El conducea acum.

Şi lucrurile se vor schimba.

Braun a țipat din nou.

Era obosit să-i asculte slăbiciunea.

Ea a țipat din nou.

— Când se va termina asta? a întrebat-o pe moaşă.

Era o femeie spaniolă care, din fericire, vorbea germana.

— Copilul vine acum.

Bormann stătea în spatele femeii, al cărui cap era între picioarele întinse ale lui Braun, cu ambele glezne legate de cât un stâlp al patului. Braun a tras de legături, dar stâlpii groşi au rămas fermi.

— Grăbeşte-l, a spus el.

— Vorbeşte cu Dumnezeu despre asta, a spus moaşa, fără să întoarcă deloc capul.

Un alt urlet a străpuns camera. Din fericire, ferma era izolată.

Moaşa s-a întins când Braun a scrâşnit din dinți.

— Acum. Împinge cu toate puterile.

Capul lui Braun s-a ridicat de pe pat. Privirea lui Bormann s-a întâlnit cu a ei un moment. Voia să-i spună să tacă şi să termine, dar părea că sfârşitul se apropie. Dinții lui Braun erau încleştați, fața contorsionată, toată concentrarea ei fiind pe expulzarea copilului din pântece.

— Da, a spus moaşa. Da.

Braun a împins mai tare. Respirația i-a devenit mai scurtă şi superficială. Transpirația o înmuia. Femeia s-a agățat între picioarele lui Braun şi Bormann a văzut cum a apărut un cap, apoi umerii, brațele, pieptul şi în final au ieşi şi picioarele fetusului.

— Ce sex are? a întrebat el.

Moaşa l-a ignorat. Atenția ei a rămas pe copil, care acum era ocrotit în brațele ei, cordonul ombilical urmând o cale înapoi în interiorul pântecului. Braun s-a relaxat şi părea inconştientă.

El nu putea vedea clar copilul, aşa că s-a apropiat.

— Sexul. Spune-mi, a cerut el.

— Un băiat.

Auzise bine?

— Cu adevărat?

— Păreți mirat.

Şi-a recăpătat calmul. Nimeni nu trebuia să ştie ce gândea.

— Mă gândesc doar la bucuria pe care i-o va aduce mamei lui.

— E bine să ai un fiu.

Moaşa şi-a întors atenția înapoi la Braun, în timp ce era expulzată placenta. El s-a îndepărtat. Un fiu. Fiul lui Hitler. Şi-a amintit ce i-a spus fostul lui comandant suprem după ce Braun a dezvăluit în buncărul Führerului că era însărcinată. Nu a fost nicio supărare, nicio bucurie. Doar o acceptare resemnată. Dar Hitler a dorit ca pruncul să supraviețuiască, nutrind visul că problema lui ar putea reînvia mişcarea într-o zi. Aşa că l-a

eliberat pe Bormann de îndatoriri şi l-a instruit să se asigure că atât Braun cât şi copilul vor supraviețui. Bormann a acceptat însărcinarea doar ca o cale de scăpare de sentința de condamnare la moarte care o reprezenta Berlinul. Nu a vrut să rămână în primul rând şi l-a îndemnat pe Hitler să se refugieze la sud de Alpi. Idiotul fanatic a refuzat. De fapt, Hitler se gândea că ar putea să mai ridice destulă forță militară pentru a contracara armatele americane şi ruseşti care înaintau.

A aruncat o privire în jos şi a observat că moaşa a legat cordonul ombilical şi a tăiat țesutul. Copilul a început să plângă şi femeia i-a şters fața minusculă cu o cârpă umedă.

— E o frumusețe, a spus moaşa.

— Niciun defect?

— Nimic vizibil.

Nu era ceea ce voia să audă.

— Dă-mi-l mie.

Femeia a pus copilul care țipa în brațele lui. Şuvițe rare de păr negru îi acopereau capul. Se întreba ce ar fi gândit Adolf Hitler dacă ar fi fost acolo, ținându-şi fiul, admirând ceea ce el şi Eva Braun au conceput. Cel mai probabil nu ar fi simțit nimic. Hitler fusese atras de copii, dar numai pentru că ei reprezentau pânza perfectă pentru imaginea lui politică.

A pus copilul lângă încă inconştienta Eva Braun.

Apoi a scos Luger-ul pe care îl purta de când a părăsit buncărul Führerului şi a tras un glonț în capul moaşei.

Trupul femeii grase s-a prăbuşit pe podea.

Eva Braun nu s-a mişcat deloc. Epuizarea pusese stăpânire pe ea. I se va spune că bebeluşul a murit la naştere şi moaşa a fost ucisă pentru incompetență. Nu va fi nicio discuție cu ea. De ce ar fi fost? Acum erau legați unul de altul. Viețile lor erau împletite pentru totdeauna.

Şi asta era bine.

Ea nu era deloc neplăcută şi el şi-a dat seama că posibilitățile lui de a se bucura de o companie feminină în anii care vor urma vor fi limitate. Trebuia să aibă grijă. Văzuse cum o femeie poate distruge un bărbat. Asta nu i se va întâmpla lui.

Eva Braun va face ce-i va spune sau va primi şi ea un glonț în cap.

A scos copilul din cameră.

Afară, în umbra unui pridvor din fața fermei stătea un bărbat. Bormann a păşit către el şi i-a dat copilul.

— Creşte-l ca şi cum ar fi al tău.

Ochii bărbatului erau plini de mândrie.

— E al lui?

— Absolut.

— Am auzit o împuşcătură.

— Am rezolvat problema moaşei.

Bărbatul a aprobat din cap.

— Nu poate rămâne niciun martor.

— Doar tu şi cu mine, bătrâne prieten.

— Îl voi creşte bine.

— Pe mine nu mă mai interesează. Mi-am făcut treaba.

O minciună. Ar fi trebuit să crească el însuşi copilul. Dar nu mai dorea nicio amintire de la Adolf Hitler.

Bărbatul s-a ridicat de pe scaun şi a spus:

— Viață lungă, bătrâne prieten.

— Aşa plănuiesc.

Şi Bormann s-a uitat cum vizitatorul se îndreaptă spre o maşină parcată la umbra unui ulm, cu copilul în brațe.

*

Schüb şi-a terminat povestea.

Nişte voci au spart liniştea.

De undeva din spate.

Schüb a ignorat sunetul şi a păşit mai departe, trăgând de un mâner de sfoară de la uşă.

Au intrat în ceea ce părea o cameră funerară, încăperea spațioasă fiind luminată de candelabre de perete. Un perete îndepărtat era căptuşit cu rafturi cu cărți, iluminat de reflectoare montate pe tavan. Rafturile erau pline de volume cu forme ciudate, înghesuite în rânduri. Dar ceea ce domina

încăperea erau două sarcofage, inundate de o lumină alb-albastră. Exterioarele erau din marmură, una gri, alta roz, cele două fiind similare ca mărime.

— Cel roz conține rămăşițele mamei mele, a spus Schüb. Eva Braun. Celălalt este al lui Bormann.

— Fratele tău a fost fiul lui Bormann, născut în Africa, a spus Wyatt. Deci tu eşti copilul născut în Spania. Tu eşti fiul lui Adolf Hitler.

Fața lui Schüb avea o expresie plină de căință.

Apoi Wyatt a văzut lingourile de aur, în stive de câte cinci metri, cel puțin şase grămezi.

— Acolo trebuie să fie câteva sute de milioane de dolari în lingouri.

— De fapt, un pic peste un miliard.

— Asta e Bogăția lui Hitler?

— Ce a mai rămas din ea.

Niciodată nu văzuse atâta aur.

A păşit mai aproape şi a luat un lingou. Cam cincisprezece kilograme. S-a uitat deasupra, pe jumătate aşteptându-se să vadă o svastică imprimată acolo. Dar nu era nimic.

— Nu a rămas nicio legătură cu naziştii, a spus Schüb. Acele urme au fost şterse cu mult timp în urmă.

— Asta-i din jaful asupra băncii Reichului? Din ceea ce a fost tăinuit în Alpi la sfârşitul războiului?

— Unele. Mai multe din Bogăție. Altele din surse necunoscute. Bormann a preluat controlul asupra tuturor acelor ascunzători.

Şi-a amintit cum îi spusese Isabel lui Bormann.

Un *quetrupillán*. Diavolul tăcut.

— Ăsta e aurul diavolului?

Schüb a aprobat din cap.

— Un mod bun de a-l descrie.

— Cum a reuşit Bormann să-l aducă aici pe tot?

— Simplu, de fapt. O mare parte din ceea ce a fost îngropat în munți au fost saci cu bare de fier şi hârtii simple.

Adevăratul aur şi banii străini au fost mutaţi mai departe în sud, în Austria, unde au stat mulţi ani. Bărbatul care m-a crescut de la naştere a supravegheat personal transportul final aici la începutul anilor ’50. A durat mai mulţi ani, dar în final s-a realizat.

— Cum de s-a reuşit păstrarea secretului?

— Existau bărbaţi care credeau încă în Reich. Şi-au făcut treaba şi au luat cu ei în mormânt ceea ce ştiau. Îşi înţelegeau îndatoririle. Dar bineînţeles că fiecare înţelegea că el, sau familia lui, ar fi împuşcaţi de ceilalţi dacă ar fi dezvăluit ceva.

Schüb a tăcut un moment, respirând adânc.

— Au fost puţini şi până la urmă au murit toţi. Totuşi, Bormann a supravieţuit. Avea o mare ură pentru nebuniile oamenilor şi cei care l-au cunoscut, ca adevăratul Gerhard Schüb, erau conştienţi de acest fapt. Nu avea nicio toleranţă pentru frivolităţi sau pasiuni, nicio milă pentru cei care i-au făcut rău. Îşi dorea ca duşmanii să ajungă în iad, şi îi pusese acolo în inima lui. Era, pur şi simplu, un om furios.

Schüb a făcut o pauză.

— Sau un diavol, aşa cum ai spus.

Schüb s-a învârtit trist în jurul grămezii de lingouri de aur, privind metalul sclipitor în strălucirea rece a corpurilor de iluminat.

— Ăsta-i adevărul.

A arătat către rafturile cu cărţi.

— Către sfârşitul vieţii Bormann şi tatăl meu adoptiv au comunicat mai des. Bormann a început să-şi scrie gândurile. Făcuse asta şi când îl servise pe Hitler. Era obsedat de luarea de note. „Salvatorul administratorului” ar spune el. A avut jurnale meticuloase. Manuale, le spunea el. Înainte să moară i-a dat fratelui meu jurnalele. Braun, de asemenea, a ţinut jurnale zilnice, pe care i le-a dat lui ca să le păstreze în siguranţă. Le-am citit pe toate. Gândurile ei erau despre Hitler, Bormann şi ce îi rezervase soarta. Jurnalele lui

Bormann erau mult mai detaliate. Le-am citit şi pe alea. De acolo ştiu ceea ce ştiu.

Wyatt s-a uitat la rafturi, la volumele de forme, mărimi şi culori variate.

— Fratele meu le-a păstrat cu grijă. Au fost aici, sub pământ, mulți ani. Te asigur, toate sunt autentice şi pot face față oricărui test pe care l-ar cere un expert.

Şi-a întors atenția înapoi la cavouri.

— De ce sunt cadavrele astea aici?

— Fratele meu a crezut că merită mai mult decât un mormânt anonim în Africa. Erau familia lui.

— Dar nu şi a ta.

Schüb s-a apropiat de sarcofagul mai mic. Cel al Evei Braun. Şi mângâie uşor exteriorul.

— Ea ar fi îngrozită.

Bătrânul a rămas tăcut un moment.

— E ciudat cum nu şi-a văzut niciodată vreunul din copii.

A auzit din nou vocile de dincolo de uşă.

— Ultimul nostru vizitator a sosit.

S-a uitat şi a văzut cum Chris Combs era dus în cameră la capătul unei arme. Nu a vorbit cu Combs de la audierea administrativă şi nici atunci nu au vorbit cu adevărat. Combs l-a vândut pur şi simplu prin mărturia sa sub jurământ, în timp ce el a stat şi a ascultat. După aceea, intenționat nu l-a contactat. Acea zi va veni, şi-a spus el de multe ori.

O urmă de uşurare a apărut în ochii lui Combs când l-a văzut pe Wyatt.

— Şi tu eşti prizonierul lor?

— Nu, din câte ştiu eu.

— Atunci ce-i asta?

În cele din urmă, Combs a observat împrejurimile, în mod special aurul.

— Doamne, Dumnezeule. Există.

— Există, a spus Schüb.

— Am ştiut eu. Am ştiut tot timpul. Am cercetat înregistrările de ani de zile. Am sperat. În cele din urmă am

găsit urmele.

Combs s-a întors către Wyatt.

— De aia am venit aici. Ca să verific.

— Doi oameni sunt morți din cauza ta, a spus Wyatt.

— Eu nu am omorât pe nimeni.

— Nu, a spus el. Doar le-ai dat altora motive să o facă.

O privire uimită a apărut pe chipul mincinosului. Apoi Combs l-a întrebat pe Schüb:

— Tu cine eşti?

Wyatt a hotărât să răspundă în locul lui.

— E fiul lui Adolf Hitler.

— Nu vorbeşti serios.

— Mă tem că da, a spus Schüb. Sunt genetic legat de un rău nemaiîntâlnit, deşi am oroare chiar şi de menționarea vreunui lucru legat de departe de Național Socialism. În timp ce unii au îndrăzneala să propovăduiască binele din nazism şi să respingă răul, eu nu simt decât repulsie pentru tot ce a reprezentat.

— De ce am fost adus aici la capătul unei arme? a întrebat Combs. Sunt un agent de informații american. Sigur ştii asta.

— Bărbatul ăsta, Wyatt, a venit să te omoare. Ştii asta?

— E adevărat? l-a întrebat Combs.

A aprobat din cap.

— Fii serios, Jonathan. A fost acum opt ani. A trebuit să o fac. Ştii asta. Trebuia să te las să pleci. Dacă eram de partea ta la acea audiere, cădeam amândoi. Am avut de gând să am grijă de tine după aceea şi am avut.

— Nu am vrut să aibă cineva grijă de mine. Am vrut să rămân în lumea ta.

— Doi bărbați au murit în acel depozit. Tu le-ai ordonat să fie acolo.

— E riscul pe care ni-l asumăm toți. Eu eram în bătaia focului. Malone era în bătaia focului. Aveam nevoie de ajutorul lor. Ăla era serviciul lor. Dar m-ai vândut ca să te protejezi pe tine.

— Ştiu. Ştiu. A fost o audiere dură pentru amândoi. Dar acea comisie era împotriva ta indiferent ce aş fi spus eu. Ştiam asta.

— Dacă le-ai fi spus că tu, ca şef al meu, nu aveai nicio problemă cu ce s-a întâmplat, rezultatul ar fi putut fi diferit.

— Nu ştii asta.

— Nu vom ştii niciodată, mulțumită ție.

— De ce nu Cotton Malone? De ce nu eşti supărat pe el? El a formulat acuzațiile.

— N-am uitat asta.

— Uite, Jonathan. M-am asigurat că ți s-au oferit destule contracte. Ştiu că te-ai descurcat bine cu ele. Pot să mă asigur că vei avea şi mai multe.

— Îmi vreau cariera.

Combs stătea liniştit şi tăcut.

— În camera asta, domnule Combs, a spus Schüb, e tot ce ai căutat. E domeniul fratelui meu vitreg. Păstrătorul final al tuturor secretelor. A ascuns ultimele rămăşițe ale celui de-al Treilea Reich. L-am disprețuit toată viața, aşa cum m-a disprețuit şi el. Am ajuns forțat împreună din moment ce am avut aceeaşi mamă şi o moştenire comună. Diferența fiind că eu am urât acel trecut. El l-a venerat.

Combs stătea lângă sarcofagul mai mare, cel în care era Bormann.

— Istoria va trebui să fie rescrisă.

Schüb a băgat mâna în haină şi a scos un pistol.

Bătrânul l-a îndreptat direct spre Combs şi a tras de trei ori.

Gloanțele l-au trimis pe Combs, clătinându-se, spre zidul cu jurnale. Apoi Schüb i-a tras încă două gloanțe în cap. Combs nu a spus nimic, atacul venind prea repede ca să poată reacționa. Ochii săi au devenit pur şi simplu goi în timp ce viața îi părăsea şi el a căzut la pământ.

Schüb a dat cu pistolul în cadavru.

— E al doilea bărbat pe care l-am ucis astăzi.

O mişcare din mână şi cei doi bărbați care l-au adus pe Combs au plecat.

Wyatt stătea în tăcere.

— Când a venit momentul, a spus Schüb, am simțit că nu ai fi putut să-l ucizi. Vorbeşti despre răzbunare, dar furia ta e mai subtilă. Mai personală.

— Am ucis.

— În mijlocul luptei, bineînțeles. Dar lupta asta s-a răcit de opt ani. Ai fi putut face ceea ce eu tocmai am făcut?

S-a gândit la întrebare.

E adevărat, a ucis, dar nu cu sânge rece.

Ar fi putut s-o facă?

— E timpul să pleci, a spus Schüb. Cineva trebuie să ştie despre toate astea. Cineva trebuie să ştie adevărul. Te-am ales pe tine. Dar te rog să ții minte că nu sunt nazist. Nu eu am cerut să curgă sângele lui Hitler prin mine. Fratele meu şi-a dorit să fie în locul meu. Mi-a spus asta de multe ori. Eu mi-am dorit să fiu altcineva. De asta am luat numele lui Gerhard. Încercarea mea firavă de a mă mântui.

A rămas tăcut un moment.

— Acest Cristopher Combs a provocat o confruntare finală între frați. Cineva ne-a găsit în final, după toți aceşti ani. Fratele meu visa la glorie. Eu speram să rămân anonim. E adevărat că lumea s-a schimbat, dar în multe privințe a rămas la fel ca acum şaptezeci de ani. Ura încă există. Fanatismul poate fi manipulat. Masele sunt uşor de înşelat.

Comentariile erau afectate de tristețe şi regret.

El a înțeles.

— Şi pentru tine s-a terminat.

Mâinile lui Schüb au strâns marmura mormântului Evei Braun într-o îmbrățişare strânsă.

— S-a terminat de mult. Sunt fiul lui Adolf Hitler. Ştii câți ar savura acest lucru? Aş fi fost idolul lor.

Schüb s-a uitat la el cu o privire insolentă.

— Chiar şi tu Wyatt. Când te uiți la mine, te gândeşti la el, nu?

Nu putea să mintă.

— Aşa e. Dar tu nu eşti el.

— Puțini ar face deosebirea. Întotdeauna voi fi fiul lui. Un produs al Evei Braun, curva dezgustătoare care e chiar aici, sub această marmură. Şi nu a fost o întâmplare, aşa era ea. O târfă, pur şi simplu. A profitat de sângele a milioane de oameni, în acest timp profesând dragostea pentru un maniac. Nu-mi doresc să am nici sângele ei.

Schüb ținea încă pistolul, pe fața lui trecând ca un caleidoscop emoții intense.

L-ar fi putut simpatiza.

Venea un timp când totul trebuia să se sfârşească. Cu opt ani în urmă a fost cariera lui. De atunci a simțit doar înverşunare împotriva lui Chris Combs.

Acum nu mai era.

Era momentul lui Schüb să-şi curețe sufletul.

— Mult noroc, a spus el.

— Şi ție. Oamenilor mei li s-a spus să nu te deranjeze. Ei se vor descurca cu toate astea. Casa va fi arsă. Presupun că vor păstra aurul, ceea ce pare normal. Cu tot ceea ce a fost făcut pentru a acumula această avere, se termină neînsemnând nimic, luată de nişte oameni nesemnificativi.

Wyatt a plecat şi a trecut prin galeriile răsucite la baza scării care urca în spirală.

Ultimele ore îi deschiseseră cu siguranță ochii.

A răsunat o împuşcătură, ca un balon care se sparge sub o pătură.

Şi-a imaginat scena. Gerhard Schüb făcând exact ce a făcut tatăl său natural. Şi-a luat viața cu propria-i mână. Dar în timp ce Hitler a murit ca un laş pentru a evita repercusiunile a ceea ce făcuse, fiul şi-a luat viața într-un act de disperare. Normal sinuciderea ar fi fost considerată o slăbiciune, rezultatul unei minți bolnave sau a unei inimi abandonate.

Aici, era doar dorința de a opri totul.

Totul avea o concluzie.

Ceea ce l-a dus la întrebarea pe care i-a pus-o Chris Combs. *De ce nu Cotton Malone? De ce nu eşti supărat pe el?* Combs avea dreptate. Malone a formulat acuzațiile.

L-ar fi putut omorî pe Combs?

În mod sigur. Schüb doar l-a scutit de problemă.

Apoi bătrânul a făcut ceea ce trebuia făcut.

Exact aşa cum trebuia.

Cotton Malone?

O slujbă care îl aştepta acasă ar putea foarte bine să-i ofere mijloacele pentru a plăti, în cele din urmă, acea datorie. Un alt director, Andrea Carbonell de la Agenția Națională de Informații, îl sunase, dorind să-l angajeze. I-a oferit bani mulți şi i-a spus destule despre însărcinări pentru ca el să se simtă atras.

Chris Combs.

Unul doborât.

Cotton Malone.

A mai rămas unul.

SFÂRŞIT

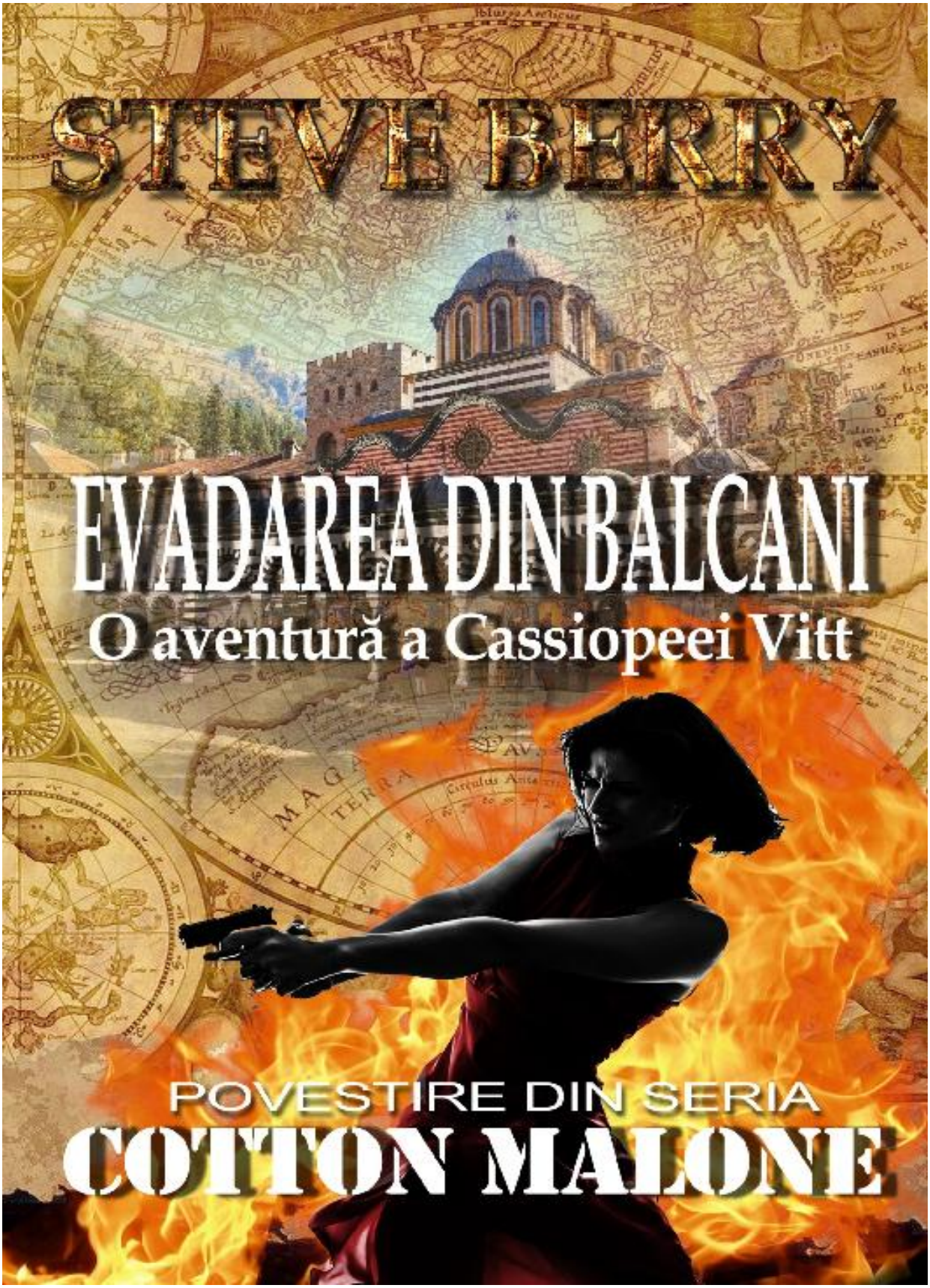
STEVE BERRY
EVADAREA DIN BALCANI
O aventură a Cassiopeei Vitt
POVESTIRE DIN SERIA
COTTON MALONE

EVADAREA DIN BALCANI

O aventură a Cassiopeei Vitt

Titlul original: *The Balkan Escape, 2010*

Cassiopeia Vitt nu era sigură dacă o vor omorî acum sau mai târziu. Dar o vor omorî, de asta era sigură.

Sau cel puțin vor încerca.

Ceea ce însemna că trebuia să facă ceva, dar opțiunile îi erau limitate. Mâinile îi erau legate la spate cu fire de nailon, picioarele îi erau legate cu lanțuri de peretele de stâncă, înconjurând-o ca un cocon întunecat. Era în adâncul munților Rila, la mai mult de două sute de kilometri la sud de capitala Bulgariei, Sofia, singură. Mai rău, nimeni nu ştia unde este, iar văile adânci, vârfurile ascuțite şi morenele glaciare erau printre cele mai izolate din Balcani.

Ajunsese ieri, găsind tabăra la baza unui versant împădurit.

Un sunet constant, slab, care se auzea din unul din corturi şi două cabluri negre răsucindu-se prin pădure, semnalau prezența unui generator. Era gata să urmeze traseul lor şi să intre în peşteră, când un bărbat a apărut la intrare. Era scund, cu umeri largi, bronzat şi cu o mustață subțire. Purta o salopetă albastră acoperită de funingine, cu pete de transpirație la ambele subsuori. Surpriza i-a inundat fața când a observat vizitatorul, dar a dispărut repede.

I-a spus ceva în bulgară. Limbile slave nu făceau parte dintre punctele ei tari, aşa că a încercat în engleză.

— Eram în sat şi am auzit despre tabăra voastră. M-am gândit că aş putea arunca o privire.

El avea în mână un târnăcop şi o lopată pe care le-a pus deoparte.

— Mi-e teamă că nu e prea mult, dar arheologii sapă după oase.

Engleza era curată şi clară, doar cu o urmă de accent rusesc.

— E fascinant, a spus ea, dar se gândea la cum persoana din oraş care a îndrumat-o pe acest drum, i-a spus că bărbaţii se identificau singuri ca vânători de pietre.

— E frig şi murdar acolo înăuntru şi nu sunt multe oase.

S-a aşezat şi şi-a odihnit picioarele.

— Mai bine aici afară în aer curat.

A scos un pachet de ţigări dintr-un buzunar şi i-a oferit şi ei una. Ea a refuzat şi el şi-a aprins una pentru el cu o brichetă. Bărbatul a spus că se numeşte Petar Varga.

— De cât timp eşti aici? a întrebat ea.

— Prea mult. Cred că e o idee proastă. Peştera e goală, nu?

Şi-a savurat ţigara.

— O universitate a sponsorizat săpăturile?

El s-a ridicat.

— Mai multe. Dar ăsta e un proiect mic. Explorator. Doar pentru a vedea ce va da pământul.

— Întotdeauna am fost fascinată de arheologie, a spus ea. Crezi că pot vedea săpăturile?

Şi-a ridicat capul şi s-a încruntat.

— Cam puţin spaţiu acolo.

Ea a zâmbit.

— Nu mi-e teamă.

A aruncat ţigara pe pământ.

— De ce nu? Vino, o să-ţi arăt locul.

* * *

— Ridică-te, i-au spus.

Au venit după ea.

Doi bărbaţi cu arme.

A fost dezlegată şi dusă înapoi în acelaşi tunel pe care i-l arătase Varga ieri. Îngust la început, dar după cincisprezece metri în munte se deschidea pe o lățime de doi metri. Becuri slabe dizolvau întunericul din loc în loc, dezvăluind pereți ascuțiți şi pe jos un amestec de nisip şi pietriş. Tunelul avea ramificații care duceau la mai multe spărturi întunecate. Nivelul s-a schimbat de două ori şi a crescut constant. Aerul a devenit mai dens şi fetid, ca într-o pivniță inundată după o furtună.

În față, pasajul se termina în aceeaşi cameră dreptunghiulară pe care o văzuse ieri, lungă de aproape douăzeci de metri, cu un tavan jos de roci zimțate, învăluit de o nuanță albăstruie de la aburii becurilor halogene. La capătul îndepărtat era ceva ce părea un altar – o placă dreptunghiulară de piatră înnegrită susținută de stâlpi rotunzi, toată structura ridicată de o platformă tăiată în roca podelei.

În spatele altarului, erau fresce pictate pe zid.

O scenă de vânătoare în care un mistreț era atacat de un vânător pe cal şi un bărbat gol învârtea un topor cu două tăişuri. Ştia că toporul cu două tăişuri reprezenta puterea regală, în timp ce bărbatul gol îl reprezenta pe Zamolxis, zeul trac solar. Opera de artă l-a făcut ieri să greşească pe Varga, când el a identificat-o ca fiind romană. Greşeala ei a apărut când nu s-a retras rapid.

Un alt bărbat o aştepta lângă altar.

Era înalt, cu umeri lați, cu talie îngustă şi şolduri potrivite. Un nas mic cu o uşoară umflătură se vedea pe fața lui rotundă, iar şuvițele negre de păr îi atingeau vârful urechilor. Purta jenşi şi o cămaşă cu mânecă lungă.

— Sunt Lev Sokolov, i-a spus el, în engleza lui simțindu-se un uşor accent rusesc. Mi s-a spus să te interoghez.

— Cine?

— Ruşii. Ei au controlul aici.

— Ultima dată când am verificat, Bulgaria era o națiune independentă.

El a ridicat din umeri.

— Poate. Dar ruşii au controlul aici.

— Ce e aşa special în locul ăsta?

— Tu de ce eşti aici?

Nu putea spune că Henrik Thorvaldsen a rugat-o să verifice locul. Prietenul ei danez, fascinat de tot ce era pierdut şi de douăzeci de ori mai bogat decât putea ea spera să fie vreodată, o trimisese pe urmele unei posibile locații a unui mormânt tracic nedescoperit.

Ceea ce era o raritate.

Tracii erau un popor nomad căruia-i plăcea războiul, care s-a stabilit în centrul Balcanilor cu aproximativ 5.000 de ani în urmă. Prima dată au fost menționați în *Iliada*, ca aliați ai troienilor împotriva grecilor, iar Herodot nota cinic că *îşi vindeau copii şi îşi lăsau nevestele să aibă relații cu orice bărbat le-ar fi plăcut*. Cu două milenii şi jumătate în urmă, au dominat munții din nordul Greciei şi ceea ce mai târziu a devenit sudul Bulgariei. Cuceriți în cele din urmă de Alexandru cel Mare, apoi recuceriți de romani, au fost în final asimilați de slavi în secolul al VI-lea. Nu au avut un limbaj scris şi nu au lăsat nicio urmă a existenței lor, cu excepția mormintelor pline de comori fabuloase de aur şi argint. Cele mai multe au fost descoperite mai departe în nord, în centrul Bulgariei, în ceea ce fusese numit Valea Regilor Traci. Dar Thorvaldsen a pomenit de un amplasament mai obscur, spre sud. Un loc care fusese odată o parte vitală a Traciei vechi, a cărui locuitori au dat numele muntelui Rila – însemnând „bine udat”. El spera că locul se va dovedi a fi neatins. Din nefericire, alții îl găsiseră înainte.

Iar ei nu căutau comoara.

— Sunt în concediu şi nu am văzut niciodată partea asta din Bulgaria, i-a spus ea lui Sokolov.

— Domnişoară Vitt, eşti o persoană importantă. Deții o companie de mai multe miliarde de dolari, moştenită de la tatăl tău. Deții o proprietate mare în sudul Franței. O femeie

ca tine, o persoană cu posibilități uriaşe, nu-şi face concediul în munții ăştia.

I-au luat paşaportul ieri după ce au răpit-o şi în mod clar cineva a fost foarte ocupat.

— Ce ai de gând să faci? a întrebat ea. Mă ții pentru răscumpărare?

— Doar te întreb de ce eşti aici?

A văzut ceva în ochii lui Sokolov, o rugăminte blândă ca ea să răspundă sincer. Se întreba dacă ceilalți doi bărbați, care stăteau în capătul îndepărtat al camerei, înțelegeau conversația.

— Ăsta e un mormânt tracic, a spus ea, alegând adevărul.

— Mă întreb cine l-a construit, a spus Sokolov. Cât e de vechi?

— Probabil între secolele cinci şi trei înainte de Cristos.

— L-am găsit din întâmplare. O demolare în alt tunel a deschis un puț aici.

Era gol. Fără artefacte.

— Era gol?

El a aprobat din cap.

— Camera arată exact ca acum cinci zile când am intrat în ea.

Cel puțin exista. Thorvaldsen ar fi încântat.

Bineînțeles, ca să-i poată spune trebuia să evadeze.

Dar bănuiala ei s-a dovedit corectă. S-a gândit la ea toată noaptea, cât a fost legată de zid. Bulgaria era bogată în mangan, cărbune, cupru, plumb, zinc şi aur. Bărbații ăia ar putea fi geologi. Dar dacă erau o simplă echipă de cercetare, de ce o răpiseră? De ce aveau arme?

O singură explicație avea sens.

Un alt minereu se găsea în aceşti munți, unul pe care fosta Uniune Sovietică în exploatase.

— Cât de mare e depozitul de uraniu pe care l-ați găsit? a întrebat ea.

Ochii lui Sokolov au trădat faptul că ea ghicise corect.

— Destul ca să ştiu că nu vei mai vedea lumina zilei.

*

Amenințarea lui Sokolov nu suna ca fiind periculoasă. Era mai mult ca o informare, una prin care îi spunea clar că are probleme, dar nu neapărat din partea lui. S-a mişcat către unul din bărbații înarmați şi a lătrat ceva în rusă. Omul a găsit un cuțit şi a tăiat legăturile de nailon care îi țineau mâinile la spate.

S-a masat ca să alunge durerea.

— Apreciez. Erau strânse.

— Bărbații ăştia nu pot fi prostiți, a spus el. Au o treabă şi o vor face. Trebuie să ştiu de ce eşti aici.

Se întreba dacă misiunea lui Sokolov era să o facă să se simtă confortabil, vulnerabilă şi să-i câştige încrederea. Era ceva care o atrăgea la el, nu avea aroganța obişnuită pe care ruşii păreau să o afişeze. Mai rezervat. Plăcut. S-a avertizat singură să aibă grijă şi să nu spună mai mult decât ar trebui.

Ca să câştige timp a studiat bolta.

Regii traci şi nobilimea erau îngropați în temple sub pământ numite *heroons*. De obicei ori cu mai multe camere şi dreptunghiulare, ori cu o singură cameră şi circulare, cu tavan boltit, erau folosite ca locuri în care se făceau ceremonii ritualice pentru a-l onora pe decedat cu daruri funerare. Până aproape în secolul al XX-lea întreaga cultură a fost practic necunoscută şi când Thorvaldsen i-a oferit şansa, a fost încântată de perspectiva de a vizita unul dintre sanctuarele lor uitate.

Dar acest mormânt a fost în mod clar jefuit. Nu era nimic de găsit acolo.

Şi era timpul ca ea să plece.

A numărat trei tunele care ieşeau de acolo. Unul era cel care ducea înapoi afară. Două duceau mai adânc în munte. A măsurat în minte distanța dintre ea şi cea mai apropiată ieşire. Cam cincisprezece paşi. În linie dreaptă. Nimic în drum.

Ea a admirat din nou frescele şi s-a minunat de lipsa evidentă a influenței greceşti. Tracii se bucurau de o cultură bogată şi, dacă nu ar fi fost dezbinați, s-ar fi putut transforma într-o civilizație de durată. Din nefericire, când au fost elenizați, bărbile, tatuajele, pelerinele, cizmele şi pălăriile care îi distinseseră au dispărut atât din viața cât şi din arta lor. Imaginile de aici erau dinainte de acea influență, arătându-i aşa cum au fost la origini, nu cu ochi albaştri şi părul roşu cum îi descrise incorect un observator, ci cu părul negru şi trăsături mai comune cu cele ale europenilor.

— Îmi vei spune de ce eşti aici? a întrebat Sokolov din nou.

— Te rog să ne spui, s-a auzit o voce nouă. Vreau să ştiu răspunsul la întrebarea asta.

*

Petar Varga a intrat în cameră.

Azi era îmbrăcat în haine mai stilate, salopeta murdară dispăruse. S-a apropiat de locul unde stăteau ea şi Sokolov, fiecare pas scârțâind pe pietrişul de sub tălpile lui, atitudinea fiind de conducător.

— Poți să uiți, a spus ea.

Brațul lui Varga a zvâcnit în spate şi dosul mâinii i-a zdrobit fața. Lovitura a surprins-o, dar şi-a recăpătat echilibrul şi era pe cale să atace când Varga a scos un pistol.

— Eşti dur dacă ai un pistol, a spus ea. Cum eşti într-o bătaie?

El a râs.

— Nu aşa bun. Îmi place să am avantajul că tu nu ştii ce fac.

Şi-a frecat obrazul şi maxilarul dureros. El va regreta că a făcut asta. Doar o oportunitate, era tot ce avea ea nevoie.

— Sper că noaptea trecută ți-a arătat că nu putem fi ignorați, a spus Varga. De ce eşti aici?

Ea s-a hotărât să se joace cu el, din moment ce nu conta cu adevărat ce spune.

— Am venit să te găsesc pe tine.

Fața lui Varga s-a strâmbat.

— Pentru cine?

Ea s-a întors şi s-a apropiat de altar unde erau împrăştiate nişte pietre de mari dimensiuni. Camera era mare pentru un mormânt trac. Nişte cercetări făcute cu câteva zile înainte au arătat că, de obicei, mormintele dreptunghiulare aveau trei camere separate, fiecare bogat ornamentat cu coloane, frize şi cariatide. Totuşi, acesta avea doar fresce.

Ceea ce era ciudat.

Se întreba dacă celelalte două ieşiri duceau la alte camere sau tuneluri. Imposibil de ştiut sigur. Cabluri electrice duceau în întunericul fiecăreia. Din păcate, nu putea să iasă pe drumul despre care ştia că duce la aer curat, pentru că doi bărbați înarmați îl păzeau, câte unul pe fiecare parte.

A ridicat una din pietre şi i-a testat greutatea.

Destul de grea.

— Ce faci? a întrebat Varga. Arunci cu piatra în mine?

A mai aruncat o privire împrejur şi şi-a fixat ținta.

— Asta ar fi prostesc. Dar…

A rostogolit piatra către lumini.

A lovit în centrul acestora, becurile erupând într-o frenezie de scântei alb-albăstrui. Camera s-a cufundat în întuneric, iar ea s-a lăsat jos în spatele altarului. Folosind lumina slabă de la becurile celor trei ieşiri ca jaloane, şi-a schimbat poziția, alergând cei cincisprezece paşi prin întuneric spre ieşire. Nu avea idee unde duce, dar oriunde era mai bine decât aici.

Bărbații strigau unul la altul în Rusă.

Ea şi-a continuat drumul şi a sperat că nu se va izbi într-un răpitor sau în perete.

A găsit tunelul şi s-a afundat mai departe în el.

Din spatele ei s-au auzit două împuşcături.

Aici era şi mai întuneric, becurile fiind mai puține şi mai depărtate. Şi-a încetinit ritmul. Cizmele i se afundau în pietriş şi îşi ținea un braț întins, bâjbâind prin aerul din față.

A ajuns într-un loc unde tunelul o lua spre dreapta. O lumină a apărut în spatele ei, în timp ce se întorcea. Lanternele erau îndreptate spre ea. A continuat să meargă, cu un braț în față, celălalt pe peretele tunelului.

Într-un moment mergea pe pământ ferm, în următorul cădea.

Stomacul i-a urcat în gât.

Câteva secunde a fost în imponderabilitate.

Apoi s-a izbit de pământul tare şi şi-a pierdut cunoştința.

*

A deschis ochii, dar un val de apă a forțat-o să-i închidă. Lichidul rece îi izbea fața cu forța unei cascade. S-a forțat să se ridice de pe podeaua de piatră, ştergându-şi ochii uzi cu mâneca. Întunericul o învăluia, cu excepția unei găuri în tavan, la zece metri deasupra. Vederea îi era înceţoşată dar, încet, a început să-i vadă pe Verga şi Sokolov, amândoi ținând câte o lanternă, uitându-se la ea prin deschizătură.

— Cred că apa ar putea ajuta, a strigat Varga.

Picioarele îi erau rănite şi spatele o durea, dar nimic nu părea rupt. Părul şi hainele erau ude şi frigul începea să-şi facă drum spre pielea ei.

— Bine că ai găsit tu gaura, a spus Varga. M-ai scutit pe mine de efortul de a te aduce aici. Nu se poate spune că nu sunt un om corect.

A aruncat lanterna pe care ea a prins-o.

— Cel puțin nu vei sta în întuneric. Cât va ține bateria.

Apoi Varga a dispărut, aparent plecând de acolo.

A rămas doar fața lui Sokolov.

— Mergi la stânga, a şoptit el.

Apoi a dispărut şi el.

*

Lumina de deasupra a dispărut şi întunericul a înconjurat-o.

A aprins lanterna şi a mers spre dreapta, ignorând intenționat instrucțiunea dată de Sokolov.

Pereții erau complet uscați şi drumul din față cotea. După colț a văzut ceva pe jos, o lumină roşie care pulsa ritmic, ca un mic proiector. Când s-a apropiat, la lumina lanternei a văzut un ceas digital ataşat la un mănunchi gros de fire roz.

Numerele scădeau.

Recunoaşterea a fost instantanee.

O bombă.

Ceasul arăta 15 secunde.

14. 13. 12

A alergat în direcția opusă, sărind în față exact când dispozitivul a explodat.

Impactul a zguduit muntele şi a aruncat stânci care au umplut rapid tunelul din spatele ei. În timp ce plafonul se prăbuşea, ea s-a ridicat în picioare şi a mers mai departe, deschiderea pe care o umpluseră Varga şi Sokolov cu câteva momente înainte fiind dispărută.

A fugit spre alt colț.

Pereții tunelului din spatele ei cădeau, pietrele lovind alte pietre, praful ridicându-se într-o furtună densă, aerul fiind rapid înlocuit cu un văl sufocant. S-a uitat în față şi a văzut că tunelul se termina la zece metri mai încolo. Mai rău, o altă lumină roşie pulsa la baza unei baricade de stânci. A alergat în față şi lumina a revelat un alt ceas digital ataşat la alt mănunchi de explozibili, acesta arătând treizeci de secunde.

Mergi la stânga?

Asta era ideea de ajutor a lui Sokolov?

Prima explozie a umplut tunelul din spatele ei, blocând orice scăpare în acea direcție şi o bombă stătea la picioarele ei, având mai puțin de douăzeci de secunde până să explodeze.

S-a întors rapid la colț şi a aprins lumina. Primul tunel se dezmembra singur. Un zgomot puternic a străbătut aerul în timp ce o bucată de pământ de mărimea unui Mercedes a căzut şi s-a dezintegrat în bolovani.

Şi-a protejat ochii, apoi a privit printr-un văl de praf.

Mintea ei continua să numere. Probabil mai puțin de zece secunde. A plimbat lumina lanternei spre stânga, apoi spre dreapta şi a văzut o despicătură formându-se în peretele rămas, care se transforma rapid într-o gaură largă.

A luat o decizie şi a sărit.

O altă explozie a făcut muntele să vibreze.

Întregul tunel a dispărut în spatele ei, dar căderea stâncilor peste stânci a fost oprită de o barieră de moloz, închizând gaura care exista doar cu câteva clipe înainte.

Vuietul a continuat încă un minut, apoi a dispărut.

Întunericul absolut a devorat-o.

*

A expirat şi a încercat lanterna.

Încă funcționa.

Şi-a examinat închisoarea. Camera nu era suficient de înaltă ca să poată sta în picioare, avea poate un metru şi jumătate, tavanul şi podeaua luând-o în sus. Spre disperarea ei, era prinsă într-o cutie lungă, îngustă, sigilată la ambele capete. Hainele ei umede erau acoperite de praf, ca şi fața şi părul.

Şi-a curățat buzele cu o răsuflare.

A rotit lanterna şi şi-a alungat din minte orice gând negativ. Praful suspendat strălucea în lumină ca nişte steluțe. A prins un val de aer în care a putut respira.

Şi a observat ceva.

A întins mâna şi a trecut-o uşor prin raza de lumină.

Nu, nu era imaginația ei.

Particulele se mişcau – încet, aproape imperceptibil, dar cu siguranță o luau spre dreapta.

S-a târât în față pe burtă.

Podeaua urca spre tavan. La capătul camerei, podeaua a cedat şi, la câțiva centimetri mai jos în întuneric a văzut o deschizătură, cam de un metru lungime şi cam de trei ori mai înaltă. Pietrele umpleau spațiul, dar nu erau îngrămădite. Şi-a lăsat corpul jos şi a privit prin deschizătură. Era întuneric dincolo şi părea un spațiu îngust, dar suficient de mare încât ea să încapă.

Mai multă mişcare în aer a încurajat-o.

A încercat să deplaseze molozul. Stâncile erau stivuite larg, dar se țineau bine. S-a învârtit ca să-şi poată întinde picioarele şi a lovit cu talpa cizmelor în stânci.

Trei lovituri puternice şi stâncile au cedat.

Şi-a curățat o potecă şi a văzut că spațiul era accesibil. Ce a încurajat-o şi mai mult a fost că aerul era mai proaspăt. Era mândră de ea că a rămas calmă. Oricum, spațiile închise n-au fost niciodată slăbiciunea ei. Înălțimile, în special în avioane şi elicoptere, o deranjau. Avea o regulă. Dacă nu putea alerga în ele, nu zbura în ele. Din păcate, din ce în ce mai des, regula a fost încălcată. Problemele şi-au găsit o cale s-o urmărească. Una după alta. Ziua de azi era un exemplu perfect.

S-a târât înainte pe coate şi s-a strecurat într-un spațiu şi mai mic. Raza de lumină a dezvăluit un alt spațiu dreptunghiular, mai mic de un metru pătrat, care se oprea la câțiva metri în față. Pe jos, la capătul îndepărtat, a observat o altă deschidere.

Şi-a continuat drumul pe coate şi a privit în jos după o picătură care mergea în unghi, ca pe un jgheab de la spălătoria de rufe, pe care şi-l amintea din copilărie. Apoi poteca părea să urce din nou şi a observat că praful pluteşte în direcția aceea.

Ar putea să treacă peste ridicătură?

Să se blocheze acolo nu suna plăcut.

S-a dus înainte spre locul unde stânca se înclina în spate. Spațiul părea suficient de larg încât să se răsucească şi a

poziționat lumina lanternei în jos, văzând o podea de piatră la depărtare de aproximativ doi metri, acoperită de licheni.

Libertate?

S-a răsucit peste ridicătură şi şi-a strecurat întâi capul, cu mâinile întinse înainte pe margine.

Corpul s-a eliberat.

S-a ridicat în picioare în ceea ce părea un tunel – spațios, lung, extinzându-se în ambele direcții – şi şi-a scuturat praful de pe haine.

A respirat adânc de câteva ori.

O lumină a apărut în dreapta ei şi a crescut în intensitate. În strălucirea din jur l-a văzut pe Lev Sokolov.

Şi-a pregătit pumnul.

Dar l-a eliberat când în mâna rusului a apărut o armă.

*

— Nu eu sunt duşmanul, a spus Sokolov.

— Mergi la stânga? Asta mi-ai spus să fac.

El a aprobat din cap.

— Bombă la dreapta.

— Bombă şi la stânga.

Pe fața lui s-a văzut surpriza.

— Am crezut că-i doar una. Îmi pare rău.

A vrut să-l lovească, dar exista problema pistolului, aşa că a optat pentru:

— Ce faci aici?

— Am venit pentru tine. Speram că ai reuşit să ajungi până aici. Suntem la douăzeci de metri sub camera în care am vorbit înainte. Muntele ăsta e un mare labirint.

— Unde-ți sunt tovarăşii?

A arătat în spatele ei.

— Varga şi ceilalți doi. M-am pierdut de ei. Dar nu vei trece niciodată de ei. Sunt undeva acolo, în spatele meu. Nu e o idee bună să mergi în acea direcție.

I-a dat arma.

— Nu sunt unul dintre ei. Sunt om de ştiinţă. Îi urăsc pe sovietici. Îi urăsc pe ruşi.

A înşfăcat arma, i-a verificat magazia şi – satisfăcută că e încărcată – şi-a fixat degetul pe trăgaci.

— *Eşti* rus, a spus ea, ţintindu-l cu arma.

— Urăsc ţara şi tot ce reprezintă. Vreau să plec.

— Găseşte o ambasadă.

A trecut pe lângă el.

Sokolov a prins-o de braţ.

— Nu mă duc înapoi în Rusia.

În lumina lanternei a văzut disperarea din ochii lui. Era serios.

— Atunci pleacă. Războiul Rece s-a terminat.

— Nu pentru mine. Ruşii mă vor face să rămân.

Ea nu putea face nimic.

— Nu-i problema mea.

— Te salvez, a spus el, ca şi cum ea îi era datoare.

L-a privit direct în ochi.

— Cum ai de gând să mă salvezi?

— Pot să-ţi arăt.

Ceea ce îi va oferi timp să se gândească şi să ia o decizie înţeleaptă.

Mai mult, ea ţinea arma.

— Bine. Arată-mi.

*

S-a uitat la scena spectaculoasă.

Au părăsit tunelul şi stăteau la baza unui con inversat de stânci stivuite. Pâlnia se înălţa cam cincizeci de metri până la o deschizătură neregulată prin care se vedea cerul devastat de vânt.

O ploaie cețoasă se scurgea în jos.

Marginile locului erau pătate cu negru din cauza muşchilor şi lichenilor. O piscină neregulată se formase pe

podeaua de sub deschizătura de sus, apa fiind roşie ca sângele. O mie de picături de ploaie îi perturbau suprafața.

S-a apropiat şi a verificat apa.

Caldă. Roşie probabil de la fier.

S-a uitat în sus spre cer.

— Ce n-aş da pentru o frânghie, nişte crampoane şi un piolet.

S-a dat înapoi, lăsând stâncile să blocheze ploaia şi şi-a verificat ceasul. 8:20 dimineața. Era uimitor că mai funcționa. A văzut mai mulți nori care se rostogoleau pe deasupra, conduşi de aerul care putea fi doar auzit.

— Spărtura este aici de milioane de ani, a spus Sokolov. Formată când s-au format munții.

— Care-i povestea ta?

— Sunt geolog. Cercetarea petrolieră e specializarea mea, dar ruşilor nu le pasă. Au nevoie de un expert în minerale. Ai dreptate. Vor uraniu. Am venit ca să confirm descoperirea.

Situația era infinit mai bună decât cu câteva minute în urmă, dar încă era întemnițată. Ar fi trebuit să fie acasă în Franța, lucrând la castelul ei. Piatră cu piatră, recrea pereții folosind aceleaşi unelte şi materiale ca acum 700 de ani. Arhitectura medievală era pasiunea ei. Şi, aşa cum remarcase mai devreme Sokolov, îşi putea permite să-şi realizeze pasiunea. Totuşi, ea era în sudul Bulgariei, prinsă în interiorul unui munte cu un bărbat despre care nu putea decide dacă-i e prieten sau duşman.

— Acolo, a spus Sokolov, arătând cu mâna.

A stat în spate, cu arma pregătită şi l-a urmat spre latura îndepărtată, unde podeaua de piatră era prăbuşită la cinci metri. Fasciculul lanternei a dezvăluit o fațadă cioplită, blocuri de piatră ridicându-se pe două laturi şi îmbinându-se deasupra, conectate prin articulații bine definite.

— O poartă, a murmurat ea.

— Pentru asta ai venit tu.

Ştia că tracii îşi încadrau întotdeauna intrarea în morminte în moduri elaborate.

— Am găsit-o acum două zile, a spus Sokolov. Aici este mormântul adevărat. Celălalt e un fel de antecameră.

— Nu le-ai spus celorlalți despre asta?

El a dat din cap.

— Niciun cuvânt.

— De ce?

— Du-te şi vezi.

— Ce-ar fi să mergem amândoi? a întrebat ea.

El a coborât primul, folosind bolovanii ca trepte improvizate. Ea l-a urmat, cu degetul pe trăgaci, pregătită să reacționeze în orice moment. Ăsta era planul lui? S-o ademenească acolo jos. Ceilalți aşteptau înăuntru? Dacă da, de ce i-a dat o armă încărcată?

La bază a examinat poarta mai de aproape.

— Se extinde pe încă un nivel, i-a spus el. Sub locul pe care stăm, în munte. Probabil creat de scurgerea lavei acum mult timp. Nu e neobişnuit. Creează peşteri.

Ea a studiat poarta în timp ce el vorbea. În mod sigur făcută de om. Molozul era grămezi în fața porții. Rămăşițele unei uşi de marmură distrusă.

— Eu am făcut asta, a spus Sokolov. Am vrut să văd ce e înăuntru.

A studiat bucățile şi şi-a dat seama că uşa în sine fusese o operă de artă.

— Ai fost înăuntru?

— De două ori.

Ea a făcut semn cu lanterna şi el a dispărut în întuneric. Ea l-a urmat, întâmpinată de un val de aer umed, stătut. Intra destulă lumină cât să vadă o cameră circulară cu un diametru cam de douăzeci de metri. A îndreptat repede lanterna spre capătul îndepărtat şi a descoperit pereții de calcar, căptuşiți încă din loc în loc cu lambriuri vechi. A înclinat lumina în sus şi a expus arhitectura tracă în formă de stup la care se aştepta, cu tavanul boltit. Bolta camerei centrale conținea imaginea unui călăreț care primea o coroană de la o zeiță, culorile maronii ale frescelor fiind încă

vibrante. Statui înalte de piatră în relief – femei – înconjurau bolta. Părți din pereți se prăbuşiseră, dărâmăturile fiind împrăştiate pe jos. A îndreptat fasciculul spre podea şi a observat că era aşternută cu resturi. O strălucire ici şi acolo a avertizat-o că nu erau nesemnificative.

Obiecte din aur, argint, bronz şi argilă erau împrăştiate printre pietre.

— Cutremurele fac stricăciuni, a spus el. Dar mormântul este remarcabil.

Avea dreptate. Poate că era sanctuarul trac cel mai complet şi intact găsit vreodată.

În centru era aşezat sicriul, confecționat din piatră, ca altarul din camera de mai devreme. Aşezate deasupra erau rămăşițele unui schelet, oasele fiind aranjate în mod anatomic aşa cum erau când au fost eliberate din strânsoarea oaselor şi a muşchilor. Craniul era mare şi avea o gaură uriaşă în partea dreaptă.

— A murit din cauza rănii de la cap, a spus Sokolov încet.

A strâns mai tare pistolul în timp ce-şi făceau drum spre rămăşițe. S-a dat trei paşi înapoi, punând distanță între ei, destulă cât să poată vedea exact ce face el.

Bucăți de haine erau împrăştiate printre oase – poate, s-a gândit ea, robe de înmormântare, de mult făcute praf. O bandă de aur înconjura oasele gâtului. Broşe de aur, cercei şi armuri pentru picioare stăteau pe o parte. O brățară de aur cu nervuri şi modele înconjura una din încheieturi. Erau rămase părți şi bucăți dintr-o centură de piele, inserată cu fir de aur. Un pumnal de aur, cu modele, ascuțit şi lucios stătea aproape de mâna dreaptă. Rămăşițele unor pantofi înfrumusețați cu dungi de aur erau aşezați în partea opusă a craniului.

— E o persoană importantă, a spus Sokolov.

Ea a fost de acord. Doar căpeteniile trace posedau o asemenea bogăție.

Şi-a ținut un ochi pe rus şi a studiat restul camerei. Umbre întunecate semnalau mai multe obiecte. Lumina

lanternei a făcut o brazdă în întuneric. La capătul îndepărtat, în dreapta intrării, stătea un car de război din lemn placat cu bronz, cele patru roți având diametrul mai mare de un metru. Uimitor, lemnul pietrificat a supraviețuit. S-a apropiat şi a observat ornamentația bogată. Citise despre carele de război, văzuse imagini, părți şi bucăți ici şi acolo. Dar nimic întreg. Aceasta era o descoperire arheologică majoră. Lângă car se găseau obiecte de lemn şi piele care păreau să fie harnaşamentul. Ştia că undeva în apropiere ar trebui să fie oasele cailor, trimişi cu stăpânul lor în lumea de dincolo.

— Am soția în China, a spus Sokolov. Ne-am întâlnit când am fost acolo anul trecut. Vreau să fiu cu ea.

Tonul lui sugera că vorbea serios. Dacă era adevărat, ea îi invidia convingerea şi se întreba dacă va întâlni vreodată pe cineva pentru care să rişte totul.

— Ruşii nu mă lasă să plec. Lucrez în producția de petrol şi ştiu prea multe secrete.

— Şi de ce eşti aici? a întrebat ea. Nu e vorba de petrol.

— Asta-i întrebarea mea pentru tine, la care n-ai răspuns niciodată.

— Am venit pentru mormântul ăsta. Nimic mai mult.

A văzut că o credea.

— Ruşii nu mai au mulți experți în geologie. Trebuia să vină un coleg, dar s-a îmbolnăvit. Mi-au spus că vor fi câteva zile în Bulgaria, iar tovarăşul Varga mă va supraveghea. El este securitatea rusă. E gardianul meu. Nu e cineva care poate fi ignorat.

Ea încă îşi mai dorea acea oportunitate cu Varga.

— M-am hotărât să plec, a spus Sokolov. Când ai apărut tu am ştiut că acum e momentul.

Dar ea a spus:

— Amândoi suntem prinşi în cursă.

A arătat împrejur cu arma.

— Bineînțeles, avem o comoară fabuloasă.

Lângă car erau înşirate căni, amfore şi flacoane fin modelate, toate poleite şi imprimate cu mai multe scene

mitologice.

Ea a dat din cap. Descoperirea era neprețuită.

Thorvaldsen i-a spus că, dacă se găsea ceva, el va finanța săpăturile pentru a studia locul. Asta admira la prietenul ei, felul în care gândea exact ca ea. Istoria era mult mai importantă decât bogăția.

— Dacă aş ajunge în Grecia, a spus Sokolov. Aş pleca în China.

Știa că granița era la mai puțin de cincizeci de kilometri spre sud.

— Varga nu vrea să plec.

Ea a aruncat o privire pe lângă carul de luptă spre o placă de piatră unde se aflau mai multe brățări, podoabe şi ornamente. La baza ei era sprijinită o armură de corp împodobită, a observat ea, cu mai multe zeițe. O sabie cu mânerul încrustat cu aur era lângă ea. Deşi tracii au fost războinici feroce şi mari crescători de cai, au excelat şi ca aurari.

Iar acest mormânt era dovada clară a acestui fapt.

A păşit în spate spre mormânt.

— Vreau să fiu cu soția mea, a spus el. Varga ştie că am fugit. Mă caută.

Un detaliu pe care l-a omis mai devreme.

— Am încredere în tine, a spus el. Ai pistolul meu.

— Tovarăşe Sokolov, a strigat o voce de afară.

Varga.

*

Ea s-a uitat la Sokolov.

— Mă crezi atât de prost? a întrebat vocea fără chip. Am ştiut că ai vrut să o ajuți ieri. Ochii tăi, tovarăşe. Ei te-au trădat. Mi s-a spus să te urmăresc cu atenție.

Privirea ei a cercetat mormântul. O sigură ieşire.

Fusese sarcina lui Sokolov să o aducă aici?

— Eşti un bărbat important, a strigat Varga. Dar nu-mi pasă. Nici superiorilor tăi. Mi-au spus să mă descurc aşa cum vreau eu cu orice problemă pe care o creezi.

Ceva a căzut cu zgomot la pământ chiar lângă poartă.

A privit într-acolo.

Alt mănunchi de explozivi de plastic, cu alt ceas pe care secundele mergeau înapoi.

40 de secunde.

39.

38.

Tocmai i se răspunsese la întrebarea despre loialitatea lui Sokolov.

Rusul a ignorat bomba şi a alergat spre un morman de pietre.

— Ajută-mă, a spus el în timp ce a început să facă drum prin grămadă.

Ea l-a ajutat imediat.

În timp ce lucrau a văzut o deschidere arcuită apărând în peretele circular, probabil de un metru înălțime. Strâmtă, dar destul cât să te strecori prin ea. Acum ştia de ce a adus-o aici.

A aruncat o privire în spate.

23 de secunde.

22.

— Du-te, a spus el. Repede.

În patru labe, ținând încă strâns arma şi lanterna, a intrat repede în tunel, cu Sokolov urmând-o.

— Am descoperit tunelul ăsta când am fost înăuntru, a spus Sokolov în timp ce înaintau. A ieşit la iveală când am provocat explozia. L-am ascuns. E calea mea de scăpare.

Mintea ei încă număra.

Mai puțin de 10 secunde.

Fasciculul lanternei ei a scos la iveală capătul tunelului, la cinci metri în față, iar ea şi-a mărit pasul, ieşind la iveală şi curățând-i calea lui Sokolov, care a înaintat cu o săritură exact când şocul de la explozie a împrăştiat praful şi pietrişul din spațiul prin care se târau.

Ea şi-a lăsat fața în jos, şi-a acoperit capul cu mâinile, a închis ochii.

Suflul exploziei s-a potolit. Resturile s-au aşezat.

Ea şi-a ridicat capul, aşa cum a făcut şi Sokolov.

— Unde suntem? a întrebat ea.

El s-a ridicat.

— Un loc bun.

Tonul lui se schimbase. Mai exuberant.

— Vino.

L-a urmat printr-un tunel în linie dreaptă. Două curbe şi după cincizeci de metri au ieşit într-o ploaie uşoară.

— Aici e capătul îndepărtat al muntelui, a spus el. Departe de tabără.

Era bucuroasă că ieşise de acolo.

— Acum ruşii mă cred mort, a spus el. Pot pleca şi nu-i va păsa nimănui.

— Credeam că eşti important pentru ei.

— Ăsta-i adevărul despre ruşi. Nimic nu e *cu adevărat* important. Această credință îi va distruge într-o zi.

— Întotdeauna eşti aşa deprimat?

El a dat din cap.

— Nu mai sunt. Sunt liber. Am ştiut că eşti o femeie capabilă de când te-am văzut prima dată. Sunt bucuros că nu m-ai împuşcat acolo.

— De unde ştii că m-am gândit la asta?

— Nu e greu de ghicit. Dar eşti un om bun. Nu apeşi pe trăgaci decât dacă e necesar.

— De unde ai ştiut asta?

A arătat spre fața ei.

— E acolo. Mi-am jucat şansa cu tine. Mai bine decât să am încredere în ruşi.

Ea a zâmbit.

— Presupun că e un compliment?

I-a răspuns cu o uşoară înclinare a capului.

— Cu mult respect.

Acest bărbat îi salvase viața. Îi era datoare.

— Mulțumesc, a spus ea. Pentru tot.

El a arătat spre ce credea ea că e vestul.

— Satul nu e departe. Poți ajunge acolo pe jos şi să găseşti drumul înapoi spre Sofia. Eu mă duc pe aici.

A arătat spre sud.

— Soția mea mă aşteaptă.

— Pare că o iubeşti foarte mult.

— Aşa e. E însărcinată. Copilul meu. Sper că va fi un fiu.

I-a întins mâna, pe care ea i-a strâns-o.

— Păcat de mormânt, a spus el. Probabil e distrus.

Ea a ridicat din umeri.

— Nu neapărat. A fost acolo de mult timp. Ne vom întoarce şi vom săpa.

El a aprobat din cap.

— La revedere. Ai grijă.

S-a uitat cum el se îndrepta spre un pâlc gros de copaci. Nu-l putea lăsa să plece aşa.

— Tovarăşe Sokolov.

S-a oprit şi s-a întors.

— Pot să te scot din țară, a spus ea. Vei avea nevoie de nişte bani. Pot să fac totul mai uşor.

El a refuzat din cap.

— Să mă îndepărtez de bărbații din interiorul muntelui. E singurul ajutor de care am nevoie de la tine. Sunt bine. Amândoi am obținut ce am vrut.

Asta au făcut.

— Şi tu să ai grijă, i-a spus ea.

El a zâmbit.

— Cine ştie? Poate într-o zi îmi vei întoarce favoarea.

Poate, s-a gândit ea.

Nota autorului

Bulgaria m-a interesat întotdeauna. E o țară fascinantă ascunsă lângă Marea Neagră, adânc în Balcani. Am vizitat-o în 2007 şi am hotărât că într-o zi va apărea într-o poveste.

Deşi îşi face debutul într-o povestire, în mod sigur locurile vor reveni într-un viitor roman.

Tracii sunt uluitori. Cultura a existat, aşa cum a fost descrisă în povestire. Au crescut, au prosperat, apoi au fost absorbiți de cuceritori. Din păcate, tracii nu au avut nicio scriere şi au lăsat numai mormintele ca amintiri ale existenței lor. Câteva sute de morminte au fost localizate, multe conținând o gamă largă de obiecte din aur şi argint. Valea Regilor Traci, în centrul Bulgariei, există şi merită o vizită. Acest mormânt, în sudul munților Rila, este născocirea mea. Dar este descris cu exactitate, aşa cum e şi geografia din jur.

Această este o poveste care precede o alta.

Când Lev Sokolov pleacă grăbit după ce Cassiopeia Vitt îi mulțumeşte pentru că i-a salvat viața, face un comentariu final care este profetic.

Cinci ani mai târziu se vor reîntâlni.

Povestea este spusă în *Mormântul Împăratului*.

SFÂRŞIT

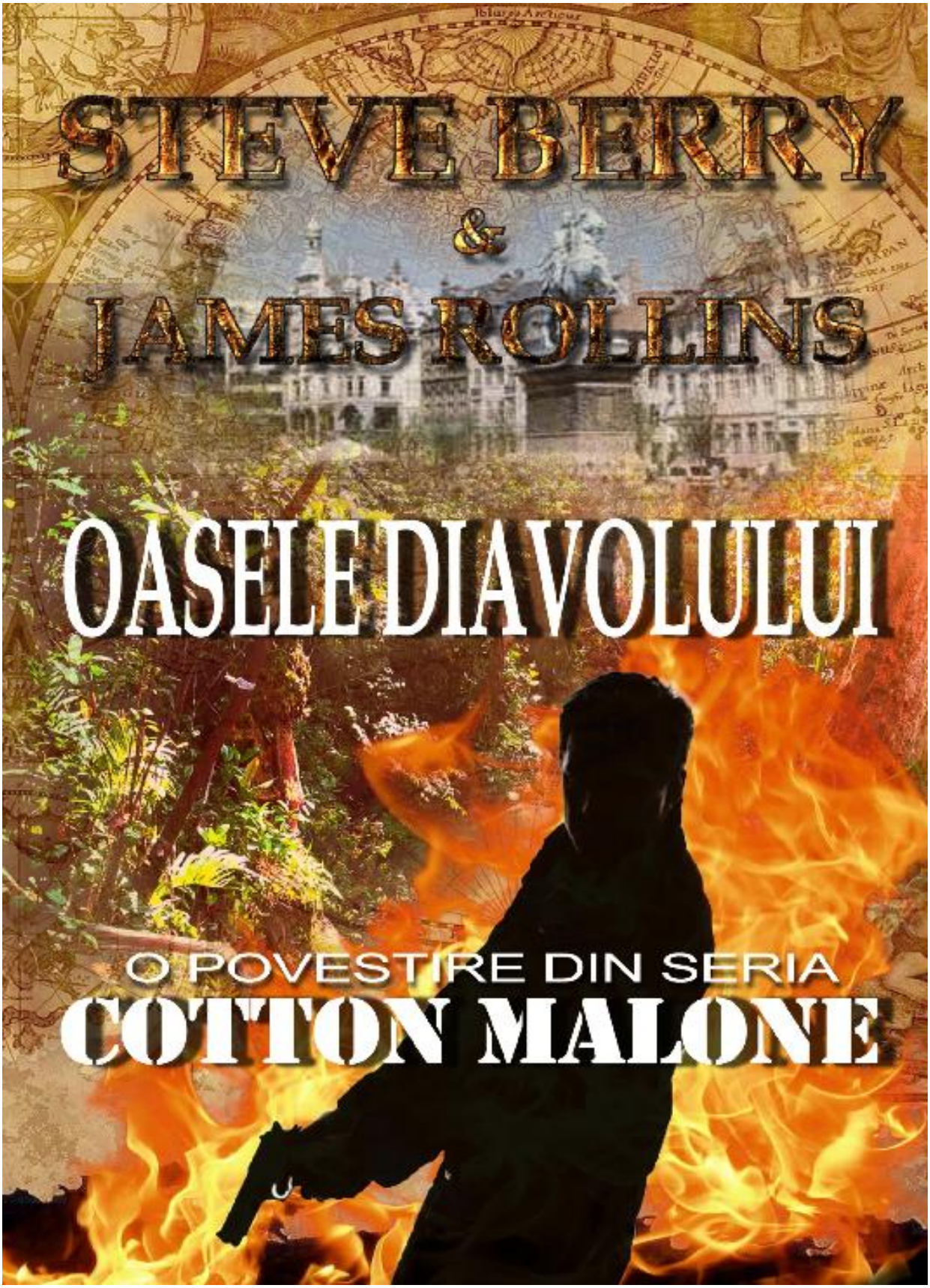
STEVE BERRY
&
JAMES ROLLINS
OASELE DIAVOLULUI
O POVESTIRE DIN SERIA
COTTON MALONE

STEVE BERRY&JAMES ROLLINS

OASELE DIAVOLULUI

Titlul original: *The Devil's Bones*

În thrillerul său din 2006, *Ordinul Negru*, Jim Rollins îşi trimite eroul, Gray Pierce, în Danemarca. În timp ce era acolo, îşi petrece două zile „colindând librăriile prăfuite şi magazinele de antichităţi de pe străzile înguste din Copenhaga. Cel mai mult îl ajutase un magazin de profil de pe Højbro Plads, deţinut de un fost avocat din Georgia[3]". Niciun nume. Doar destule informaţii ca, dacă eşti un fan al eroului lui Steve Berry, Cotton Malone, să ştii pe loc despre cine vorbeşte Pierce. Scopul lui Jim a fost să vadă dacă cititorii sunt atenţi şi pot să-şi dea seama de legătura între munca lui şi a lui Steve.

A studiat lucrurile din ambele părţi.

E clar că cititorii au observat. Atât Jim cât şi Steve au primit câteva mii de e-mailuri (care continuă să sosească şi azi). Când Steve a făcut la fel şi a inclus o informaţie despre Sigma Force (agenţia clandestină a lui Jim, în care lucrează Gray Pierce) în următorul roman, oamenii au observat din nou. Împreună au continuat experimentul cu mai multe cărţi. În cele din urmă, colegul scriitor de thrillere, Raymond Khoury s-a alăturat şi el. A fost o distracţie, dar a şi semnalat scriitorilor faptul că cititorii vor să vadă personajele împreună.

Există multe asemănări între Malone şi Pierce. Ambii au fost militari. Necăsătoriţi. Cu probleme. Ambii lucrează pentru agenţii guvernamentale secrete – Pierce cu Sigma, prin Departamentul Apărării – Malone, deşi acum pensionat, mai lucrează pentru fostul lui angajator, Magellan Billet la Justiţie. Şi unde Pierce are de-a face cu mai multă ştiinţă şi

puțină istorie, Malone se concentrează pe istorie, cu o mică atingere a ştiinței.

Steve a venit cu ideea principală a desfăşurării acțiunii în America de Sud, pe Amazon. Jim a preluat-o şi a scris primul proiect al întregii poveşti. Steven a revizuit acel proiect, pe care Jim l-a finalizat.

Rezultatul reprezintă trei ore din viețile lui Gray Pierce şi Cotton Malone.

Pe o navă fluvială, în mijlocul pustietății.

Totul se întâmplă repede.

Nimic atipic pentru cei doi.

OASELE DIAVOLULUI

Comandantul Gray Pierce stătea pe balconul apartamentului său de la bordul vasului de lux şi făcea inventarul împrejurimilor.

Era timpul să înceapă spectacolul.

Era la două zile, în susul râului, de Belém, oraşul port brazilian care servea drept poartă de acces pe Amazon – la o oră de ultima oprire a vasului într-un oraş plin de viață, pe malul râului. Nava se îndrepta spre Manaus, o aşezare din pădurea tropicală, unde ținta se presupunea că îi întâlneşte pe cumpărători.

Ceea ce Pierce nu putea lăsa să se întâmple.

Lunga navă, *MV Fawcett*, a alunecat de-a lungul căii navigabile întunecate, suprafața sa reflectând jungla înconjurătoare. Din pădure maimuțele urlătoare țipau la trecerea ei. Sclipiri roşiatice şi aurii fluturau printre ramurile umbroase, marcând zborul papagalilor. Se apropia asfințitul în junglă, iar liliecii pescari erau deja la vânătoare sub boltele de verdeață, scufundându-se şi aruncându-se prin încâlceala de rădăcini negre, scoțând broaştele din adăposturile lor, uşorul *pleosc* al trupurilor lor în apă anunțând o retragere strategică.

Se întreba ce face Seichan. O lăsase în Rio de Janeiro, ultima imagine a ei fiind cea în care îmbrăca o pereche de pantaloni scurți kaki şi un tricou negru, fără să-şi bată capul cu sutienul. Bine pentru el. Cu cât mai puține pe ea, cu atât mai bine. O privise când îşi trăsese cizmele, cum cascada părului întunecat i s-a revărsat pe obraji şi i-a înconjurat ochii de smarald. S-a surprins gândindu-se la ea din ce în ce mai mult în ultima vreme.

Ceea ce era şi bine şi rău.

Un sunet s-a auzit prin navă.

Clopoțelul pentru cină.

Şi-a verificat ceasul. Masa va începe în zece minute şi de obicei dura o oră. Trebuia să intre şi să iasă din cameră înainte ca ținta lui să termine de mâncat. A verificat nodul de la sfoara pe care o legase de balustradă şi a aruncat sfoara peste margine. A tăiat-o la o lungime suficientă ca să ajungă la balconul de dedesubt, care ducea în apartamentul care-i aparținea țintei lui.

Edward Trask. Un etnobotanist de la Universitatea Oxford.

Lui Pierce i s-a dat un dosar întreg. Cercetătorul de treizeci şi doi de ani a dispărut în jungla braziliană cu trei ani în urmă, doar pentru a se întoarce cu cinci luni în urmă – bronzat şi slab, cu o poveste despre aventuri, lipsuri, triburi pierdute şi iluminare. A devenit pe loc o celebritate, fața lui aspră apărând în paginile revistelor *Times* şi *Rolling Stones*. Accentul lui britanic şi fermecătoarea autocritică păreau create pentru televiziune şi a apărut într-o serie de programe naționale, de la *Good Morning America* la *The Daily Show*. Şi-a vândut rapid povestea unei edituri din New York, pentru o sumă cu şapte cifre. Dar un aspect din povestea lui Trask n-a văzut niciodată tiparul, un detaliu descoperit cu o săptămână în urmă.

Trask era un escroc.

Şi încă unul periculos.

Pierce a prins frânghia şi a alunecat rapid în jos. A găsit balconul de dedesubt şi s-a urcat, găsindu-şi o poziție pe o parte a uşilor de sticlă.

A aruncat o privire prin deschizătura perdelei şi a încercat uşa.

Descuiată.

A lăsat uşa deschisă şi a păşit în interiorul cabinei. Configurația era aceeaşi cu apartamentul lui de deasupra. Doar că Trask părea un puturos. Hainele purtate erau împrăştiate peste tot pe podea. Prosoapele ude erau aruncate pe patul nefăcut. Rămăşițe de mâncare acopereau masa.

Singurul lucru bun? Nu va fi greu să ascundă urmele căutării.

Prima dată va verifica ceea ce era evident. Seiful din cameră. Dar trebuia să o facă în tăcere, aşa încât să nu alerteze paznicul care stătea afară. Această măsură de securitate impusese calea lui de intrare improvizată.

A găsit seiful în dulapul din dormitor şi a introdus în mecanismul de deschidere o cartelă cu cheie, legată la un decodor electronic. Reglase deja cheia la seiful din camera sa. Combinația a fost găsită şi încuietoarea s-a deschis. Dar seiful nu conținea decât portofelul lui Trask, nişte bani şi un paşaport.

Nimic din ceea ce căuta.

A închis seiful şi a început o căutare sistematică a colțurilor ascunse şi a ungherelor camerei, păstrându-şi mişcările uşoare şi liniştite. Îşi cercetase deja propriul apartament în căutarea oricărui loc în care s-ar putea ascunde ceva mic.

Şi existau multe posibilități.

În baie a verificat golurile de sub chiuvetă, partea de dedesubt a sertarelor, trapa de serviciu aflată sub cadă.

Nimic.

A zăbovit o clipă şi a cercetat spațiul strâmt, asigurându-se că nu i-a scăpat nimic. Marmura scumpă a băii părea un colaj de pastă de dinți uscată, prosoape ude făcute ghemotoc, creme și geluri asortate. Din observațiile sale din ultimele trei zile, ştia că Trask îi lăsa doar pe cameristă şi pe steward în cameră o dată pe zi şi, chiar şi atunci, erau însoțiți de paznic, un tip corpolent, cu scalpul ras şi încruntat permanent.

A părăsit baia.

Următorul era dormitorul.

Un zgomot puternic a reverberat de la uşa cabinei, surprinzându-l.

A înghețat.

Se întorsese Trask? Aşa de repede?

Ceva ce suna ca o chestie grea a alunecat pe uşă şi s-a lovit de podeaua dinăuntru.

Zăvorul a fost eliberat şi mânerul s-a întors.

La naiba.

Avea companie.

*

Cotton Malone s-a aplecat peste paznicul căzut. A ținut un deget pe gâtul bărbatului ca să se asigure de prezența pulsului. Slab, dar acolo. A reuşit să surprindă santinela cu o strângere de gât care durase mai mult decât se aşteptase. Acum, că uriaşul era la pământ, trebuia să-l scoată de pe hol. Tocmai ajunsese pe vas cu o oră în urmă, la ultima lui oprire, aşa că totul era improvizat. Ceea ce era bine. Era bun la finalizat lucruri.

A deschis uşa de la cabina lui Trask şi a târât corpul moale de subsuori. A observat un toc de umăr sub haina paznicului şi l-a eliberat repede pe om de armă. Nu a avut timp să facă rost de o armă din cauza naturii urgente a misiunii lui. Ieri participa la o licitație de antichități în Buenos Aires, vânând nişte ediții princeps rare, pentru librăria lui daneză. Cassiopeia Vitt era cu el. Se aşteptau să fie o excursie distractivă. Ceva timp petrecut împreună în Argentina. Soare şi plajă. Dar un telefon de la Stephanie Nelle, fostul lui angajator la Magellan Billet, a schimbat acele planuri.

Cu cinci luni în urmă, Dr. Edward Trask s-a întors din pădurile tropicale braziliene, după trei ani de absență, aducând un braț de specimene botanice rare – rădăcini, flori, frunze şi coji – toate pentru compania farmaceutică ce-i finanțase călătoria. A pretins că descoperirile sale au un potențial uriaş pentru viitoarele medicamente împotriva cancerului, medicina cardiacă sau pilule împotriva impotenței. S-a întors, de asemenea, cu poveşti anecdotice pentru fiecare mostră, poveşti despre care se presupunea că i

le-au spus şamanii izolaţi şi oamenii din triburile locale. Dar în ultimele luni, de la companie s-au scurs vorbe că mostrele erau lipsite de valoare. Cele mai multe nu erau nimic nou. Un cercetător de la firma farmaceutică a descris cel mai bine, în mod privat, multa publicitate. *A fost ca şi cum bastardul tocmai a înşfăcat tot ce a putut găsi.* Pentru a salva aparenţele şi ca să-şi protejeze preţul stocurilor, compania a emis un ordin de tăcere şi a sperat că problema va dispărea.

Dar nu s-a întâmplat aşa.

De fapt, poveşti mai întunecate au ajuns la guvernul USA, şi se părea că Trask n-a ieşit din pădure cu mâinile chiar goale. Ascuns printre speciile lui – ca un grăunte unic de grâu prin multă pleavă – era adevăratul pot cel mare botanic. O floare rară, încă neclasificată, din familia orhideelor, care deţinea o neurotoxină organică de o sută de ori mai letală decât gazul sarin.

Era vorba despre un pot uriaş.

Trask era destul de deştept atât să recunoască, cât şi să aprecieze valoarea descoperirii lui. A analizat şi a purificat toxina la un laborator privat, plătind din propriul buzunar, cartea şi apariţiile la televizor fiind destul de profitabile ca să-i finanţeze proiectul. În parte P.T. Barnum, în parte monstru, în ultima săptămână Trask a oferit în secret descoperirea lui la licitaţie, publicând analizele chimice, potenţialul şi o demonstraţie video cu o cameră plină de cimpanzei în cuşti, toţi sângerând din ochi şi nas, respirând convulsiv, apoi căzând morţi, aerul umplându-se cu un vapor galben. Informaţiile au captat atenţia totală a organizaţiilor teroriste din toată lumea, dar şi a serviciilor secrete ale USA. Fostul angajator al lui Malone, Magellan Billet, a fost însărcinat de Casa Albă să oprească vânzarea şi să recupereze eşantionul. Greşeala lui a apărut când i-a menţionat lui Stephanie Nelle, săptămâna trecută, în timpul unei conversaţii întâmplătoare între vechi prieteni, că el şi Cassiopeia se îndreptau spre Argentina.

— *Vânzarea va avea loc la Manaus*, i-a spus Stephanie ieri la telefon.

Cunoştea locul.

— *Trask e acolo cu o echipă de la Discovery Channel, la bordul unui vas de lux. Călătoresc în vecinătatea pădurii tropicale şi pregătesc o emisiune de televiziune specială despre anii lui pierduți în junglă. Totuşi, scopul lui real de a fi acolo e să-şi vândă probele purificate. Trebuie să le luăm de la el şi tu eşti cel mai aproape.*

— *M-am retras.*

— *Te voi răsplăti pe măsură.*

— *Cum voi şti că l-am găsit?* a întrebat el.

— *E depozitat într-o cutie mică de metal, în flacoane, cam de mărimea unui pachet de cărți de joc.*

— *Bănuiesc că vrei să o fac singur.*

— *De preferat. E strict secret. Spune-i Cassiopeei că vei fi plecat câteva zile.*

Cassiopeei nu i-a plăcut. Dar a înțeles condițiile puse de Stephanie. *Sună, dacă ai nevoie de mine*, au fost ultimele ei cuvinte, în timp ce pleca spre aeroport.

L-a târât pe paznic peste pragul cabinei, a închis uşa şi a încuiat zăvorul.

Era timpul să găsească flacoanele alea.

O mişcare a tulburat tăcerea.

S-a întors şi a văzut o formă în lumina slabă, ridicând o armă. Trask era plecat. În sala de mese. Se asigurase de asta înainte de atacul asupra santinelei.

Atunci cine era?

Încă ținea în mână arma luată de la paznic şi a îndreptat-o către amenințare.

— Eu n-aş face asta, a spus o voce răguşită cu un uşor accent fornăit texan.

Cunoştea vocea aceea.

— Al naibii Pierce.

*

Pierce şi-a păstrat pistolul îndreptat spre el şi a recunoscut accentul tărăgănat din sud.

— Cotton Malone. Ce-i asta? O fantomă din trecut.

L-a studiat pe fostul agent în lumina slabă. Patruzeci şi ceva de ani. Încă în formă. Părul blond închis nu prea încărunțit. Ştia că Malone se retrăsese, trăind în Copenhaga, deținând un anticariat cu cărți rare. Chiar îl vizitase odată, cu câțiva ani în urmă. Erau poveşti care spuneau că Malone mai lucrează ocazional pentru fosta sa şefă, Stephanie Nelle. Malone a fost unul dintre primii doisprezece agenți ai Magellan Billet, până când a ales să se retragă. Pierce cunoştea unitatea. Înaltă specializare. Lucra pentru Departamentul de Justiție. Raporta numai procurorului general şi preşedintelui.

A lăsat arma în jos.

— Exact ce aveam nevoie, un nenorocit de avocat.

— La fel de rău ca şi cum l-ai avea pe Domnul Vrăjitor la lucru, a spus Malone, lăsând şi el pistolul în jos.

Pierce a făcut legătura. Sigma Force, angajatorul lui, era parte din DARPA, Agenția de Cercetare Avansată în Domeniul Apărării. Sigma avea un grup clandestin de foşti militari din forțele speciale, recalificați în discipline ştiințifice, care serveau ca agenți operativi. Pe când Sigma avea de-a face cu multă ştiință şi puțină istorie, Magellan Billet se ocupa de amenințări globale care implicau mai multă istorie şi doar puțină ştiință.

— Lasă-mă să ghicesc, i-a spus el lui Malone. Ştii despre neurotoxina lui Trask?

— Asta trebuie să iau de aici.

— Se pare că avem un eşec în comunicarea între agenții. Antrenorii au trimis doi jucători pe teren.

— Nimic nou. Ce-ar fi să mă întorc eu la Buenos Aires şi să te descurci tu cu asta?

Pierce şi-a dat seama de adevărata explicație.

— Ai o fată acolo?

— Da.

O explozie a zguduit barca – de la pupa, ridicând-o, aruncându-i pe amândoi în perete. S-a izbit de Malone, lovind ceva solid, dar a reuşit să țină arma. Explozia s-a stins şi țipetele au umplut aerul, ecoul auzindu-se pe tot vasul.

Nava se înclina spre tribord.

— Asta nu-i bine, a spus Malone în timp ce amândoi îşi recăpătau echilibrul.

— Crezi?

Vasul continua să se încline tot mai tare spre tribord, confirmând că intra apă. O privire peste balcon a scos la iveală o dâră de fum negru ce se întindea spre cer.

Ceva luase foc.

Zgomotul unor cizme a răsunat dincolo de uşa cabinei. O lovitură de puşcă a tras în zăvor şi uşa s-a deschis. Şi el şi Malone şi-au îndreptat armele spre pragul plin de fum. Doi bărbați au dat buzna înăuntru, îmbrăcați în uniforme paramilitare, cu fețele acoperite de eşarfe negre. Unul avea o carabină, celălalt o puşcă de asalt. Pierce l-a împuşcat pe cel cu puşca cu două țevi, în timp ce Malone l-a doborât pe celălalt.

— Asta e interesant, a mormăit Malone, cât timp Pierce a verificat rapid holul şi a confirmat că nu mai era altcineva.

— Se pare că nu suntem singurii care căutăm otrava lui Trask. Ai găsit-o?

A negat din cap.

— N-am reuşit să verific decât jumătate din apartament. Dar n-ar trebui să dureze mult să…

Focuri de armă s-au auzit în depărtare.

Pierce a ascultat cu atenție.

— Asta s-a auzit din sala de mese.

— Vizitatorii noştri probabil că au mers după Trask, a spus Malone. S-ar putea să fie la el.

Ceea ce era o posibilitate reală. Deja s-a gândit la această variantă, motiv pentru care se străduise să nu se vadă căutarea lui prin cabină. Dacă efortul s-ar fi dovedit inutil nu

ar fi vrut să-l avertizeze pe Trask şi să-l facă să se păzească şi mai bine.

— Termină-ți căutarea aici, a spus Malone. Mă duc după Trask.

Nu avea de ales. Lucrurile se petreceau repede şi neaşteptat. Avocat, neavocat, avea nevoie de ajutor.

— Bine.

*

Malone a alergat în jos pe holul înclinat, cu o mână pe perete pentru a-şi păstra echilibrul. Nu-l mai văzuse pe Pierce din acea zi, cu câțiva ani în urmă, în anticariatul lui. De fapt îi plăcea tipul. Erau multe asemănări între ei. Amândoi erau foşti soldați. Ambii recrutați de serviciile secrete. Fiecare părea să aibă grijă de fizicul lui. Marea diferență venea de la vârstă; Pierce era cu cel puțin zece ani mai tânăr şi asta făcea diferența. În mod special în acest domeniu. Altă diferență era că Pierce era încă în joc, în timp ce Malone era doar un jucător ocazional.

Şi nu era atât de prost ca să nu-şi dea seama că asta contează.

S-a oprit în timp ce se apropia de scările care duceau jos, la sala de mese a navei. De acolo o luă mai încet. Printr-o fereastră a supravegheat râul de afară. Vasul stătea pe-o parte, scufundându-se în curentul rapid. Printr-un val de fum a văzut o ambarcațiune gri-argintie, colindând pe acolo. Un bărbat în uniformă, ale cărui trăsături erau ascunse de nişte haine negre, stătea la pupa, pe umăr ținând tubul lung al unui lansator de grenade.

Se părea că aşa scufundase vasul.

A ocolit palierul şi uşile duble au apărut în fața lui. Un corp zăcea pe prag într-o baltă de sânge, un bărbat îmbrăcat ca un şef de sală. Şi-a micşorat pasul şi a trecut cu grijă, apropiindu-se de uşă dintr-o parte, şi a aruncat o privire rapidă în cameră.

Mai multe cadavre erau întinse între scaunele şi mesele răsturnate.

Cel puțin două duzini.

Un grup mare de pasageri era înghesuit într-o parte a camerei spațioase, ținut acolo de o pereche de bărbați înarmați. Alți doi bărbați mergeau printre cadavre, căutând. Unul ținea o fotografie, părând că se uită după cineva care se potrivea cu fața lui Trask. Printre captivi Malone l-a zărit pe doctor. Stephanie îi trimisese o imagine prin e-mail. Trask stătea cu spatele la omul cu arma, încovoiat în haina lui pentru cină, o mână acoperindu-i pe jumătate fața, încercând să fie unul dintre mulți.

Acest şiretlic nu putea dura mult.

Trask era izbitor de arătos într-un mod ciudat, cu părul castaniu răvăşit şi planuri ascuțite care-i defineau fața. Uşor de văzut cum a devenit iubit de presă. Dar acele trăsături distinctive ar trebui să-l facă să iasă din mulțime şi să intre sub atenția forței de atac în cel mai scurt timp.

Malone nu putea lăsa să se întâmple asta.

Aşa că s-a aplecat şi şi-a băgat mâna în sângele şefului de sală. Nu era cel mai igienic lucru din lume, dar trebuia făcut. Şi-a pictat fața cu palma însângerată, apoi a pus pistolul la cureaua pantalonilor, în spate şi a tras marginea cămăşii peste el.

De ce făcea lucruri din astea n-a ştiut niciodată.

A intrat ezitând, clătinându-se, ținând o mână însângerată pe fața mânjită.

— Ajutor, a strigat el cu un ton tânguitor, în timp ce-şi croia drum mai adânc în cameră – doar pentru a-i atrage atenția unuia dintre tipii înarmați care ținea oamenii încolțiți.

Către el au fost lătrate ordine în limba portugheză.

A mimat surpriza şi confuzia deşi a înțeles fiecare cuvânt – un beneficiu al memoriei eidetice care făcea limbile uşoare pentru el. L-a lăsat pe bărbat să-l conducă spre grupul de pasageri. A fost împins în mulțime, lovind o femeie respectabilă care era ținută strâns de soțul ei. S-a strecurat

mai adânc printre oameni, croindu-şi drum până a ajuns lângă Trask. Odată acolo, a scos pistolul şi l-a vârât într-o coastă a botanistului.

— Stai nemişcat, a şoptit el. Sunt aici ca să-ți salvez nenorocitul de fund.

Trask a tresărit şi arăta ca şi cum era gata să vorbească.

— Nu vorbi, a murmurat el. Sunt singura ta speranță de a scăpa viu de aici. Aşa că nu căuta calul de dar la dinți.

Trask a stat nemişcat şi a întrebat, fără să-şi mişte buzele:

— Ce vrei să fac?

— Unde e biotoxina?

— Scoate-mă de aici şi să mă ia naiba dacă nu va merita.

Oportunistul tipic, adaptându-se repede.

— Nu-ți spun nimic, a spus Trask, până nu mă duci într-un loc sigur.

Clar că tipul a simțit că are un avantaj de moment.

— Aş putea să dezvălui identitatea ta acestor domni, a spus clar Malone.

— Am flacoanele cu mine. Dacă una se sparge, va omorî totul şi pe toată lumea pe o rază de o sută de metri. Crede-mă, nu poate fi oprit, decât prin incinerare.

Trask i-a aruncat un zâmbet glorios de victorie.

— Aşa că sugerez să te grăbeşti.

S-a uitat ce fac cei patru bărbați înarmați. Cei doi care căutau aproape şi-au terminat drumul printre cadavre. Pentru a avea cele mai bune şanse avea nevoie de toți grupați împreună. În timp ce aştepta ca asta să se întâmple, s-a decis să profite de avantajul pe care-l avea.

— Unde ai găsit orhideea?

Doctorul a negat uşor din cap.

— Îmi vei spune măcar asta sau îmi fac loc să plec de aici şi te las pe mâna lor – fiind sigur că ajung rapid la o sută de metri distanță.

Trask şi-a încleştat maxilarul şi părea că începea să înțeleagă.

Ambii continuau să se holbeze la scena macabră.

— Timp de şase luni în junglă am auzit un zvon despre o plantă numită *Huesos del Diablo*, a spus Trask, ținându-şi buzele nemişcate.

Malone a tradus în tăcere.

Oasele diavolului.

— Mi-a luat un alt an să găsesc un trib care ştia despre ea. M-am integrat în satul lor, făcând ucenicia la şaman. În cele din urmă m-a dus la nişte ruine îngropate în bazinul superior al Amazonului, dezvăluind un complex vast de fundații de temple care se întindeau pe kilometri întregi. Şamanul mi-a spus că zeci de mii de oameni au locuit odată acolo. O mare civilizație necunoscută.

Malone a auzit de ruine similare, identificate prin imagini din satelit, găsite adânc în zonele izolate de pe Amazon, unde oamenii credeau că nu a locuit nimeni. Fiecare descoperire a sfidat credința convențională care susținea că pădurea tropicală era incapabilă să susțină civilizația. Estimările erau că numărul celor care au trăit acolo depăşea şaizeci de mii. Soarta acestor oameni a rămas necunoscută, deşi teoria era că foametea şi bolile au fost principalele cauze ale dispariției lor.

Dar poate că mai erau şi alte explicații.

Cei care căutau prin sala de mese au ajuns la ultimele cadavre. Cei doi bărbați înarmați s-au apropiat de ei, atenția mutându-se alternativ între colegii şi captivii lor.

— Printre ruine am găsit grămezi întregi de oase, multe dintre ele arse. Alte corpuri arătau ca şi cum ar fi murit unde au căzut. Şamanul mi-a spus o poveste despre o mare molimă care ucidea pe loc şi topea carnea de pe oase. Mi-a arătat o orhidee neagră neobişnuită care creştea în apropiere. Nu ştiam atunci dacă orhideea era sursa molimei, dar şamanul pretindea că planta e moartea însăşi. Chiar atingerea ei putea ucide. Şamanul m-a învățat cum să o culeg în siguranță şi cum să storc otrava din petalele ei.

— Şi după ce ai învățat cum să strângi toxina?

Într-un final Trask s-a uitat la el.

— A trebuit să o testez, bineînțeles. Prima dată pe şaman. Apoi, în sat.

Sângele lui Malone a înghețat la realizarea faptului că recunoştea genocidul.

Trask s-a întors.

— După aceea, ca să mă asigur că am singura sursă, am ars toți bulbii de orhidee pe care i-am putut găsi. Aşa că vezi, salvatorul meu, dețin singura cheie.

Auzise destul.

— Stai lângă mine, a spus el.

S-a îndreptat spre marginea mulțimii, cu Trask în urma lui. Ajuns acolo, ştia că trebuie să-i scoată din luptă pe cei patru bărbați înarmați cât mai repede posibil. Vor fi doar câteva secunde de indecizie. Bărbații erau în sfârşit grupați. Mai avea şapte gloanțe în magazia armei. Nu prea era loc pentru erori. A văzut o masă de marmură răsturnată care putea oferi o acoperire decentă. Dar trebuia să fie la distanță de civili înainte să înceapă împuşcăturile.

L-a prins pe Trask de cot şi s-a mişcat spre masă.

— Vino cu mine. La semnalul meu.

A numărat rapid până la trei, apoi a alergat spre masă, cu arma la vedere – dar a simțit podeaua zdruncinându-se, aruncându-l în sus. A zburat peste masă, prăbuşindu-se, scăpând pistolul din mână, acesta alunecând pe podea la o distanță imposibil de atins. S-a rostogolit pentru a vedea capătul sălii de mese smulgându-se, ferestrele explodând, pereții rupându-se.

Jungla întunecată a dat năvală înăuntru.

Apoi şi-a dat seama.

Vasul a lovit țărmul şi a eşuat.

Toată lumea a fost doborâtă de pe picioare, chiar şi pistolarii. L-a căutat pe Trask, dar botanistul fusese azvârlit în echipa de asalt. Trask s-a ridicat, dar nici chiar sângele care-i curgea din nasul spart nu i-a putut ascunde trăsăturile. De la cei patru oameni cu arme au izbucnit voci

surprinse. Armele au fost ridicate şi Trask a ridicat braţele pentru a se preda.

Malone s-a uitat după pistol, dar acesta era pierdut.

Trask s-a uitat în direcţia lui, frica şi rugămintea apărând pe faţa lui. Gândurile bărbatului erau clare. *Ajută-mă. Sau altfel…* Malone a dat din cap şi a dus un deget la buze, făcându-i semn să tacă, speranţa lui fiind că doctorul a realizat că să-l dea de gol nu era o idee bună.

Unul dintre ei trebuia să fie liber să acţioneze.

Trask a ezitat, a fost tras în picioare, dar nu a spus nimic.

Un papagal a ţipat în ruinele sălii de mese, croncănind, dând parcă glas frustrării lui Malone.

Şi n-a putut decât să se uite la Trask şi la răpitorii lui dispărând în umbra întunecată a junglei.

*

Pierce se uita la ruinele sălii de mese, studiind ce se întindea dincolo de gaura din pereţi.

— Deci l-ai pierdut.

— N-am prea avut ce să fac, a spus Malone, în genunchi, căutând în grămada de scaune şi mese trântite. Mai ales după ce vasul a eşuat.

Cabina lui Trask s-a dovedit a fi goală. Dar Pierce ştia acum că doctorul avea eşantioanele ascunse la el. De asemenea, a ascultat în timp ce Malone îi raporta tot ce spusese Trask.

Malone a ajuns sub o faţă de masă şi a ieşit de acolo cu pistolul pe care-l pierduse mai devreme.

— Mult mai bine acum. Care-i următoarea noastră mişcare?

— Nu trebuie să rămâi băgat în asta. Eşti pensionat. Du-te înapoi la doamna ta din Buenos Aires.

— Aş vrea să pot. Dar Stephanie Nelle mi-ar tăbăci fundul. Mi-e teamă că trebuie să mă suporţi. Totuşi, voi încerca să nu-ţi stau în cale.

A realizat sarcasmul.

Până acum, acest scurt parteneriat între Justiție şi Apărare s-a dovedit inutil. Dar cu Trask pe fugă şi capturat de forțele de gherilă, oricât de mult i-ar fi displăcut să admită, lui Pierce i-ar fi folosit ajutorul.

Malone şi-a făcut drum prin sala de mese spre peretele demolat al navei. Pierce s-a uitat cum fostul agent s-a aplecat şi a examinat ceva. Toți ceilalți pasageri plecaseră, fiind îmbarcați pe alte nave.

— Avem o urmă de sânge aici, care duce afară.

S-a uitat la ea.

— Trebuie să fie a lui Trask, a spus Malone. Şi-a spart nasul când nava s-a lovit. Sângera rău.

— Atunci o vom urma.

— Am văzut un vas de patrulare mai devreme. S-ar putea ca ei să-l fi luat pe râu.

— Am văzut şi eu vasul, din cabină. Dar a plecat la scurt timp după ce am eşuat. Atacul, incendiul, lovitura – a încurcat rău traficul pe râu.

— Crezi că echipa de la sol şi vasul au plănuit o întâlnire mai departe pe Amazon? Unde sunt mai puțini ochi care să-i vadă?

— Are logică. Şi asta ne dă nouă o fereastră de oportunitate.

— Una mică, şi care se reduce repede.

Malone a arătat spre picăturile de sânge, în care erau urme de la cizma unui luptător de gherilă.

— Odată ajuns în junglă, va fi greu să găsim urmele în întuneric.

— Dar se grăbesc, a spus Pierce. Nu se aşteaptă să-i urmărească cineva. Şi trebuie să rămână aproape de malul râului, aşteptând să fie luați. Patru oameni şi un prizonier după ei, ar trebui să lase o urmă uşor de găsit.

Ceea ce s-a dovedit adevărat.

Câteva minute mai târziu, înaintând greu pe malul mâlos, Pierce a văzut că nu era greu de văzut pe unde a mers gherila

în pădure. S-a uitat înapoi la vasul de pe mal, cu cea mai mare parte înclinată în râu, de la pupă încă ieşind fum negru pe amurgul cerului. Alt vas venea acum să-i salveze. Pasagerii au fost debarcați înainte să se întindă focul.

S-au întors cu spatele la ruinele afumate ale *MV Fawcett*.

Precis nava fusese numită după exploratorul britanic Percy Fawcett, care a dispărut pe Amazon, căutând un oraş mitic dispărut. Pierce s-a întors spre junglă, sperând că nu vor avea aceiaşi soartă.

— Să mergem, a spus, deschizând drumul.

La mai puțin de zece paşi în vegetația densă pădurea a acoperit puțina lumină care mai rămăsese. Noaptea i-a învăluit. Singura lumină venea de la un pix lanternă, pe care îl ținea în față, îndreptat spre urmele de cizme din noroi şi tulpinile rupte ale tufişurilor. Fiecare liană era înarmată cu țepi. Ramurile se agățau. Tufişurile erau la fel de răsucite ca o țesătură de oțel.

Şi-au croit drum mai departe, mişcându-se cât de în linişte puteau. Zgomotul crescând al nopții a ajutat la mascarea avansului lor. Peste tot în jurul lor se auzeau țipete, zgomote, urlete şi croncănituri. Strălucirea luminii lor slabe prindea ochi care se uitau la ei. Maimuțele se îngrămădeau în copaci. Papagalii trăiau în cuiburi în vârful ramurilor. O pereche de pupile mai mari – ca marmura galbenă cu puncte negre – străluceau.

Poate un jaguar sau o panteră.

După patruzeci de minute de avansare cu grijă, Malone a şoptit:

— La stânga. Acolo-i un foc?

Pierce s-a oprit şi a umbrit lumina lanternei cu palma. În întuneric, a văzut o strălucire purpurie în copaci.

— Au făcut tabără? a şoptit Malone.

— Poate aşteaptă să se lase complet noaptea înainte să facă o gaură spre râu şi barca lor.

— Asta dacă sunt ei.

Era o singură cale de a afla.

A stins lanterna şi au continuat să meargă către lumină, observând că poteca pe care o urmau ducea chiar în acea direcție. Douăzeci de minute de mers din greu au fost necesare pentru a acoperi distanța. S-au oprit într-un pâlc de copaci acoperiți cu liane care le oferea şi un punct de observație pentru a spiona tabăra.

Pierce cerceta luminişul.

Barăcile de chirpici indicau un sat de nativi. A văzut un grup de copii şi câțiva bărbați şi femei, inclusiv un bătrân sfrijit care legăna un braț rănit. Toți erau ținuți sub amenințarea armei de către unul din membri gherilei de pe vas. Focul de tabără trebuie să le fi atras şi lor atenția.

L-a văzut pe Trask în genunchi, între flăcări. Un bărbat din gherilă era aplecat asupra lui, sigur țipând, dar cuvintele nu puteau fi auzite. Trask a clătinat din cap, apoi a primit un dos de palmă pentru încăpățânarea lui, care l-a trântit pe doctor la pământ. Alt atacator a păşit în față, legănând o cutie mică de metal în palma deschisă. Răpitorii probabil au căutat şi au găsit flacoanele la Trask. Pe cutie se vedea strălucirea slabă a unor luminițe.

— Încuiat cu un cod electronic, a spus Malone.

El a fost de acord.

— Asta voiau să afle de la Trask.

— Şi pot să-ți spun, după scurta noastră conversație, că va fi o negociere dură.

Pierce a numărat patru luptători de gherilă, toți înarmați. Şansele nu erau bune. Doi la unu. Şi fiecare foc de armă risca să rănească sau să ucidă sătenii.

Un grup nou de luptători de gherilă a apărut din marginea vestică a satului, de pe o potecă veche care cel mai probabil ducea la râu. Au numărat alți şase, împreună cu un al şaptelea care era mai înalt decât ceilalți şi îşi dădea jos eşarfa neagră de pe față. O cicatrice adâncă se întindea pe obrazul stâng, despărțind bărbia. A lătrat nişte ordine care au fost instantaneu executate.

Acesta era comandantul.

Şansele de doi la unu tocmai deveniseră cinci la unu.

Noii veniți erau şi ei înarmați cu mitraliere, aruncătoare de grenade şi puşti.

Pierce a realizat că se aflau într-o situație fără ieşire.

Dar Malone nu părea afectat.

— Putem rezolva asta.

*

Malone a văzut cum conducătorul forței de asalt l-a tras pe Trask în picioare şi a arătat spre vest, către râu, unde probabil îi aştepta barca.

— Nu-i putem lăsa să ajungă la apă, a spus el. Odată ce părăsesc satul, putem folosi jungla în avantajul nostru.

— Război de gherilă împotriva forțelor de gherilă, a ridicat Pierce din umeri. Îmi place. Asta te-au învățat la facultatea de drept?

— La marină.

Pierce a zâmbit.

— Cu ceva noroc, poate în confuzia creată, putem să-l înşfăcăm pe Trask *şi* flacoanele.

— Eu mă voi concentra pe flacoane.

Țintele lor au părăsit satul.

S-au ținut deoparte, mergând paralel. Interesant cum prada lor nu făcea niciun efort să se mişte în linişte. Comenzile erau lătrate cu voce tare, zgomotul cizmelor şi pocnetul ramurilor rupte anunțând o retragere spre râu. Alaiul se mişca ca şi cum comandau în totalitate împrejurimile – ceea ce, într-un fel, era adevărat. Erau pe teren propriu. Dar asta nu însemna că echipa oaspete nu putea marca câteva puncte din când în când.

Aproape părăsiseră satul când Malone a observat că doi dintre bărbații înarmați au rămas în urmă, cu puştile de asalt încă îndreptate spre săteni.

O problemă.

Se părea că nu vor să lase niciun martor. I-a atras atenția lui Pierce, mimând ce ar trebui să facă şi a primit o aprobare din cap în semn de înțelegere. Au acoperit ultima parte a distanței alergând, dând buzna în poiană, apărând dintr-o dată în spatele celor doi bărbați înarmați.

O lovitură în piept şi unul a căzut.

Pierce l-a omorât pe celălalt.

Detunătura pistolului a fost puternică, răsunând în pădure.

Malone s-a aruncat în genunchi şi a luat puşca de asalt, în timp ce ținta lui se prăbuşea. Îndreptând-o spre cer a tras o rafală puternică spre stele. Spera că zgomotul inițial al pistolului însoțit de focul puştii va fi considerat de gherila care se retrăgea drept curățirea sângeroasă a satului.

Pierce a făcut semn către localnici să stea calmi şi să nu dea în vileag şiretlicul. Cel mai în vârstă a dat aprobator din cap, părând că înțelege, le-a făcut semn celorlalți să fie liniştiți, asigurându-se că mamele îşi țin liniştiți copiii înspăimântați, semnalându-le bărbaților să strângă ce pot, pregătindu-se să fugă.

Pierce a pus Sig Sauer-ul în toc şi a apucat una din puştile gherilei. Malone i-a urmat exemplul. A ochit un aruncător de grenade stând pe pământ lângă unul din cadavre. S-a gândit să-l ia şi pe acela, dar probabil că doar îl va împovăra în junglă. Puşca şi pistolul vor trebui să îi ajungă.

Au pornit pe cărarea pe care a luat-o şi gherila.

După treizeci de metri, umbra întunecată a unui luptător le-a blocat drumul. Cineva probabil că a fost trimis înapoi să se asigure că satul era sigur. Înainte ca ei să poată reacționa, bărbatul a deschis focul, mărunțind frunzele şi făcându-i să se arunce în pădure.

Malone s-a rostogolit în spatele trunchiului unui copac şi s-a întors la timp ca să vadă sclipirea din focul de răspuns al lui Pierce.

Nu era rău. Rapid răspuns.

Luptătorul de gherilă a fost aruncat în spate, pieptul lui explodând în timp ce gloanțele se înfigeau în carnea lui.

Corpul a căzut la pământ cu un zgomot surd.

— Hai să mergem, a spus Pierce. Să încercăm să rămânem într-o parte.

Malone i-a răspuns cu un geamăt din cauza genunchiului rănit. Războiul în junglă era cu siguranță un joc pentru un bărbat mai tânăr.

Dar putea face față.

Au pornit înainte.

*

Pierce mergea pe urmele lui Malone, potrivindu-şi ritmul. Ce aveau ei nevoie era să scoată din joc vasul care aştepta grupul. Din nefericire, erau în dezavantaj numeric şi trebuiau să facă față situației când ajungeau acolo.

Au continuat să meargă prin pădure, paralel cu poteca pe care mergeau forțele de gherilă. El pe o parte a cărării, Malone pe cealaltă parte, fără să fie văzuți. Un vânt uşor bătea prin copaci. Direcția lui era dinspre râu spre interior. Strigăte din față i-au făcut să se oprească. Întâi în portugheză, apoi în engleză.

— Arată-te sau îți omor omul.

A mers puțin înainte şi s-a lăsat în jos.

În fața lui s-a deschis un mic luminiş, acolo unde un copac recent căzut a făcut o gaură în pădure. Lumina stelelor trecea prin ea, dezvăluind conducătorul gherilei. Ținea în sus cutiuța mică de oțel, cu luminițele încă strălucind. Alt luptător ținea capătul unei puşti de asalt în spatele craniului lui Trask. Lui Pierce nu-i păsa de viața doctorului. Malone îi împărtăşise cum îşi obținuse premiul şi cu ce costuri. Tot ce avea importanță era să securizeze toxina înainte de a scăpa în laboratorul vreunui inamic străin, unde ar putea fi produsă pe scară largă.

— Ieşi acum sau îl omor, a strigat conducătorul.

Din marginea luminişului au apărut alți doi bărbați înarmați.

Doar atunci şi-a dat seama Pierce de greşeală.

Îți omor omul.

Amenințat cu arma, un al doilea prizonier a fost împins la vedere, cu căluş în gură, cu fața însângerată.

Malone.

*

Malone îşi ținea degetele unite deasupra capului. A fost prins în ambuscadă la puțin timp după ce s-a despărțit de Pierce. O umbră s-a ivit în spatele lui, punându-i o mână pe gură şi un braț în jurul gâtului. Apoi o a doua persoană i-a dat una cu patul unei puşti în stomac, trântindu-l la pământ. Amețit, a fost legat la gură cu una din eşarfele de pe fața lor şi a fost împins înainte cu puşca. Acum se uita spre pădurea întunecată, dorind ca Pierce să nu se arate.

Din păcate, rugăciunea sa tăcută nu a fost ascultată.

La douăzeci de metri a apărut Pierce, cu puşca ridicată deasupra capului, predându-se.

Unul din răpitori l-a împins pe Malone în față.

Pierce i-a prins privirea în timp ce s-a apropiat şi a şoptit:

— Fii pregătit să fugi.

*

Pierce a păşit pe lângă Malone şi a strigat:

— Mă predau, ceea ce a captat toată atenția comandantului gherilei.

A aruncat puşca de asalt. Cum se aştepta, toți ochii au urmărit traiectoria puştii în luminiş. A dus repede brațul la talie, a scos Sig Sauer-ul şi a tras de la şold, doborându-i pe cei doi bărbați care se aflau cel mai aproape.

Urma premiul adevărat.

A țintit spre comandant şi a tras.

Totuşi, în loc de o ucidere directă, glonțul a găsit mâna întinsă a bărbatului, izbind cutia de oțel, apoi penetrând pieptul. O ceață galbenă a ieşit instantaneu în afară, învăluindu-i pe cei din apropiere. Şi-a amintit relatarea lui Malone despre atenționarea botanistului. Dacă chiar şi un singur flacon se sparge, va omorî totul pe o rază de o sută de metri.

Pericolul se împrăştia.

Au început țipetele.

S-a întors când briza a prins norul şi bătea către el. Lui Malone, încă cu căluşul la gură, nu a trebuit să i se spună de două ori şi a luat-o la fugă spre capătul potecii. Pierce s-a întors să-l urmeze – doar ca să vadă o persoană ieşind din norul toxic.

Trask.

Fața lui arăta opărită, cu ochii în lacrimi şi orbi. Alți câțiva paşi şi o convulsie i-a trecut prin toți muşchii, făcându-l să-şi piardă echilibrul şi aruncându-l la pământ.

Nu se putea întâmpla unui tip mai potrivit.

Pierce s-a întors şi a alergat după Malone. Vântul periculos venea după ei. S-a uitat înapoi cum se răspândea devastarea. Maimuțele cădeau de pe crengile copacilor. Păsările îşi luau zborul doar ca să se rostogolească la pământ. Tot ce se târa, mergea sau zbura părea să cedeze instantaneu. L-a prins pe Malone şi împreună au alergat pe ultima bucată de potecă şi au dat buzna în luminişul satului.

Care, din păcate, nu era gol.

Localnicii erau încă acolo, nefiind încă evacuați. Copii se împleticeau printre picioarele mamelor, înspăimântați de brusca lor reapariție, probabil gândindu-se că s-a întors gherila. Nu ajuta faptul că Malone era însângerat şi cu căluş în gură. Pierce s-a oprit şi s-a întors cu fața la potecă. Deasupra frunzişului, un stol de lilieci se învârteau şi se repezeau, începând vânătoarea de noapte după insecte. Apoi au început să cadă din cer – la început mai departe, apoi tot mai aproape.

Moartea se apropia de ei, adusă de vânt.

S-a întors către săteni şi a văzut feţele înspăimântate. Niciunul dintre ei, inclusiv el, nu ar fi putut fi vreodată în stare să fugă destul de repede ca să scape de nor.

Împuşcătura lui greşită i-a condamnat pe toţi.

*

Malone a căutat singura lor speranţă, aruncându-se încă o dată în genunchi şi apucând aruncătorul de grenade.

O verificare scurtă i-a confirmat că arma era încărcată.

Slavă Domnului.

— Ce faci? a ţipat Pierce.

Nu era timp pentru explicaţii.

Şi-a fixat tubul pe umăr, a ţintit spre potecă şi a tras. Arma l-a lovit în faţă, scuipând fum în spatele lui. O grenadă a vâjâit într-un arc strâns apoi a trecut în jos la intrarea pe potecă.

O explozie de foc a luminat noaptea.

Copacii au erupt într-o ploaie mocnită de crengi şi frunze.

Căldura s-a revărsat peste el. Era destul?

Cuvintele lui Trask răsunau în mintea lui. *Nu poate fi oprit decât prin incinerare*.

Şi-a dat jos căluşul.

Focul s-a răspândit pe lângă locul exploziei. Flăcările dansau înalte în noapte. Fumul se ridica, mascând stelele, consumând tot aerul din jurul lui, speranţa fiind că va include şi toxina. Şi-a ţinut respiraţia, nu că asta l-ar fi salvat dacă norul ar fi ajuns aici. Apoi, de la marginea pădurii, s-a aruncat o formă întunecată, o bucată de umbră vie.

O panteră.

Ghearele îngălbenite săpau adânc în noroi. Ochii întunecaţi reflectau strălucirea focului. Marea pisică a sâsâit, arătându-şi colţii – apoi a sărit într-o parte, scufundându-se înapoi în frunzişul întunecat.

Vie.

Un semn bun.

A aşteptat încă un minut. Apoi altul.

Moartea n-a venit deloc.

Pierce i s-a alăturat, bătându-l pe umăr.

— Grozav coechipier de data asta. Şi o gândire a naibii de rapidă, bătrâne.

A lăsat jos arma.

— Pe cine numeşti tu bătrân?

SFÂRŞIT

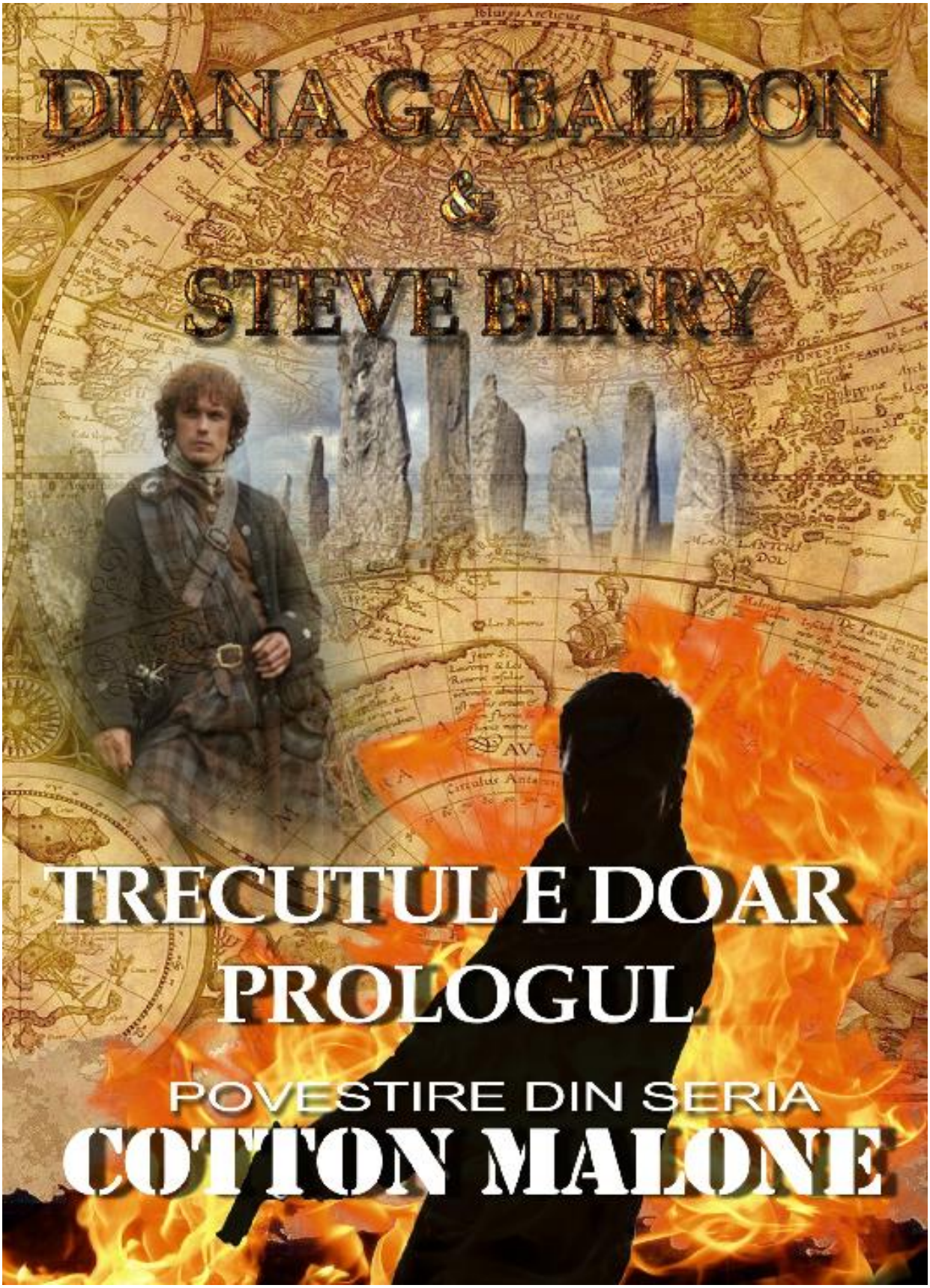
DIANA GABALDON
&
STEVE BERRY
TRECUTUL E DOAR
PROLOGUL
POVESTIRE DIN SERIA
COTTON MALONE

STEVE BERRY, DIANA GABALDON

TRECUTUL E DOAR PROLOGUL

Titlul original: *Past Prologue, 2017*

Diana Gabaldon este un fost om de ştiinţă, cu patru diplome, inclusiv un doctorat în ecologie. În 1980 o poveste se învârtea în capul ei. O poveste despre un scoţian din secolul al XVIII-lea şi o fetişcană englezoaică. Pentru a însufleţi cu adevărat lucrurile, a decis să adauge elementul călătoriei în timp. Rezultatul a devenit romanul *Călătoarea*, care a devenit un uriaş best-seller cu douăzeci şi şapte de milioane de exemplare vândute în toată lumea. Până azi, au fost şapte continuări ale aventurilor lui James Fraser şi Claire Randall. Acum există şi un serial de televiziune care a adus la viaţă personajele pentru o întreagă nouă audienţă.

Lumea Dianei este în trecut, ceea ce o face o parteneră perfectă pentru Steve Berry, care scrie thrillere din lumea modernă, care se bazează foarte mult pe ceva unic din trecut. Personajul lui Steve, Cotton Malone, a apărut în douăsprezece romane. E un agent la pensie din Departamentul Justiţiei, care trăieşte în Copenhaga şi conduce un anticariat. Şi, spre disperarea lui, fosta profesie continuă să-l urmărească.

Ca şi Sandra Brown, pentru Steve este o provocare să scrie povestiri. Poate să le scrie, dar îi cer un mare efort. Pe de altă parte, ca şi C.J.Box, Diana este pricepută. Aşa că, împreună, ea şi Steve au conturat povestea, apoi Diana a scris prima versiune. Apoi Steve a editat-o şi a rescris-o.

Dar aceşti doi scriitori îndrăzneţi s-au confruntat cu o dilemă complicată. Cum să îmbine perfect lumea din secolul al XVIII-lea a Dianei Gabaldon (inclusiv călătoria în timp) cu eroul zilelor noastre al lui Steve, Cotton Malone.

Soluţia lor este opera unor maeştri.

Fanii ambilor scriitori vor iubi:

TRECUTUL E DOAR PROLOGUL

Iubesc Scoția.

Întotdeauna am iubit-o.

Ceva din amestecul său de gri şi verde mă încântă. Îmi plac în mod deosebit castelele sale şi prin geamul maşinii studiez castelul Ardsmuir, care se iveşte din mlaştina nordică scoțiană, ca ceva pe care Dumnezeu însuşi l-a cioplit din vechea stâncă. Trebuie să recunosc, e o construcție mai puțin primitoare decât mă aşteptam, dar, totuşi, în urmă cu secole, a fost o închisoare. Am fost adus direct de la aeroportul din Inverness şi am ieşit din maşină într-o combinație de ploaie şi vânt amar de nord.

— Domnule Malone, s-a auzit un strigăt slab peste vuietul furtunii.

M-am întors şi am văzut un bărbat alergând către mine de-a lungul curții marcate cu pietre, cu o umbrelă roşie de golf ținută cu greu într-o mână şi o lanternă, sau torță electrică, cum ar spune ei aici, în cealaltă. M-am repezit la adăpostul umbrelei, dar nu înainte de a-mi lua bagajul de la şofer şi a-i lăsa bacşiş cinci lire.

— Mă bucur că ați reuşit, domnule Malone.

Omul cu umbrela îşi bagă umbrela sub un braț pentru a elibera o mână pe care s-o întindă.

— Eu sunt John MacRae.

— Spune-mi Cotton.

M-am adăpostit sub umbrelă.

— Şi pentru numele lui Dumnezeu, hai să scăpăm de mizeria asta. Îmi aminteşte de sudul Georgiei şi de furtunile pe care le avem acolo.

Înăuntru, zidurile au şi mai mult din granitul respingător de afară, numai că aici servesc ca suport pentru o grămadă de săbii, scuturi şi capete de cerbi care sunt răspândite pe holul de la intrare. Din fericire, vuietul vântului şi al ploii a dispărut. Îmi pun bagajul jos. MacRae se grăbeşte să-mi ia

haina, pe care i-o dau cu reticență, nefiind obişnuit cu un servitor.

— Domnul… şi doamna, adaugă MacRae cu un zâmbet, sunt în salon cu domnul Chubb. Haideți să vă arăt drumul şi apoi vă voi trimite bagajul în camera dumneavoastră. Acolo vă aşteaptă un foc.

În urmez pe MacRae şi intru în salon, un spațiu larg, confortabil, cu grinzi vopsite în culori închise deasupra capului şi mobilier masiv. Mai multe capete de animale se uită în jos de pe pereți. Un glob neobişnuit cu interiorul gol atrage atenția ochiului meu antrenat, nervurile lui la vedere marcând latitudinea şi longitudinea. Aşa cum mi s-a spus, un foc puternic, care trosneşte, unul potrivit pentru prăjirea unui bou, arde în şemineul de piatră. Merg către el, oprindu-mă doar ca să dau mâna cu gazda mea din această seară, Malcolm Chubb. Înainte, mi-am încrucişat drumurile cu Chubb la diferite licitații în Londra, Paris şi Edinburgh. În acele vremuri scoțianul era îmbrăcat cu un costum stilat de la Savile Row. Acum arăta ca un pom de Crăciun, strălucind într-un tartan roşu şi verde de la talie până la genunchi şi având aruncat un şal din acelaşi material peste umăr, prins cu o broşă frapantă de bronz.

— Mizerabilă seară, spune gazda mea scuzându-se, înainte să împingă un pahar cu whisky în mâna mea. Nu credeam că o să reuşeşti, dar suntem atât de mulțumiți că ai făcut-o.

Nu prea sunt băutor, abia atingându-mă de alcool. Dar ştiu ce simt scoțienii cu privire la whisky-ul lor. Aşa că ridic paharul în lumină şi îi admir întunecimea de aur. Apoi permit lichidului amărui să-mi încălzească confortabil gâtlejul, iar acesta mă dezgheață suficient cât să fac bilanțul celor din cameră. Cam o duzină de vânzători de cărți şi colecționari rătăcesc pe-acolo, bând mai mult whisky, îmbucând câte ceva de pe tăvile servitorilor care se învârteau în jur, vorbind unul cu altul. Un cuplu – un bărbat pe nume Arkwright pe care-l cunosc şi o femeie pe care n-o ştiu – fără îndoială „doamna”

despre care pomenise MacRae mai devreme – stau în fața unei mese acoperită cu o țesătură, la capătul îndepărtat al camerei, admirând aproximativ o duzină de cărți prezentate în cuibul lor de catifea.

Străinii m-au făcut întotdeauna să fiu mai atent şi țin un ochi atent pe doamnă în timp ce îi spun lui Chubb:

— N-aş fi putut să ratez.

M-am uitat la tartanul lui.

— Clanul McChubb?

— Aş vrea să fi fost. Nu, sângele scoțian e din partea mamei. Clanul Farquarson. Nu e groaznic?

Chubb a dus o mână la kilt-ul strălucitor, aranjând ciucurii pe geanta păroasă care se legăna. La o privire mai de aproape mi-am dat seama că e un viezure mort, pentru numele lui Dumnezeu.

— Vei fi uşurat să afli că am pregătit ceva mai discret pentru tine.

Am auzit bine?

— Pentru mine?

— Absolut, spune Chubb. E o ocazie grozavă. Aşteptăm presa, deşi având în vedere vremea, ar putea fi doar un reporter junior de la Inverness Courier. Dar toată lumea, şi vreau să spun toată lumea, inclusiv fotografii, vor fi aici pentru licitația de cărți de mâine. Va fi destul timp să inspectăm marfa după aceea, dar ai vrea să arunci o privire înainte să mergi sus să te îmbraci pentru cină?

— Cred că mi-ar plăcea.

Îmi termin restul whisky-ului şi Chubb mă scăpă de paharul gol, dându-i-l unui chelner care trecea, apoi mă cheamă printr-un semn la masa de prezentare. În timp ce mă apropii, o vibrație ciudată mă străbate, una pe care numai un bibliofil dedicat o poate înțelege. Iubesc cărțile. Şi deşi profesia mea a fost mai întâi de ofițer naval, apoi de avocat şi în cele din urmă de agent american de informații, cărțile şi-au înfipt în cele din urmă ghearele adânc în mine. Acum retras de la Magellan Billet, o unitate secretă din cadrul

Departamentului de Justiție al Statelor Unite, dețin un vechi anticariat în Copenhaga, care şi-a câştigat reputația de a fi capabil de a găsi ce caută colecționarii. Şi deşi profesia anterioară ca spion are obiceiul deranjant de a mă revizita din când în când, cărțile sunt cu siguranță viața mea acum.

Mă îndrept spre masa de expunere, prinzând mirosul legăturii copertelor vechi şi admirând câte ceva din ce va fi licitat mâine.

O *Book of Deer*, din secolul al X-lea, cu note mici cu informații. Cunosc volumul. Un text cu învățături irlandeze, unul din cele mai vechi manuscrise produse vreodată în Scoția, care au supraviețuit. *The Book of the Dean of Lismore*, o compilație de poezii din secolul al XV-lea e o adevărată comoară. Există numai câteva ediții. Se presupune că poeziile sunt luate direct de la înşişi menestrelii călători. Câteva alte tomuri celtice sunt şi ele nişte rarități. Dar a doua de la capăt e cartea care mă interesează cu adevărat. Cu noroc, o voi lua cu mine înapoi în Danemarca, din moment ce am deja un cumpărător pentru ea. Celelalte oferte sunt toate nişte exemplare excelente, dar asta este un incunabul – ceea ce înseamnă că a fost tipărită înainte de 1501, în zilele literelor mobile. Mai e şi, din câte se ştie, singurul exemplar apărut vreodată din această carte deosebită.

Un grimoar. O carte de magie neagră.

Asta include vrăji, alchimie şi ceea ce cu siguranță ar fi fost considerat vrăjitorie în secolul al XV-lea. Numele vine de la cuvântul francez *grammaire,* care la început se referea la toate cărțile scrise în latină. În cele din urmă a ajuns să fie asociat numai cu cărțile de magie. Nu îndrăznesc să o ating, deşi aş vrea. În practica obişnuită a licitațiilor ca aceasta, ar fi prezentată cu atenție, pagină cu pagină, în timpul unei inspecții detaliate chiar înainte de licitație, paginile fiind întoarse de un băț cu vată ținut de mâini înmănuşate. Deocamdată, este deschisă la o pagină care prezintă o imprimare artistică deosebită a unui leu înaripat, fie atacat, fie îmbrățişat de un leu fără aripi. Textul în latină de pe

pagina opusă, are sus un *O* strălucitor şi este înconjurat de viță de vie cu fructe şi şerpi. Spre surpriza mea nu este singurul grimoar expus, deşi este de departe cel mai bun. Mai sunt două, unul de la sfârşitul secolului al XVII-lea şi altul de la mijlocul secolului al XVIII-lea.

— Toate astea sunt dintr-o colecție aparținând ultimului proprietar al castelului, a spus Chubb, din spatele umerilor mei, o pereche de ochelari bifocali fiind aşezați pe vârful nasului scoțianului. Noi credem că cel din secolul al XV-lea este copia unui volum mai vechi. Probabil scris de mână chiar de Saint German. *Le grimoire du Le Compte Saint-Germain.*

E un nume. Mai mult legendă decât fapte. Laolaltă curtean, aventurier, inventator, pianist şi alchimist. Creditat cu o putere aproape ca a lui Dumnezeu şi cu nemurire. Dar nimeni nu ştie dacă a fost vreodată real.

— Asta-i o pretenție destul de mare, spun eu. Există ceva care să susțină ideea?

— Doar speranța, dragul meu, spune Chubb. Doar speranța. Fostului proprietar al acestui grimoar îi cam plăceau lucrurile ciudate. Atât istoria naturală cât şi ramurile ciudate ale ocultismului. A deținut multe cărți despre magie, deşi cele mai multe nu sunt ceva special. Nu ca această frumusețe.

— Care-i numele lui? întreb eu, aplecându-mă spre masă să examinez ediția spectaculoasă a *Das NaturalienKabinett* a lui Albertus Seba, deschis la o pereche de pagini înfățişând o mulțime de peşti-balon desenați delicat, toți arătând surprinşi şi contrariați.

— Appleton, spune Chubb. Un englez. Ciudat om, înțeleg. A dispărut într-o zi, dintr-odată, fără un cuvânt. Statul a trebuit să aştepte şapte ani până să poată să-l declare mort. De aceea astea – a arătat din cap spre cărți – nu au putut ieşi pe piață înainte.

— A dispărut pur şi simplu? Ceva necurat?

Chubb ridică din umeri.

— Niciun semn de nimic nelalocul lui, nici fizic, nici în privința afacerilor sale. Poliția a investigat în detaliu. Dar ştii, stâncile sunt foarte aproape. Ai putea să auzi marea acum, dacă n-ar ploua aşa de tare. Şi dacă a ieşit la plimbare şi a căzut acolo, curenții sunt înşelători. Corpul ar fi fost măturat.

Unul din servitori se apropie, face o plecăciune, apoi murmură ceva către Chubb, care a aprobat din cap şi s-a întors.

— Cina e gata în douăzeci de minute. Mai bine mergi sus să te îmbraci. Nigel îți va arăta drumul.

*

Malcolm Chubb n-a glumit.

Aşteptându-mă, întins pe patul cu baldachin, e un kilt, împreună cu geanta specifică, ciorapi, pantofi dantelați ciudați şi un sacou scurt. Tartanul este de un gri discret, cu carouri albastru deschis, totul croit din lână fină. Un foc mic arde în şemineul din cameră, aruncând o strălucire aurie. Poate fi tehnic primăvară în calendar, dar afară se simte ca iarna, sau cel puțin toamna târzie. De fapt nu prea-mi place vremea scoțiană aspră.

Dar face parte din farmec.

Cu bune şi cu rele, cum se spune.

Mă dezbrac şi ezit un moment asupra problemei lenjeriei intime, dar apoi ridic din umeri şi-mi pun kilt-ul fără ea.

Ce naiba.

Când eşti în Scoția…

*

Merg înapoi, iar Chubb mă prezintă celorlalți oaspeți, toți îmbrăcați şi ei ca cei din ținutul muntos. Chiar şi femeia singuratică, care poartă o rochie lungă pe corp, devenit automat tartan în nuanțe de lavandă şi albastru.

— Doamnă LeBlanc. Chubb face o pauză şi se înclină, gesticulând. Permiteți-mi să vă prezint un prieten valoros,

domnul Harold Earl „Cotton” Malone.

E înaltă, cu părul blond, nu natural, din moment ce o urmă de castaniu deschis poate fi zărită la rădăcină. Culoarea, totuşi, se potriveşte cu pielea oacheşă. Zâmbetul ei dezvăluie nişte semne curioase de amuzament care-i înconjoară ochii căprui strălucitori. Trag concluzia că e bogată, obişnuită cu lucruri mai fine. Întinde o mână şi, înainte de a mă decide dacă se aşteaptă să o sărut, o apucă pe a mea şi îmi strânge ferm mâna.

— Încântată, domnule Malone, spune ea. Spuneți-mi Eleanor, dacă vreți.

Prind o urmă de accent franțuzesc, dar maniera ei directă e modul de afaceri american.

— Spune-mi Cotton.

— Aşa un nume! Pariez că e o poveste acolo.

Rânjesc.

— Una chiar lungă.

Mi-ar plăcea să vorbesc mai mult cu ea, dar Chubb mă împinge în următorul grup de musafiri cu kilt. Memoria mea eidetică, un dar la naştere din partea maternă a familiei, îi cataloghează pe toți. Acolo e John Simons, un librar londonez, scund şi cu ochelari, purtând un kilt negru cu o cravată din tartan. Wilhelm Fenstermacher, din Berlin, pe care l-am întâlnit odată, de mult, la *Deutsches Historisches Museum*. Nigel Soames din Edinburgh, un colecționar privat, pe care l-am întâlnit când şi când la Sotheby’s. Şi Alexsandr Kuznyetsov, un tip taciturn, ai cărui dinți de oțel învechiți sunt în contradicție cu kilt-ul Black Watch. Cel mai probabil un cumpărător privat pentru vreun oligarh, oamenii care acum au banii adevărați în Rusia. Dar cine sunt eu ca să judec. Şi eu sunt aici în numele altora.

La cină, mă trezesc stând lângă Eleanor LeBlanc. Ea-şi împarte îndemânatic atenția între mine într-o parte şi Fenstermacher în cealaltă, efortul fiind chiar mai impresionant deoarece conversează atât în engleză cât şi în germană. Limbile sunt uşoare pentru mine, un alt beneficiu

al memoriei mele neobişnuite. Sunt fluent în câteva, aşa că prind toată conversația cu Fenstermacher. În cele din urmă o întreb dacă are vreun interes particular la licitație, deoarece e întotdeauna bine să-ți cunoşti competitorii.

— Cu siguranță, spune ea, aruncându-mi un zâmbet slab. Acelaşi ca tine, cred. Grimoarul incunabul.

Nu am încercat să-mi ascund interesul, dar sunt puțin surprins că ea a privit destul de atent ca să observe.

Zâmbetul său creşte, în timp ce vede fața mea întrebătoare.

— Am un interes personal în privința acelei cărți, explică ea. A fost în familia mea generații întregi. Un strămoş sărăcit a vândut-o în ultima parte a secolului al XVIII-lea şi a pribegit, după cum s-ar putea spune, un timp, de la un proprietar la altul. Am fost emoționată să o văd în catalogul de aici.

— Deci dacă o iei, ai de gând să o păstrezi? Scump sentimentalism.

A ridicat cu grație un umăr şi mi-a făcut cu ochiul.

— Sau poate am de gând să o folosesc. Mi s-a spus că sunt o mulțime de vrăji interesante în cartea aceea.

Chicotesc la felul în care a ocolit întrebarea mea.

Apoi conversația a devenit mai generală, o cină excelentă, dar una la care calculele sunt clare, fiecare măsurându-l pe celălalt, hotărând doar cât de adânc i-ar putea fi buzunarul. Îmi plac licitațiile private. Ele vin cu toate intrigile din fosta mea profesie, fără riscul de a muri.

În momentul în care farfuriile de desert sunt strânse mă cuprinde oboseala şi sunt bucuros când cina se termină. Unii musafiri cer încă o scurtă privire asupra cărților expuse în salon, dar eu trec, lăsând-o pe doamna LeBlanc celorlalți cu un sărut galant pe mână.

*

Dorm mult şi greu, fără îndoială ca efect al whisky-ului, cinei şi oboselii de la călătoria de ieri din Danemarca. Mă trezesc devreme, simțindu-mă proaspăt ca şi ziua de afară. Soarele străluceşte prin crăpăturile draperiilor şi, când le deschid, țărmul se întinde în fața mea, verde strălucitor sub un cer înnorat.

Când îmi deschid geanta de călătorie mă confrunt cu o grămadă de cămăşi şifonate şi pantaloni încrețiți. Am fost prea obosit aseară ca să pun ceva pe umeraş. Mă uit din nou afară pe fereastră şi, ridicând din umeri, găsesc în geantă cămaşa cea mai puțin şifonată şi un pulover tricotat pe care le asortez cu kilt-ul, geanta şi ciorapii din noaptea trecută. Aş putea, la fel de bine, să rămân cu aceeaşi stare de spirit.

Un duş şi un bărbierit mă împrospătează şi mai mult.

Jos, micul dejun e cu totul scoțian, ceea ce înseamnă cu totul englezesc, cu o varietate de ouă, cârnați, şuncă, pâine prăjită, brioşe, roşii coapte, ciuperci la grătar şi mâncare din organe. O notiță discretă anunță că este disponibil şi porridge, care cred că e probabil singurul lucru care-i salvează pe scoțieni de constipația epidemică. Mă servesc cu libertate de pe bufetul încărcat şi fac o cerere pentru porridge, apoi îmi fac drum spre masa la care doamna LeBlanc tocmai s-a aşezat.

— Pot să mă alătur? întreb eu.

— Bineînțeles.

Alegerea ei e un mic dejun uşor cu felii de pepene cu căpşuni – evident o comandă specială la bucătărie, deoarece n-am văzut aşa ceva la bufet – cu un mic medalion de carne şi puțină fasole coaptă.

Ea se înclină către mine.

— Ai auzit?

— Tot ce am auzit în dimineața asta a fost un stol de pescăruşi țipând pe acoperiş.

Râde.

— Şi eu i-am auzit.

Ung cu unt o felie de pâine, adaug câteva feliuțe de şuncă, un ou prăjit, roşii coapte şi ciuperci, apoi o altă felie de pâine prăjită cu unt şi îmi creez propriul McMuffin scoțian cu ou. Ea mă observă cu un zâmbet indulgent, dar unul care nu-i şterge cu totul linia profundă de îngrijorare dintre sprâncene.

— Se pare că una din cărțile pentru licitație a dispărut, îmi spune uitându-se împrejur ca să se asigure că nu e auzită. Dar sala de mese e puțin ocupată. Se pare că cei mai mulți dintre musafiri dorm încă.

Un ghem de adrenalină s-a format în capul stomacului, unul care întotdeauna m-a pregătit pentru acțiune în fosta mea ocupație. Dar ştiu şi valoarea unei fețe impasibile. Aşa că îmi păstrez atenția pe sandviş şi întreb:

— Înțeleg că nu vrei să spui că nu e găsită? Dispărută, adică pierdută?

Gura zâmbeşte poznaş, dar ochii îi sunt serioşi.

— Malcolm nu a vrut să dea alarma. Nu încă. El nu a făcut anunțul, dar eu n-am putut dormi azi noapte şi când am coborât, cam pe la ora două, toate luminile erau aprinse. Servitorii erau peste tot, făcând, destul de clar, o căutare amănunțită. Malcolm m-a văzut pe palier şi mi-a spus ce s-a întâmplat.

Ascult în timp ce ea îmi spune că toate cărțile fuseseră încuiate în cutiile lor de sticlă după ce s-a terminat cina. Malcolm şi agentul lui, John MacRae, intraseră în salon la miezul nopții pentru a vedea dacă totul e în ordine pentru inspecția detaliată care se va ține la unsprezece în această dimineață. Totul părea cum trebuie, dar ceva i-a zgândărit simțul de anticar al lui Malcolm şi s-a întors pentru o a doua verificare.

— Era incunabulul. Micul grimoar, spune ea. Era o carte în cutie, de aceeaşi mărime şi tot cu copertă de piele brută. Dar a fost pusă acolo aşa încât se vedea doar coperta din spate. Când a întors-o, s-a dovedit a fi prima ediție a *The Compleat Angler* a lui Izaak Walton. Cu siguranță valoroasă, dar nu se poate compara cu grimoarul din secolul al XV-lea.

Porridge-ul meu soseşte, proaspăt şi aburind, cu o cană de argint plină cu smântână şi un vas cu bucăți de zahăr.

— Oh, *aia* arată bine, spune Eleanor, adulmecând aburul îmbătător care se ridică din castron.

— Ştii ce. Poți să-l iei. Trebuie să dau un telefon. O să comand altul când mă întorc.

Mă ridic şi pun ceremonios castronul în fața ei cu o plecăciune.

Apoi părăsesc camera în care se ia micul dejun.

*

Sunt îngrijorat din cauza pistolului din geanta de voiaj.

Am zburat cu un avion privat aranjat de Malcolm Chubb. În fosta mea profesie nu mergeam nicăieri fără o armă, dar în acele zile aveam o insignă oficială de la Departamentul de Justiție al Statelor Unite care îmi garanta excepții de securitate. Încă am o insignă, deşi neoficial, pe care mi-a dat-o fosta şefă, Stephanie Nelle, deoarece lucrez des pentru ea cu contract. Vameşii scoțieni au fost satisfăcuți când le-am arătat-o. Dar oamenii din această cameră sunt o altă problemă. Prezența armei va ridica o mulțime de întrebări.

Primul lucru la care m-am gândit când Eleanor a spus că servitorii căutau în castel este că în mod sigur vor căuta şi în camerele oaspeților. Probabil discret, după ce ocupanții coboară pentru micul dejun. Şi, destul de sigur, văd cum una dintre slujnice bate uşor la o uşă lângă capătul coridorului, unde e şi camera mea, cu un braț de prosoape curate în brațe ca scuză pentru prezența ei. Mă dau în spatele unui suport victorian până când femeia, neprimind niciun răspuns la bătaia ei, lasă prosoapele deoparte şi păşeşte uşor înăuntru. Deschid repede propria uşă, găsesc Beretta şi o bag la brâu în interiorul kilt-ului, ascunzându-i prezența cu puloverul lăbărțat.

Cobor pe scara îngustă în zigzag, cu o mână pe balustrada netedă, înapoi la parter. Acum sunt mai mulți

oameni acolo şi simt un aer de consternare înăbuşită în părțile de conversație pe care reuşesc să le aud. Nu cred că vor face o percheziție fizică a musafirilor. Nu încă, oricum. Dar nu vreau să explic de ce port o armă în interiorul unui castel scoțian izolat. Aşa că ajung la capătul scărilor şi merg deliberat cu paşi mari prin holul de la intrare, direct spre uşa din față.

Un servitor tânăr e de serviciu acolo.

Sau poate de pază?

— Ieşiți pentru o plimbare de dimineață, domnule?

Aprob din cap.

— M-am gândit să profit de dimineața frumoasă.

— Atunci mişcați-vă repede, spune tânărul. Aici vremea se schimbă la fiecare sfert de oră. Dacă aveți de gând să mergeți de-a lungul stâncilor, fiți sigur că rămâneți pe cărarea marcată. Să nu o părăsiți – unii din ceilalți invitați s-au dus pe acel drum de nu mai mult de zece minute.

Îi fac vesel cu mâna tipului.

— O să-i caut.

Afară, alt servitor la poarta din față, acesta purtând o haină impermeabilă şi o bască asortată cu kilt-ul, evident neavând mai multă încredere în vreme decât tovarăşul lui dinăuntru. Tânărul adaugă sugestia că dacă vreau să traversez mlaştina ar trebui să rămân pe drum.

— Pare netedă, dar nu e, spune tânărul. Urcă şi coboară. Pierdeți castelul din ochi şi nu veți şti unde sunteți.

Îl asigur că voi avea grijă şi voi rămâne pe drumul pavat. Totuşi, avertizarea este bună. Simt cum pământul urcă, apoi coboară uşor pe terenul înşelător. Nu mă tem că mă rătăcesc, vreau doar să omor nişte timp şi să dau o şansă lucrurilor de la castel să se liniştească. Odată ce camera mea e verificată şi nu se găseşte nimic, pot să pun Beretta la loc în geantă. Malcolm Chubb trebuie să fie în panică. Grimoarul dispărut valorează zeci de mii de lire.

Mă plimb aproape o oră până când observ, într-un gol, un mic grup de bolovani şterşi, abia vizibili de pe şosea. E primul

lucru pe care-l văd în mlaştină, destul de definit pentru a reprezenta un punct de reper şi părăsesc drumul pentru a-l vedea mai de aproape. Mersul este greu, deoarece muşchii de turbă spongioasă cedează sub picioarele mele şi mi se udă pantofii şi ciorapii. Vegetația de buruieni care zgârie şi tot felul de alte plante cu țepi se agață de ciorapi şi de tivul de la kilt. Nimic care să arate ca o cărare nu duce la pietre şi îmi ia o jumătate de oră să ajung la ele. Mă derutează nevoia de a ajunge mai aproape de ele.

Ştiu doar că trebuie să o fac.

Mă opresc un moment şi mă adun. O scurtă privire în urmă şi văd că trecerea mea prin tufişuri n-a lăsat nicio urmă vizibilă, mlaştina fiind atât de sălbatică încât înghite imediat orice urmă a prezenței mele. De asemenea nu mai zăresc castelul, care a dispărut de ceva timp, împreună cu drumul.

Cobor în poiană, printre pietre.

Probabil că odată făcuseră un cerc, dar acum stau pe ici şi colo, cum ar spune scoțienii, ca dinții într-o gură neglijată de mult, rămăşițele fiind pline de licheni. Nu e Stonehenge, dar e una care se ridică mândră, ca un deget ridicat pentru autostop şi mă îndrept spre ea. Are un semn vag cioplit în ea, atât de vag că nu pot fi sigur ce este. Poate o jumătate de cerc cu un fel de cruce deasupra lui? Observ o plantă înflorită pe o mică movilă de la bază, petalele ei albastre fiind evidente printr-o buruiană moartă. Apoi observ că buruiana e ruptă, cu mai multe tulpini crăpate şi atârnate. Şi proaspete. Niciuna din frunze nu e ofilită. Mă ghemuiesc şi arunc o privire la ceva ce nu e plantă. Poate o piatră? Nu, nici asta. Ajung la o gaură pe care cineva a săpat-o sub buruiană şi găsesc un pachet mic dreptunghiular, împachetat strâns într-un plastic transparent, gros.

O carte.

Cam de cinci pe şapte centimetri.

— Pune-o înapoi unde ai găsit-o, spune o voce din spatele meu.

Ceea ce e surprinzător, având în vedere că tot ce am auzit în ultima oră a fost vântul bătând peste mlaştină şi smulgându-mi hainele. Mă ridic şi mă întorc încet, încă ținând pachetul în mâna stângă. Bărbatul din fața mea este rusul, Kuznyetsov, îmbrăcat cam ca mine, cu un kilt şi o haină, ținând un pistol îndreptat către mine.

Stau liniştit şi evaluez situația.

Evident, bărbatul acesta fusese aici tot timpul, capabil să mă vadă apropiindu-mă. Din fericire, nu e prima dată când mi se întâmplă. M-am confruntat cu multe arme.

— E a ta? întreb eu, arătând spre cartea împachetată.

— Ți-am spus să o pui înapoi.

Mă hotărăsc să văd cât nerv are cu adevărat acest tip.

— Dacă o mai vrei, ia-o.

Şi mă prefac că arunc cartea prin cei trei metri de aer care ne despart. În acelaşi timp, mă dau după stânca singuratică, apuc Beretta şi trag pe lângă marginea pietrei. O împuşcătură vine ca răspuns, ricoşând pe piatră.

Bucăți de piatră şi praf mă izbesc în față.

Apuc stânca să mă stabilizez şi mă pregătesc pentru o altă împuşcătură.

Totul se întoarce pe dos.

Piatra, buruiana, cerul, chiar şi eu. Totul zboară într-o dezintegrare stranie, rapidă. Ca un puzzle dezasamblat. Sunt conştient că într-o fracțiune de secundă sunt acolo, în spatele stâncii, apoi în următoarea lupt să mă mențin fizic. O lumină orbitoare arde în fața ochilor mei şi sunt copleşit de o forță incredibilă.

Una pe care n-am mai simțit-o până acum.

Şi nu pot lupta.

*

Mă trezesc.

Întins pe pământ într-un pat de muşchi de turbă umed, apa rece ridicându-se între picioarele mele prin kilt. Mă

răsucesc şi mă împing în sus pe mâini şi genunchi. Mă doare capul şi îl simt prea greu ca să-l ridic, iar gândurile mele nu au sens. Văd cartea împachetată căzută pe pământ acolo unde se pare că am aruncat-o. Apoi îmi dau seama că pistolul e încă în mâna mea, degetele fiindu-mi amorțite din cauza strânsorii.

Mă uit la cer.

Au apărut mai mulți nori, dar soarele e încă acolo, cam la aceeaşi înălțime. Deci nu a trecut prea mult timp. Încep să îmi revin şi, cu un puseu de adrenalină, mi-l amintesc pe Kuznyetsov.

Mă sprijin în picioare şi mă uit împrejur. Dar nu e niciun Kuznyetsov. Mă uit în jos la pistol şi văd bucăți de plastic înnegrit topit, lipit de degetele mele, acolo unde înainte fusese butoiul pistolului. Pistolul este distrus. Percutorul s-a topit, fiind total deformat.

Ce naiba?

Scutur plasticul, ca şi cum ar fi o insectă supărătoare.

Mă ghemuiesc şi iau cartea împachetată. Prin învelitoarea transparentă văd că e grimoarul din secolul al XV-lea care a dispărut, al lui Chubb. Cât timp am fost scos din circulație? Mă uit la ceas. Dotare standard de la Magellan Billet, cu un GPS încorporat. Dar cadranul e crăpat, având o gaură de mărimea buricului unui deget, fața de dedesubt având o gaură similară, neagră pe margini.

Apoi observ ceva ciudat.

Marginile găurii din ceas sunt curbate în afară, de parcă ceva *dinăuntru* a explodat. Asta e cauza confuziei mele? Asta m-a doborât?

Îmi dau jos ceasul şi îl arunc, împreună cu arma inutilă.

Mintea mea pare o învălmăşeală de întrebări şi îmi scutur capul să scap de senzația de zăpăceală. Trebuie să mă gândesc, dar ce trebuie să fac cu adevărat e să mă întorc înapoi la castel. Kuznyetsov a dispărut. Ori a fost lovit dar încă se poate mişca şi se îndreaptă spre castel pentru ajutor medical, ori n-a fost lovit şi se îndreaptă spre castel ca să

spună el primul povestea. Mai mult decât probabil, totuşi, rusul a încasat un glonț. Altfel, de ce n-ar fi prin preajmă ca să recupereze cartea?

Ezit un moment, gândindu-mă dacă ar trebui să ascund grimoarul din nou, dar decid să nu o fac. Să duc premiul înapoi va conta în favoarea *mea* şi, din fericire, nu am desfăcut cartea din ambalaj. Asta înseamnă că amprentele mele nu vor fi acolo şi, cu puțin noroc, ale lui Kuznyetsov vor fi.

Bag cartea împachetată la cureaua de la kilt, în partea de jos a spatelui. Apoi părăsesc pietrele şi merg prin mlaştină, înapoi pe unde am venit, curățându-mi scaieții de la buruieni de pe pulover în timp ce merg. Ajung la drum, care e diferit. Nu e pavat. Murdar. E acelaşi drum? Am fost avertizat că e uşor să te învârți în mlaştină.

Pornesc în alergare, kilt-ul ud lovindu-se de picioare. Mențin un ritm bun o jumătate de oră fără să dau de Kuznyetsov. Ar fi putut tipul să fie lovit atât de serios încât să amețească şi să cadă? Voi afla destul de curând, şi măresc viteza, ştergându-mi transpirația de pe frunte.

Castelul Ardsmuir apare în față.

Dar înfățişarea sa e alta. Torțele mari de la poartă au dispărut, la fel şi drumul pavat. Castelul însuşi pare deteriorat, cu resturi împrăştiate de zidărie spartă, cu găuri în pereți şi un turn prăbuşit. Aseară nu era într-o stare aşa de proastă.

Porțile castelului se deschid.

Instinctul îmi spune să fug de pe drumul murdar şi să mă prăvălesc în spatele unui tufiş de grozamă de unde pot vedea fără a fi observat. Scârțâitul şi tropăitul sunt la început slabe, apoi mai puternice, în timp ce apare o căruță trasă de cai, urmată de un grup de bărbați zdrențăroşi, în cămăşi murdare şi pantaloni scurți.

Cei mai mulți purtau cătuşe.

Prizonieri.

Apoi apar trei soldați în uniforme roşii, toți purtând muschete înclinate pe umeri. Soldații sunt aproape la fel de zdrențăroşi şi murdari ca prizonierii. Uniformele stacojii sunt murdare, decolorate şi cârpite. Briza zilei se întețeşte, iar vântul aduce mirosul respingător al oamenilor care trăiesc într-un singur rând de haine, nu fac baie niciodată şi nu au nici măcar o cârpă pentru a se şterge la fund. Orice simț al timpului pare distorsionat şi mă holbez la spectacol cu o fascinație amorțită. Un gând îmi trece prin minte: că este un fel de reconstituire, dar resping repede ideea, pentru că o altă concluzie mai ciudată îi ia repede locul.

Căruța se îndepărtează şi grupul mărşăluieşte în jos pe drum, trecând destul de aproape încât pot auzi părți de discuție dintre prizonieri. Nu e engleză, sau orice altă limbă cu care sunt familiarizat. Comentatorul obiectiv din spatele creierului meu, care este deja în alertă maximă, o voce pe care am învățat să o ascult, îmi spune că ar putea fi galică.

Unul din prizonieri se clatină, se poticneşte, apoi cade în mizerie.

Un bărbat roşcat, înalt, în lanțuri, construit ca un stejar, aleargă către omul căzut. Toți ceilalți prizonieri încep şi ei să se apropie, iar soldații se uită îngrijorați unul la altul apoi îşi strâng mâinile pe muschete. Altă grupă de muncă – dacă asta e – se târâie pe poarta castelului. Arată la fel de rău, dacă nu mai rău, decât prima.

Uriaşul roşcat se ridică, îşi face cruce şi strigă către soldați:

— Omul ăsta e mort.

În scoțiană – cu accent englezesc.

Soldații se relaxează şi devin iritabili, ca şi cum e o neplăcere pe care au întâlnit-o de multe ori înainte. Unul dintre ei se târăşte până acolo să arunce o privire, împingând uşurel corpul cu cizma, lovindu-l o dată sau de două ori ca să fie sigur, apoi se dă înapoi.

— Scoateți-l de pe drum.

Marelui Roşcat pare să nu-i placă ordinul. E cu un cap mai înalt decât soldatul pipernicit şi se apropie de jacheta roşie, care se retrage grăbit, apoi se opreşte şi pune mâna pe puşcă. Nu, nu e o puşcă.

Pe muschetă.

— O să-l punem în căruță, spune Marele Roşcat cu o voce clară. Şi îl vom incinera în mlaştină.

Soldații se uită involuntar peste umărul lui şi cel mai în vârstă dintre infanterişti ridică din umeri, se încruntă şi dă din cap.

Criza e evitată.

Prizonierii îl ridică deja pe mort, umblând cu el cu respect. Aud zăngăneală dinăuntrul căruței, în timp ce sculele sunt mutate într-o parte ca să poată pune cadavrul lungit.

Ce e asta?

Tot ce ştiu sigur e că acum castelul Ardsmuir nu mai e un loc sigur. Ştiam că odată, de mult, fusese o închisoare.

Asta-i acum?

În depărtare se aude zgomotul mării. Atât soldații cât şi prizonierii par preocupați. Aşa că profit de ocazie şi, stând chircit, merg înapoi ieşind de pe drum. În cele din urmă mă ridic şi alerg, sărind prin mlaştină, apoi tăind-o înapoi pe drumul murdar ca să mă pot mişca mai repede.

Aud țipete din spate.

Şi zgomotul distinctiv al focului de puşcă.

*

Mă opresc.

Împuşcătura nu a fost în direcția mea, dar hotărăsc să nu aştept pe-acolo să văd dacă prezența mea a fost observată. Continui să alerg. Sunt în formă bună pentru un tip care se apropie de cincizeci de ani. În cele din urmă îmi dau seama că nu mă urmăreşte nimeni, aşa că mă opresc să mă odihnesc, întrebându-mă ce naiba să fac mai departe. Am ştiut din momentul în care m-am trezit lângă stânci că ceva nu e în

regulă şi devine mai rău în fiecare minut. Logica mea insistă că văd lucrurile greşit, că am făcut vreo greşeală, am luat-o pe un drum greşit pe undeva, am tras concluzia greşită. Dar creierul meu analitic îmi spune că nu mai sunt în Kansas. Îmi amintesc că oraşul Clebost e la o jumătate de oră distanță cu maşina de castelul Ardsmuir şi drumul pe care sunt duce acolo.

Aşa că cel mai deştept plan e să mă îndrept spre oraş şi să văd ce pot afla.

Dar după două ore de mers singurele alte semne de viață pe care le văd sunt pescăruşii şi o vulpe care traversează drumul. Peisajul răspândeşte o impresie sumbră, ciudată, liniştită dar amenințătoare. Apoi se apropie o pereche de cai şi hotărăsc să le fac semn călăreților.

Un bărbat şi o femeie.

Bărbatul e mai în vârstă şi în mod evident nu se simte bine, gheboşat în şa, pe jumătate căzând. Femeia e înaltă, cu talia subțire şi cu bustul proeminent. Tenul ei este deschis, potrivit cu părul blond, aranjat într-o coafură lejeră, pe jumătate acoperit cu o bonetă albastră de dantelă. Ochii ei sunt de o nuanță adâncă de verde şi prind o lucire de interes în ei în timp ce ea se uită la mine. Niciunul nu e îmbrăcat ca cineva din secolul al XXI-lea, hainele lor ciudate fiind la fel de roase ca nervii mei.

Hotărăsc să folosesc farmecul sudist.

— Îmi cer scuze. Mă întreb dacă-mi puteți spune cât de departe e Clebost?

— Cine eşti? întreabă femeia.

Ochii ei cu gene lungi, uşor înclinați îi adaugă o calitate tulburătoare, misterioasă.

— Numele meu e Harold Earl Malone, spun eu, hotărându-mă că numele „Cotton” ar putea fi greu de explicat. Şi dumneavoastră sunteți?

— Melisande Robicheaux, spune ea, cu o strâmbătură a unei părți a gurii care mă face să înțeleg că în mod sigur nu e

numele ei. El e Duncan Kerr, adaugă ea, arătând cu mâna spre tovarăşul ei.

Bărbatul descalecă cu un geamăt, scoțând un mormăit gutural, ca nişte cuvinte, dar nearticulate. Se clatină spre ferigi, unde se aruncă şi se prăbuşeşte.

— I-am spus să nu rişte cu țiparii în aspic, spune ea. Dar ascultă bărbații vreodată? De unde veniți?

— Castelul Ardsmuir. Am condus până acolo seara trecută. De la Strathpeffer.

— Într-adevăr? spune ea, privindu-mă cu multă atenție. Ați condus, nu?

Sesizez o urmă de recunoaştere în întrebarea ei şi siguranța mea auto-impusă cedează.

— Ştiți despre ce vorbesc?

— Oh, poate. Îşi închide pleoapele pe jumătate, gândindu-se. Totuşi, dacă stați la castel, ce căutați la Clebost?

Mi-am dat seama că se eschivează să răspundă la întrebare, dar hotărăsc să merg unde mă duce ea.

— Am ieşit la o plimbare prin mlaştină după micul-dejun şi nu am fost atent pe unde merg. M-am pierdut. Arăt spre întinderea vastă de verde care se unduieşte. Dacă pot ajunge în oraş, pot să aranjez să mă ducă cineva înapoi la castel.

Îmi aleg cuvintele cu mare atenție, dar tot am impresia că a înțeles ce am vrut să spun cu „condus”. Descalecă într-o mare de jupoane, se aranjează şi se apropie. Nu mă pot abține să nu mă holbez la pielea cremoasă care se vede la marginea rochiei. Pare extrem de conştientă de feminitatea ei şi îşi dă seama de interesul meu. Colțurile gurii i se ridică.

— Am o propunere pentru dumneavoastră, domnule Harold Earl Malone. Am nevoie urgentă de un bărbat.

Ce naiba spui, mă gândesc.

Femeia emană o vibrație sexuală pe care aproape pot să o ating.

Dar nu o să încerc.

Expresia ei devine liniştită şi calmă, dar ochii ei sunt ațintiți asupra mea, studiind, judecând. Fața ei străluceşte în

tonuri slabe de piersică şi vanilie şi îmi aruncă un zâmbet care îmi arată dinții, dar nu şi gândurile ei.

— Duncan nu e în stare astăzi, spune ea, cu o fluturare din mână spre bărbat, ghemuit grămadă printre ferigi. Şi sarcina mea e urgentă. Dacă mă veți ajuta, vă voi duce în siguranță pe drumul către casă.

— Ce fel de sarcină? întreb eu cu precauție şi ea arată către vest, de unde aud din nou zgomotul uşor al unui ocean nevăzut.

— Am nevoie de un bărbat care să mă ducă la una din insulele mici din apropierea coastei. Nu e departe, dar curentul e înşelător şi e nevoie de cineva puternic. Nu va dura mult, adaugă ea şi mă priveşte curioasă. Veți fi înapoi pe pământ şi în drum spre casă înainte de apus.

Toate sinapsele radarului din creierul meu sunau alarma. Încerc să-mi stăpânesc emoțiile, să-mi fac mintea să nu mai pună întrebări despre ceva fantastic. Simțul meu ascuțit din anii în care eram agent de teren la Magellan Billet îmi spune că ea reprezintă probleme, dar ce alegeri am? Opțiunile mele sunt total limitate. Şi experiența m-a învățat că în toate operațiunile care au doar un curs – risc orb – unde trebuie să te încrezi în ceva care altfel ar putea fi fără sens, tot ce poți face e să speri că va ieşi bine.

Ca acum.

Aşa că îi spun da, sperând că ea nu şi-a dat seama de nimic din scepticismul meu.

Mulțumită, îmi oferă celălalt cal, părăsindu-şi tovarăşul întins în ferigi. Călărim, cu ea în față, de-a lungul mlaştinii, până la marginea stâncii şi în jos pe o cale pietroasă abruptă, spre o aşezare mică, îngrămădită la capăt. Acolo negociază cu un pescar într-o galică rapidă, plătind cu monede. Bărbatul le numără cu atenție, aprobă din cap şi arată spre o barcă mică, răsturnată pe țărmul stâncos, chiar la marginea apei. Ea ia o vâslă de pe cal şi, cu o mişcare a capului, mă duce spre mare.

— O luăm pe aia, spune ea. Cea roşu cu galben. E vopsită aşa pentru a alunga spiritele rele şi a căpăta o captură bună

de la mare, da?

— Vorbiți de parcă ați fi expertă.

Dă din cap.

— Doar ce am auzit.

Mica barcă de lemn nu are suporți de vâsle, dar găsesc ritmul ca să folosim valurile şi să ieşim în apa deschisă. Ea stă pe bord, cu o mână umbrindu-şi ochii. Mă uit înapoi peste umăr şi zăresc cel puțin şase insule mici variind de la o bucățică de pământ acoperită cu păsări până la una destul de mare că ți-ar lua o jumătate de oră să o traversezi. Deasupra capului, pe cer, se rostogolesc nori de furtună. Nu aici, poate, dar undeva.

— Pe care o vreți? întreb eu şi aproape scap vâsla în apă când un curent capricios loveşte în pupa şi ne învârte.

Ea scoate un hohot de râs la greşeala mea şi arată pe deasupra umărului meu stâng.

— Aia. Insula focilor.

Auzisem deja lătratul răguşit al focilor, venind în bătaia vântului. O privire rapidă, având grijă să țin bine vâslele şi să fiu atent la curenți, şi văd insula – o cocoaşă neagră şi rotundă cu marginile plate, pline până la refuz cu focile ude semănând cu nişte cârnați. După cincisprezece minute de luptă cu curentul, o întreb de ce nu l-a plătit pur şi simplu pe pescar să o aducă.

— Pentru că el trăieşte aici, spune ea. Nu vreau să ştie nici unde merg, nici ce fac când ajung acolo. Dumneavoastră – zâmbeşte, ca pentru ea însăşi – veți fi plecat, acasă la dumneavoastră până la căderea nopții.

Curenții sunt puternici şi o briză rece agită apa făcând spume. Sunt uşurat când ajungem în sfârşit la insulă. Scrutez țărmul, căutând un loc unde să opresc, înfruntând câțiva dintre locuitorii curioşi care se ivesc pe neaşteptate pe lângă barcă. În cele din urmă zăresc o mică trecătoare, suficient de largă încât să poată trece barca şi să o adăpostesc de marginile stâncoase. O fisură îngustă,

asemănătoare unei fante intră în roci şi creează o cale spre vârf.

— Staţi aici, spune ea, sărind din barcă. Aveţi grijă de barcă să nu dispară. Se face al naibii de frig noaptea pe insulele astea. Daţi-mi geanta de acolo, da?

Îi place să dea ordine. Dar, de fapt, îmi plac femeile puternice. Şi chiar şi în acest loc ciudat, pare că o atrag. Aşa că îi dau geanta de şa. Caută prin ea câteva secunde înainte să scoată o cutie de lemn, cam de treizeci de centimetri lungime şi jumătate lăţime. Sună şi zornăie cu un zgomot inconfundabil de monede. Mă uit la ea, dar nu spune nimic, nici măcar nu se uită la mine. Pur şi simplu îmi dă geanta înapoi, apoi îşi ridică fustele şi se suie pe stânci fără să arunce o privire înapoi. Mă uit până dispare din vedere, apoi înfăşor funia în jurul unei stânci de forma degetului mare. Umerii mei sunt obosiţi şi sper ca naiba că valurile ne vor ajuta când ne întoarcem.

Un sunet puternic din stânga mea mă face să sar în picioare.

O focă mare a decis să-l investigheze pe nou venit, ochii negri-violet studiindu-mă suspicioşi. Ridic o vâslă, pregătit pentru orice eventualitate, dar foca îmi arată doar un cap ameninţător care flutură şi latră, susţinut de un cor de către haremul din apropiere. După ce expiră un nor cu miros de peşte, foca dispare sub apă.

Stau câteva minute.

Răceala solidă a pietrei, a mării şi a vântului scot căldura dată de vâslit din muşchii mei. Îmi suflu căldură în mâini. Mi se face foame. Încă o jumătate de oră şi cedez tentaţiei, înşfăcând geanta ca să arunc o privire înăuntru.

Şi găsesc mâncare.

Plăcinte de ovăz, precum cartonul. Un pachet cu peşte uscat, puternic mirositor. Şi o bucată de brânză albă tare ca piatra. Rup o bucată şi mănânc brânză cu una din plăcintele de ovăz. Nu e cea mai bună trataţie din lume, dar merge.

Geanta mai conține câteva sticle mici îmbuteliate, fiecare împachetată în pânză tare cu etichete latine. Deschid una şi miros, simțind un parfum astringent, de ierburi, de la lichidul negru dinăuntru. O cutie mică din lemn cu capacul glisant e plină cu alge marine uscate, cu un miros puternic de iod. Şi alta are în ea ceva ce arată ca nişte gândaci morți. La fundul genții văd ceva cu adevărat interesant. Un pachet mic, pătrat, împachetat cu hârtie şi un start de mătase impregnată pe dedesubt. Mă uit peste peisajul plin de stânci şi de foci, dar nu e nicio urmă de Melisande. Aşa că desfac pachetul şi mă trezesc cu o carte în mână. Mă întorc şi îmi pun mâna la talie. Grimoarul lui Malcolm Chubb e încă acolo, în siguranță în capsula de plastic.

Coperta cărții noi pe care o țin în mână este dreaptă, făcută din piele fină. O lovesc încet. Miel nenăscut, probabil. Paginile sunt scrise de mână în franceză, dar o versiune arhaică, una pe care n-o recunosc, cartea fiind ilustrată detaliat cu imagini desenate, detaliate minunat, urme ale poleielii şi culorilor originale încă văzându-se pe multe dintre ele.

Le pricep semnificația.

Alchimie.

Mă uit la mai multe pagini din pachetul subțire, toate într-o condiție excelentă în ciuda vârstei lor evidente. Sprâncenele mi se ridică în momentul în care văd un desen remarcabil de explicit – deşi frumos redat – al unei femei însoțită pe drumul ei de o capră cu patru coarne. Am riscat destul prin expunerea elementelor acestei comori, aşa că închid cartea veche. În timp ce o fac, arunc o privire la titlu.

Le grimoire du Le Compte Saint-Germain.

Scot cealaltă carte de la brâul kilt-ului şi compar mărimea şi grosimea. Cam la fel. De fapt, aproape identice. Ce a spus Chubb despre grimoarul din secolul al XV-lea? *Credem că e o copie a unui volum mai vechi. Unul scris de mână chiar de Saint-Germain.* E acesta manuscrisul original după care a fost tipărită cartea pe care o țin în mână?

Dintr-odată sunt scos brusc din gândurile mele.

De un țipăt.

*

Stau în barcă şi ascult, dar nu aud nimic decât strigăte de pescăruşi. Poate am confundat unul din țipetele lor cu ceva mai uman.

Împachetez la loc cu grijă cartea Melisandei şi o pun în geantă. Observ altceva înăuntru, ceva voluminos, în partea de jos. Caut printre sticle şi cutii şi descopăr un pistol cu cremene, încărcat şi pregătit, protejat de un toc. Gravat în piele e un nume.

Geillis.

Mă gândesc.

E asta relevant pentru această femeie?

Greu de spus, dar pistolul e un exemplar rafinat. Poate fi mortal, de la distanță mică. Prezența lui ridică o mulțime de întrebări despre binefăcătoarea mea, dintre care pe unele mi le pusesem deja. Deci mă hotărăsc să nu-mi asum niciun risc. Scot arma şi scutur cartuşele în mână. Le pun în gentuța de la brâu şi pun arma, acum inutilă, la loc în geantă.

O explozie de isterie a focilor mă alertează că vine cineva şi o văd pe Melisande venind pe drum în jos printre stânci, acum fără cutia cu monede. Mişcările ei sunt iuți, cu o vitalitate nervoasă, iar umerii se ridică şi se lasă în ritmul respirației rapide.

— Să plecăm, spune ea, păşind în barcă. Mareea e chiar potrivită.

Aprob din cap, fără să mă obosesc să fac conversație. Sunt la fel de nerăbdător să mă întorc pe uscat ca şi ea – posibil mai mult. După-amiaza păleşte şi se face rece, iar ea are dreptate. Nu e un loc în care să rămâi blocat. Are dreptate şi în privința mareei. Se întoarce, iar curenții rămân ciudați, pulsând şi ridicându-ne cu fiecare val.

Continui să vâslesc în ritm cu valurile, smucind convulsiv.

În cele din urmă ajungem la pământ şi, cu un ultim val, mareea ne împinge pe un țărm cu pietriş. Aproape de stânca neagră sunt mici căsuțe acoperite cu stuf, construite din aceleaşi pietre negre, prin găurile din stuf ieşind fum, pâlpâirea focului fiind abia vizibilă prin câte o fereastră îngustă ici şi colo. Se apleacă să-şi ridice geanta în timp ce eu mă lupt să fixez barca într-un inel de fier fixat în roci. Tocmai termin de legat frânghia când aud un clic în spatele meu şi zgomotul instantaneu al unei bătăi într-o tigaie, semnalând armarea unui pistol fără încărcătură. Mă întorc ca s-o văd pe Melisande, ținând arma îndreptată spre mine. Expresia ei e un amestec de furie, dispreț şi surpriză.

Din fericire, suspiciunile mele s-au dovedit corecte.

— Nu sunt atât de prost, îi spun.

Apoi zăresc un pachet, învelit în plastic transparent, în umbra de sub stinghiile unuia dintre scaune.

La naiba.

Am scăpat grimoarul lui Chubb.

Sare peste marginea bordului şi văd sclipirea unui cuțit în mâna ei. Îl îndreaptă către mine, făcând un arc larg cu mâna. O prind de încheietură, dar e puternică, răsucindu-se ca un şarpe. Genunchiul ei mă loveşte în coapsă şi mă răsuceşte într-o parte. Împunge cu lama şi eu evit atacurile ei. Mă lupt cu ea câteva momente, apoi hotărăsc că am fost destul timp un gentleman şi îi trag una cu dosul mâinii peste falcă. Capul îi zboară într-o cascadă de păr, dinții îi clănțăne cu un zgomot puternic şi se clatină în spate. Ochii i se măresc, apoi geme şi se prăbuşeşte pe plajă, fustele înfoindu-se în jurul ei.

— Hei!

Strigătele ajung la mine dinspre apă, iar eu mă uit şi văd trei bărci cu bărbați stând în picioare, fluturându-şi armele. Uşile căsuței de lângă stânci se deschid şi mai mulți bărbați corpolenți se năpustesc afară. Melisande se ridică dintr-odată în genunchi. Dintr-o rană din buză îi curge sânge.

— Ajutor. E un criminal, strigă ea.

Furia îi umple ochii.

Acest lucru se pare că nu se potriveşte cu planul ei.

Nu e timp să recuperez cartea pierdută. Aşa că mă retrag şi mă îndrept spre potecă, sărind în sus într-o ascensiune sălbatică, grohotişul sărind de sub picioarele mele. Ajung în vârf gâfâind şi leoarcă de transpirație. O privire rapidă în jos îmi arată că Melisande nu mai e întinsă pe plajă şi că un cuplu de pescari şi câțiva alți bărbați se îndreaptă spre potecă. Alerg de-a lungul mlaştinii, fără să am nicio idee încotro mă îndrept. Alerg şi merg alternativ, cât de repede pot, plămânii pompându-mi ca nişte foale. După o vreme încetinesc, aproape sigur că nimeni nu mă urmăreşte. Dumnezeu ştie ce le-a spus femeia salvatorilor ei, sau ce le-ar fi spus dacă ar fi reuşti să mă omoare.

Veți fi înapoi în drum spre casă înainte de apus.

Acasă, bine. Mort, cel mai probabil.

Şi acum ştiu exact de ce nu l-a angajat pe pescarul local. A preferat un cadavru pe care nimeni nu-l cunoştea şi nici nu-i simțea lipsa.

Regret pierderea grimoarului, dar nu e nicio cale de a mă întoarce şi a-l recupera. Prea mulți oameni împrejur. Trebuie să continui să mă mişc. Sunt mult prea obosit, simțurile mi se diminuează, gândurile sunt fragmentate, singura constantă fiind zgomotul vântului în urechi. Lumina zilei scade gradual şi în final mă opresc, simțindu-mă depăşit atât de confuzie cât şi de oboseală. Niciun fel de antrenament nu poate pregăti pe nimeni pentru o asemenea experiență. Orice ar însemna, de fapt, o *asemenea experiență*. Orice sens al trecutului şi al viitorului pare să dispară.

Doar prezentul contează.

În timp ce întunericul creşte în jurul meu mă hotărăsc să nu merg mai departe.

Aşa că găsesc un petic de pământ mai înalt, fără apă, mă ghemuiesc la adăpostul unei grămezi de plante şi cad rapid într-un somn fără vise.

*

Mă trezesc de dimineață într-o ploaie care cădea peste mlaştina fără urme, aspră şi accidentată, cu răcoarea nopții intrată adânc în oasele mele. Ultimele câteva ore imposibile se desfăşoară calm în mintea ea. Soarele nu e vizibil ca să mă ajute cu direcția, aşa că tot ce pot face e să merg după sunetul slab al mării de departe şi să sper că întâlnesc pe cineva care se dovedeşte de ajutor. În tărâmurile tulburate ale somnului, mintea mea pare să fi acceptat nebunia că am călătorit în timp. De asemenea, e clar că grupul mic de pietre neregulate are legătură cu dilema mea. Aşa că trebuie să le găsesc. Pietrele. Şi să văd ce s-ar întâmpla, dacă s-ar întâmpla ceva, dacă le-aş atinge din nou.

Merg câteva ore, devenind din ce în ce mai ud. Câteva construcții pe lângă care trec par la fel de vechi şi uzate ca şi drumul. Am citit odată că lâna groasă a unui kilt şi a unui pulover păstrează căldura corpului ca şi costumul unui scafandru. Sunt încântat să descopăr că observația se dovedeşte măcar parțial adevărată. Nu mă simt confortabil, dar nici nu îngheț.

Doar umed.

Şi înfometat.

Ar fi trebuit să mănânc mai mult din ceea ce am găsit în sacul Melisandei. Gândindu-mă la ea, mi-am amintit de Duncan Kerr. Ce naiba îl făcuse pe bătrân să însoțească aşa o cățea ucigaşă? S-a întors după el? Sau l-a lăsat în buruieni? Las deoparte gândurile astea şi înaintez cu greu.

În față aud voci slabe.

Mă grăbesc, dar stau pe marginea drumului, să nu fiu la vedere, şi curând dau peste alt grup de prizonieri care taie turbă. Bucăți de muşchi cât o cărămidă, transformate într-o substanță neagră, sunt scoase din sol cu nişte pari cu lame ascuțite la capăt. Prezența lor îmi oferă speranță. Aş putea să stau şi să aştept, iar apoi să-i urmez înapoi la castel, pentru

că de acolo au venit ieri. Deşi nu mai e un loc sigur, nu vreau să mai petrec încă o noapte în mlaştină. Nu se vede niciun gardian cu haină roşie. Însă am observat un mic adăpost de pânză, mai departe de prizonieri, un fum albastru ridicându-se de la un foc din interior. Evident, gardienii se țin departe de umezeală.

Mă apropii cu precauție de grupul care munceşte, nefiind sigur dacă să vorbesc cu unul dintre prizonieri sau cu unul dintre soldați. Oricare poate fi prieten sau duşman. Ajungând mai aproape, văd că e acelaşi grup de ieri şi îl observ pe acelaşi bărbat înalt şi roşcat, purtând lanțuri, arătând ca o cicatrice mare, întunecată, pe verdele mlaştinii. Marele Roşcat mă vede şi el şi se îndreaptă spre mine cu paşi grei. Fiecare pas e acompaniat de zgomotul fierului.

— Cum de porți tartan, *e o şaradă*? spune bărbatul, uitându-se la mine cu ochii îngustați. Vocea îi e răguşită, cu un gol uşor în ton.

Stau drept.

— E Scoția, nu? Nu poartă toată lumea?

Bărbatul râde scurt, fără umor.

— Nimeni în ultimii zece ani, omule. Rişti să fii împuşcat dacă te văd soldații îmbrăcat aşa. Sau doar arestat şi spânzurat mai târziu, dacă le e lene să te împuşte.

Marele Roşcat se uită la pânza înclinată şi acolo mă uit şi eu. Se aud voci de la o ceartă dinăuntru.

— Vino, spune scoțianul, apucându-mă de mână şi ducându-mă grăbit în carieră. Ascunde-te în mlaştină. Şi stai liniştit.

Scoțianul pleacă, iar eu îi urmez ordinele, ghemuindu-mă şi apăsându-mi spatele de peretele negru de turbă care se sfărâmă. Aud deasupra o discuție într-o galică rapidă şi murmurele celorlalți prizonieri. Râsul îndepărtat şi discuția gardienilor cresc în intensitate. Apoi vocile englezeşti se retrag şi Marele Roşcat cade în groapă lângă mine.

— Cine eşti, omule? Nu eşti scoțian şi nici german sau irlandez, şi ăsta nu e un tartan al vreunui regiment din

ținutul muntos pe care să-l cunosc.

— Numele meu e Cotton Malone. Al tău?

— Eu sunt Jamie Fraser.

*

Mă uit atent la omul din fața mea.

Fraser e înalt, având mai mult de un metru optzeci şi, deşi e la fel de slab ca restul, pieptul e ca al unui pădurar, brațele pline de muşchi. Are pomeți înalți, un nas lung, ascuțit ca un cuțit, un maxilar puternic, iar părul lung, roşcat e prins într-o coadă care atârnă peste umeri. Ochii aruncă o privire de culoare albastru închis, deschisă la prima vedere, prudent îngrijorată la o a doua.

— De unde eşti? mă întreabă.

Îmi trec o mână peste fața nerasă. Nu există niciun răspuns bun la această întrebare, aşa că decid să trec direct la subiect.

— Sunt pierdut în mlaştină de două zile. Caut un grup de pietre. În cerc. Cinci sau şase, cu una înaltă stând ridicată. Are ceva gravat pe ea care arată ca un inel cu o cruce prin el. Ai văzut ceva de genul ăsta?

Nedumerirea din ochii albaştri ai scoțianului se transformă în înțelegere. Fraser e ud până la piele, cămaşa zdrențuită lipindu-se de el ca un celofan, râulețe de apă curgându-i pe gâtul robust şi pe umerii largi. Dintr-odată mâinile lui mari țâşnesc şi mă apucă de umeri.

Masca de indiferență îi cade.

— Ştii despre anul 1948? întreabă el.

Ce întrebare ciudată într-un cadru atât de vechi. Dar îmi captează atenția. Cel puțin nu sunt singurul care înnebuneşte pe aici. Ochii lui puternici rămân ațintiți asupra mea un timp lung şi mă întreb dacă acest bărbat vine şi el din alte vremuri. Apoi hotărăsc să fiu mai precaut cu răspunsul meu.

— Ştiu anul.

Scoțianul se uită la mine cu o privire plină de uimire şi cu ceva care pare aproape emoție.

— Atunci, da. Ştiu pietrele alea.

Tulburarea îmi încălzeşte venele. Dar trebuie să ştiu ceva.

— În ce an suntem?

— 1755.

Şocul meu nu se poate descrie. Sunt cu 262 de ani în trecut. De necrezut. Cu o singură cale de ieşire.

— Poți să-mi spui cum să găsesc pietrele?

— Pot să-ți spun pe unde să mergi.

Îmi înghit saliva de anticipare în timp ce urcăm din groapă şi el scoate în evidență reperele din mlaştină, invizibile până când mi-au fost arătate, prin care să-mi fac drum.

— Norii au dispărut. Vei mai avea soare două ore şi luna deja răsare. Ține-o deasupra umărului drept cât mergi.

Poate, doar poate, lumea va avea sens din nou. Îi strâng mâna. E bătătorită şi tare ca lemnul.

— Mulțumesc.

Îmi întoarce strângerea de mână, apoi se dă înapoi, brusc schimbându-i-se comportamentul, ca şi cum ar fi preferat să nu mă fi atins. Dar un lucru e clar. Omul acesta îmi înțelege problema.

— Dacă… începe scoțianul, apoi înăbuşă întrebarea în spatele buzelor închise.

— Spune-mi. Voi face tot ce pot pentru tine.

— Dacă, atunci când vei găsi din nou locul tău… Dacă s-ar întâmpla să întâlneşti o femeie pe nume Claire…

Înghite, apoi scutură din cap.

— Nu. Nu contează.

Tristețea îi apare pe față şi se uită în altă parte.

— Spune ce ai pe suflet.

Tonul are nuanța unui ordin.

Fraser se uită înapoi la mine, stă un moment, dar se hotărăşte. Se îndreaptă cu toată înălțimea, care e considerabilă, şi vorbeşte oficial.

— Bine. Dacă te întâlneşti cu o femeie pe nume Claire Fraser – nu. Ea ar fi Claire Randall atunci…

O umbră întunecată îi străbate chipul la acele cuvinte, dar o îndepărtează.

— O vindecătoare. Spune-i că James Alexander Malcolm MacKenzie Fraser, moşierul din Lallybroch o binecuvântează şi îi transmite ei şi copilului ei sănătate şi bucurie.

Privirea lui se îndepărtează un moment şi înghite din nou, înainte de a adăuga cu voce joasă:

— Spune-i că soțului ei îi e dor de ea.

Ar trebui să cercetez mai mult această declarație, dar nu am timp. Aşa că spun simplu:

— Aşa voi face.

— Ai o femeie? Acolo, vreau să spun.

Aprob din cap.

— Numele ei e Cassiopeia.

Doar faptul că-i spun numele mă face să zâmbesc. Ar fi iubit această aventură. Se uită atent la mine, ca şi cum ar suspecta că glumesc, dar văzând că nu e aşa, dă sobru din cap.

— Gândeşte-te la ea când ajungi la pietre. Du-te cu Dumnezeu şi fie ca sfinții să te protejeze.

— Mulțumesc, spun din nou, ceea ce pare cu totul inadecvat.

Mă întorc să plec şi ochii îmi cad pe adăpostul de pânză din care se aude înăbuşit un cântec de bețivi.

— A încercat cineva vreodată să scape? Precis nu poate fi atât de greu.

Se uită peste mlaştina nesfârşită, cu ochii care par incapabili de iluzii.

— Unde am putea să mergem? Tot ce ştiam e dus, şi nu ne mai avem decât unii pe alții.

*

Căzuse întunericul când am găsit pietrele, dar o lună în al treilea pătrar, deasupra norilor mişcători, aruncă o strălucire ireală de culoarea fildeşului. Văd dunga rapidă, tăcută, a unei stele căzătoare de-a lungul părții sudice a cerului. Un semn de noroc? Să sperăm. Dar o bufniță țipă un avertisment sinistru.

Stau un minut, holbându-mă, fiindu-mi frică să privesc într-o parte, de teamă că îmi imaginez totul şi că pietrele ar dispărea dacă clipesc. Un aer răcoros de entuziasm se ridică dintre ruine. Am trecut de mult de punctul în care mă simțeam înfometat, acum fiind mai amețit de oboseală decât de lipsa de hrană. N-am idee ce voi spune, dacă asta va merge şi sunt trimis înapoi în timpul meu. Cum voi explica despre Kuznyetsov? Despre grimoarul pierdut? Unde am fost şi ce s-a întâmplat? Ca agent la Magellan Billet am fost implicat în nişte lucruri incredibile. Dar ultimele două zile au urcat în top pe această listă uimitoare.

Mă plimb printre pietre şi încep să devin conştient de un bâzâit scăzut, ca al unui stup de albine. Nu l-am auzit înainte. Trebuie să rostesc nişte cuvinte magice? Zâmbesc la acest gând. Apoi îmi amintesc ce a spus Jamie Fraser.

Gândeşte-te la ea când ajungi la pietre.

În mod evident, scoțianul se gândea la cineva special. Claire. Soția lui. Amintirea aproape durea.

Hotărăsc să ascult sfatul bărbatului.

Punând mâna pe cea mai înaltă piatră, şoptesc „Cassiopeia”.

*

Ochii îmi sunt închişi, dar gândurile împrăştiate pâlpâie prin mintea mea, se estompează, apoi devin mai puternice. Nu e la fel de multă mişcare sau forță în călătorie ca prima dată – sau poate e doar pentru că ştiu la ce să mă aştept – e mai mult ca un proces tăcut de schimbare a luminilor şi a formelor.

Buzele mele freamătă.

Un fior de panică încearcă să se elibereze din creierul meu. Fețe familiare, pe care aproape le-am uitat plutesc înăuntru şi în afară, se estompează şi dispar.

Apoi totul devine tăcut.

Deschid ochii într-o strălucire orbitoare, luminoasă, aproape de punctul în care îmi arde pupilele. Figuri începtoşate plutesc deasupra mea. Fețele se apropie, apoi se îndepărtează. Ridic un braț să-mi protejez vederea şi aud o voce strigând:

— E viu.

Mă străduiesc să mă concentrez şi văd că sunt în spatele unei camionete. Tot ce pot vedea e fascicolul strălucitor al unei lanterne, ceea ce îmi confirmă ce trebuie să ştiu. Am reuşit. Apoi simt un miros greu de sânge şi de moarte. Lângă mine în camionetă e întins un mistreț uriaş, mort, pe o foaie albastră de plastic. Un bărbat intră înăuntru. Gura îmi e uscată şi lipicioasă, iar zgomotul brusc al unui motor acoperă primele cuvinte pe care încerc să le spun.

— Eşti treaz, prietene? spune o voce scoțiană. Cum te simți?

Vocea aparține unui bărbat cam de cincizeci de ani, cu fața plină de riduri, dar prietenoasă, purtând o jachetă impermeabilă.

— Unde mergeți? întreb eu, rezistând impulsului de a împinge lanterna deoparte.

— Hei, bine, dacă numele tău e Malone, ne gândim să te ducem la prietenii tăi la castel. Dacă nu eşti el, totuşi, am putea să te ducem jos în oraş. Au un mic spital acolo.

— Sunt Malone, îl asigur eu, apoi închid din nou ochii, încercând să-mi adun puterile, gândurile mele fiind un vârtej de confuzie.

A fost totul un vis?

Ireal?

Când camioneta intră pe drumul pavat care duce la castel – din nou luminat cu reflectoare electrice – stau în fund,

trecând o sticlă de la unul la altul cu unul dintre salvatori.

— Archie McAndres, furnizor de vânat bun, îmi spune bărbatul, dându-i o palmă prietenoasă mistreţului. Flăcăul şi cu mine ne îndreptam spre castel, când te-am văzut întins în mlaştină. Am crezut că eşti beat, dar apoi mi-am amintit că domnul Chubb mi-a arătat o poză cu tine ieri, când i-am dus fazanii.

— Ei… mă caută?

— Ah, da. Când l-au găsit pe omul vostru Nyetski sau cum l-o chema, mort în mlaştină cu un glonţ în el, vestea s-a întins de aici până la Inverness. Când au găsit lucrurile din buzunarele lui, s-au gândit că poate…

— Lucrurile? întreb eu. Ce lucruri?

— Oh, nu-mi pot aduce aminte bine acum, dar erau bucăţi de fildeş, poate icoane. Erau icoane, Rob? strigă omul spre cabină. Ce avea rusul ăla?

— Bijuterii, am auzit eu, a răspuns vocea lui Rob pe deasupra sunetului motorului.

Sticla s-a întors în mâinile mele.

— Mai bea ceva. Se pare că mortul nici nu se numea Nyetski. Era un tovarăş est european. Cunoscut de poliţie.

Dau sticla mai departe. Discuţia despre Kuznyetsov mă face să mă gândesc la grimoarul pierdut pe care l-am găsit la baza pietrei. În vis l-am ascuns la spate, sub pulover. Apoi l-am pierdut în barcă. Mă aplec şi mă pipăi, dar cartea nu e acolo.

Camioneta opreşte şi uşile din spate se deschid.

Un cer albastru deasupra promite un nou început.

Sunt înapoi la castelul Ardsmuir.

*

Întrebările vin în ritm rapid, dar hotărăsc că o minciună e mai bună decât să spun că am călătorit 262 de ani înapoi în timp. Mai mult, nu sunt sigur că s-a întâmplat într-adevăr ceva. Kuznyetsov e cu siguranţă mort, totuşi, nu există nimic

care să mă lege de acel eveniment. Se pare că arma nu a fost găsită. Aşa că e mai bine să fac şi eu ca sergentul Schultz[4]. *Nu văd nimic. Nu aud nimic. Nu ştiu nimic.*

— Nu ne spui prea mult, îmi spune un polițist local, practic şi liniştit. Nu l-ai văzut niciodată pe rus?

Scutur din cap.

— Nu ai nicio idee cum a ajuns împuşcat şi mort?

E a patra oară când trecem prin asta, dar ştiu cum funcționează. Fă pe cineva să spună acelaşi lucru iar şi iar, până când se încurcă.

— Cum v-am explicat deja, nu am nicio idee ce se întâmplă cu el.

— Inspectore, spune Malcolm Chubb, întrerupându-l. Prietenul meu e extenuat. A stat în mlaştină fără mâncare aproape două zile. Pentru numele lui Dumnezeu, uită-te la el. Asta nu poate aştepta până mâine?

Tonul vocii lui Chubb pare să excludă orice continuare a discuției, iar polițistul nu arată fericit.

— Bine, pentru moment, domnule. Dar o să mă întorc mai târziu.

Inspectorul a părăsit salonul.

— Vrei să faci o baie, bătrâne prieten? întreabă Chubb. Am pregătit nişte sandviciuri şi cafea, dar spune un cuvânt şi putem pregăti nişte şuncă şi ouă, clătite cu gem, doar spune.

— Sandviciuri şi cafea sună perfect.

Soseşte mâncarea şi mănânc. În comparație cu mlaştina salonul e o oază. Un foc care trosneşte, un scaun confortabil, o căldură plăcută. Chubb stă şi mă priveşte într-o companie tăcută.

— Desigur, am amânat licitația, după ce l-au găsit pe Kuznyetsov – sau oricare se dovedeşte a fi numele său, spune Chubb. Musafirii au trebuit să stea pentru interogatorii şi, de vreme ce se pare că totul se linişteşte, poliția a fost de acord că putem face vânzarea mâine. Dacă mai eşti interesat de vechiul grimoar, vreau să spun.

Înghit ultimul sandvici cu vânat cu prima cană din a doua oală de cafea.

E timpul să mărturisesc.

Dar înainte să apuc să o fac, Chubb spune:

— Se pare că e singurul lucru pe care Kuznyetsov, de fapt, *nu* l-a furat. Am întors tot castelul pe dos, cât de discret a fost posibil, şi tocmai ne gândeam cu cum să interogăm oaspeții, când a apărut vestea despre găsirea corpului lui Kuznyetsov. Atunci a explodat iadul.

Aştept mai multe explicații.

— Ştii cum, când pierzi ceva, cauți în acelaşi loc iar şi iar, pentru că nu-ți vine să crezi că nu e acolo? Chubb dă din cap spre cutiile de sticlă din cameră. Şi să fiu al naibii dacă nu a fost chiar acolo. Uită-te. Nici mie nu mi-a venit să cred, dar blestemăția aia e chiar acolo.

Mă ridic şi merg încolo.

Chubb descuie cutia de sticlă, îşi trage o pereche de mănuşi albe şi ia cu grijă cartea, ținând-o de parcă ar fi o relicvă. Mă holbez uimit. E incunabulul din secolul al XV-lea – acelaşi pe care l-a furat Kuznyetsov, acelaşi pe care l-am găsit la pietre, acelaşi care a mers cu mine în 1755.

Acelaşi pe care l-am scăpat în barcă.

O răcoare îmi ridică părul pe ceafă.

Cum e posibil? Apoi ştiu. *A fost în familia mea de sute de ani*. Asta a spus Eleanor LeBlanc. *Transmisă din generație în generație, până când un străMoş sărăcit a vândut-o*.

Transmisă din generație în generație?

Chubb închide cutia, părând mulțumit.

Prin minte îmi trece un citat din Shakespeare.

Trecutul e doar prologul.

Se pare că Melisande Robicheaux a devenit proprietarul neglijent al incunabulului. Lăsat în barcă de un bărbat care a dus-o la insula focilor, apoi transmisă moştenitorilor ei, ei transmițând-o mai departe, prin secole, până când ajunge aici. E o prostie. Ridicol. Totul a fost un vis. Cartea dispărută a fost pur şi simplu găsită aici la castel, cum a spus Chubb.

Gazda mea toarnă două măsuri generoase de whisky. În liniştea din cameră zgomotul sticlei atinsă de marginea paharului este exagerat.

— Eşti sigur că eşti bine, bătrâne? Nu ai nevoie de un doctor?

— Sunt bine, spun eu, ştiind că acum pot ține întreaga experiență pentru mine.

Accept băutura şi iau o gură. E unul din whisky-urile tari din ținutul muntos cu vapori care pot elimina visele nebune din cap.

Exact ce am nevoie.

Dar un gând îmi trece prin cap. Flinta din barcă. Mă aplec şi deschid geanta care-mi atârnă la brâu.

Înăuntru găsesc cartuşele.

Zâmbesc.

Nu a fost vis.

Apoi mă întreb dacă într-o zi rămăşițele ruginite ale ceasului şi armei mele îşi vor face loc şi ele în cutia vreunui colecționar.

SFÂRŞIT

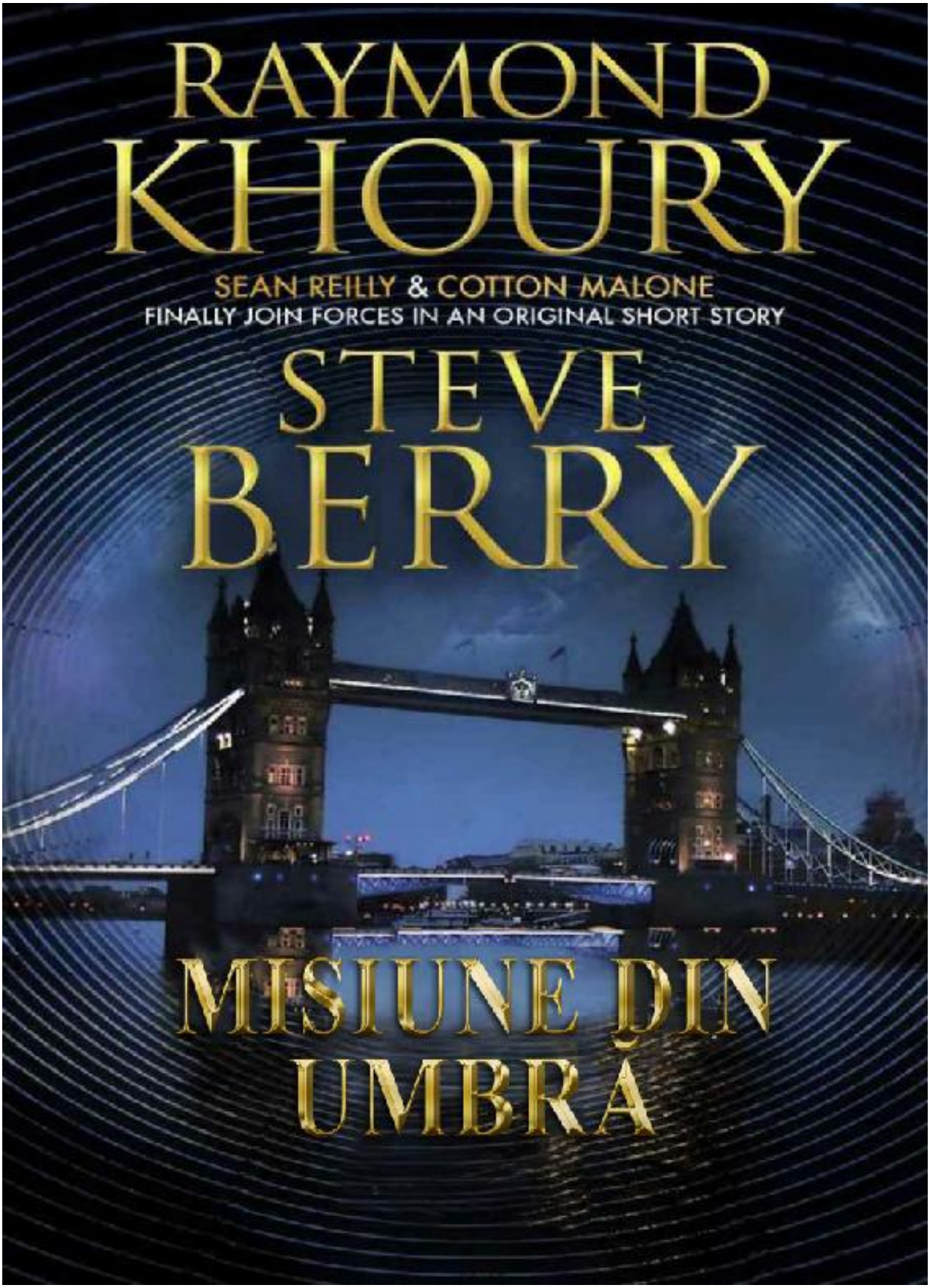
RAYMOND
KHOURY
SEAN REILLY & COTTON MALONE
FINALLY JOIN FORCES IN AN ORIGINAL SHORT STORY
STEVE
BERRY
MISIUNE DIN
UMBRA

STEVE BERRY, RAYMOND KHOURY

MISIUNE DIN UMBRĂ

Titlul original: *Shadow Tag, 2016*

1
Londra, Anglia

— Și în final, domnilor… întrebarea pe care mulți din fanii noștri au pus-o de-a lungul anilor. Îi vom vedea vreodată pe Sean Reilly și Cotton Malone împreună într-o carte?

Era într-o duminică, târziu în septembrie și cei doi autori stăteau unul lângă altul într-un colț liniștit de pe un mic podium din centrul de conferințe Olympia, centrul de expoziții care găzduia primul ThrillerFest din Londra. Într-un unghi ușor față de ei era gazda lor pentru sesiunea de întrebări și răspunsuri, un jurnalist britanic veteran, care scria și el thrillere, cu toate că folosea un pseudonim. Fusese un final plăcut al unei zile agreabile. Intervievatorul, în virtutea faptului că era din interior, a pus întrebări interesante și provocatoare. Jurnaliștii și cele câteva zeci de fani din audiență, mulți dintre ei strângând în mâini exemplare din romanele ambilor autori, se bucuraseră și ei de sesiune, în mod evident.

Participarea a fost plăcută, având în vedere ploaia grea care a înecat toată săptămâna orașul. Verile în Londra erau schizofrenice, vremea fluctuând adesea de la o zi la alta, uneori mergând atât de departe încât să se schimbe în toate cele patru anotimpuri în aceeași zi, dacă nu chiar în aceeași oră. Septembrie era de obicei mai așezată, o lună mai calmă – de obicei. Totuși, nu în acest an. În acest an, Septembrie a uitat, în mod clar, să-și ia medicamentele.

— Uitați care-i treaba, a spus Steve Berry. Raymond și cu mine, amândoi dorim asta. Dar nu reușim să-i facem pe Reilly și Malone să fie de acord asupra poveștii.

— Pot fi niște adevărați ticăloși — Și de ce se-ntâmplă asta? a întrebat intervievatorul, intrând în jocul lor.

— Știi cum sunt tipii ăștia, a spus Berry. Au niște ego-uri uriașe. Ambii vor să fie geniul care să-și dea seama cum să descifreze „marele indiciu” – a spus mimând în aer ghilimelele – să-l prindă pe tipul cel rău și să salveze situația.

— De câte ori vorbim despre asta, a adăugat Khoury, ei încep „de ce trebuie el să facă toate lucrurile interesante” sau „eu ar trebui să fiu cel care face aia”. Meschin, nu-i așa?

— Apoi e întreaga problemă a copertei.

— A cui față e în stânga, al cui nume apare primul în descrierea de pe coperta din spate. Destul de jenant.

— Și totuși, par atât de nobili și de maturi în romane, a spus intervievatorul.

— E doar felul în care ne manifestăm noi magia, a spus Berry, inexpresiv.

Mai multe chicoteli.

— E nevoie de un talent enorm, fiți siguri, a aruncat și Khoury. Ani întregi de perfecționare atentă a operei noastre.

— Sincer, domnilor, sunt surprins, a spus intervievatorul. Vreau să spun, sigur puteți să-i faceți să se comporte frumos.

— Așa crezi, da? Nu știu de unde li se trage, a comentat Khoury, întorcându-se spre Berry. Tu știi?

— Niciun indiciu, a spus Berry cu un rânjet. Ar trebui să scriu câteva sesiuni de terapie în următoarea carte.

— Deci trebuie să înțeleg că nu-i vom vedea împreună în viitorul apropiat? a întrebat intervievatorul.

Berry s-a uitat la Khoury, a făcut o pauză – apoi amândoi s-au întors spre gazda lor și au zâmbit.

— Va trebui să-i întrebi pe ei, a spus Berry.

Spectatorii au chicotit din nou și, cu asta, gazda a închis sesiunea mulțumindu-le oaspeților și celor din audiență.

După câteva discuții scurte cu câțiva fani care i-au abordat cu cărți pe care să le semneze și mai multe întrebări la care să le răspundă, scriitorii și-au făcut drum prin sala vastă și aglomerată.

— Deci, spune-mi ceva, l-a întrebat Berry pe Khoury, în timp ce se îndreptau spre ieșire. Zece ani mai târziu… ai fi scris ceva altfel în cărțile tale?

Trecuseră zece ani de când apăruseră prima dată cele două cărți despre templieri ale celor doi autori, puse pe rafturi la câteva săptămâni una de cealaltă: a lui Berry fusese *Moștenirea templierilor*, a lui Khoury, *Ultimul templier*. Ambele fuseseră niște uriașe succese. Sincronizarea celor două romane a fost cu totul neașteptată; fiecare autor își scrisese propria carte fără să știe nimic despre ce lucrează celălalt. Rezultatul final, chiar dacă se ocupau de aceeași temă, a fost foarte diferit și, în loc să se concureze între ele, cărțile au ajuns să-și alimenteze reciproc succesul. Au fost și sămânța din care a crescut o prietenie apropiată între cei doi autori.

— Zece ani, a spus Khoury gânditor. La naiba. Cum au trecut?

— Stând la tastatură, în mare parte.

— Da, a oftat el. Scriindu-ne fanteziile în loc să le trăim. Te-ai gândit vreodată la asta?

— La ce, la mine lucrând pentru Departamentul de Justiție? Îți poți imagina? a chicotit Berry.

— Poate dacă ar fi un departament care investighează restaurantele cu lista de prețuri supraevaluată la vinuri.

— Asta aș putea să fac. Dar serios… uitându-te înapoi acum, zece ani mai târziu. N-ai schimba nimic?

Khoury a chicotit.

— Tone.

— Chiar?

Khoury a reflectat o secundă la întrebarea lui Berry, apoi a spus:

— Bine… finalul, poate. Tess aruncând acea pagină din jurnal în apă. Încă sunt nehotărât în privința asta.

— Da, sunt de acord. A fost aiurea, a spus Berry, inexpresiv.

Khoury s-a întors către el, mimând surprinderea.

Apoi amândoi au pufnit în râs.

— Pentru asta, tu plătești – și eu aleg restaurantul, a spus Khoury.

— S-a făcut.

Au mers prin foaierul mare și au ieșit în aversa de ploaia care cădea la începutul serii, făcându-i să deschidă umbrelele primite la festival.

— Ne va fi greu să găsim un taxi în ploaia asta, a spus Khoury, scoțându-și telefonul. Să văd dacă găsesc vreun uber prin apropiere.

— Așteaptă, a spus Berry, arătând înainte. E al nostru.

Khoury a ridicat privirea. Un Ford Galaxy negru, mașina cea mai frecvent utilizată ca taxi în Londra, era parcat lângă bordură, așteptând. Un bărbat în costum negru stătea lângă el. Ținea o umbrelă deschisă într-o mână și un carton alb în cealaltă. Pe carton scria „Berry/Khoury”.

Șoferul, un bărbat înalt, cu barbă, îmbrăcat cu un costum lejer, dar fără cravată, i-a întâmpinat cu un semn de bun venit din cap, ca și cum i-ar fi recunoscut.

Khoury s-a uitat întrebător la Berry.

— Tu l-ai comandat?

Berry a negat din cap.

— Nu, dar oricui a făcut-o putem să-i mulțumim mai târziu. Să mergem.

S-au îndreptat spre taxi.

— Domnul Berry, domnul Khoury? a întrebat șoferul cu respect și înainte să aștepte un răspuns, a deschis ușa din spate le-a făcut semn să intre.

— Vă rog.

Berry s-a uitat la Khoury, a ridicat din umeri, s-a îndreptat spre mașină și a închis umbrela înainte să urce.

Khoury i-a urmat exemplul.

Și exact când șoferul a închis ușa, cea din partea cealaltă s-a deschis și un bărbat a dat buzna în mașină, înghesuindu-l pe Berry la mijloc pe bancheta din spate în timp ce închidea ușa în urma lui.

— Hei, prietene, e ocupat…

Berry nu și-a terminat propoziția. Imaginea unei arme automate în mâna intrusului, îndreptată spre pântecele lui, l-a încremenit.

— Ce, ce-i…? a intervenit Khoury.

Tipul a întors pistolul care era acum îndreptat spre el.

— Gura.

Apoi și-a întors privirea spre șofer, care era acum în scaunul lui.

— *Yalla, imshi*, a spus.

Șoferul a aprobat din cap, a pornit mașina și a pornit.

Berry s-a uitat la Khoury, vizibil îngrijorat.

Mâncarea trebuia să aștepte.

2

New York

Sean Reilly era într-o dispoziție proastă.

Ziua nu începuse prost. Chiar dimpotrivă, de fapt. Sâmbetele erau printre primele două zile favorite din săptămână. A fost trezit de razele soarelui care se infiltrau în dormitorul lui și a lui Tess prin crăpăturile jaluzelelor – mult mai bine decât de aiurelile unui DJ care a băut prea multă cafea de la radioul cu ceas. S-a cuibărit în pat în loc să se agite să plece la muncă. S-a bucurat de ziarele de dimineață de modă veche, tipărite, nu pe un iPad și de o cafea bună într-o cană de porțelan cu aburul ridicându-se în aer. A savurat clătite cu sirop de arțar în loc de a înfuleca un corn rece în timp ce se grăbea spre oraș.

Da, chiar că semnele fuseseră bune. Chiar și vremea – însorită, o frumoasă zi de vară târzie din New England – era cooperantă. Se prevedea un weekend drăguț, relaxant, împărțit între timp petrecut cu copiii, Netflix și relaxare cu Tess. Până când a sunat telefonul.

Apelul de rău augur care l-a convocat în 26 Federal Plaza.

Chemarea la datorie.

— Londra? Astăzi? a întrebat Reilly încruntat.

Ron Gallo, directorul adjunct responsabil al Biroului FBI din New York și șeful nu prea îndrăgit al lui Reilly, și-a îndreptat spatele și și a întins brațele, cu palmele deschise.

— Conform informațiilor, acolo se desfășoară acțiunea. Într-o oră decolează un avion de la Newark. Trebuie să fii în el.

Încruntarea lui Reilly s-a adâncit.

Informațiile erau superficiale, fără îndoială. Porniseră din Marea Britanie cu o seară înainte, prin amabilitatea programelor solide de interceptare și metadate ale Centrului Guvernamental de Comunicații. Acestea implicau o grămadă de necunoscuți ostili care au planificat ceva care a implicat „cărțile”, făcând o mișcare în acel weekend asupra unor „specialiști americani” nespecificați, și nu vizau pe nimeni altcineva decât pe marele Satan, desigur – teroristul, vorbind despre SUA.

Ca de obicei în ceea ce privește tipurile de informații pe care FBI-ul și diferitele agenții de informații le caută zilnic, informații care se dovedesc în mare parte false. În acest caz, oricum, una din voci aparținea unei persoane de care era interesată MI5, serviciul de securitate internă a Marii Britanii,

pe care o mai auzise înainte, dar până acum nu reușise să o identifice, ceea ce însemna că discuția fusese luată în serios. Federalii ar fi lăsat probabil acoperiții de la MI5 să se descurce singuri, în timp ce Biroul era ținut la curent, doar că cineva se întâmplase să menționeze cuvântul temut cu T.

Cel care însemna că Reilly trebuia să se implice în asta.

Templier.

Reilly a aprobat din cap, pentru el însuși, gândindu-se rapid la cum era probabil să arate weekendul lui.

— Presupun că mă îndrept spre Londra, atunci, a mormăit el.

— Hei, nu arăta atât de dezamăgit. Întotdeauna am vrut să o vizitez și tu te duci acolo pe banii Biroului.

— Grozav, a spus Reilly, cu un semn ușor din cap.

Nu se prea gândea la Big Ben sau London Eye. Era mai îngrijorat de modul în care urma să n-o lase pe Tess să-și bage nasul în asta și să se țină după el. Dacă auzea că se întâmpla ceva care se referea la Templieri, insista să fie și ea implicată. A fost implicată în afacerile astea urâte de două ori înainte și ultimul lucru pe care-l voia Reilly era să fie rănită din nou.

Nu, se va asigura că Tess nu va fi implicată. Dar avea o idee despre altcineva care ar trebui să se implice – presupunând că ar vrea. Cineva care cunoștea lumea cărților, a celor rare în special, mai bine decât oricine altcineva pe care-l cunoștea, și care avea și abilitățile letale necesare dacă lucrurile luau o turnură urâtă.

Trebuia să dea rapid un telefon la Copenhaga.

3

Camera era, având în vedere împrejurările, mai bună decât se așteptau. Un spațiu mare, fără ferestre, gol și nemobilat, cu excepția a două saltele goale pe podea. Pereți din blocuri de beton simple, vopsite în alb. Becuri de neon pe tavan, zumzăind încet. Nu era frig, dar nici cald. Puțin umed, și cam asta era tot. Nu era chiar un apartament la Ritz, dar cel puțin nu era sânge sau altceva scârbos care să păteze saltelele sau pereții.

Berry și Khoury habar n-aveau unde sunt. Le-au fost luate telefoanele imediat ce mașina a pornit, apoi li s-au pus pe cap cagule negre. Călătoria fusese fără probleme. Nu mai puțin de o jumătate de oră, nu mai mult de o oră, cea mai mare parte în trafic. Nu a fost spus nimic care să-i ajute. Doar o

tăcere neplăcută care se strecura printre cei doi, combinată cu o confuzie totală cu privire la ce naiba se întâmplă.

Odată ajunși la destinație, au fost împinși afară din mașină, duși într-o clădire, însoțiți în jos pe niște scări și încuiați în camera aceea.

— Trebuie să fie un fel de glumă, nu? Ni s-a făcut o farsă, a spus Berry.

— Nu știu, Steve. Mie mi se pare foarte real.

— Asta și e ideea, nu? Nu are sens să-i faci o farsă cuiva dacă nu o faci ca lumea.

Mergea în jurul încăperii, adâncit în gânduri, în timp ce Khoury stătea pe saltea, cu spatele sprijinit de perete.

— Pariez că e Lee Child, a adăugat el. Lee sau Jim Rollins. Ei sunt în spatele la asta, știu. Am vorbit despre ce am putea face ca primul ThrillerFest din Marea Britanie să fie ceva special. Pariez că asta e. Ochii îi străluciră în timp ce scrutau marginile superioare ale zidurilor. Probabil că au ascuns camere prin tot locul ăsta.

ThrillerFest era cel mai important eveniment pentru scriitorii de thrillere. Sute de scriitori din întreaga lume veniseră să participe la mese rotunde, interviuri și discuții. Și puțină răutate printre participanți nu era ceva neobișnuit.

— Crezi că asta e? a întrebat Khoury.

— Îți spun eu. E ca scoasă din cărțile lui Lee. Omul e bolnav. Fiecare carte cu Reacher e o mărturie pentru asta. Între el și Jim, e exact genul de lucru la care s-ar fi gândit.

— Bine, dacă e așa, a spus Khoury, sper că ne vor aduce ceva decent de mâncare, pentru că nu am luat cina.

Exact atunci încuietoarea a zornăit în timp ce o cheie o descuia, apoi ușa s-a deschis.

Au intrat doi bărbați.

Erau cei doi care îi duseseră acolo: șoferul și tipul cu arma. Șoferul era încă îmbrăcat în costum, tipul cu arma în aceiași jeanși ponosiți și jachetă ieftină de piele. Amândoi aveau pielea măslinie, părul negru gras și nu se bărbieriseră de o vreme. Mai important era că amândoi aveau arme automate prinse la centură.

Berry i-a făcut cu ochiul lui Khoury.

— Să-i dăm drumul, a spus el, zâmbind. Să înceapă spectacolul.

Khoury a mimat un fior de spaimă și i-a zâmbit înapoi.

Apoi a intrat un al treilea bărbat. Avea același amestec etnic, dar părea puțin mai în vârstă decât primii doi, cam de patruzeci de ani. Era mai prezentabil decât ceilalți. De asemenea, părea mai serios în costumul lui gri, cămașă de culoarea cărbunelui semi-lucioasă, pantofi negri și fără cravată. Nu zâmbea. Nu că ceilalți doi o făceau, dar expresia lui era prevestitoare de rău.

Șoferul a închis ușa în urma lor de îndată ce tipul nou a pășit în cameră, apoi s-a oprit.

Berry a luat inițiativa și a pășit spre el, jucându-și rolul.

— Bine, presupun că ar trebui să spun ceva de genul: *Nu știu cine naiba ești sau ce crezi că faci*, dar dacă nu vrei să fii condus rapid la Guantanamo, îți sugerez să ne lași să plecăm chiar acum și să uităm cu toții că acest lucru s-a întâmplat vreodată.

Bărbatul doar stătea acolo, studiindu-l pe Berry. Apoi s-a dus în cealaltă parte ca să-l vadă pe Khoury, scrutându-l în tăcere înainte să se întoarcă la Berry.

— Pe de altă parte, a adăugat Khoury, nu ne deranjează să mai pierdem vremea pe aici încă puțin, dar amândurora ne-ar plăcea dacă ai suna la Deliveroo să ne aducă niște mâncare. Poate niște burgeri și cartofi prăjiți de la GBK? Eu vreau cu brânză cu mucegai, mediu. S-a întors către Berry. Vrei și un shake? Fac un Oreo mortal.

Bărbatul n-a reacționat. A continuat să se uite la ei în tăcere. Dacă fața lui avea vreo expresie, era doar o urmă de dispreț.

În final, a vorbit.

— Cred că nu luați asta destul de în serios, a spus el.

Khoury nu a putut să-și dea seama exact de accent, dar era clar că bărbatul a stat o perioadă lungă în Marea Britanie.

Fără să-și ia privirea de la ei, bărbatul și-a dus mâna la spate și a scos o armă. Cu o mișcare ușoară a încărcat arma și a îndreptat-o direct spre capul lui Berry. A ținut-o așa câteva secunde, apoi și-a îndreptat brațul spre fața lui Khoury.

Cei doi scriitori nu s-au mișcat.

Apoi pistolarul a scuturat ușor arma și a apăsat pe trăgaci – o dată, de două ori, de trei ori.

Zidurile s-au zguduit de la ecoul detunăturilor, în timp ce salteaua pe care stătea Khoury a explodat, bucăți de arcuri, burete și bumbac zburând prin aer.

Khoury a sărit instantaneu în picioare, holbându-se la Berry, care era la fel de șocat. Pistolarul a lăsat jos pistolul, i-a studiat pe cei doi bărbați, apoi a dat din cap.

— Acum, că știți că sunt serios… ce-ar fi să ne ocupăm de afaceri?

4

Reilly a făcut un semn de recunoaștere spre Cotton Malone când l-a văzut pe agentul transformat în librar apărând în vama de la aeroportul Heathrow din Londra.

Nu așteptase mult. Zborul lui Reilly de la JFK aterizase doar cu o jumătate de oră înainte de saltul scurt al lui Malone de la Copenhaga, unde trăia de când a renunțat la legitimație și a părăsit Departamentul de Justiție cu mai mult de o decadă în urmă. A avut timp destul pentru o ceașcă de cafea, un corn și o verificare rapidă a e-mail-urilor și a ultimelor informații înainte să se întâlnească și să fie duși la Londra într-o mașină pe care ambasada o trimisese după ei.

— Templierii, ei? a întrebat Malone.

— M-am gândit că ar putea să-ți trezească interesul.

— Nu prea mai sunt la curent cu subiectul, a chicotit Malone. A trecut o vreme.

— Zece ani. Pentru amândoi.

Malone se uita pe geam în momentul în care mașina a ieșit de pe autostrada M4, către oraș. Norii acopereau cerul de deasupra capului, amenințând să reverse un torent în orice moment, dar momentan nu ploua. La distanță, o bandă roz acoperea orizontul.

— Ciudat, nu-i așa? a întrebat Malone.

— Ce?

— Amândoi absorbiți în două povești cu templieri, total independente, la distanță de câteva săptămâni una de alta?

— Și amândoi având de-a face cu scrieri străvechi cu privire la originea credinței.

— Serios, care ar fi șansele?

Lui Reilly i-a scăpat un chicotit.

— Nu ai fi reușit să faci asta dacă ai fi încercat.

— Tu ai mai avut de-a face cu moștenirea lor câțiva ani mai târziu, corect?

Reilly a făcut o grimasă, amintindu-și evenimentele din Roma și din Turcia care au urmat răpirii lui Tess de către un agent iranian deosebit de crud, la câțiva ani după prima lui aventură.

— Da, norocosul de mine. Și eram acolo gândindu-mă că nu e posibil să fiu târât în alt complot al templierilor.

— Și totuși, iată-ne aici.

— Da, a aprobat Reilly. Mulțumesc că faci asta.

— Oricând, prietene. Deci ce e asta, oricum? Ceva nou de când am vorbit?

— Nu. Uite transcrierile.

I-a dat lui Malone transcrierea convorbirilor relevante.

— Nu avem idee ce plănuiesc. Dar tipii ăștia pregătesc ceva, azi, undeva aici în Londra.

Malone s-a uitat peste transcrieri, ochii săi oprindu-se la ceva despre care Reilly îi pomenise când îl sunase.

— „Cărțile?” Crezi că ar putea fi despre alte vechi evanghelii ascunse?

— Poate.

Malone și-a întors privirea.

— Credeam că Împăratul Constantin le-a ars pe toate în secolul al IV-lea.

— E clar că servitorii lui nu au făcut o treabă bună. Nu cred că vom mai auzi vreodată de ultima dintre ele.

— Grozav, a mormăit Malone. Bine, de unde începem?

— Un restaurant libanez pe Edgware Road, a spus Reilly.

A scos un telefon și i-a arătat lui Malone o imagine.

— Cele trei telefoane pe care le-a interceptat Centrului Guvernamental de Comunicații sunt telefoane cu cartelă, nu sunt înregistrate nicăieri. Dar urmărindu-le mișcările în ultima săptămână, de când cartelele SIM au devenit active, deștepții ăia au descoperit ceva.

Malone a studiat harta de pe ecran. Era o hartă a Londrei și avea trei linii de culori diferite șerpuind prin oraș. A arătat spre locul în care liniile se

intersectau.

— Ăsta-i locul?

— Exact, a spus Reilly. Toți trei au fost acolo într-un moment săptămâna trecută. Nu în același timp. Dar toți au fost acolo.

— Asta nu înseamnă că vor mai merge acolo. Doar dacă…

Reilly a zâmbit.

— Exact. Ai fost acolo. Știi câtă dependență dă o shaorma grozavă.

— Și nu ușor de găsit.

— Pun pariu că băieților ăstora li se va face foame din nou. Și când se va întâmpla asta, noi ne vom asigura că este ultima lor cină.

Malone i-a aruncat o privire șovăitoare, îndurerată de jocul de cuvinte[5].

— Știu, scuze, a fost de acord Reilly. Oricum, ar trebui să fim acolo cam în cincisprezece minute. Ești înarmat?

— Nu pot. Nu oficial.

— Uite-aici.

Reilly i-a dat un pistol Glock 17, împreună cu un încărcător suplimentar care avea șaptesprezece gloanțe de nouă milimetri.

— Am semnat pentru el cu numele meu. Încearcă să nu faci prea multe găuri cu el.

Malone l-a verificat, apoi și l-a pus la curea.

— Nu promit.

5

— Probabil că vă întrebați de ce v-am adus aici.

— Ne-a trecut prin cap întrebarea asta, a spus Khoury.

Răpitorul lor a ignorat remarca.

— Are de-a face cu munca voastră. Vedeți, avem nevoie să veniți cu o intrigă nouă. Un nou subiect. Ceva… eroic.

Khoury și Berry s-au uitat unul la altul cu o confuzie evidentă.

— Ce sunteți voi… un editor rival? a întrebat Khoury.

— Nu e pentru o carte.

— Un show TV atunci sau – ochii lui Khoury s-au aprins – un film?

— În orice caz, chiar trebuie să discutați cu agenții noștri, a spus Berry. Așa se face de obicei.

— Da, vreau să spun, uitați, suntem flatați, apreciem că ați regizat tot acest spectacol ca să ne impresionați, dar, serios…

Bărbatul a răsucit în joacă pistolul înainte să-i sprijine țeava de obrazul scriitorului.

Lui Khoury i-a pierit zâmbetul.

— Poate că ar trebui să te lăsăm să ne spui mai multe.

— Nu e pentru un film sau un show de televiziune. E ca s-o facem noi. În viața reală.

A făcut o pauză, în mod clar ca să vadă confuzia de pe fața prizonierilor transformându-se în frică.

— Să faceți? a întrebat Berry. Vrei să spui…

— Vreau să spun că doresc să veniți cu o intrigă grozavă, ceva cu adevărat rău care să provoace o grămadă de morți și multă suferință. Tonul său a căpătat o înflăcărare întunecată, mesianică. Ceva spectaculos, ceva ce n-a mai fost făcut înainte. Ceva ce va pune America în genunchi și va zgudui întreaga lume. Ceva ce nu va fi uitat vreodată.

Berry și Khoury au rămas fără cuvinte.

Tipul părea să se bucure de efectul cuvintelor lui asupra lor.

— Vrei să planificăm ceva pentru tine? a întrebat Berry.

— Exact.

Berry s-a gândit un moment la răspuns, apoi a adăugat calm:

— De ce noi?

— Pentru că suntem prinși încontinuu. De fiecare dată când încercăm ceva, fiecare plan pe care l-au făcut frații mei de acolo, a eșuat. De la 11 septembrie, de fiecare dată când unul dintre grupurile noastre încearcă să atace America, totul se sfârșește cu un dezastru. Ochii i s-au îngustat. Avem nevoie să veniți cu ceva imbatabil. Ceva neașteptat, dar care va funcționa. Pentru că v-ați gândit la tot ce poate să meargă prost și ați planificat în jurul acestui lucru. În această poveste, îi veți face pe băieții răi să câștige.

— Asta-i o răsturnare de situație, cu siguranță, dar… de ce noi? a întrebat Khoury.

— Sunteți scriitori, a spus bărbatul. Faceți asta în fiecare zi.

— Da, dar am întrebat de ce noi. De ce eu și Steve? Genul de lucruri despre care vorbești, chestii de terorism și contraterorism – nu e chiar ceea ce facem noi. Ai nevoie de cineva ca, nu știu, Brad Thor. Sau Kyle Mills. Ei ar fi cel mai bun pariu pentru tine.

— Sau Terry Hayes, a adăugat Berry. Ai citit *Călătorul*? El ar fi perfect.

— Sau cineva ca Howard Gordon. El a făcut *24*. Și *Homeland*. Lucrurile despre care vorbești i se potrivesc perfect.

— Nu, a lătrat supărat bărbatul. Nu bombe murdare, nu serviete nucleare, nu viruși. Vreau ceva original. Ceva… unic. Ochii i s-au strâns, împreună cu mușchii feței. Ceva ce mă va face mai mare decât Bin Laden.

Khoury s-a gândit o secundă, apoi a spus:

— L-ai luat în considerare pe Dan Brown?

— Sau Lee Child, a sugerat Berry. E complet ciudat și e în oraș. Ți-aș putea spune niște povești.

Pe fața bărbatului a apărut un zâmbet îngust și sadic, când a clătinat încet din cap.

— Îmi pare rău prieteni. Voi sunteți.

— Uite, asta-i o nebunie, a protestat Berry. Nu te poți aștepta în mod serios să venim cu un mod prin care să omori oameni.

— Ba chiar aștept să faceți asta, credeți-mă, a contracarat omul. Chiar acum, sunteți doar voi doi. Dar nu va fi greu pentru noi să punem mâna pe familiile voastre. Dacă aveți nevoie de mai multă… inspirație.

Berry s-a uitat la Khoury, a cărui expresie o reflecta acum propriul său sentiment de osândă.

— Asta-i o nebunie, a spus Khoury. A cui a fost ideea asta minunată? A ta?

Bărbatul a zâmbit.

— De fapt, guvernul vostru s-a gândit prima dată la asta.

Celor doi scriitori le-a căzut fața.

— Ce?

— Citeam despre Bin Laden, încercând să mă inspir din măreția lui și am descoperit că, imediat după 11 septembrie, guvernul vostru a adunat laolaltă un grup de producători și scriitori de top de la Hollywood și le-a cerut să se gândească împreună cum ar putea ataca cineva America. Și m-a făcut să mă gândesc că aș putea face același lucru.

— Să găsești idei despre cum să salvezi viața oamenilor, într-un weekend pe o plajă frumoasă din Malibu e puțin diferit de… asta, a protestat Khoury.

Omul a ridicat timid din umeri.

— Îmi pare rău. E tot ce pot face mai bun. Apoi și-a pocnit palmele, tare. Bine. Să nu mai pierdem vremea. Aveți o misiune.

A pocnit din degete.

Tipul în jachetă de piele a băgat mâna într-un buzunar și a scos două carnețele negre și două pixuri. Le-a aruncat pe salteaua din apropierea lui Berry.

— Anunțați-mă când aveți ceva, a spus conducătorul grupului.

S-a întors să plece când Berry a izbucnit:

— Așteaptă, stai o clipă.

Bărbatul s-a întors.

— Chiar te aștepți să venim cu un plan genial pentru tine, pur și simplu? a întrebat Berry.

— Viețile voastre și a celor pe care-i iubiți depind de asta.

— Cum putem ști că ne vei lăsa să plecăm dacă facem asta? a întrebat Khoury.

— Nu mai am nevoie de voi, odată ce o faceți, a spus bărbatul. Și să vă las să plecați nu va face decât să-mi alimenteze legenda. Mai mult, nu-i rău deloc. Gândiți-vă la asta. După aceea veți deveni niște celebrități globale. Orice veți scrie se va vinde în milioane de copii.

— Vom fi cei mai detestați oameni de pe planetă, a obiectat Khoury.

Răpitorul lor nu s-a mișcat.

— Întotdeauna am auzit că orice publicitate e publicitate bună, nu?

Khoury a expirat și s-a uitat la Berry. Păreau la fel de exasperați, indignați, deznădăjduiți. Dar apoi Berry i-a făcut lui Khoury un semn ușor din cap, semănând în el dorința de a rezolva situația.

— Treceți la treabă, a spus bărbatul.

S-a întors să plece și, din nou, unul din scriitori i-a oprit ieșirea.

— Așteaptă, a spus Khoury. Avem nevoie de mai mult. Cu care să lucrăm.

— Ce vrei să spui?

— Orice intrigă decentă începe cu adversarul.

Bărbatul părea confuz.

— Tipul rău, a explicat Khoury. Aceste povești sunt pe-atât de bune pe cât e tipul lor cel rău.

— Bine, a spus tipul. Eu sunt.

— Atunci avem nevoie să știm ceva despre tine.

Tipul a râs, apoi a mișcat degetul către ei.

— Inteligent. Încerci să obții niște informații despre mine?

— Nu, sunt serios, a spus Khoury. E vorba despre motivația personajului. Trebuie să fie solidă. Așa că trebuie să știm, de ce faci asta?

— De unde vine această poftă de sânge? a adăugat Berry. De ce ești furios pe America? E ceva din trecutul tău? Poate că ne condamni pentru ceva ce ți s-a întâmplat ție sau familiei tale? Cineva de care îți pasă?

Bărbatul s-a gândit un moment, apoi a ridicat din umeri.

— Nu.

Scriitorii păreau răvășiți de răspunsul lui.

— Bine, a spus Khoury, ai spus că vrei să fii mai mare decât Bin Laden. De unde vine asta? Ai fost hărțuit la școală? Sau poate acasă? S-a întâmplat ceva care te-a schimbat, care te-a transformat într-un, dacă nu te superi că spun asta, psihopat agresiv?

Bărbatul s-a gândit la întrebare, apoi a dat din cap.

— Nu.

Scriitorii au schimbat o privire perplexă.

— Atunci de ce faci asta? a întrebat Khoury.

— E mai interesant decât să conduci un Uber.

A rânjit, apoi le-a aruncat o privire prin care le spunea că au terminat și s-a îndreptat spre ușă.

— Așteaptă, a spus Berry.

Bărbatul a expirat cu zgomot, a ridicat din umeri, apoi s-a întors fără plăcere.

— Ce mai e?

— Avem nevoie de un nume, a spus Berry. Cu care să te numim.

— Ideal, ceva cu un răsunet puternic, a adăugat Khoury.

Tipul a aprobat din cap, apoi a proclamat:

— Prietenii îmi spun *El Assad*. Leul.

Khoury s-a uitat la Berry, apoi a dat din cap.

— Ce-i? a întrebat bărbatul.

— Nu-l putem folosi, a spus Berry. Nelson DeMille l-a folosit deja. De două ori.

— Apoi mai e și președintele Siriei. El chiar a luat toată strălucirea acestui nume.

— Așa e.

Omul s-a încruntat.

— Ce spui despre Dr. Evil? a întrebat Khoury umil.

— Nu sunt doctor, a spus bărbatul.

Khoury i-a zâmbit discret lui Berry.

— Bună încercare.

— Numiți-mă Abul Mowt, a propus tipul, fața întunecându-i-se în timp ce vorbea.

Fața lui Khoury a căzut. Ceea ce Berry a observat.

— Ce e? a întrebat Berry.

— Înseamnă „tatăl morții", a spus Khoury.

Berry a ridicat privirea spre răpitor.

— Nu-i rău, a spus el. Cu *asta* putem lucra.

— Atunci treceți la muncă, a spus tipul cu voce sumbră.

— Și mâncarea…? a întrebat Khoury.

Vocea bărbatului s-a ridicat iritată.

— O să vă dau naibii ceva de mâncare. Altceva?

— Ar fi bine să avem o conexiune la internet, a spus Berry. Știi, pentru cercetare.

Bărbatul a clipit spre el, pe jumătate amuzat.

— Bună încercare. Dați-mi repede ceva. Nu veți pleca de aici până nu o veți face.

Apoi a ieșit, făcând semn celor doi să-l urmeze, lăsându-i pe cei doi scriitori încuiați în celula lor.

6.

Reilly nu avea habar cât de capabile se vor dovedi țintele sale, dar, în timp ce lua o altă înghițitură din shaorma lui de pui, era sigur de un lucru: când era vorba de mâncare libaneză, tipii ăștia știau unde să meargă.

— De necrezut, a spus el, privindu-l pe Malone cum întindea niște tabbouleh pe o frunză de salată.

— Chiar mi-a lipsit asta în Copenhaga, a spus Malone între două înghițituri. Acolo nu găsești niște mâncare libaneză decentă. Nimic ca asta, oricum.

Reilly a întins o bucată de pâine subțire arabă într-o farfurie cu humus, apoi a studiat din nou restaurantul în timp ce savura îmbucătura.

Era o cameră lungă și îngustă. De-a lungul unei laturi era un bar făcut din marmură ușor strălucitoare, străbătută de vene. În spatele barului erau cele două standuri cu shaorma, cilindre grase de carne – una de miel, cealaltă de pui – stratificate pe câte o țepușă care se rotea încet în fața unui foc. Mai era acolo un grătar cu cărbune, mare, orizontal folosit pentru kebab, și un spațiu mare pentru prepararea mâncării unde trei bucătari adăugau condimente variate și decorau sandvișurile sau platourile. Opt clienți, toți bărbați, stăteau pe scaunele înalte de la bar, mâncând. Unii dintre ei păreau familiari cu bucătarii și discutau cu ei între înghițituri. O duzină de mese mici erau aliniate de-a lungul celuilalt perete, care era îmbrăcat cu oglinzi mari. Reilly și Malone s-au așezat la masa cea mai apropiată de ușă, cu fața la standurile de shaorma, unde alți doi bărbați își așteptau comanda pe care s-o ia acasă. Judecând după fluxul neîntrerupt de comenzi de luat acasă și de consumatorii care intrau și ieșeau de când cei doi americani stăteau acolo, era evident că restaurantul făcea o afacere bună pe toate fronturile.

Nimeni de acolo nu ieșea în evidență, dar Reilly și Malone nu aveau date despre niciunul din băieții răi. Tot ce puteau să facă în acel moment era să stea acolo și să aștepte cu speranța că unul din telefoane se va trezi la viață și că serviciul secret îi va lua urma, o urmă care, cu puțin noroc, va duce ținta exact în acel restaurant. Până atunci, puteau doar să aștepte – și să se bucure de mâncare.

Reilly a luat o altă înghițitură de Cola, apoi și-a verificat din nou telefonul. Avea un semnal 4G puternic, dar nu venise încă nimic de la serviciul secret.

Se întindea cu o altă bucată de pâine spre bolul cu humus când a intrat un alt client. Era îmbrăcat cu un costum lejer, negru – nu ceva scump – și fără cravată. Nu se bărbierise de câteva zile și avea cercuri întunecate sub ochi. Ceva la acest tip i-a atras atenția lui Reilly. S-a uitat discret la Malone. Și el simțise ceva. Agenții – agenții buni – observau cele mai mici detalii. Câteodată era ceva pe care chiar îl puteai identifica: felul în care atenția persoanei se îndreaptă în jurul camerei când intră, tensiunea din umeri, din felul în care merge. Altă dată e o avertizare subconștientă. Nimic tangibil, care poate fi explicat, doar o combinație de observații mărunte, împreună cu un instinct dezvoltat în ani de muncă.

Acesta era un astfel de moment.

Cei doi agenți au continuat să mănânce în timp ce bărbatul s-a îndreptat spre casierul de la capătul îndepărtat al barului și și-a plasat comanda. Era prea departe ca ei să-l audă, dar judecând după timpul cât a durat și după banii pe care i-a dat, a comandat pentru mai multe persoane, nu doar pentru el. Casierul i-a dat un bon, apoi bărbatul s-a îndreptat spre ușa din față și a dat bonul unuia dintre bucătari.

Reilly și Malone îl urmăreau pe tip vorbind cu bucătarul. Era clar că bărbatul era un obișnuit al locului. El și bucătarul discutau prietenește în timp ce bucătarul rădea bucăți de pui și miel din frigăruile grase, cilindrice, într-o tavă de inox. În timp ce încă vorbeau, bucătarul golea apoi bucățile de carne pe un rând de lipii care erau așezate în linie. De unde stăteau, Reilly și Malone nu puteau vedea exact câte sandvișuri comandase bărbatul, dar mișcările brațului bucătarului indicau că erau zece. Bucătarul a pus apoi tava jos și a început să adauge garnitura pe sandvișuri: roșii tăiate, ceapă, castraveți murați și sfeclă atât pe cele cu miel cât și pe cele cu pui, apoi usturoi pentru cele cu pui și tahini – un sos din semințe de susan – pentru cele cu miel.

În timp ce făcea asta, bucătarul l-a întrebat ceva pe bărbat. Cunoștințele de bază de limbă arabă ale lui Reilly erau suficiente să înțeleagă ce spunea: bucătarul îl întreba dacă vrea usturoi pe toate sandvișurile cu pui. Reilly știa că era o întrebare obișnuită: nu toată lumea voia să miroase a usturoi, care, în aceste sendvișuri, era puternic.

Bărbatul pe care Reilly și Malone îl urmăreau a spus *da* la început. Apoi s-a mai gândit și a spus ceva ce i-a făcut pulsul lui Reilly să crească. Malone a văzut asta reflectat în scurta reacție din ochii lui Reilly. Reilly a dat din cap aproape imperceptibil.

Bărbatul a spus: *„Hott ketchup ala arba'a minon. Hadol Amerkan, ma byifhamo shi".*

Ceea ce însemna: *„Pune ketchup pe patru dintre ele. Sunt americani, nu știu lucrurile astea."*

Bărbatul a spus că e o bătaie de jos, ceea ce l-a făcut să râdă pe bucătar. Bucătarul a întrebat atunci dacă să adauge și niște muștar, la care ținta a râs înainte de a face un alt comentariu pe care Reilly nu l-a auzit dar care a cauzat mai multă veselie.

Nu conta. Reilly auzise destul.

Sendvișurile erau pentru americani. Și vorbărețul spunea că vizează niște „specialiști americani”. Adăugat la faptul că bărbatul aprinsese luminițele interne ale ambilor agenți, dintr-odată părea promițător.

Apoi bărbatul s-a întors și privirea lui s-a îndreptat asupra lui Reilly, apoi a lui Malone – și ceva s-a aprins și în ochii lui. Doar pentru o secundă, două cel mult.

Apoi a părăsit în grabă restaurantul.

— Hai, hai, hai, a spus Reilly, în timp ce el și Malone au sărit din scaunele lor și s-au repezit după el.

7

Khoury s-a trântit pe salteaua deteriorată, cu spatele sprijinit de perete. Degetele i s-au răsucit în jurul bucăților de bumbac pe care focurile de armă ale conducătorului le-au scos din saltea.

— Crezi că ne caută cineva?

— Nu știu, a răspuns Berry. Era și el întins la fel, sprijinit de peretele opus. Elizabeth e în sudul Franței cu niște prietene. Dar Suellen?

— E pe o barjă cu tatăl ei în mijlocul pustietății.

— Deci ar putea să nu observe încă o zi sau două că am dispărut.

— E posibil.

Berry a aprobat din cap pentru el. Totul arăta cam sumbru.

— Știi că nu putem face asta.

— Bineînțeles că nu putem. Dar trebuie să găsim o cale să ieșim din asta. *Ăsta* e planul genial pe care trebuie să-l concepem.

— Și trebuie să fie ceva din care să facem și noi parte. În felul ăsta, nu ne vor omorî după ce li-l dăm.

— Nu e o treabă ușoară.

— N-avem de-ales. Între timp, trebuie să le dăm ceva cu care să câștigăm timp.

— Tipul nu știa despre Dr. Evil sau cărțile lui Nelson deMille, a spus Khoury, venindu-i o idee. Nu prea pare cunoscător al cărților de succes. Putem folosi asta. De ce să nu-i dăm ceva ce a mai fost făcut înainte.

— Periculos. Ar putea să ne prindă – sau ar putea chiar să o facă.

— Dacă ne prind, putem pretinde că nu am citit sau nu am văzut. Cât despre faptul că vor merge acolo și o vor face – care sunt șansele ca acești

imbecili să reușească să facă ceva atât de mare?

— S-ar putea, a spus Berry. Îți amintești *Datorie de onoare?* Tom Clancy a avut un pilot supărat de la Liniile Aeriene Japoneze care a intrat cu jumbo jetul său în clădirea Capitolului în timpul unei sesiuni speciale comune a Congresului ucigându-i pe președinte și pe toți ceilalți, și asta cu șapte ani înainte de 11 septembrie.

— Crezi că Bin Laden l-a citit pe Clancy?

— Poate. Era un milionar saudit înainte să se transforme într-un nenorocit.

— Bine, să ne întoarcem la nenorocitul nostru, a spus Khoury. Ce os trebuie să-i aruncăm ca să câștigăm niște timp?

— Vrea ceva mare. Eroic. Și fără bombe sau viruși.

— Ceva dintr-un film cu Bond?

— Riscant. Prea popular.

— Poate că ai dreptate. Dacă el nu le-a văzut, probabil că vreunul din golanii lui a făcut-o.

— Bine, hai să te întreb ceva, a spus Berry, care e cea mai bună intrigă pe care ai citit-o vreodată? Sau ai văzut-o? Care e cea care ți-ai fi dorit să o fi gândit tu?

— În termeni de plan genial, aș pune pe primul loc primul *Greu de ucis*…

— Genial…

— În totalitate. Dar tipul nostru nu e Hans Gruber. Și asta-i o altă problemă. Multe dintre poveștile astea sunt despre câștigul personal nu despre distrugere. Artificiile, ca bomba din Goldfinger, sunt doar paravanul pentru motivul real: banii.

— Tipul ăsta nu ne-a dat prea multe cu care să lucrăm.

Amândoi s-au gândit la problemă.

— Bine, a spus Berry. Dar ce spui despre al doilea *Greu de ucis?* Doborârea avioanelor prin intrarea în rețeaua controlului de trafic.

— Neplăcut. Dar cam înfricoșător, nu crezi?

— Ei, haide. Știm amândoi că toate chestiile astea sunt protejate. E practic imposibil să intri în rețeaua lor.

— Și dacă nu?

Berry s-a gândit la asta un moment, apoi a aprobat din cap.

— Prea riscant, ai dreptate.

— Da, dar intrarea într-o rețea de calculatoare ar putea funcționa. De fapt, este perfect. Fără explozivi. Nimic care ar putea ucide o mulțime de oameni. Și va fi prea sofisticat pentru ca ei să poată controla fiecare aspect.

— Asta însemnând că vom avea suficiente ocazii să-i doborâm dacă ceva merge prea departe.

— Exact. Ai văzut noul serial, *Mr. Robot*?

Berry a negat din cap.

— E foarte tare. Khoury s-a gândit la asta o clipă, apoi a zâmbit. Da, cred că asta ar putea să meargă.

8.

Tipul avea numai câteva secunde avans, dar era rapid. Era deja la distanță de cincizeci de metri în momentul în care Reilly și Malone au ieșit din restaurant.

— Ai de gând să-mi spui naibii despre ce e vorba? a întrebat Malone, gâfâind.

— Mai târziu, a răspuns Reilly. Mai întâi trebuie să-l prindem.

Omul s-a întors pentru o privire rapidă, a măsurat cu cât erau în urma lui, apoi a țâșnit de-a latul trotuarului și pe drum, neținând cont de mașinile care se îndreptau spre el. A trecut printre ele și a ajuns pe partea opusă, unde mașinile și autobuzele mergeau spre sud, înspre Hyde Park.

Reilly și Malone au încercat să-l urmărească, dar au fost opriți de un val de mașini care scârțâiau în timp ce încercau să-i evite și apăsau pe claxoane.

Cei doi agenți evitau traficul când au văzut un autobuz Routemaster roșu, unul din noile modele, trecând pe partea opusă a drumului și ascunzându-le ținta un moment înainte ca bărbatul să reapară în spatele lui, doar că acum alerga chiar mai repede, suficient de repede pentru a sări pe platforma deschisă din spatele autobuzului în timp ce acesta accelera.

— La naiba, a strigat Reilly. S-a dus.

S-a uitat în jur panicat și a zărit o posibilă salvare: un trio de turiști pedalând liniștiți pe drum pe biciclete Santander, din cele puse la dispoziție în toată Londra ca parte a programului bicicletelor publice.

N-a ezitat.

S-a repezit spre bicicleta din față și l-a apucat pe biciclist care a oprit brusc.

— Îmi pare rău, am nevoie de asta, a izbucnit el în timp ce-l dădea jos pe biciclist.

O secundă mai târziu pedala furios după autobuz, cu Malone urmându-l pe a doua bicicletă.

Bicicletele nu prea puteau ajunge autobuzul, nu atunci când era o porțiune lungă înaintea semafoarelor de la Marble Arch. Își vedeau ținta stând pe platforma din spatele autobuzului, urmărindu-i prin fereastră.

Au mai pierdut teren când autobuzul s-a apropiat de intersecție, unde semaforul era roșu. Câteva mașini erau oprite acolo, așteptând.

— Dacă se schimbă în verde, am încurcat-o, a țipat Malone.

S-a făcut verde.

Mașinile au pornit, destul de departe în față ca autobuzul să nu trebuiască nici măcar să încetinească. În schimb a accelerat, virând la stânga în jurul Marble Arch înainte să se îndrepte spre Park Lane.

— La naiba, a strigat Reilly.

A pedalat mai furios, ca și Malone. Cei doi agenți erau la mai bine de douăzeci de metri de semafor când lumina s-a schimbat în galben. În momentul în care au ajuns la el, lumina era deja roșie și mașinile deja porniseră în intersecție din partea dreaptă.

— Continuă să mergi, a țipat Reilly.

A continuat să meargă, intrând în intersecție la câțiva centimetri de prima mașină din dreapta lui. Mașina a frânat să oprească, făcând-o pe cea din spate să intre în ea. Malone era la un metru în spatele lui Reilly și abia a reușit să evite lovitura. Cei doi agenți au continuat să pedaleze îndreptându-se direct spre Park Lane, ignorând harababura pe care o lăsaseră în urmă.

Apoi au avut noroc.

Traficul în față era aglomerat, cu mașini și autobuze blocând drumul cu mult înainte de lumina roșie a semaforului care era la două sute de metri mai încolo.

Reilly a văzut Routmaster-ul încetinind ca să oprească. Capul țintei s-a mișcat de la stânga la dreapta calculându-și următoarea mișcare, apoi a sărit din autobuz și a fugit.

Reilly și Malone au continuat să-l urmărească. Alte mașini și autobuze care veneau de pe Oxford Street s-au băgat în fața lor înainte să

oprească. Trebuiau să încetinească înainte de a-și croi drum prin traficul oprit, dar cel puțin prada lor era acum pe jos.

— Îl vom pierde, a strigat Malone, în timp ce el și Reilly se strecurau printre mașinile oprite.

Vedeau ținta, în timp ce alerga pe drumul larg și ocolea mașinile care veneau din direcția opusă, înainte de a ajunge în cealaltă parte și a alerga în Hyde Park.

— La naiba, a sâsâit Reilly în timp ce a aruncat bicicleta și a alergat după el.

Malone a făcut același lucru.

Le-a luat ceva timp să traverseze strada, cu cele patru benzi de mașini pe care trebuiau să le evite. Când au intrat în parc, bărbatul era la mai mult de o sută de metri în fața lor.

Reilly se uita în jur fără să se oprească. Nu era nimic pe care să-l ia – nicio bicicletă, nici măcar un skateboard.

Au continuat să alerge, urmărindu-l pe Parade Ground și pe lângă Reformer's Tree, îndreptându-se spre sud. Nu reușeau să-l prindă.

— Ar fi fost mai ușor fără acele nenorocite de shaorma care să mă îngreuneze, a strigat Reilly la partenerul său.

— Lasă shaorma. Pe mine mă arde usturoiul, a comentat Malone. Și nici măcar nu-mi place usturoiul.

L-au urmărit în jurul Centrului Educațional Look Out și în jos spre Serpentine, întinsă la poalele dealului ca o oglindă imensă, neagră. Zeci de bărci mici cu pedale care transportau turiști și familii, stăteau liniștite pe apă, amestecându-se cu lebedele și rațele rezidente.

Toate acestea reprezentau o problemă pentru ținta lor. Trebuia să o ia pe marginea lacului, ori la stânga ori la dreapta. Când o făcea, Reilly și Malone puteau să o ia drept spre el, scurtând distanța dintre ei.

Bărbatul continua să meargă înainte.

— Vom câștiga teren, a izbucnit Reilly.

Doar că ținta lor n-a luat-o nici la dreapta nici la stânga. În loc de asta, a continuat să meargă direct către lac până când a ajuns la căsuța de unde se închiriau bărcile, unde a năvălit prin mulțimea care aștepta, a sărit într-o barcă cu pedale goală și a pornit pe lac. În momentul în care Reilly și Malone au ajuns la mal, el era la mai bine de treizeci de metri distanță de țărm.

— Hai, a strigat Reilly în timp ce s-a năpustit prin mulțime și a înșfăcat o barcă cu pedale care tocmai sosise.

Malone a sărit în ea lângă el.

Au început să pedaleze.

În față, ținta lor era acum la jumătatea drumului.

— Cred că glumești, a spus Malone în timp ce pedala cu furie. Pot să înot mai repede decât asta.

— Și vrei asta? a întrebat Reilly. N-ai decât.

Malone s-a uitat la apa din jurul lui. Era înghețată și el era îmbrăcat gros. Până își scotea hainele de pe el, bărbatul ar fi fost pe malul celălalt.

Nu era o perspectivă prea ademenitoare.

— Poate altă dată, a spus Malone. Continuă să pedalezi.

Câteva minute mai târziu, ținta lor a ajuns cu barca la țărm, a sărit din ea și a fugit.

Agenții au făcut același lucru.

Au traversat Rotten Row și toți se îndreptau spre Poarta Edinburgh și spre turnul strălucitor de sticlă din One Hyde Park.

— Avem nevoie de o bicicletă, un polițist sau ceva, a spus Reilly între două respirații grele.

— Ce zici de cai? a întrebat Malone.

— Cât timp nu au tipi cu săbii pe ei, sunt fericit, a comentat Reilly, gâfâind puternic.

— Dacă ajunge la marele magazin universal din Knightsbridge, cu siguranță îl vom pierde.

Ținta a ajuns la South Carriage Drive și s-a repezit de-a lungul acesteia, evitând cu ușurință circulația redusă care mergea pe o sigură bandă.

Reilly l-a văzut dispărând în spatele unei dube care era parcată lână statuia lui Pan. El și Malone nu au încetinit. Au traversat drumul și au înconjurat duba – doar că ținta dispăruse.

S-au oprit din alergat și pentru o clipă, Reilly nu a înțeles. Apoi s-a întors spre partea din față a dubei și a văzut ținta înăuntru.

Nu era singur.

Un alt bărbat era acolo cu el.

Amândoi aveau arme îndreptate spre cei doi agenți.

— Urcați, acum, a lătrat noul tip făcând un gest cu arma.

Reilly s-a uitat la Malone. Erau amândoi fără suflu și epuizați. Să se angajeze într-o luptă, în condițiile de acum, cu siguranță nu era o opțiune.

Malone a aprobat din cap fără plăcere.

Și, cu asta, amândoi au urcat în mașină.

9.

— Deci, aveți deja ceva?

Bărbatul care a cerut să fie numit Abul Mowt stătea în ușă, cu o expresie de așteptare pe față.

— A fost rapid, le-a spus el celor doi autori. Sunteți cu adevărat buni, tipilor.

S-a întors spre cele două gorile dând din cap încet, încrezut, de parcă le-ar fi spus *Vedeți, de asta sunt eu marele șef aici*. S-a întors din nou spre cei doi prizonieri.

— Spuneți-mi.

— De fapt, a spus Khoury, e ceva la care am lucrat pentru o carte.

— E bun, a spus Berry. Mai mult decât bun. O să vezi.

— Vă ascult, a spus răpitorul.

— Bine. Deci implică spargerea unei rețele de calculatoare.

Khoury a așteptat, uitându-se la reacția de pe fața răpitorului.

Câteva riduri au apărut pe fruntea lui Abul Mowt, în timp ce se încrunta plin de curiozitate.

— Vrei să spui, ca și cum ai intra într-o centrală nucleară să provoci un incident nuclear?

— Nu, nu, te rog, a spus scriitorul. Asta-i școala veche. E răsuflată. Plus că sunt atenți la asta dinainte de 11 septembrie, chiar dinainte de Y2K[6]. Prea multă protecție. N-ai putea intra niciodată.

— Totuși, unde poți intra, e în bănci, a spus Berry.

— Bănci? a întrebat nemulțumit Abul Mowt, cu tonul în creștere. Nu sunt interesat să fur bani. Vreau durere.

— Așteaptă. Îți vom da durere, a spus Khoury.

— Nu vorbim despre furtul banilor, a adăugat Berry. Vorbim despre dispariția lor. Toate înregistrările despre ei.

Abul Mowt părea confuz.

— Vreți să-i ștergeți? Nu puteți șterge numerarul.

— Nu, a explicat Khoury. Nu la asta ne referim. Vrem să spunem ștergerea oricăror înregistrări despre ei. Totul. Înregistrările de la bancă ale tuturor, economii, depozite. Cardurile de credit, creditele bancare, ipotecile. Toate înregistrările – dispărute. Dintr-o dată.

S-a uitat la Berry, apoi amândoi s-au uitat la răpitor, studiind reacția de pe fața lui.

Omul părea că gândește adânc, cu sprâncenele încruntate. Era evident că nu era impresionat. După un moment, a întrebat:

— Ce fel de durere e asta?

— Îți bați joc de mine? a strigat Khoury. Vorbim de haos la nivel apocaliptic. O criză economică majoră. Marea Depresiune a fost nimic pe lângă asta. Vei trimite America înapoi în zilele Vestului Sălbatic. Sau mai rău. Va fi ca în *Drumul*.

— Sau *Mad Max*, a adăugat Berry.

— Sau *Lumea apelor*, dar fără apă.

— Același lucru, într-adevăr.

— Așa e.

— Destul, a lătrat tipul. Uite, vreau să fac ceva cu adevărat măreț. Vreau zgomot și spectacol, și vreau să moară oameni.

— Da, dar asta e mult mai bine, l-a contrazis Khoury. Mai sofisticat. Mai subtil.

— Morți de mii de tăieturi, a adăugat Berry. Vorbind metaforic.

Khoury i-a aruncat o privire care spunea *Ai grijă la cuvinte*.

Berry i-a zâmbit discret înapoi.

— Dar țara voastră a avut deja o criză, a spus Abul Mowt. Cu câțiva ani în urmă. Băncile voastre, producătorii voștri de mașini, toți au fost distruși. Guvernul tău tocmai i-a salvat pe toți și totul a revenit la normal. Nici acum nu va fi diferit.

— Nu-i așa, a spus Berry. Va fi complet diferit. Îți spune eu, acesta va fi cel mai mare șoc care va lovi țara – dintotdeauna.

— Și îți vom spune cum să o faci, a spus Khoury. Nu doar îți vom spune. Te vom asista. Pentru că vei avea nevoie de ajutor. Vei avea nevoie de hackeri. Jucători serioși. Nu va fi ușor. Niciun plan genial nu e vreodată. Dar știm unde să-i găsești.

— Și cum să-i întâlnești, a adăugat Berry. Avem acces.

Abul Mowt nu părea convins. De fapt, arăta de-a dreptul deprimat.

— Ce e? a întrebat Khoury.

— Nu știu, a spus bărbatul. Nu e chiar ce mi-am imaginat. Nu e… măreț.

— Va fi uriaș, a insistat Khoury.

— Nu, vreau să spun măreț, a repetat tipul. Facem asta… cum va arăta la știri? Ce vor vedea oamenii la televizor? Care e imaginea oribilă de care își vor aduce totdeauna aminte? Ecranul negru de la bancomate în toată țara? Oameni stând la laptopurile lor și suspinând la extrasele de cont?

— Uite, ne-ai răpit pentru că ai crezut că suntem buni la ceea ce facem. Bine, asta e o poveste teribilă, îți spun eu. Va fi în top cinci al New York Times, cel puțin.

— Fără îndoială, a aprobat Berry.

Răpitorul avea îndoielile lui.

— Nu-mi dau seama. Nu e… dramatic. Nu e sexy.

Khoury a aruncat o privire spre Berry, care și-a întins ușor mâinile și a ridicat din umeri înfrânt.

Apoi bărbatul a părut că ajunge la o concluzie.

— Nu. Nu e ceea ce caut. Toată povestea asta cu hacking-ul… sunt doar numere și litere pe un ecran. Nu e real. Și nu durează. E uitat repede. A dat încet din cap, iar în ton i se citea dezamăgirea. Am făcut online cursuri de chimie, am luat un curs de conducere de mare viteză, am stat ore în șir la calculator făcând lecții de simulare de zbor pe avioane și elicoptere, totul ca să mă pregătesc pentru asta… și voi vreți să folosesc hackeri?

— Ai vrut ceva diferit, a spus Berry.

A dat din cap și a oftat.

— Asta-i tot ce aveți?

I-a studiat pe cei doi scriitori.

Nu aveau nimic de adăugat.

— Bine, a spus, clar dezamăgit. Am sperat că veți veni cu ceva special, dar… bine. Va fi simplu. O bombă. Nucleară, mizerie, nu-mi pasă.

Telefonul a început să sune.

A răspuns, a spus rapid câteva cuvinte în arabă, apoi a închis.

— Trebuie să plec. Noi oaspeți de care să mă ocup.

Expresia i s-a întunecat și a arătat imperativ spre ei cu un deget.

— Găsiți-mi ceva important pe care să-l arunc în aer și o cale sigură pentru a face asta. Și repede. Răbdarea mea nu e nelimitată.

10.

Reilly și Malone erau acum într-o cameră încuiată, fără ferestre.

Nu era niciun corp de iluminat înăuntru, cel puțin niciunul pe care să-l găsească în semiîntuneric, dar pe sub ușă intra o lumină slabă, suficientă ca să le permită să vadă ce era împrejur. Nu că erau prea multe de văzut: pereți goi, două saltele vechi pe jos și ușa. De asemenea, în aer se simțea umezeala, ceea ce se potrivea cu faptul că erau într-un subsol.

Mâinile le erau legate la spate.

— La naiba, a mârâit Reilly. Cum am lăsat să se întâmple asta?

— Nici nu l-am văzut când a dat acel telefon, a spus Malone? Tu?

— Nu.

Malone a dat din cap.

— Nu ne e caracteristic niciunuia. Ar fi trebui să știm că a sunat pentru acoperire.

Camera a devenit tăcută și plină de frustrare.

— Trebuie să ieșim de aici, a spus Malone în final.

— Da, dar cum?

Malone s-a uitat împrejurul camerei.

— Întotdeauna există o cale, corect?

— Întotdeauna.

Reilly mergea de-a lungul perimetrului camerei, scrutând pereții. A făcut o a doua tură, apoi s-a oprit și și-a înclinat ușor capul, adâncit în gânduri.

— Nu o văd încă.

— E o cale de ieșire, o simt, a insistat Malone. E ca… e undeva în mintea mea. Dar nu pot să pun degetul pe ea.

— Și eu la fel. E… ciudat. E ca și cum nu mă pot gândi cu toată mintea la asta.

— La fel la mine. E ca și cum lipsește ceva. Ca și cum nu mă pot concentra.

S-au uitat unul la altul în semi-întuneric.

— Ce ne facem?

— Continuăm să ne gândim, a spus Reilly. Și sperăm că inspirația noastră obișnuită va apărea în curând.

Într-o cameră la fel de goală, dar luminată, Khoury se învârtea și el de jur împrejur.

— Dură întâlnire, nu? Și unde naiba e mâncarea pe care ne-a promis-o? a mormăit scriitorul. Sunt lihnit.

— Alți musafiri, a spus Berry, concentrat încă pe cuvintele pe care le-a spus răpitorul lor la plecare. Ce crezi că a vrut să spună cu asta?

— Alți scriitori? s-a întrebat Khoury.

— Poate. Ceea ce ar fi bine. Cu cât dispărem mai mulți, cu atât sunt șanse ca cineva să observe.

— Dar asta ne face pe noi nefolositori dacă nu livrăm ceva, a spus Khoury. Trebuie să venim cu subiectul câștigător dacă vrem să rămânem în viață.

— Pe cine crezi că au răpit?

— Cine mai e în oraș în afară de Lee și Rollins?

— Simon Toyne. Sandra Brown. Lisa Gardner. Peter James.

Khoury s-a încruntat.

— La naiba. Asta-i o competiție dură. Trebuie să gândim în stil mare.

— Poate nu abordăm problema în modul corect, a spus Berry. Ce ar face Malone și Reilly?

— Ce vrei să spui?

— Întotdeauna îi băgăm în genul acesta de încurcături. Dar când o facem, întotdeauna găsim ceva infim, o fisură în context, care le oferă o cale de scăpare.

— Dar nu am scris noi asta. Asta-i în viața reală.

— Adevărat, dar poate și aici e o fisură. Sau poate că e ceva ce am folosit în vreuna din cărțile noastre pe care-l putem folosi și aici.

Khoury s-a gândit la asta un moment.

— Ai vreo pastilă la tine? Orice care l-ar face pe unul dintre noi atât de bolnav încât ar trebui să ne ducă la un spital?

— *Umbra lui Rasputin*, a spus Berry.

Khoury a zâmbit și a îndreptat un deget aprobator spre el.

— Foarte bine, sir. Foarte bine. Iubesc un cititor atent.

Berry a făcut o grimasă de dezamăgire.

— Din păcate, nu am nicio fiolă cu pudră psihotropică la mine acum.

Khoury s-a uitat din nou prin cameră. Apoi ochii i s-au oprit pe salteaua în care trăsese Abul Mowt. Bucăți de arcuri și bumbac ieșeau din ea și imaginea a declanșat ceva în el. S-a holbat la ea, adâncit în gânduri, apoi un zâmbet larg i-a apărut pe față.

— Am folosit ceva într-un vechi scenariu de-al meu, i-a spus el lui Berry. Personajul meu trebuia să se strecoare într-o clădire cu înaltă securitate. S-a dus în casa unui ticălos care lucra acolo și l-a lăsat lat, așa că îl avea pe tip și Porche-ul tipului să îl folosească, dar locul făcea verificări ale amprentelor și avea scannere termice deasupra capului, care verificau mașinile la poarta de intrare.

— Deci cum a intrat?

— O să-ți arăt.

11.

Berry a auzit cheia în încuietoare cu câtva secunde înainte ca ușa de la celula scriitorilor să se deschidă. Era pregătit, stând liniștit pe saltea cu spatele sprijinit de perete.

Ușa s-a deschis larg și cei doi golani, de-acum familiari, au pășit înăuntru. Unul – șoferul – a rămas lângă ușă. Celălalt avea o pungă plină în mână.

— Mâncarea voastră, a anunțat bărbatul cu punga – apoi s-a oprit.

Ochii, alarmați, scrutau spațiul mare, gol.

— Unde e prietenul tău?

Berry părea surprins.

— Prieten?

Tipul a reacționat repede. Punga tocmai a zburat din mâna lui și a atins arma.

— Prietenul tău. Celălalt scriitor.

Berry s-a uitat prin cameră nedumerit. Era, de fapt, goală. În afară de Berry și cei doi golani, nu era nimeni în cameră.

— Nu știu, a spus Berry surprins, cu tonul concentrat. Nu e cu voi?

— Nu, nu e cu noi. Unde e?

— Nu știu. Am adormit și când m-am trezit nu mai era. Am presupus că l-ați luat ca să meargă la toaletă sau pentru altceva. Și vorbind despre asta…

— Nu, a țipat tipul. Unde e? Unde e?

Se învârtea turbat de panică, fluturându-și arma ca un nebun.

— Ți-am spus că nu știu, a spus Berry, apoi tonul lui îngrijorat s-a transformat în unul conspirativ. Hei, băieți, veți avea probleme?

Bărbatul s-a uitat la el total dezorientat, apoi s-a întors spre celălalt tip și a început să spună rapid ceva în arabă. Șoferul intrase și el acum în cameră și se plimba de-a lungul perimetrului, examinând zidurile ca și cum cineva se putea topi în ele.

Berry nu putea înțelege ce spun, dar suna ca și cum aveau o dezbatere aprinsă despre ce trebuiau să facă. Nu trebuia să fi Amazing Kreskin ca să ghicești ce se întâmplă: se plângeau între ei de ce le va face șeful când va afla că unul dintre apreciații lui autori a scăpat într-un fel – și, mai rău, care dintre ei va fi cel care îi va spune despre asta.

Șuieratul a continuat până când o tiradă aprigă a pistolarului l-a făcut pe celălalt să fie de acord. Cu umerii căzuți și o expresie de resemnare, șoferul a mormăit ceva, în timp ce s-a răsucit spre întunericul din spate, lăsându-l pe primul tip singur cu Berry.

— Unde e? Cum a ieșit de aici? a întrebat tipul, cu fața transpirată din cauza combinației de frică intensă și nedumerire.

— Sincer, habar n-am, a spus Berry cu sinceritate forțată și compasiune, în timp ce se împingea să se ridice în picioare și făcea câțiva pași îndepărtându-se de saltea.

Tipul și-a fixat ochii asupra lui, privirea și pistolul urmărindu-l pe Berry în timp ce scriitorul mergea pe latura lungă a camerei, îndreptându-se spre peretele opus, unde era așezată cealaltă saltea.

— Vreau să spun, nu e omenește posibil, nu? Pentru un bărbat adult să dispară așa. Nu? Doar dacă… a adăugat Berry în timp ce s-a oprit, s-a întors și a ridicat un deget întrebător cu o mișcare dramatică, doar dacă a reușit să treacă prin zid.

— Prin zid? Despre ce vorbești?

— Ce, nu știi? Nu, bineînțeles că nu. Nu mulți oameni știu. Expresia lui s-a transformat în cea a unui profesor. Se numește tunel cuantic. Eu știu doar pentru că Raymond mi-a spus că face cercetări despre asta pentru următoarea lui carte.

Bărbatul s-a întors ca să continue să-l urmărească pe Berry, fața lui fiind un amestec de confuzie și îngrijorare.

— Vezi, este tipul ăsta în Paris, pe nume Dutilleul, care a lucrat ca funcționar în minister. Acest bărbat avea abilitatea să treacă prin pereți, și-a informat Berry răpitorul, ca la platforma nouă și trei sferturi din Kings Cross în cărțile cu Harry Potter – dar tu probabil nu le-ai citit, nu-i așa?

Tipul a ridicat umil din umeri.

— De fapt, am văzut filmele?

— Descărcate ilegal?

Ochii tipului s-au fixat vinovați în pământ.

— Bineînțeles, cum altfel? Berry a ridicat un deget critic. Oricum, mi-ar plăcea să-ți spun mai multe despre asta, dar acum nu prea e locul sau timpul.

A accentuat cuvântul „timp” și, în timp ce o făcea, se uita peste umărul tipului.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

Bărbatul părea confuz.

— Chiar crezi că e posibil?

— Da, dar după cum am spus, acum nu e *timpul* potrivit.

Din nou a ridicat vocea când a spus cuvântul „timp”, și din nou s-a uitat peste umărul tipului.

Un sunet brusc și puternic venind din spatele lui l-a surprins. S-a întors și a văzut că salteaua pe care stătuse Berry se ridicase de la pământ, în picioare, însoțită de un strigăt puternic. Tipul a ridicat pistolul de frică – dar înainte să poată trage, Berry, care era acum în spatele lui, i-a tras o lovitură puternică dintr-o parte, prinzând genunchiul bărbatului.

Tipul s-a răsucit când i-a cedat piciorul și a căzut pe o parte, arma zburându-i din mână când a atins pământul.

Berry n-a așteptat.

Se apropiase deja și primei lovituri i-a urmat una puternică în rinichi, continuată cu un pumn într-o parte a capului.

— Asta-i pentru că mi-ai amenințat familia, nenorocitule, a adăugat în timp ce-i trăgea un pumn ca un ciocan în gât.

A apucat pistolul de pe podea și a traversat camera spre locul în care Khoury ieșea din saltea.

Au folosit găurile făcute de focurile de armă ale conducătorului pentru a rupe învelitoarea saltelei, apoi au scos câte ceva din interior - arcuri, spumă și bumbac - suficient pentru Khoury ca să poată intra în

saltea, la fel cum făcuse personajul din scenariul lui scaunului de mașină din Porsche-ului tipului rău, înainte să-l bage acolo pe tip și să stea pe el. Ca un maestru păpușar, personajul lui a folosit mâna tipului său ca să deschidă ușa cu amprenta digitală în timp ce scannerul de deasupra vedea căldura unui singur corp, din moment ce stătea peste el.

Cei doi scriitori au luat rămășițele pe care le-au scos din saltea și le-au împrăștiat sub cealaltă saltea, întinzându-le egal în așa fel încât abia se vedea că e mai înaltă.

Apoi Khoury a așteptat semnalul lui Berry.

— Am crezut că nu mai faci niciodată mișcarea, a spus Berry.

— Nu te-am auzit, a răspuns Khoury, curățându-și urechile. Încă mai am vată aici.

S-a uitat la tipul întins pe jos, apoi a observat arma din mâna lui Berry.

— Malone ar fi mândru.

— Cred că antrenamentul Krav Maga pe care l-am făcut pentru cercetare și-a dovedit utilitatea. A făcut un gest către ușă. Hai să plecăm naibii de aici până nu se întorc ceilalți.

Au ieșit din cameră într-un coridor lung și întunecat care ducea spre o scară, Berry deschizând drumul într-o poziție ușor îndoită și în alertă maximă. Au trecut pe lângă o ușă în dreapta lor când șeful și celălalt subaltern au apărut, coborând pe scări.

Împușcăturile au explodat în jurul lor, când tipii au început să tragă.

— La naiba, a spus Khoury, în timp ce amândoi s-au lipit de perete, căutând adăpost. Ce aștepți, trage și tu.

— Îți dai seama că n-am tras cu o armă în viața mea, a țipat Berry.

— Doar îndreaptă arma spre el și apasă pe trăgaci.

Berry a făcut tocmai asta.

De două, de trei, de patru ori.

Cei doi s-au repezit înapoi pe scări în timp ce gloanțele se înfigeau în pereții din jurul lor și strigăte se auzeau din camera de lângă cea în care fuseseră închiși cei doi scriitori.

— Hei, cine-i acolo? Scoateți-ne de aici.

Berry s-a uitat surprins la Khoury, apoi s-a plecat pe ușă și a spus:

— Cine sunteți?

— Agenți FBI, a spus vocea. Sunteți americani?

— Din cap până-n picioare, a spus Berry. Dați-vă la o parte.

A făcut un pas în spate și a tras un glonț în încuietoare, distrugând-o, apoi a tras un picior în ușă.

— Te-ai dovedit cu adevărat îndemânatic cu chestia aia, a spus Khoury.

Malone și Reilly au apărut din întuneric. Mâinile le erau încă încătușate, dar nu mai erau la spate. Adrenalina se împrăștia peste tot.

— Ce se întâmplă? a întrebat Malone.

— Tipii care ne-au răpit, a spus Khoury, unul din ei e la pământ acolo. Ceilalți doi sunt sus.

— Să mergem, a spus Reilly. Stați în spatele nostru. Apoi i-a spus lui Berry: Dă-mi arma aia.

Berry i-a dat-o.

S-au mișcat repede, dar în liniște, prin hol și în sus pe scări – Reilly, Malone, Khoury și Berry. Au urcat scările, arma lui Malone deschizând drumul și au intrat în ceea ce părea a fi parterul unui depozit gol. Dar ușa care părea intrarea principală era larg deschisă.

— Haideți, a strigat Reilly și el și Malone s-au repezit în lumina zilei.

Khoury s-a uitat la Berry, a ridicat din umeri, apoi a zis:

— La naiba. Am scris despre lucruri de genul ăsta destul de des. Am putea să le și trăim o dată în viață.

— Hai, a spus Berry.

Cei doi scriitori au pornit după ei.

12

Malone și Reilly s-au repezit afară din depozit la timp ca să-i vadă pe cei doi intrând într-o mașină neagră parcată în micul parc al complexului, cu fața îndreptată spre peretele micului perimetru. Dincolo erau copaci și ceva ce semăna cu o cale ferată.

— Nu-i vom pierde din nou, a spus Reilly.

— Nu mă voi lăsa din nou prins, a adăugat Malone în timp ce se îndrepta spre slugoiul mai apropiat, subalternul care plecase să-și întâlnească șeful. Oprește sau trag.

Șeful abia a reușit să urce în vehicul când motorul s-a trezit la viață.

— Oprește, a repetat Malone, dar bărbatul nu s-a oprit. În loc de asta s-a întors, cu o armă în mână, și a început să tragă.

Gloanțele au perforat pereții și mașinile din jurul agenților, care s-au retras pentru acoperire în spatele unui vehicul din apropiere.

Malone a scos capul și a tras și el.

Parbrizul din spate al Ford Galaxy-ului s-a fărâmat, la fel ca și una dintre luminile din spate, exact când dădea înapoi, îndreptându-se direct spre ei. Motorul a scârțâit când a trecut prin parcare, Malone și Reilly sărind într-o parte cu o fracțiune de secundă înainte să intre în mașina pe care au folosit-o ca acoperire și să o zdrobească de zidul depozitului. Motorul a scârțâit din nou când șoferul a băgat în viteză și a accelerat în parcare, înainte să cotească la stânga și să dispară în spatele complexului de depozite.

Malone și Reilly au sărit și au alergat prin parcare după ei, căutând o mașină pe care să o poată folosi. Toate mașinile erau încuiate și nu era nimeni prin preajmă.

— Suntem pe cale să îi pierdem din nou, a spus Reilly. Trebuie să pornim fără cheie una din mașinile astea.

— Așteaptă o secundă. Cei doi tipi care ne-au scos de acolo, a spus Malone, uitându-se în spate. Unde sunt?

Reilly s-a întors și s-a uitat spre intrarea depozitului.

Nu era niciun semn.

Imediat ce au început împușcăturile, Khoury și Berry s-au oprit și s-au întors în depozit.

— Acolo, a arătat Khoury.

Mai era o ușă în spatele încăperii. Arăta ca o ieșire.

— Hai să ieșim naibii de aici.

— Am crezut că vrei să trăiești o aventură, a spus Berry.

— Da, dar poate una cu mai puține gloanțe zburând în jur. Mai ales când nu poți să tragi și tu.

Au alergat prin spațiul larg și au încercat ușa, care nu era încuiată. Au trecut și au ieșit afară în spatele depozitului – exact în momentul în care Galaxy-ul negru trecea în goană pe lângă ei.

— Ei sunt, a izbucnit Berry.

— Pleacă. Unde sunt agenții ăia?

— Poate că i-au luat cu ei.

Khoury s-a uitat la Berry. Le-a revenit hotărârea.

— La naiba. Să mergem.

Cam la treizeci de metri de ei, Galaxy-ul a cotit la dreapta și a ieșit din parcare, abia evitând un Audi Q5 negru care s-a oprit cu scârțâit de frâne în timp ce întorcea în complexul de depozite.

Khoury a sprintat spre el, cu Berry suflându-i în ceafă.

Au ajuns la Audi înainte să pornească din nou, șoferul lui, un bărbat slab, chel, purtând ochelari de sârmă și costum, fiind pe moment șocat.

— Avem nevoie de mașina ta, a spus Khoury, fără suflare.

— Ce? Nu, a spus șoferul, într-o confuzie totală.

— Suntem agenți federali, l-a informat Berry cu cât de multă autoritate putea. Avem nevoie de mașina ta, chiar acum.

A accentuat puternic ultimele două cuvinte.

Bărbatul nu s-a lăsat impresionat.

— Nu, îmi pare rău, tocmai mi-am luat mașina, e în leasing.

— Bine, a spus Khoury în timp ce s-a apropiat, a tras de mânerul ușii și a deschis-o.

Înainte ca omul să poată obiecta, Khoury i-a desfăcut centura de siguranță, l-a tras afară și s-a urcat pe scaunul șoferului. Berry a alergat în jurul mașinii și s-a urcat pe scaunul din față.

— Hei, a protestat bărbatul încercând să deschidă ușa șoferului – dar Khoury a apăsat pedala până la podea și a pornit în trombă.

Berry i-a aruncat o privire piezișă în timp ce părăseau parcarea.

— Niciodată n-am crezut că genul ăsta de aventură chiar funcționează în viața reală.

— Nici eu, dar e ceea ce ar fi făcut băieții noștri.

— În mod sigur, a răspuns Berry, apoi s-a uitat în față pe drum. Pe unde au luat-o?

— Nu-i văd, dar cunosc zona. Suntem în Bettersea. Nu departe de casa mea. Peste râu.

— Convenabil, a spus Berry. Sper că agenții sunt bine. Poate că au nevoie de asistență medicală. Oare-ar trebui să ne întoarcem?

— Cineva din complexul ăla trebuie să fi auzit împușcăturile. O să sune la salvare dacă e nevoie. În plus, trebuie să-i prindem pe tipii ăia.

— Binele multora e mai important decât binele câtorva.

— Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Spock.

— Așa e, Number One.

— Cred că ai încurcat seriile din Star Trek.

— Continuă să conduci, a ordonat Berry.

Khoury a urmat drumul care înconjura depozitele. Erau aproape să intre în drumul principal, când Berry a izbucnit:

— Acolo.

Cei doi agenți alergau pe drumul de la complexul de depozite și făceau cu mâna mașinilor care treceau în încercarea de a opri una.

Khoury a oprit lângă ei.

Malone a început să spună:

— Mulțumesc că ați oprit – apoi i-a recunoscut. Voi? Cum…

— Urcați, a ordonat Berry.

Reilly și Malone au dat buzna în spate în Audi, apoi Khoury a apăsat pe accelerație și au pornit.

— Unde sunt? a întrebat Reilly.

— I-am pierdut, i-a informat Berry.

— Drumul principal duce la râu, a spus Khoury în timp ce studia zona. Presupun că trebuie doar să continuăm să mergem, șansele sunt ca și ei să fi mers pe drumul ăsta.

Au mers pe drumul larg care a virat la stânga pe lângă o mare reprezentanță Land Rover înainte să șerpuiască de-a lungul Tamisei.

Aveau heliportul Battersea în stânga lor, când Berry a strigat:

— Oprește. Acolo.

Arăta afară pe geamul lui.

Khoury a apăsat pe frâne și a ieșit de pe drum.

Toți s-au uitat în direcția în care arăta Berry.

Galaxy-ul era parcat pe asfaltul heliportului după ce era evident că trecuse prin poarta din metal subțire. Cele două slugi erau lângă un elicopter mic a cărui elice deja se învârtea. După cum arătau, se certau cu pilotul a cărui ușă era deschisă – atunci conducătorul lor l-a tras afară pe pilot și l-a trântit la pământ, a făcut un semn spre celălalt să meargă în față și să urce și s-a urcat pe scaunul pilotului.

— Sunt gata să-și ia zborul, a strigat Berry.

— Tipul ăsta știe să conducă un elicopter? a întrebat Berry neîncrezător.

— A amintit că a luat lecții de zbor, a spus Khoury.

Capetele celorlalți trei s-au întors încet spre el.

— Ce? a protestat. Asta a spus tipul.

Ceilalți îl țintuiau cu tripla privire.

— Nu avem timp pentru asta, a mormăit Khoury, în timp ce a dat Audi-ul cu spatele, a rotit de volan și apoi a pornit în față.

Drept la elicopter.

— Raymond, a spus Berry cu voce scăzută în timp ce degetele se strângeau pe mânerul de lângă el.

Khoury nu s-a oprit.

— Hei, prietene, a spus Malone din spate. Probabil e o mulțime de combustibil în chestia aia. Și e inflamabil. Știi asta, nu?

Audi-ul tot gonea înainte.

— Serios, nebunule, a adăugat Reilly. O să-i prindem. Trebuie să aterizeze undeva.

Viteza continua să crească.

Elicopterul tocmai se ridica de pe asfalt.

— Nu vă faceți griji, a spus Khoury. Am cercetat asta.

Și când a ajuns la elicopter a rotit ușor volanul, iar Audi-ul a luat-o la stânga și în loc să se izbească de corpul elicopterului, partea dreaptă a Audi-ului a tăiat coada rotorului. Elicea care se învârtea a intrat în caroseria mașinii și a lovit-o cu un scârțâit de metal șlefuit – dar a fost suficient să rupă lamele, care zburau în bucăți.

Khoury a călcat frâna, a dat înapoi și a accelerat.

Audi-ul a dat înapoi exact când elicopterul, acum fără coada rotorului, a început să sară în jur, pe axa verticală, scăpat de sub control. Elicopterul s-a aplecat spre dreapta, apoi spre stânga, s-a învârtit ca un titirez, după care s-a înclinat la stânga, a mușcat din asfalt și s-a răsturnat – prăbușindu-se în Tamisa într-un nor alb uriaș.

Cei patru bărbați au sărit afară din Audi și s-au repezit la marginea râului ajungând exact la timp ca să vadă apele negre înghițind elicopterul.

S-au uitat în jos la ultimele bucăți din fuzelaj dispărând sub apă.

— N-ar putea cineva să se scufunde ca să încerce să-i salveze? a întrebat Berry.

Reilly s-a uitat la Malone, apoi au încuviințat din cap.

— Cred că da, a spus Reilly, în timp ce își dădea jos hainele.

Berry și Khoury s-au îndepărtat.

— Așteptați, a strigat Reilly după ei. Nu puteți pleca așa. Avem nevoie de declarațiile voastre despre ce s-a întâmplat.

— N-am luat prânzul, a strigat Berry înapoi. Ținem legătura.

— O să sun la biroul teritorial din Londra mâine, a spus Khoury. Cred că toți trebuie să ne odihnim. De cine să întreb? Cum te cheamă?

— Reilly, a spus agentul. Sean Reilly. Și el e Cotton Malone.

Khoury a încremenit în drum. S-a holbat la Berry.

Berry s-a uitat înapoi la cei doi bărbați, s-a întors către Khoury, apoi a dat din cap.

— S-au jucat cu noi. Trebuie să fi știut cine suntem.

Cei doi scriitori au chicotit și au plecat mai departe în timp ce agenții s-au scufundat de pe mal în fluviul tulbure.

SFÂRŞIT
(sau nu?)

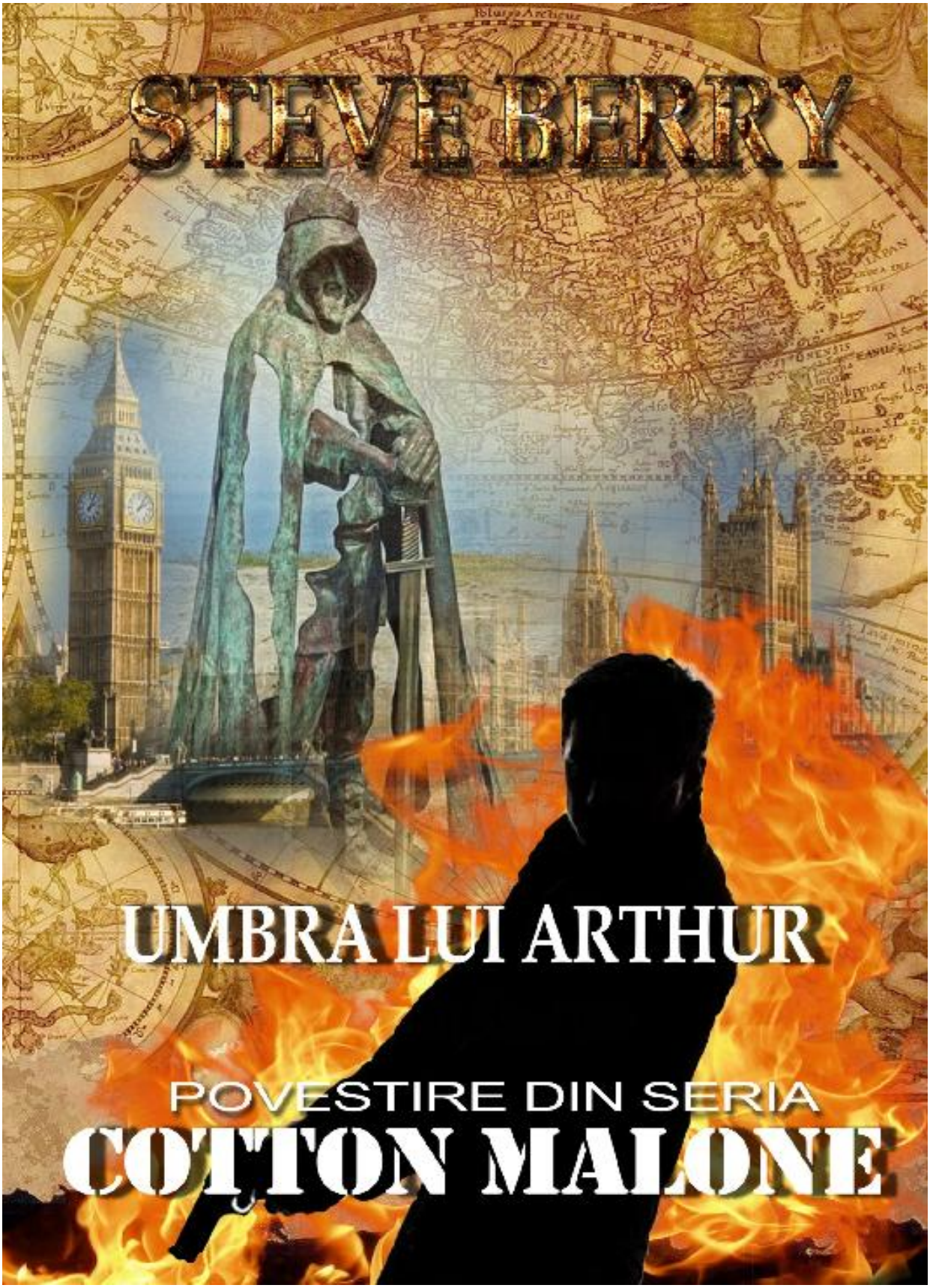
STEVE BERRY
UMBRA LUI ARTHUR
POVESTIRE DIN SERIA
COTTON MALONE

UMBRA LUI ARTHUR

Titlul original: *The Tudor Plot, 2013*

CAPITOLUL UNU

CU ŞAPTE ANI ÎN URMĂ[7]

Cotton Malone ura surprizele.

Şi asta nu reprezenta o excepție.

Ajunsese la palatul Buckingham cu zece minute în urmă, evitând mulțimea de turişti strânşi în jurul porții din față, şi intrase cu maşina printr-o poartă laterală păzită. Acum stătea într-un scaun capitonat cu mătase verde şi se uita la cei doi bărbați, care-l aduseseră, cum părăsesc încăperea. Nimeni nu vorbise în timpul drumului şi acum începea să-şi pună întrebări. Era în Anglia de mai puțin de două zile şi acum, din nişte motive necunoscute, era aproape de a o vedea pe regină.

Camera de aşteptare părea să fie un birou – tapetul era un amestec de roz şi albastru, tavanul era împodobit cu ornamente de culoarea smântânii. Un şemineu de marmură albă umplea un perete, podeaua cu parchet sublinia un covor albastru cu auriu. Chiar în colțul de lângă ferestre era un birou plin de hârtii, curat şi ordonat. S-a gândit că probabil camera îi aparținea cuiva din personal, spațiul fiind elegant, dar nu regal.

Uşa s-a deschis şi a intrat un bărbat într-un costum de lână din trei piese, urmat de un scaun cu rotile în care stătea Victoria a II-a. Malone o văzuse de multe ori pe regină la televizor şi în fotografii. Totuşi, niciodată, nu fusese înfățişată cu handicap, iar priveliştea era stânjenitoare.

Victoria domnise întreaga ei viață de adult. Era singurul monarh englez pe care îl ştiau cei mai mulți americani. Fața îi

era ofilită, palidă, trupul fragil. Deşi părul avea nuanța argintie cunoscută, coafat în stilul ei bob tradițional, a observat o pată uleioasă pe frunte şi pielea exfoliată pe cele două părți ale nasului. Astea, postura înclinată şi o expresie care părea înghețată arătau că Parkinson-ul îi controla acum muşchii. Singura licărire de speranță era strălucirea radioasă care pătrundea din ochii ei verzi.

El s-a ridicat în picioare.

Victoria a fost împinsă de soțul ei, Prințul James, ducele de Edinburgh.

— Vă rog, domnule Malone, luați loc, a spus Victoria. Îmi cer scuze pentru scaunul cu rotile. Dar în interiorul palatului mi se pare mult mai convenabil. Din păcate, mersul a devenit o corvoadă – şi, mai mult, nu cred că e necesară prefăcătoria.

I-a aruncat un zâmbet.

— V-am adus aici în cele mai suspecte circumstanțe. Aş putea să vă înțeleg foarte bine chiar dacă ați fi supărat pe mine.

— Ar fi greu să fiu supărat pe o doamnă atât de grațioasă.

— Şi un linguşitor. Rapoartele despre dumneavoastră au fost corecte.

S-a întrebat la ce rapoarte se referea, dar şi-a ținut gura închisă.

James a păşit înainte, ajungând în fața lui, un bărbat înalt cu o înfățişare musculoasă.

— E frumos din partea dumneavoastră că ați venit aici, domnule Malone.

Prințul a întins mâna şi el a simțit puterea în strângerea mâinii bătrânului.

— Avem o problemă pe care sperăm că ați putea să ne ajutați să o rezolvăm.

Al treilea bărbat, mai tânăr, le care purta costumul din trei piese, stătea în spatele biroului. Se părea că e biroul lui. James a făcut semn spre el.

— Secretarul meu particular, William. El este cel care v-a găsit.

Malone l-a salutat pe bărbat cu o scurtă înclinare a capului şi i s-a răspuns la fel.

Victoria s-a uitat la soțul ei.

— Spune-i, James.

Prințul şi-a dres glasul înainte de a vorbi.

— Cu două zile în urmă un tip a contactat palatul şi a cerut o întâlnire. A spus că era vorba de ceva de o importanță extremă pentru națiune şi pentru familia noastră, despre care trebuia să discutăm. Îi privea pe fiul nostru, Richard, şi pe nepotul nostru, Albert. În afară de asta n-a mai spus nimic decât ghicitori. Era programat să vorbim în acest birou. Astăzi. Dar omul a murit ieri.

— A murit? Sau a fost ucis?

— Din păcate, a spus Victoria, asta e greu de spus. Un accident de maşină. Dar la momentul cel mai inoportun, nu credeți?

— Depinde de care parte al oportunității sunteți.

James a aprobat din cap.

— Exact ce am crezut şi noi.

— Ați spus că a vorbit în ghicitori. Cum?

— A vorbit despre Arthur. Ne-a trimis informații din jurnale din vechime.

— Ca în Pendragon? Camelot? Masa Rotundă?

Prințul a aprobat.

— Exact.

— Spuneți-mi, domnule Malone, a spus Victoria. Credeți în Arthur?

A ridicat din umeri.

— Am citit o mulțime despre el. Evul Mediu e una din perioadele mele favorite. Dar cine ştie? Un lucru pe care îl ştiu e că orice legendă e bazată pe nişte fapte.

— E o poveste, a spus James. Născocită de Thomas Malory. Care, apropo, are multe în comun cu mesagerul nostru mort. Amândoi erau hoți, Malory de ce mai joasă speță în vremurile lui, din moment ce jefuia biserici.

Malone cunoştea biografia lui Malory. Scriitorul petrecuse mult timp intrând şi ieşind de la închisoare înainte să primească o grațiere regală. Dar era curios.

— Mesagerul dumneavoastră a fost un infractor?

— A fost editor de ziar, a spus regina. De o reputație infamă. A furat intimitatea oamenilor, secretele lor, adevărate sau nu, şi le-a publicat că să le ştie toată lumea.

A sesizat amărăciunea.

— Şi de ce am fost adus aici, mai exact?

Venise în Anglia într-o misiune de la Magellan Billet. Cu trei ani în urmă ambasadele americii din Grecia şi Egipt au fost atacate de un terorist numit Peter Lyon, un sud-african care învinovățea Statele Unite pentru distrugerea apartheidului, sporirea puterii negrilor şi scăderea globală a rasei albe la nivel mondial. Era, de asemenea, un infam traficant de arme, extrem de periculos, din cauza averii sale personale şi a asocierii strânse cu multe elemente fanatice. Cele două atacuri asupra ambasadelor au luat viața a doisprezece ofițeri de marină şi a şase reprezentanți ai Departamentului de Stat, inclusiv a ambasadorului delegat din Grecia. Au fost mai mult de 100 de civili răniți. Departamentul de Justiție a făcut rapid legătura dintre Lyon şi crime, iar patru dintre cei implicați, toți aflați pe statele de plată ale lui Lyon, au fost capturați anul trecut de o echipă SEAL a Marinei.

Lyon a rămas un fugar.

Curtea Internațională de Justiție şi-a asumat jurisdicția şi Marea Britanie a fost aleasă ca loc de desfăşurare a procesului, cu Statele Unite formulând acuzarea. O echipă a Departamentului de Justiție, care-l includea şi pe Malone, a fost trimisă să se ocupe de problemă. Era la hotel, pregătindu-se pentru proces, când bărbații cu insigne au apărut şi l-au rugat politicos să meargă cu ei. I-au permis să dea un telefon în Atlanta şi a vorbit cu şefa lui, Stephanie Nelle, care i-a spus că şi ea vrea ca el să meargă cu ei.

Dar nu i-a oferit niciun fel de explicație.

Victoria s-a aşezat mai comod în scaunul ei cu rotile, mâna dreaptă tremurându-i.

— Corpul mă lasă, domnule Malone. Am optzeci şi doi de ani şi singurul lucru care mă ține în viață e conştientizarea faptului că, după ce eu nu voi mai fi, îmi va urma fiul meu. Richard e cea mai amară dezamăgire a noastră. Ca toți părinții din lume cu un copil problemă, mă întreb unde am greşit.

Malone a fost surprins de franchețea ei.

— Am încercat, a spus Victoria, să-i transmit fiului meu importanța poziției sale, dar el rămâne neclintit în sfidarea sa. Să fii monarh în secolul ăsta e destul de dificil – fără să mai ridici bariere artificiale. Fiul meu nu a înțeles asta.

Un citat i-a venit în minte, aşa că a spus:

— *El însuşi nu-i stăpân pe voia lui, / Că e supusul obârşiei sale/ Şi nu e slobod să-şi croiască soarta/ Ca orice om de rând; şi ştii prea bine/ De cununia lui că-i strâns legată/ Statornicia-ntregii noastre țări.*

Victoria a aprobat uşor din cap.

— Shakespeare a scris discursul lui Laerte cu mare elocvență. Ofelia ar fi trebuit să ia aminte. La fel ar fi trebuit să facă şi fiul meu. Din fericire, nepotul nostru e mai matur decât tatăl lui. Albert va fi salvarea noastră.

Acum înțelegea.

— Deci când un editor de ziare infam a pomenit că vrea să discute ceva cu privire la Albert, v-a atras atenția?

Ea a aprobat din nou cu o mişcare scurtă din cap, muşchii gâtului fiind cu siguranță limitați de boală.

— E bucuria noastră.

— Şi speranța noastră, a spus James.

Malone s-a întors spre Ducele de Edinburgh.

— Care-i problema?

James a făcut un semn.

— William vă va explica.

S-a întors către birou.

— Prințul de Wales, aşa cum sunt sigur că ştiți, e mereu în ochii presei. În ultimii nouă ani am urmărit aparițiile în toate ziarele din Londra. Acest sondaj mi-a arătat că *Globe* a publicat primul mai mult de 70 la sută din poveştile despre Richard. Acum, asta poate fi pur şi simplu muncă asiduă, noroc…

— Sau puțin ajutor din interior.

— Exact, a spus James.

— Şi bărbatul mort? Publica la *Globe?*

— Era fondatorul şi proprietarul.

— Ați vorbit cu Richard despre asta?

James a scuturat din cap.

— Nu ar avea niciun rost. Nu ar putea să-i pese mai puțin de orice percepție, probleme sau greutăți.

Malone a simțit ceva în tonul prințului.

— Ce nu-mi spuneți?

— E vorba de fiica noastră, a spus Victoria. Eleonor e o femeie ambițioasă. Ne temem că ar putea avea ceva de-a face cu toate astea.

Asta l-a şocat.

— Ce ar câştiga prin denigrarea fratelui ei? E departe de succesiune.

— Atâta timp cât Albert e în siguranță, a spus James.

— Credeți că ar putea fi în pericol?

— Nu ştim ce să credem, a clarificat James. Sperăm că e pur şi simplu paranoia a doi oameni bătrâni cu copii dificili. Dar William nu e atât de sigur. Nici eu nu mai sunt. După incidentul cu înregistrarea mi-am schimbat părerea.

Şi-a reamintit agitația care s-a creat cu câteva luni în urmă când înregistrări audio cu conversațiile telefonice ale lui Richard au apărut în presă. Conversații avute cu diferite femei, unele căsătorite, altele cu o reputație îndoielnică. Conversațiile erau juvenile şi explicit sexuale, arătând o uluitoare imaturitate – pe care presa a exploatat-o.

— Ați descoperit vreodată cine l-a înregistrat? a întrebat el.

James a dat din cap.

— Au încercat să dea vina pe securitatea palatului, dar nimeni de aici nu a făcut-o. Toate conversațiile au fost deschise, de pe telefoane mobile, aşa că puteau fi înregistrate de oricine. Al naibii de jenant pentru familia noastră. Dar, ca de obicei, Richard nu a părut afectat.

— Lucrul supărător la aceste conversații, a spus William, a fost că au avut loc într-o perioadă lungă de timp, de la diferite linii mobile, în părți diferite ale țării. Cum a putut cineva să fie conectat la frecvența corespunzătoare la momentul exact?

— Ce zic oamenii dumneavoastră de la securitate?

— Nu au oferit nicio explicație şi până acum nu avem nicio idee cine a făcut acele înregistrări nici cine le-a dat presei.

— Să ghicesc, a spus Malone. *Globe* a avut exclusivitate.

William a aprobat din cap.

— Sursa a fost, ca întotdeauna „un membru necunoscut din palat". Exact ca în ediția de azi a *Globe*. O poveste pe prima pagină despre Richard şi fiica unuia din cei mai vocali lorzi din Parlament. Poze şi altele. O mare zbenguială săptămâna trecută. O fi Richard nesăbuit şi stupid, dar nu invită presa să-l urmărească. Şi totuşi au fost cumva alertați de acel trădător.

— Dar de ce e suspectată sora lui? a întrebat Malone.

— Fiica mea, a spus Victoria, a încercat din greu să mă convingă că e un copil bun. Dar când s-a măritat a intrat într-o familie ambițioasă. Nigel Yourstone spune că e un prieten al regalității, totuşi fiul lui nu prea e bărbatul cu care mă gândisem că se va căsători Eleanor. Decizia ei de a face asta m-a mirat întotdeauna. Dar băiatul a fost născut într-o familie corectă, cu descendență clară şi declarat fertil. E tot ce pot *eu* să cer de la ea în alegerea unui soț.

— Fiica noastră, a spus James, e mult mai şireată şi mai capabilă decât fratele ei.

— Credeți că ea e informatorul.

Niciunul din părinți n-a răspuns.

Într-un final, James a spus:

— Pur şi simplu nu ştim.

Între ei s-a lăsat tăcerea.

— Nu e nimeni în palat pe care să ne putem baza cu asta, a spus James. William şi-a păstrat îngrijorările şi suspiciunile pentru el. Victoria şi cu mine am vorbit doar între noi. Avem nevoie de cineva independent care să analizeze situația şi să ne spună dacă e vreun motiv pentru care să fim îngrijorați.

— Oamenii voştri de la securitate nu pot să facă treaba asta?

Prințul a clătinat din cap.

— Prea sensibilă. William e apropiat de şefa ta. Ea ne-a spus unde să te găsim şi că ai putea fi capabil să ne ajuți câteva zile.

— O cunoaşteți pe Stephanie Nelle? l-a întrebat pe William.

— Pentru Dumnezeu, da. Ne cunoaştem de ani de zile. O femeie încântătoare, n-am dreptate? A spus că sunteți cel mai bun agent al ei. Avem nevoie de cel mai bun aici, domnule Malone.

— Şi trebuie să ne mişcăm repede şi cu autoritate, a spus James.

Dar mai exista problema procesului teroriştilor, programat să înceapă în mai puțin de o săptămână. El mai mult asista, dar ura să-şi lase colegii de izbelişte.

Unul din cele trei telefoane de pe birou a sunat şi William a răspuns. După ce a ascultat un moment, a închis.

— BBC difuzează o emisiune pe care cei de la biroul din față spun că trebuie să o vedem.

William a păşit spre un dulap ornat şi a deschis uşile duble, scoțând la iveală un televizor. L-a deschis şi i-a ajustat

volumul. Un bărbat mai în vârstă stătea în fața unui grup de microfoane.

— Ăsta-i lordul Bryce, a spus James. Un fanfaron încăpățânat. Nu e prieten al Coroanei. Deşi sunt rar de acord cu Richard, de data asta alegerea partenerei de sex e o pedeapsă potrivită pentru acel individ.

Malone era nedumerit şi William i-a spus despre povestea de azi din *Globe*, care detalia întâlnirea romantică dintre Richard şi fiica lui Bryce, din weekendul trecut. Bryce era împotriva regalității şi prezentatorul de pe ecran explica modul în care el intenționa să facă mişcări agresive pentru abolirea monarhiei. Nimeni nu dădea prea multe şanse eforturilor lui, dar încercarea lui ar genera, cu siguranță, mai multe discuții negative despre o instituție care, aşa cum spunea prezentatorul, „a început să-şi piardă utilitatea". Vocea a continuat spunând: „Dolarii generați de milioanele de turişti care călătoresc în Marea Britanie în fiecare an pentru a experimenta cultura regală nu ar trebui să fie justificarea pentru perpetuarea unei ruşini naționale. E prea mult să le cerem privilegiaților să se comporte cum trebuie?"

Imaginea s-a mutat brusc la alt bărbat. Cam de cinzeci şi cinci de ani, arătos, cu părul grizonat. S-a apropiat de microfon şi a vorbit cu o voce adâncă, autoritară, exprimându-şi loialitatea față de Coroană, dar şi dezacordul față de acțiunile imorale ale moştenitorului.

— *Ăsta* e Nigel Yourstone, a spus James.

A făcut legătura.

Fiul lui Yourstone era căsătorit cu Eleanor.

— Trebuie să fiu de acord cu colegul meu, a spus Yourstone. Ce-i prea mult e prea mult. A venit vremea ca Palatul Buckingham să dea socoteală.

Fața Ducelui de Edinburgh a împietrit şi Malone a zărit mânia la comentariul făcut de socrul celei de-a treia persoane în ordinea succesiunii la tron.

Dar o lacrimă brăzda obrazul Victoriei.

Privirea ei a prins-o pe a lui.

Şi brusc el a simțit durerea unei mame care e posibil să fi fost trădată.

CAPITOLUL DOI

Nigel Yourstone a zâmbit la camere în timp ce reporterii puneau întrebările. Tirada Lordului Bryce în Camera Lorzilor era clasică. Bătrânul gentleman arțăgos a petrecut aproape o oră mustrând monarhia, în special pe Richard, pentru ceea ce el considera *un asalt vicios la mândria şi demnitatea familiei sale*. Presa părea să saliveze la promisiunea lui Bryce de a introduce în Camera Comunelor un proiect de lege pentru abolirea monarhiei. Asemenea măsuri nu erau nimic nou, dar numărul miniştrilor care susțineau ideea era în creştere. Însuşi Bryce nu făcea niciun secret din credința că şeful statului nu ar trebui ales de genetică, fiind ecoul a ceea ce fiecare elev învață de la o vârstă fragedă. *Cel puțin, cei din familia regală ar trebui să fie o oglindă a sinelui nostru mai bun*. Din păcate, aşa cum a precizat Bryce, Richard Saxa-Coburg era un bărbat însurat care țopăia ca un şcolar, pe bani publici. Şi, aşa cum Bryce a spus aşa de bine, *incompetența clară a acestui individ slab de minte, care-şi datora poziția unui accident genetic, se învecinează cu grozăvia*.

Interesant, fiica lui Bryce nu făcuse încă niciun comentariu public, dar Yourstone ştia că tânăra lady va face exact ce o instruise tatăl ei. Seniorul Bryce controla finanțele familiei şi cei doi frați ai ei ar putea foarte uşor primi treimea ei. Era cu siguranță o femeie ispititoare şi putea paria că nu era proastă. O hârjoneală în pat cu un membru al familiei regale nu merita milioanele de lire sterline pe care le-ar fi putut pierde din cauza dezaprobării continue a tatălui ei. Aşa că Yourstone era sigur că atunci când buna Lady Bryce în final va vorbi, cuvintele ei vor fi demne şi dureroase, obligând palatul să răspundă.

Şi-a aranjat postura în faţa microfoanelor, ţinându-şi discursul standard că monarhia este bună pentru Anglia, dar asta nu înseamnă că este de acord cu tot ce fac membri familiei regale. Deci el o respecta şi admira pe Victoria şi era încântat că Eleanor era membru al familiei lui, dar dorinţa lui cea mai mare era ca Prinţul de Wales să se maturizeze. Era următorul în linia de succesiune la tron, tatăl lui Albert, al doilea moştenitor, ambele calităţi cerându-i să se comporte ca un adevărat gentleman. Şi-a terminat remarcile cu speranţa sinceră că Dumnezeu va continua să binecuvânteze poporul englez dându-i sănătate Majestăţii Sale, Victoria a II-a.

Le-a mulţumit reporterilor şi a transferat microfonul colegilor. În mod normal nu şi-ar fi făcut timp nici să comenteze, dar era important ca opiniile sale să fie clare.

Având în vedere ceea ce urma să se întâmple, nu avea nevoie de neînţelegeri.

A părăsit repede clădirea Parlamentului, traversând strada spre Biserica St. Margaret. Edificiul din piatră albă, un amestec de stiluri arhitecturale, stătea în umbra a Westminster Abbey. Conţinea un colaj de monumente ale Tudorilor care supravieţuiseră celor două războaie mondiale, deşi clădirea nu fusese la fel de norocoasă, fiind acum plină de reparaţii efectuate în secolul al XX-lea.

Un bărbat de vârstă mijlocie stătea într-o bancă din şirurile lungi.

Parada zilnică a turiştilor începuse deja şi culoarele erau aglomerate. A trecut printre ei şi s-a aşezat calm lângă bărbat, ţinându-şi privirea înainte, spre altar.

— Ce era aşa urgent? a întrebat el repede.

— Cred că ai o problemă.

A ascultat cum spionul lui îi spunea despre un bărbat numit Cotton Malone, un avocat care lucra pentru Departamentul American de Justiţie, într-o unitate de informaţii specializată, cunoscută sub numele de Magellan Billet.

— N-am auzit niciodată de ea.

Bărbatul i-a explicat că efectua investigații extrem de sensibile în toată lumea, lucrând în afara comunității americane de informații. Malone, un fost comandant în marină, avea reputația de a fi foarte competent şi era în Anglia ca să ajute acuzarea în procesul teroriştilor, programat să înceapă săptămâna viitoare.

— Totuşi, în momentul acesta, domnul Malone are o întâlnire cu regina. Spionul a făcut o pauză. Despre tine.

Şi-a spus singur să rămână calm. Totul era pus la punct. Era prea târziu să dea înapoi.

— Presupun că nu poți afla conținutul acelei întâlniri?

— Ar fi dificil şi ar apărea riscul expunerii.

— Încearcă. Rezultatele ar fi foarte apreciate.

— Speram să spui asta.

Celălalt bărbat s-a ridicat şi a plecat, urmând mulțimea spre uşile principale. Banii motivau majoritatea sufletelor slabe. Pe acesta în mod special.

Sau cel puțin aşa spera.

A mai stat câteva momente, gândindu-se la această nouă descoperire, nesigur de implicațiile ei.

Departamentul American de Justiție?

Nu a luat asta în calcul în ecuație.

S-a ridicat şi a mers încet spre capătul îndepărtat şi fereastră estică. Era un vitraliu cu o imagine minunată, realizat în Flandra la comanda lui Ferdinand şi Isabella în 1501 pentru a sărbători căsătoria fiicei lor, Caterina de Aragon, cu Arthur, fiul cel mare al lui Henric al VII-lea. Henric fusese fascinat de legenda lui Arthur şi şi-a numit intenționat moştenitorul după monarhul mitic. După sfârşitul Războiului celor Două Roze şi uciderea lui Richard al III-lea, primul rege din dinastia Tudor intenționase să reînvie tronul Angliei, începând cu fiul său, Arthur. Din păcate, băiatul a murit la scurt timp după căsătorie, chiar înainte ca viitorul ce se aşternea în fața lui să răsară pe pământul Angliei. Biata Caterina s-a măritat în final cu fratele lui Arthur, Henric al

VIII-lea şi a trăit suferința dizgrației unui divorț forțat şi o moarte prematură.

Dar el admira cutezanța lui Henric al VII-lea. Acel prim rege Tudor avusese idei corecte.

Şi-a spus singur să rămână calm.

Să aibă răbdare.

Şi să finalizeze ce începuse.

CAPITOLUL TREI

Malone l-a urmat pe William afară din palatul Buckingham, printr-o poartă păzită, în stradă. Aerul după-amiezii se răcorise, dar un soare strălucitor încălzea cerul clar de septembrie.

— Apreciem serviciile pe care le faceți Coroanei, a spus William. Stephanie a spus că veți fi de folos. Şi cu siguranță avem nevoie de sprijin.

Era curios care era motivul pentru care şefa lui îl oferise voluntar atât de uşor. Trebuia să vorbească cu ea.

— Maşina de acolo vă va duce înapoi la hotel, a continuat William Vă rog să primiți numărul meu privat de telefon. Sunt disponibil oricând. Sunați dacă aveți nevoie de ceva. Am înțeles că aveți o memorie eidetică, aşa că presupun că nu e nevoie să-l scriu.

A ascultat şi a memorat numărul.

— Ați văzut cum toate astea o afectează pe Majestatea Sa. Sunt foarte îngrijorat. Presiunea îşi spune cuvântul. Doctorii au avertizat-o în mod repetat să reducă stresul.

— Hai să facem tot ce putem ca să o liniştim.

Malone a intrat în Osborne House.

Hotelul se mândrea cu tradiția englezească, dar era suficient de sofisticat ca să ofere toate facilitățile pe care le solicitau călătorii moderni în interes de afaceri. Când a ajuns în cameră, şi-a conectat laptopul de la Magellan Billet la internet şi a contactat-o pe Stephanie prin mail.

E minunat că mi-ai oferit voluntar serviciile. Nu ştiam că ai legături cu regalitatea. Acum spune-mi ce se întâmplă cu adevărat.

Am primit ieri un raport de la Langley. Un contrabandist mărunt pe nume Jonathan Kent a fost prins în Liverpool cu nişte materiale neobişnuite de culoarea lavandei. S-a dovedit că era explozibil C-83. Din păcate, Kent a murit înainte să se afle mai multe. Maşina care-l transporta a fost găsită făcută praf, toți ocupanții, inclusiv doi polițişti locali, morți. Nu vei vedea o poveste în presă despre asta. Britanicii au înăbuşit-o. Vor să vadă dacă apare mai mult C-83. E un explozibil puternic. Şi, apropo, unul din traficanții de arme care se ocupă în mod obişnuit de el e Peter Lyon.

Crezi că are ceva de-a face cu procesul?

Acest gând mi-a trecut prin minte. Lyon nu are de gând să stea retras şi să ne lase să-i judecăm oamenii. Mă gândesc că el i-a ucis pe Kent şi acei polițişti.

Ce are asta de-a face cu regina?

În timp ce Kent era în custodie, poliția din Liverpool a reuşit să scoată câteva ponturi de la el. A mormăit ceva despre Richard şi Albert şi despre schimbarea cursului istoriei. După ce am discutat cu William şi am auzit acelaşi lucru, m-am gândit că o investigație mai atentă era justificată.

Ce vrei să fac?

Doar fii atent câteva zile. Vezi ce-i cu asta. Ar putea fi lucruri separate, incidente fără nicio legătură. Dar intuiția mea spune că au o legătură. Dacă nu găseşti nimic, continuă cu procesul şi condamnă-i pe nenorociții ăia. Îți trimit un profil actualizat al lui Peter Lyon,

împreună cu un alt dosar pe care l-am primit de la William şi pe care, a spus el, trebuie să-l vezi.

S-a uitat cum indicatorul de descărcare s-a colorat. A deschis fişierul despre Lyon şi a citit informațiile. Nu erau multe acolo despre care să nu ştie deja. Lyon era un nemernic violent şi imoral care şi-a făcut un stil de viață din a-i omorî pe alții.

A deschis al doilea fişier.

Au apărut fotografii color ale unui cazan sferic, cu modele de argint sau cositor. Reziduuri aurite se vedeau pe margini. Opt plăci cu marginile neregulate compuneau pereții, o alta, baza. Un indicator de măsurare arăta că obiectul are cam optsprezece centimetri în lungime şi cel puțin tot atât în înălțime. Plăcile artizanale erau pline de gravuri şi a observat imaginile – soldați pedeştri, animale, trâmbițe din coarne de mistreți, modele de noduri.

O placă lipsea.

A mişcat mouse-ul spre un rând de imagini mai mici care mărgineau partea dreaptă a ecranului şi a dat dublu click. Ecranul s-a umplut cu un prim plan al uneia dintre plăci. Gravurile reprezentau trei soldați ducând scuturi lungi cu protuberanțe, unul suflând într-o trâmbiță din coarne de mistreț.

A dat click pe alte trei imagini mici.

Imaginile mărite prezentau mai mulți luptători, bărci, scene de bătălie.

O placă reprezenta moartea.

La sfârşit era o narațiune.

Vasul acesta a fost găsit de un bărbat care tăia turbă în Yorkshire, în jurul anului 1857. Solul a păstrat argintul remarcabil de bine, împreună cu gravurile artistice. Scopul lui era cu siguranță ritualic, cu greu putând fi folosit pentru depozitarea lichidelor, iar decorațiunile interioare elaborate de pe plăci ne fac să credem că băutul din ele nu era una din

utilizările preferate. Pare ilogic să gravezi ceva cu atâta grijă doar ca să îl expui la lichide caustice. Investigațiile au dovedit că bolul este celtic. Şarpele cu coarne de berbec, torțele purtate de zeități şi cerbii şi mistreții erau toate componente obişnuite ale artei celtice. Imaginea creaturilor marine şi a altor ciudățenii confirmă faptul că aceasta era o reprezentare a unui mare eveniment, imortalizat în singurul mod permanent pentru secolele al V-lea şi al VI-lea, care este o datare exactă pentru crearea vasului.

Vasul a rămas într-o colecție privată până de curând, când Nigel Yourstone l-a achiziționat. Credem că asta s-a întâmplat din cauza unei descoperiri întâmplătoare la Muzeul Național din Reykjavik, unde Yourstone a găsit placa lipsă a cazanului. Era expusă împreună cu o mulțime de obiecte descoperite în Islanda în ultimii 300, 400 de ani. Curatorul muzeului nu i-a dat plăcii gravate de argint nicio semnificație specială, alta decât constatarea unei legături din secolul al VI-lea între Irlanda, Anglia şi Islanda. Curatorului nu i s-a părut nimic deosebit deoarece istoricii ştiau de mult despre călugării irlandezi care călătoreau în mod obişnuit pe Atlanticul de Nord în timpul retragerii religioase din secolele al V-lea, al VI-lea şi al VII-lea. Yourstone a vizitat muzeul şi a făcut multe fotografii ale plăcii. Cu toate plăcile împreună, experții noştri consideră că acum el poate fi capabil că completeze mesajul pe care vasul a fost destinat să-l transmită.

Malone şi-a amintit ce i s-a spus la Palatul Buckingham despre redactorul mort care a solicitat o audiență la regină.

A vorbit despre Arthur.

Dar cum se potriveşte asta cu cazanul?

Următoarea lui mişcare era clară.

Era timpul să-i facă o vizită lordului Nigel Yourstone.

CAPITOLUL PATRU

Yourstone a format un număr la telefonul care stătea pe un colț al biroului. Cel din cealaltă parte a liniei a răspuns după al treilea sunet şi a spus:

— Avem o problemă.

Vocea gravă nu părea surprinsă.

În timpul ultimei decade au comunicat în mod obişnuit, vocea furnizându-i informații altfel de neobținut – Yourstone asigurându-se că poveştile nimicitoare despre Prințul de Wales apar în presă. Povestea despre prezența lui Richard la Lauder Place cu fiica lordului Bryce a ieşit la lumină mulțumită bărbatului de la celălalt capăt al telefonului.

— Comentariile mele şi ale lordului Bryce despre monarhie vor fi o poveste excelentă mâine, a spus Yourstone. Palatul Buckingham va trebui să facă o declarație şi asta-i povestea de poimâine. Presa poate apoi să reia fotografiile de la întâlnire cu un comentariu de la iubita fiică a lui Bryce în ziua următoare.

— Cred că ai ajuns atât să înțelegi cât şi să apreciezi această afacere sordidă.

— Tot ce-mi doresc e ca acel prostănac nenorocit să fie la fel de binevenit ca şi cafeaua de ieri.

— Asemenea resentimente pentru viitorul nostru rege Richard.

— Sper ca un astfel de titlu să nu fie niciodată ataşat de numele acestui bărbat.

— Pe baza ultimelor sondaje, nu eşti singurul cu acele sentimente.

A citit aceleaşi statistici.

— Întotdeauna am avut o mare credință în poporul englez.

Au existat patru monarhi din familia Saxa-Coburg. Linia regală a fost creată în 1840 când Victoria I s-a măritat cu un prinț german din familia Saxa-Coburg. Eduard al VII-lea, fiul cel mai mare al Victoriei I, a devenit primul conducător din familia Saxa-Coburg. Fiul lui, George al V-lea, a cochetat cu ideea de a schimba numele de familie în Windsor, în timpul

primului război mondial – un mod de a distanța regalitatea de prădătorii nemți – dar n-a făcut-o niciodată. Următorul fiu a fost tatăl Victoriei. Dar simpatia lui față de nemți în al doilea război mondial, în timp ce bombele lui Hitler explodau deasupra Londrei, l-a făcut extrem de nepopular. Victoria a II-a era, de fapt, prima din linia Saxa-Coburg care conducea atât cu susținerea populară cât şi fără urmă de scandal.

Richard, totuşi, a moştenit în mod clar slăbiciunile bunicului său pentru femei şi inaptitudinea politică.

Gafele lui publice erau legendare.

Odată a caracterizat efectul de seră ca *nonsens*. Apoi a recomandat ca toate casele vechi cu terase şi clădirile georgiene din Londra să fie demolate şi înlocuite cu *structuri mai moderne*. A criticat deschis mica nobilime deoarece conduc *sugative de combustibil*, în timp ce era dus cu un Bentley care nu mergea mai mult de şaisprezece kilometri cu un galon. A consultat un psihiatru şi a înghițit antidepresive, şi nici măcar n-a considerat faptul destul de privat încât să refuze să comenteze despre el.

Dar afirmațiile sale cele mai ofensive şi alarmante se refereau la catolicism.

De la Actul de Reglementare din 1701, niciun catolic, nici cineva căsătorit cu un catolic, nu putea urma la tron. Richard nu făcuse niciun secret din ataşamentul său față de credință. Făcuse câteva călătorii la Roma în audiență la papă. Fusese fotografiat în timp ce participa la mesă şi pleda în defavoarea Arhiepiscopului de Cantenbury, recomandând reconcilierea totală între Anglia şi Roma, astfel încât să se încheie definitiv schisma pe care a creat-o Henric al VIII-lea în secolul al XVI-lea. Britanici erau o națiune protestantă şi suveranul era capul simbolic al Bisericii Angliei. Jurământul încoronării cerea loialitate absolută față de credința anglicană. Pentru un viitor monarh să se îndoiască de validitatea religiei naționale reprezenta limita trădării, şi editorialele din ziarele importante au sugerat de mai multe ori această concluzie.

Richard era sigur o dezamăgire pentru Victoria, dar, în mod normal pentru ea, niciodată nu a comentat în public. Yourstone a reamintit că se ştia că George al V-lea a spus despre fiul său – *după ce o să mor băiatul se va ruina singur în douăsprezece luni*. Mai mult decât probabil că Victoria repetase în intimitate aceeaşi predicție despre fiul său cel mare. Acesta fiind motivul pentru care Richard nu putea fi în poziția de a moşteni tronul odată ce regina murea. Aşa că, aproape o decadă, s-a asigurat că Richard Saxa-Coburg a fost în atenția presei.

Presa tabloidă din Londra a înflorit datorită exploatării aparițiilor moştenitorului. Fotografii cu el în diferite părți ale lumii, cu o varietate de femei, au susținut discuțiile britanicilor. Era un suflet slab care nu aprecia norocul pe care viața îl revărsase asupra lui. Nici nu părea să-i pese că era o sursă aproape constantă de ridicol.

Ceea ce l-a făcut o victimă excelentă.

— Avem o problemă nouă, a spus Yourstone.

Şi i-a spus complicelui ce ştia despre Cotton Malone şi Magellan Billet.

— Voi investiga, a spus vocea. Şi îți voi raporta.

Un ciocănit l-a uşă a întrerupt convorbirea.

— Trebuie să plec, a spus el. Dă-mi veşti cât de curând.

A întrerupt convorbirea.

Uşa s-a deschis şi Eleanor a intrat în cameră.

El s-a ridicat de la birou şi s-a apropiat de nora sa. Ea purta un capot lung de mătase care îi cuprindea strâns trupul frumos. Corsetul era croit din dantelă de culoare crem şi picioarele goale intrau şi ieşeau dintr-o crăpătură seducătoare pe coapse. O mantie în stil kimono îi acoperea umerii, fiind deschisă în față. Culoarea aurie se potrivea cu părul ei.

— O îmbrăcăminte ciudată pentru mijlocul zilei, a spus el.

Ea s-a apropiat de birou.

El s-a îndreptat spre un dulap lăcuit în roşu în care se afla un bar, a pus două cuburi de gheață într-un pahar de

cristal şi a turnat votcă peste ele.

— Vrei ceva?

S-a apropiat şi a aprobat din cap.

I-a simțit parfumul în timp ce-i turna o votcă fără gheață. Aragon era cu adevărat unul din cele mai bune parfumuri din lume.

I-a dat paharul.

Întotdeauna îşi bea tăriile simple şi în spatele uşilor închise, iar el a observat umflarea sânilor în timp ce ea savura o înghițitură.

— Nu mi-ai răspuns cu privire la îmbrăcăminte, a spus el.

— Eram singură.

— Unde ți-e soțul?

— Fiul tău a ieşit. Azi la curse, cred. Îşi iubeşte viața lipsită de griji.

El ştia mai bine.

— Accepți cu multă răbdare infidelitățile soțului tău.

Şi-a sorbit băutura, nepărând afectată de declarația lui crudă. Aşa era ea. Capabilă să-şi ascundă emoțiile cu abilitatea unui magician.

— Singura mea grijă e să fie discret, a spus ea. Te asigur, priceperea lui sexuală nu e ceva pentru care să lupți.

El a chicotit.

— Îți faci familia să fie mândră.

— Fac ceea ce e necesar. Ca şi tine, iubitul meu socru. Şi-a terminat votca. Cum merge planul tău?

Actul de Reglementare proclama că un moştenitor bărbat primea tronul primul, ceea ce însemna că Richard şi Albert stăteau în calea lui Eleanor. Imediat după mariajul ei cu fiul lui, i-a explicat ce avea în minte şi a fost bucuros să afle că şi ea voia să fie regina Angliei.

Iar ea s-a dovedit a fi de neprețuit.

Era legătura cu Richard.

Nebunul nefericit îşi prețuia sora şi îi cerea sfatul în mod regulat. Prin ea, Yourstone avea o linie directă spre cele mai

intime gânduri şi temeri ale prinţului şi era uşor să-i manipuleze pe amândoi.

— Suntem la mai puţin de douăsprezece ore până să fie gata, a spus el cu ton scăzut, deşi nu era posibil ca cineva să-i audă.

Casa lui din oraş era goală, cu excepţia lor. Avea personal angajat, dar numai între anumite ore, şi nimeni nu stătea permanent în locaţie.

— Mama mea dragă ar putea muri în orice moment. Nenorociţii de doctori nu spun nimic sigur. Dacă asta se întâmplă şi noi suntem încă unde suntem acum, toate aceste lucruri se termină.

— Sunt conştient de risc.

— Deci afacerea a fost făcută?

El a aprobat din cap.

— Prietenii noştri din Africa de Sud m-au asigurat că va fi făcută.

Ea s-a mutat mai aproape de şemineu. Focul pe care îl aprinsese mai devreme se stingea. Mătasea halatului ei strălucea la fiecare pas. El se întreba ce poseda fiul său de lăsa o femeie de o asemenea frumuseţe singură.

Ea a observat cum o studia.

— Poate să reuşească tatăl acolo unde fiul lipseşte?

Şuviţe de păr strălucitor îi cădeau pe frunte ca franjurii unui şal. Femeia asta ştia cum să-l stârnească. Şi fusese aşa încă de la începutul asocierii lor. Fiul lui era steril, un lucru pe care-l ştia de când plătise doctorul care făcuse testul să mintă în privinţa rezultatelor. Apoi îl omorâse pe doctor. Aceeaşi soartă o avusese reporterul de la *Globe* care cumva pusese piesele a tot ce se întâmplase împreună şi luase legătura cu palatul. Din fericire, un alt spion îl alertase şi problema a fost rezolvată rapid. Ca planul lui să funcţioneze, nu trebuia doar ca Eleanor să ajungă pe tron ca regină, dar să existe şi un moştenitor care să urmeze.

Normandia. Blois. Plantagenet. Lancaster. York. Tudor. Stuart. Hanovra. Saxa-Coburg.

Fiecare familie a domnit.

Următoarea familie regală va avea numele Yourstone.

— Te asigur, pot realiza sarcina cerută.

Nu i-a folosit titlul nearătând nicio urmă de respect, dar asta nu părea s-o deranjeze.

— Mă întreb cum de fiul nu are nimic din ceea ce tatăl posedă în mod clar. Natura poate fi atât de crudă.

El a pus pe masă paharul gol.

— Presupun că țara va citi curând mai multe despre Richard şi drăguța domnişoară Bryce, a spus ea.

— În următoarele câteva zile.

— V-am văzut pe lordul Bryce şi pe tine mai devreme la televizor şi trebuie să întreb. Comentariile pe care le-ai făcut în presă. Erau necesare? În mod sigur mama şi tata îți pun acum la îndoială loialitatea.

Ceea ce putea explica prezența unui agent american pe nume Cotton Malone.

— Lasă-i în pace.

— Poate că stresul va revendica în final inima mamei.

— Nu încă, draga mea. Avem nevoie de încă o zi.

— Asta-i problema, Nigel. Nu avem idee cât timp i-a mai rămas.

— Asta se poate întâmpla foarte repede. Sincronizarea e totul.

Ea a pus paharul gol înapoi în dulap şi s-a îndreptat spre uşă.

— Din fericire, asta e problema *ta*. Mi-e îmi ajunge că trebuie să mă descurc cu mama şi cu Dickie. Vii sus?

Lipsa ei de haine fusese, bineînțeles, o invitație. Eleanor şi fiul lui stăteau de obicei la Clarence House când erau în Londra. Dar mai foloseau, ocazional şi apartamentul lui Yourstone din Londra. Soția lui Yourstone murise cu cinci ani în urmă, aşa că oportunitățile pe care le oferea această femeie erau irezistibile. Dar nu avea de gând să o lase să creadă că era aşa de uşor.

— Nu încuia. Dacă decid să urc.

Ea s-a oprit la uşă şi s-a întors, cu un zâmbet viclean pe buze.

— Să nu-ți ia prea mult.

Yourstone s-a ridicat din pat, şi-a tras pantalonii şi şi-a pus cămaşa. Şi-a băgat mâinile în bretelele de mătase şi le-a ajustat lungimea. Eleanor stătea întinsă peste aşternuturile de culoarea perlelor. Era mulțumit că putea să satisfacă aşa o femeie frumoasă.

— E timpul potrivit, a spus ea. Am devenit specialistă la a prezice ovulația.

— Să sperăm că ceea ce tocmai s-a întâmplat va fi suficient pentru a produce un moştenitor Yourstone.

Şi-a tras fermoarul la pantaloni şi şi-a încheiat mânecile cămăşii.

Se presupunea că fusese virgină când s-a căsătorit, dar el avea dubii. O femeie cu o asemenea pasiune, cu greu ar fi învățat tot ce ştia de la cineva atât de incapabil ca fiul lui. Yourstone avusese multe amante. Fuseseră de toate condițiile sociale şi de rase şi culori variate. Eleanor le egala în toate privințele, depăşindu-le în unele.

S-a rostogolit pe partea ei.

Exceptând coama scurtă blondă şi sprâncenele, nu avea niciun fir de păr pe corp. Pielea ei avea aspectul alabastrului lustruit. Nici un cusur nu-i deranja luciul. Se spunea că mama ei, Victoria, fusese odată binecuvântată cu acelaşi luciu cremos. O trăsătură a familiei Saxa-Coburg pe care efectiv o admira.

— Nu te deranjează deloc, nu-i aşa? a spus ea. Să te culci cu nevasta fiului tău.

El a ridicat din umeri.

— Vrei asta aşa de mult?

— La fel de mult ca tine.

Ochii îi erau atraşi de trupul ei şi dorința crescândă se lupta cu gândurile la afaceri.

— Spune-mi, ştii povestea lui Arthur?

— Nu mi-a păsat niciodată de ficțiune.

S-a strâmbat la ignoranța ei.

— De fapt e destul de fascinantă şi cine ştie dacă e adevărată.

El s-a aşezat pe marginea patului.

— Atunci chiar te rog, spune-mi o poveste de noapte bună.

El a lăsat-o să-l tachineze.

— Se pare că în timpul sărbătorilor de Paşti regele Uther s-a îndrăgostit de soția ducelui de Cornwall. Uther, pur şi simplu, nu a putut să se controleze şi şi-a făcut cunoscute sentimentele, ceea ce l-a făcut pe duce furios de gelozie.

— Cum o mai invidiez pe soția lui.

— Ca orice soț bun, ducele şi-a luat soția şi a părăsit petrecerea. Ca orice iubit furios, Uther a adunat o armată şi i-a urmat. Ducele a ascuns-o în Castelul Tintagel, apoi s-a baricadat într-o fortăreață din apropiere pentru a-l distrage pe Uther.

— Aşa o pasiune pentru dragostea unei femei.

El a fost de acord.

— Uther a aflat unde era ascunsă soția şi l-a consultat pe Merlin, care a folosit magia ca să-l facă pe rege să arate ca ducele, permițându-i astfel lui Uther să intre uşor în castel şi să se urce în patul nevestei. Ea, bineînțeles, credea că se culcă cu propriul soț. Când ducele a fost omorât, soția a fost de acord să se căsătorească cu Uther, în special după ce a aflat că e însărcinată, astfel asigurându-se că fiul ei, Arthur, va deveni mai târziu rege. Aşa că vezi, draga mea, unirile ilicite în numele Coroanei nu reprezintă nimic nou.

Ea a chicotit.

— Asta-mi place la tine, Nigel. Nu ai conştiință deloc.

— Din fericire pentru noi şi din fericire pentru Anglia, suntem atât de asemănători.

— Mama ar intra în mormânt dacă m-ar vedea acum.

El şi-a luat portmoneul de pe noptieră.

— Cred că întreaga națiune ar cădea moartă dacă te-ar vedea acum.

— În special dragul meu tată.

Tatăl ei, Prințul James, Ducele de Edinburgh, era scoțian, dintr-o familie care putea să-şi urmărească rădăcinile în timp până în vremea lui Henric al VIII-lea, când luptau cu Anglia pentru independență. Era un bărbat dur, aspru, pe care publicul părea să-l divinizeze. Eleanor era în multe feluri ca tatăl ei, deşi a moştenit în mod evident înfățişarea fizică a mamei sale. El se întreba, însă, de unde a moştenit aşa o ambiție. Niciunul din familia Saxa-Coburg nu arătase vreodată acea trăsătură. Dar această vulpoaică părea o rasă nouă. Una pe placul său.

— Oricât de mult mi-ar plăcea toate astea, trebuie să plec, a spus el.

— Afaceri după-amiaza?

S-a ridicat din pat.

— Ne vedem la cină.

A păşit către uşă şi a ieşit, închizând-o încet în urma lui.

Yourstone s-a dus înapoi în partea din față a casei. De-a lungul drumului i-au ținut companie portrete în ulei ale strămoşilor lui. Cei mai mulți au fost finanțatori ai regilor şi reginelor, membrii de încredere ai parlamentului pe care Coroana s-a bazat pentru a se asigura că statutul lor este menținut cu religiozitate.

Ori un Hanovra, ori un Saxa-Coburg, toți mai mult germani decât englezi, au fost pe tron din 1714. Dar casa Yourstone a devenit repede familia conducătoare a Angliei. Dacă odată adversarii se băteau pe câmpul de luptă cu topoare şi săbii scurte pentru dreptul de a domni, secolul al XXI-lea oferea arme pe care uzurpatorii dinainte nu le avuseseră niciodată. Presa scrisă, camerele de luat vederi, sondajele opiniei publice şi internetul s-au dovedit mult mai eficiente decât armele.

Şi obiectivul era acum în vizor.

El a coborât pe scări şi a reintrat în birou.

Cartea de la care porniseră toate era pe masa de lângă fotoliul lui favorit, o analiză din secolul al XIX-lea a unui manuscris din secolul al XVI-lea. Editorul, un sociolog de la British Museum, fusese fascinat de legenda lui Arthur. Cercetătorul şi-a petrecut întreaga viață căutând dovezi că Arthur nu a fost doar o noțiune poetică romantică. A fost destul de norocos să descopere un jurnal obscur recuperat dintr-o mănăstire franceză, care povestea despre ceva ce s-a întâmplat în vara din 1189 şi în anul 1191.

Cu Henric al II-lea.

Un Plantagenet din secolul al XII-lea.

Ultimul care a domnit peste Franța şi Anglia unite.

A deschis cartea la o secțiune marcată.

În timpul celor opt zile de după sfinții Petru şi Pavel, în a nouăsprezecea perioadă a lunii noi, în a treia zi a săptămânii, a patra zi a lui iulie, în anul 1189, un scrib a străbătut curtea castelului Chinon, spre capelă. Călătorise prin Franța, inima imperiului Angevin, şi căra o geantă de piele pe un umăr, având mare grijă să-i apere conținutul de ploaia de vară. La capelă a bătut uşor la uşă şi a fost primit înăuntru. Zidurile murdare de piatră erau luminate de strălucirea lumânărilor care se luptau cu aerul umed pentru a-şi menține flacăra. Pe un divan jerpelit stătea întins Majestatea Sa, Henric al II-lea. Dacă odată acest monarh era înalt, lat în umeri, cu fața pistruiată a unui leu, acum arăta bolnav şi prăpădit, doar o coajă a gigantului care fusese odinioară. Lângă el stătea Arhiepiscopul de York, Geoffrey, fiul nelegitim al lui Henric, iar Geoffrey l-a condus pe scrib la o masă unde a scos docil din geantă câteva foi de pergament, o pană de gâscă şi un mic borcan de cerneală neagră.

— Scrieți orice spune regele, a spus arhiepiscopul cu voce scăzută.

Mâna scribului tremura fără ca acesta să o poată controla. Aici, în fața lui, era conducătorul unui teritoriu care se întindea

din Irlanda, prin Anglia, de-a lungul canalului Normandiei, apoi în sud prin Pirinei. Era primul din Casa Angevin care a revendicat tronul şi pentru treizeci şi patru de ani armatele lui au dominat Franța şi Anglia.

Cu toate acestea, realizările lui păreau găunoase.

Fii legitimi ai lui Henric, Richard şi John, plănuiau de mult timp împreună cu mama lor să-i submineze tronul. În ultimele săptămâni, trădarea lor a ajuns la punctul culminant, cu armatele lui Henry suferind o serie de înfrângeri umilitoare. Optzeci de cavaleri şi 100 de militari fuseseră luați prizonieri la Tours cu doar trei zile în urmă. După aceea, oraşele au fost devastate şi castelele asediate. Comandanții lui Henric s-au predat într-un ritm alarmant şi ieri Henric fusese nevoit să facă pace. Termenii predării i-au cerut să se pună pe el însuşi în mâinile regelui francez. A fost forțat şi să-l recunoască pe Richard ca unic moştenitor, desemnându-l moştenitor al tuturor domeniilor sale, inclusiv Anglia.

— Copii mei legitimi şi-au arătat adevărata față, a spus Henric printre respirații grele.

Apoi a arătat spre Geoffrey.

— Numai el este fiul meu adevărat.

Scribul scria repede pentru a păstra ceea ce spunea suveranul. Era ajutat de tusea continuă a lui Henric care părea să-i sugă toată puterea pe care o mai avea. Picături de sânge țâşneau dintre buzele lui Henric. Scribul se întreba ce maladie îl lovise pe acest bărbat care părea invincibil.

— Acum fie ce-o fi. Nu-mi mai pasă nici de mine, nici de lume. Ruşine, ruşinea unui rege cucerit.

Scribul a înregistrat supus lamentația, care semăna cu debutul delirului. Niciodată nu-l auzise pe Henric vorbind cu atâta compătimire. S-a uitat la Geoffrey cu o privire care întreba dacă era înțelept să scrie toate astea.

— Fă aşa cum vrea, a şoptit arhiepiscopul.

— Am un mesaj pe care vreau să i-l duci servitorului meu loial Ralph FitzStephen, care acum e dincolo de mare la Glastonbury Abbey, a spus Henric.

Scribul a pus o bucată nouă de pergament în fața lui şi i-a acordat toată atenția.

— Spune-i că ştiu de mult locația lui Arthur, regele britanilor. Informația mi-a fost dată de un bard galez care a adus destule dovezi ca să-l cred. Regele şi regina se află la Glastonbury. A existat odată o biserică de lut şi nuiele, locul nu e clar pentru că a fost cu mult timp în urmă. Lângă biserică era un cimitir. Acolo, la mulți metri sub pământ, se găseşte o placă de piatră. Sub această piatră se află crucea de plumb a regelui britanilor. Şi mai în adânc sunt rămăşițele lui Arthur şi a lui Guinevere. Au fost aşezați acolo cu mare respect şi cu intenția de a rămâne pentru totdeauna. Spune-i lui FitzStephen că vreau ca asta să fie ştiut de călugări şi să facă ce vor considera potrivit cu informația. Pentru că, spre deosebire de Richard, dragostea mea pentru biserică şi pentru Dumnezeu e absolută.

Scribul nota atât de repede că era dificil să pună cerneală pe pană.

— Anunță-i că merg să mă întâlnesc cu Dumnezeul meu cu satisfacția că fiul meu trădător îşi va găsi poate naşul. Scoateți oasele marelui rege înapoi la lumină. Faceți-le să curețe această lume de minciuni. Folosiți puterea lor cu înțelepciune.

Henric s-a oprit să-şi tragă sufletul. Transpirația i se scurgea pe sprâncene, pe care Geoffrey le ştergea cu o cârpă umedă.

— Chiar ieri, iubitul meu John, fiul pe care, mai presus de ceilalți, nu-l credeam capabil să mă trădeze, s-a întors împotriva mea. Nu pot decât să sper că, undeva în regatul meu, un alt Arthur s-ar putea ridica şi linişti vocile lăcomiei şi înşelăciunii.

Henric a indicat cu o fluturare a mâinii că mesajul era complet. Scribul a scris câteva cuvinte de final şi pergamentul a fost rulat şi sigilat cu ceară.

— Mergi în Anglia. Du mesajul meu la Glastonbury cu cea mai mare grabă, a spus Henric.

Apoi un alt val de tuse i-a strâns pieptul.

Îl treceau fiori pe şira spinării de câte ori citea pasajul. I-a spus ce ştia persoanei lui de contact de la *Globe*, care-l forțase să-i spună şi editorului ziarului. Prostul ăla a considerat că e datoria lui să informeze palatul cu privire la ceea ce aflase. De ce, nu ştia.

Dar această trădare necesita acțiuni definitive.

Ceea ce vocea de mai devreme de la telefon îi furnizase.

Aproape că putea vedea fața lui Ralph FitzStephen când, la Glastonbury Abbey, a citit ultimele cuvinte ale lui Henric al II-lea. Până atunci regele era mort, pentru că murise la două zile după ce plecase mesagerul de la castelul Chinon. Fiul lui Henric, Richard, solicitase imediat tronul britanic şi era ocupat să-şi consolideze puterea. Şi Glastonbury, care reprezenta inima creştinătății engleze, îşi aştepta noul conducător şi câteva luni mai târziu Henry de Sully a fost numit în funcție de Richard. FitzStephen şi de Sully s-au întâlnit imediat după aceea şi au realizat adevărata gravitate a revelației pe care o furnizase Henric.

A citit din nou cuvintele.

Sub acea piatră se află crucea de plumb a regelui britanilor. Şi mai în adânc sunt rămăşițele lui Arthur şi a lui Guinevere.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că ai avut dreptate măcar pe jumătate, a şoptit el.

CAPITOLUL CINCI

Malone a ascultat Big Ben-ul bătând ora 1:30 p.m. Sperase că Nigel Yourstone era încă în biroul de la Parlament, dar a fost dezamăgit când a aflat că plecase cu o oră mai devreme. Cu un telefon la William a aflat adresa reşedinței din Londra a lui Yourstone, un edificiu de piatră şi marmură exact în Belgravia, nu departe de Palatul Buckingham. Îi plăcuse întotdeauna abordarea directă, motiv pentru care s-a gândit că o abordare față în față cu potențialul inamic ar putea dărâma nişte cuşti.

A sunat la soneria de la uşa din faţă.

I s-a prezentat majordomului care i-a răspuns, un bărbat de vârstă mijlocie cu părul argintiu şi nas coroiat, şi a spus că i-ar plăcea să vorbească cu Lordul Yourstone.

— Asta e imposibil. Trebuie să aveţi o programare.

— Aveţi o agendă? a întrebat el.

Întrebarea a părut să-l ia pe servitor pe nepregătite, dar şi-a revenit repede şi a luat una de pe o masă din apropiere.

— Şi un stilou?

Acum s-a văzut enervarea, dar se pare că educaţia britanică refuza să permită grosolănia. Majordomul s-a întins încet după un stilou şi i l-a dat. A acceptat ambele oferte şi a scris:

Cotton Malone, Departamentul de Justiţie al Statelor Unite, doreşte să-l vadă pe Lord pentru o chestiune personală. Putem vorbi aici sau puteţi să le replicaţi reporterilor când vă vor suna mai târziu. Personal, prefer varianta de mai târziu.

A rupt prima pagină, a împachetat-o o dată şi i-a dat-o înapoi.

Două minute mai târziu uşa s-a redeschis şi a fost condus în clădire, într-un birou spaţios, a cărui podea de mozaic, tavan cu stucaturi elaborate din plăci octogonale şi mobila poleită dezvăluiau extravaganţa Lumii Vechi. Yourstone era în aparenţă obsedat de portrete, din moment ce o mulţime punctau ceea ce părea să fie un perete din marmură de Carrara. Statuile clasice erau din abundenţă, busturi ale lui Shakespeare, Bacon şi Newton. Un portret domina peretele din spatele biroului şi era, dacă Malone avea dreptate, un Van Dyck. Afectarea era probabil un risc asumat pentru o familie care ajunsese să aştepte totul de la viaţă, dar era ceva provocator în aspectul omului care s-a ridicat să-l salute. Nigel Yourstone era chiar mai impozant în persoană decât la televizor şi dacă fusese deranjat de nota prin care se introdusese nu arăta nici cea mai mică urmă de îngrijorare, faţa lui fiind la fel de stoică precum a statuilor care înconjurau camera.

Yourstone i-a mulțumit majordomului care a plecat închizând uşa.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule Cotton Malone, Departamentul de Justiție al Statelor Unite?

Vocea era la fel de baritonală ca mai devreme la televizor.

— Nota dumneavoastră vorbea de o problemă personală. Asta, împreună cu amenințarea voalată cu presa, mi-a stârnit curiozitatea. Aşa cum ați şi intenționat. Deci, despre ce-i vorba?

— Jocul s-a sfârşit.

Ținta lui nici nu s-a clintit.

— Nu ştiam că era vreun joc în desfăşurare, cu atât mai puțin unul în care participam şi eu. Dar, şi dacă ar fi fost, ce interes are Departamentul de Justiție American?

— Destul cât să fiu aici.

— Ca să mă amenințați?

El a ridicat din umeri.

— Eu o consider mai mult o instruire.

Yourstone l-a fixat cu privirea.

— Ştiți ce e C-83? l-a întrebat el.

Yourstone nu a ezitat când a răspuns:

— Nu am nicio idee. O să mă luminați?

Malone a renunțat la interogatoriu.

— Nu contează.

S-a îndreptat spre un şir de ferestre care lăsau soarele luminos din mijlocul zilei să intre, trecând prin fața unei mese de sticlă pe care stătea o pereche de sfincşi, turnați în ceea ce părea bronz. Şi-a imaginat că exista o poveste cu privire la ei, din moment ce erau plasați într-o poziție de primă importanță. O pictură în ulei a unui conac era agățată deasupra lor.

— E casa mea de la țară, a spus Yourstone. Această pictură a fost comandată în 1786 de unul din strămoşii mei.

— Un loc frumos, a spus el. Familia dumneavoastră a fost prin preajmă mult timp.

— Am servit Coroana de secole.

— Acum fiul dumneavoastră e căsătorit cu fiica Victoriei.

— Pentru un american, cu siguranță ştiți multe despre mine.

El a ridicat din umeri.

— Eu doar iubesc Anglia.

A scuturat uşor unul din sfincşi.

— Nu va merge.

Fața lui Yourstone a rămas rigidă.

Apoi şi-a dat seama. Bărbatul acesta ştia deja că el era implicat. Poate că îi aşteptase vizita.

— Aveți spioni buni.

— Un spion bun e mai folositor decât 500 de soldați bine înarmați.

— Sun Tzu a mai spus că toate războaiele sunt înşelătorie.

— Aşa e.

Şi i-a venit în minte altceva din ceea ce scrisese marele strateg chinez. *Pretinde că eşti inferior şi încurajează aroganța.*

Era timpul să plece.

A păşit către uşă.

— Să aveți o zi bună, Lord Yourstone. Ne vom revedea cât de curând.

Şi a plecat.

Malone a ieşit din casă. Şi-a realizat scopul pentru care venise. Nimic nu încetineşte un inamic mai tare decât cunoaşterea faptului că e urmărit. Mai ales un inamic căruia-i pasă de imaginea publică. Dacă nu altceva, vizita îi va oferi timp să-şi dea seama ce se întâmplă. Yourstone va fi, cel puțin, îngrijorat. Dar venirea aici a atras şi atenția, ceea ce aproape întotdeauna înseamnă probleme.

Asta era în regulă.

Era obişnuit cu problemele.

Şi lucrurile trebuiau să rămână în mişcare.

Aşa că a scos telefonul şi a sunat pe numărul privat al lui William, explicându-i ce ar vrea să facă Victoria mai departe.

— Excelentă sugestie, i-a spus William. O să organizez imediat. Aşa cum aţi aflat mai devreme, să refuzi invitaţia reginei poate fi dificil.

A ajuns pe trotuar şi a mers înapoi spre staţia de metrou. A luat un tren spre Osborne House şi William i-a aranjat o întâlnire mai târziu cu Prinţul de Wales. Voia să vadă cu ochii lui exact cu ce avea de-a face.

S-a gândit din nou la cazanul de mai devreme.

Ăsta era un alt subiect la care trebuia să se mai gândească.

O maşină a oprit lângă trotuar şi uşa din spate s-a deschis.

— Domnule Malone.

S-a întors.

Înăuntru era un om mai în vârstă. Avea puţin peste şaizeci de ani, cu faţa rotundă ca luna plină. Părul argintiu era aranjat perfect. Ochelarii subţiri, cu rame de oţel, îi ascundeau ochii. Purta un costum stilat negru, cu vestă, un ceas de argint ieşea dintr-un buzunar. Mâna dreaptă ţinea un baston, cu capătul un glob de fildeş.

Ceea ce el a recunoscut ca fiind marca lui Thomas Mathews.

Şeful Serviciului Secret de Informaţii al Marii Britanii.

Sau cum era numit în mod obişnuit, MI6.

— Trebuie să vorbim, a spus Mathews.

CAPITOLUL ŞASE

Yourstone se uita prin geamurile fumurii ale maşinii şi admira St. James. Cartierul fusese odată bântuit de burlacii din Londra şi încă rămăsese un aer de calitate în împrejurimile sale regale. Cluburile private somptuoase care în prezent umpleau clădirile de cărămidă, descendente ale cafenelelor din secolul al XVIII-lea, erau faimoase. Boodles. Brooks'. White's. Carlton. Cluburile Oxford şi Cambridge. Calitatea de membru necesita bani mulţi şi descendenţe vechi.

Eleanor stătea lângă el.

Telefonul sunase la casa lui din oraş imediat după plecarea lui Malone. Prințul de Wales voia să vorbească atât cu sora lui cât şi cu Yourstone. Richard părea la fel de zăpăcit ca de obicei. Eleanor i-a spus fratelui ei că vor merge imediat.

Yourstone ştia ce voia bufonul.

O ureche înțelegătoare.

Dar ştia şi ce voia el. Şi timpul se scurgea.

Aşa că trebuia să maximizeze oportunitatea.

Maşina a oprit la poarta de la intrare. Edificiul de cărămidă roşie a Palatului St. James fusese un cadou de nuntă de la Henric al VIII-lea pentru Anne Boleyn. În secolele care au urmat a servit ca domiciliu permanent pentru moştenitorul tronului.

Li s-a permis să intre şi limuzina a parcat în curte sub o poartă din cărămizi. Au ieşit în după-amiaza înmiresmată şi au intrat în palat, urmându-şi drumul către o uşă închisă de la al treilea etaj.

Richard îi aştepta singur.

În timp ce Eleanor era blondă şi cu pielea albă, fratele ei avea părul negru şi pielea măslinie. Nu prea semănau, ceea ce a dat naştere la speculații că era produsul unei relații ilicite, devreme în căsătoria Victoriei. Dar oricine o cunoştea chiar şi puțin pe Victoria Saxa-Coburg ar fi realizat că ar fi fost imposibil. Regina îi era absolut devotată soțului ei. Richard pur şi simplu moştenise mai mult din sângele scoțian al tatălui său decât din familia germană a mamei sale. Fotografiile bunicului patern arătau o asemănare izbitoare. Fața lui frumoasă a fost binecuvântată cu trăsături care erau uşor de caricaturizat. Nasul roman era victima favorită a caricaturiştilor, dar şi părul său ondulat şi ochii profunzi căprui au fost inevitabil mult folosiți în ceea ce părea un ritual aproape zilnic de ridiculizare.

Richard purta un costum lejer, la două rânduri, pe care le-a popularizat de mult. Cămaşa avea o nuanță de roz pal, cravata cu dungi roşu şi negru. O batistă colorată ieşea din

buzunarul hainei. Stătea într-o fereastră cu arcadă privind în cameră. Eleanor a închis uşa în urma lor şi s-a dus spre fratele ei.

— Care-i graba? a întrebat ea.

— Ai văzut ediția de după-masă a *Globe*?

— Nu citesc aşa ceva.

— Acolo, pe masă. Aruncă o privire.

Eleanor a înşfăcat ziarul.

Prima pagină avea un titlu îngroşat: E EA URMĂTOAREA LADY A PALATULUI? Fotografia color o înfățişa pe Lady Bryce sărutându-l cu gura deschisă pe Prințul de Wales, în timp ce o maşină aştepta cu uşa deschisă. Se părea că obiectivul a fost departe, deoarece fotografia era neclară. Lady Bryce purta o fustă obscen de scurtă şi mâna lui Richard era pusă pe fundul ei frumos.

Yourstone citise deja povestea. Ieri. După ce fusese scrisă. Întotdeauna i se dădea să citească înainte.

— Sunt aproape de capătul răbdării, a spus Richard.

— Doar acum ai ajuns la concluzia asta? a spus Eleanor. Dickie, eşti tot timpul la ştiri. O femeie după alta. O greşeală după alta.

— Vreau viața mea personală.

— Ca să faci ce?

— Ce-mi place.

Asta era sfidarea pe care Yourstone o cunoştea foarte bine. Aşa că a răsucit cuțitul.

— Ca să te poți converti la catolicism?

Richard s-a uitat la el.

— De fapt, am o mare afecțiune pentru acea religie. Nu există niciun motiv pentru îndepărtarea noastră de Roma.

Prințul a oftat, semnul lui obişnuit pentru resemnare.

— De ce trebuie să fiu oropsit? Care e scopul?

Yourstone l-a măsurat un moment.

— Eşti un bărbat însurat şi moştenitorul tronului. Tot ceea ce faci în contradicție cu ambele e relevant pentru națiune.

— Nevastă-mea e țăcănită. Stă sub piramide toată ziua şi studiază stelele. Oamenii nu se pot aştepta să fiu fericit cu ea.

Din cauza tonului monoton se întreba dacă Richard mai lua antidepresive. Medicii regali îi spuseseră să se oprească.

— E încă soția ta, a spus Yourstone. Prințesa de Wales. Cea pe care *tu* ai ales-o să-ți fie soție, să fie mama copiilor tăi.

— Pentru Dumnezeu, omule. Tu dintre toți oamenii ştii că mama şi tata au mai mult de-a face cu acea alegere decât mine.

— Nu-mi amintesc să-ți fi exprimat public rezervele. Soția ta e o femeie extrem de frumoasă. Erai destul de îndrăgostit de ea.

— Habar n-am avut că e nebună.

Eleanor a trântit ziarul pe masă.

— Richard, de ce continui să crezi că poți face tot ce-ți place? De ce nu poți fi măcar discret, cel puțin?

— Nu invit presa să-mi urmărească viața, dar nici nu am de gând să mă ascund.

Declarația reprezenta o rezoluție finală.

— Atunci continuă să navighezi contra vântului şi să nu te plângi când valul te va arunca în apă.

Richard s-a îndepărtat de Eleanor, spre fereastră, mergând cu postura perfectă pe care o învățau membri familiei regale. Haina avea nasturii încheiați, mâinile prinse la spate. Şi-a scos pieptul în față şi a dat din cap în timp ce păşea. Existau momente ca acesta, care-i aminteau lui Yourstone de nefericitul lor bunic, care păşea cu aceeaşi aroganță.

— De ce nu tu, Ellie? Tu ar trebui să fii, nu eu.

— Din nefericire, dragă frate, legea spune că un bărbat moşteneşte tronul, atâta timp cât există unul. Noi avem doi, deci eu nu-l voi întâlni pe arhiepiscop pentru o încoronare prea curând.

— Trebuia să fii tu nu eu. Nu am nicio dorință să fiu rege. O fac pur şi simplu pentru că asta se aşteaptă de la mine.

— Nimeni nu te forțează să iei tronul, a spus Yourstone. Bunicul tău aproape a ales abdicarea.

Richard a zâmbit.

— Dar datoria e prima, după cum spun ei.

Acesta era momentul. Aşa că a presat.

— Bunicul tău era incapabil. Poporul l-a urât. Nu a vrut să fie rege şi în final a dovedit cât de necalificat a fost, cu adevărat. Istoria nu a fost drăguță cu el. Vrei aceeaşi moştenire?

— Vreau pur şi simplu să-mi duc viața aşa cum consider eu potrivit.

— Atunci abdică, în favoarea lui Albert şi trăieşte-ți viața aşa cum consideri potrivit.

Dar el ştia ce însemna acea decizie. Se duseseră zilele în care membri obscuri ai familiei regale erau finanțați cu stipendii anuale civile scandaloase. Odată ce Richard renunța la pretenția la tron, Victoria nu avea de ales decât să diminueze plățile anuale pentru prinț, dacă nu să le elimine de tot. Şi nu era niciun mod prin care Richard Saxa-Coburg să-şi câştige singur existența. Era atât de disprețuit că nimeni nu ar face un pas ca să-l ajute.

Cu o excepție.

— Ți-am mai spus înainte, a spus Yourstone. Mă voi asigura personal că eşti asigurat financiar. Nu lăsa banii să-ți influențeze decizia.

Richard se uita la ei cu o privire care transmitea în mod clar confuzia. Se întreba cum era să fii atât de dependent de ceilalți pentru susținerea emoțională. Eleanor era opusul. Puterea ei părea să vină din interior.

— Niciodată nu voi lăsa banii să mă guverneze, a spus Richard, cu vocea aproape o şoaptă. Dar, Lord Yourstone, apreciez asigurările tale.

Prințul s-a uitat într-o parte şi a prins privirea în jos a lui Eleanor către talie. Era un copil acolo? Bărbatul Yourstone care ar putea electriza națiunea şi restaura credibilitatea

monarhiei? După ce, bineînțeles, propria ei domnie se va sfârşi.

Eleanor a arătat către ziar.

— Richard, nu vezi răul pe care-l faci monarhiei? Îți place să fii ridiculizat?

Richard a ridicat din umeri.

— Întotdeauna voi fi Prințul de Wales, indiferent ce aş spune sau aş face.

Din păcate, prostul chiar credea ceea ce tocmai spusese. *Molâu, egoist, încăpățânat* şi *prost* erau doar câteva din adjectivele care i se aplicau în mod obişnuit, împreună cu eticheta de *Prințul de Wails*[8], din cauza plângerilor sale constante.

— Dar dacă Albert nu s-ar fi născut niciodată? a întrebat Yourstone. Dacă soția ta ar fi fost stearpă? Tot ai mai vrea să fii rege?

Richard părea să se gândească serios la întrebare.

— Nu. Dar nu e cazul. Şi nu pot permite presei să mă înlăture de la dreptul pe care-l am prin naştere. Măcar atât îi datorez familiei.

— Fiul tău are aproape douăzeci şi doi de ani. E capabil să moştenească tronul. De ce nu-i permiți?

— Îl faci să sune ca un proiect care ți-ar conveni.

Yourstone a dat din cap.

— Tu vorbeşti despre faptul că nu eşti fericit. Eu îți ofer doar o cale logică, legală, de a-ți rezolva conflictul.

— Ştiu. N-am vrut să te ofensez. Chiar nu-mi pasă să fiu cunoscut ca regele care a abdicat.

Eleanor a păşit mai aproape de fratele ei.

— Richard, tu eşti un suflet disperat. Pierdut şi nefericit. Mă îngrijorezi. Lasă-l pe fiul tău să ia tronul şi nu te mai frământa. Neagă presei oportunitatea de a te mai răni. Du-te şi trăieşte-ți viața aşa cum consideri potrivit.

Richard o privea din nou cu ochii obosiți. Era singura persoană de pe pământ pe care o putea asculta. Nu făcuse

nici un secret din faptul că îşi disprețuia mama şi se temea de tatăl lor.

Prințul şi-a înclinat capul şi a vorbit cu covorul.

— Tu trebuia să fii, Ellie.

— Nu vreau să fiu regină. Dar mi-aş face datoria, dacă ar fi cazul.

Richard a ridicat privirea către ea.

— Asta-i remarcabil la tine. Îți faci întotdeauna datoria. Cu privire la mama, tata şi țară. Din acest punct de vedere eşti o persoană mult mai potrivită decât mine.

— Vreau doar ca fratele meu să fie fericit.

A spus asta cu aşa o convingere că Yourstone aproape a crezut şi el declarația.

— Fiul meu e un tânăr robust care într-o zi va fi Albert I. Dar dacă, Doamne fereşte, i s-ar fi întâmplat vreodată ceva, aş părăsi, fără nicio ezitare, această poziție pentru totdeauna. Atunci, dragă Ellie, această închisoare va fi într-adevăr a ta.

Yourstone aproape a zâmbit.

Asta era în mod clar ceea ce venise să audă.

CAPITOLUL ŞAPTE

Malone era familiarizat cu elicopterul, un Westland Lynx al Marinei Regale, şi a ascultat cum motoarele Rolls-Royce învârteau elicea în aerul după-amiezii. Marina îl învățase cum să piloteze avioane de luptă şi a petrecut un număr mare de ore într-un Tomcat, dar niciodată n-a stat la manşa unui elicopter.

Sir Thomas Mathews, şeful Serviciului Secret de Informații, l-a dus la un aeroport unde aştepta un elicopter. Au făcut călătoria de o sută treizeci de kilometri de la Londra la Salisbury în mai puțin de o oră, trecând peste dealurile înclinate şi pajiştile punctate de copaci, în cele din urmă zburând pe deasupra magnificei catedrale din Salisbury.

Oraşul însuşi era străvechi, având străzi cu clădiri compacte şi arhitectura veche care transmitea, chiar şi din

aer, un spirit străvechi copleşitor. În nordul centrului oraşului era aşezată universitatea, un amestec de clădiri din calcar printre stejari şi nuci. Pilotul a aterizat expert în mijlocul unui teren gol de atletism. O maşină care-i aştepta i-a dus de-a lungul campusului la o clădire de trei etaje cu o fațadă deteriorată, plină de iederă. Sculpturile cenuşii din partea de sus arătau ca o dantelă zdrențuită. Muncitorii erau ocupați cu greblarea frunzelor de toamnă.

Şeful spionilor britanici vorbise puțin în timpul drumului.

Iar Malone şi-a ținut şi el gura închisă.

Înăuntru, Mathews l-a condus la un birou de la etajul doi, unde un bărbat greoi, cu barbă, cu urechile mari, stătea în spatele unui birou verde de metal, acoperit de cărți. S-a prezentat singur ca fiind profesorul Goulding. Malone a observat diplomele de pe perete care indicau doctorate în istorie atât de la Cambridge cât şi de la Oxford.

— Am înțeles că William ți-a dat fotografii ale unui cazan, a spus Mathews. După întâlnirea cu regina privind… situația familiei ei.

— Ai spioni în palat?

— Cum altfel am ştii vreodată ce se întâmplă acolo?

— Am crezut că eşti responsabil de problemele străine. MI5 se ocupă de problemele interne.

— Asta depinde de natura *problemelor*.

Mathews a făcut un semn spre Goulding, care le-a arătat o altă fotografie a căldării pe un ecran de calculator.

Dar el voia să ştie:

— Ați vorbit cu Stephanie?

Mathews a scuturat din cap.

— Şi nici nu mi-a arătat curtoazia de a mă contacta înainte de a te trimite.

— Mai mulți spioni? Cu mai multe informații?

— O necesitate care mi-a permis să supraviețuiesc mult timp în afacerea asta.

Mathews era o legendă. Doar şaisprezece oameni conduseseră Serviciul Secret de Informații al Marii Britanii,

responsabil pentru toate problemele serviciilor secrete de la începutul secolului al XX-lea. Mathews era ultimul şi cel mai longeviv. Un veteran al războiului rece. Temut de sovietici. Respectat de Washington. Şi deşi Malone lucrase cu MI6 de mai multe ori înainte, niciodată nu fusese implicat şeful însuşi.

Ceea ce spunea multe.

— Spune-i, i-a spus Mathews gazdei sale, arătând cu bastonul.

— Această căldare a ocupat odată un loc proeminent într-un altar păgân, a spus Goulding. Sunt multe asemănătoare în muzee, dar acesta e un exemplar foarte bine conservat. Aceste boluri serveau unui dublu scop.

Degetul profesorului a atins ecranul.

— Aceste vase sunt primele noastre cărți de istorie. Am văzut altele care înregistrau o bătălie sau nişte întâmplări catastrofale. Acesta detaliază sfârşitul domniei unui conducător.

Goulding a arătat cu degetul imaginea color de pe ecran.

— Uită-te aici. Regele moare în bătălie. Apoi războinicii îi aduc omagiile cu trompete şi ceremonii. Chiar şi animalele sunt triste din cauza morții lui.

Academicianul a dat click pe o imagine mai mică din partea dreaptă a ecranului şi a apărut o imagine mărită a unuia dintre panourile gravate.

— Acest panou e cheia, a spus Mathews. E unul care lipseşte de pe căldare. Cel care e acum în muzeul național Icelandic din Reykjavik. Singur nu spune nimic. Dar împreună cu restul imaginilor, povestea devine completă.

Malone şi-a amintit ce scrisese William.

— Şi din moment ce Yourstone a fotografiat acea imagine din Islanda şi are cazanul, asta înseamnă că are toate piesele puzzle-ului.

— Şi ăsta-i motivul pentru care noi doi stăm de vorbă, a spus Mathews.

Atunci şi-a dat seama.

— Presupun că vizita mea la Yourstone a creat problema.

— O subevaluare, dar exactă. A fost pusă în pericol supravegherea sub acoperire de peste un an.

Ceea ce explica de ce şeful era aici.

Goulding s-a ridicat de la calculator şi a mers prin birou spre un dulap de cărți care se ridica de la podea la tavan, ale cărui rafturi se îndoiau de cât erau de încărcate. S-a aplecat şi a luat un volum legat în piele de pe rândul de jos, dând uşor paginile. După un moment de răsfoit uşor, a spus:

— Să vă citesc ceva. Mă gândesc că va clarifica lucrurile.

În iarna anului 1191, la Glastonbury Abbey, în curtea catedralei Sf. Dunstan, lângă uşa de sud, a fost ridicat un pavilion cu perdele albe între două pietre de marcaj care aveau forma unor piramide. Abatele de la Glastonbury, Henry de Sully, era responsabil de construcție. Cu doi ani înainte sosise un mesaj de la Henric al II-lea, oferind informații considerate atât de sacre încât descendenții regelui nu trebuiau să fie informați. Regele aflase locația mormântului lui Arthur şi prietenul său apropiat, Ralph FitzStephen, aflat atunci la conducerea Glastonbury Abbey, i-a dat informația abatelui de Sully după ce Henric a murit în iulie 1189.

De ce de Sully a aşteptat două sezoane înainte să acționeze, nu se ştie. Poate că personalitatea precaută şi dorința de a-l mulțumi pe Richard, fiul lui Henric, monarhul care l-a numit într-o poziție atât de înaltă, au avut un rol în decizia lui. Totuşi, cândva în 1191, de Sully a dat în sfârşit ordinul să înceapă săpăturile. A durat câteva zile până când, la trei metri în pământ, a fost descoperită o placă grea de piatră. A fost nevoie de o săptămână întreagă pentru a ridica monolitul din groapă. Pe partea inferioară a pietrei a fost descoperită o cavitate în care fusese plasată o cruce de plumb. Avea un model neobişnuit, cu partea superioară curbată şi laturile cu unghiuri rotunjite. Pe cruce era gravat: AICI ÎN INSULA AVALON E ÎNGROPAT RENUMITUL ARTHUR CU GUINEVERE A DOUA LUI SOȚIE. Scrisul era vechi, cu un text

nefolosit de multe generații, şi era plasat în mod intenționat spre interior, îndreptat spre piatră.

Descoperirea a motivat continuarea săpăturilor şi, după încă trei metri, a fost descoperit un sicriu dur, construit ca o canoe dintr-un trunchi de stejar. Trei sferturi din interior conținea oasele unui bărbat. Craniul era mare şi impresionant, cu multe răni clare, toate vindecate, cu excepția uneia, iar săpătorii au ajuns la concluzia că rana adâncă a fost cauza morții. Unul din călugări a scos o tibie din mormânt şi a ținut-o lângă cel mai înalt bărbat de acolo. Era cu trei centimetri deasupra genunchiului, ceea ce însemna că oricine se afla în acel mormânt era un bărbat căruia i se datora respect. Restul de o treime din mormânt era ocupat de rămăşițele unei femei. O şuviță de păr, împletit şi înfăşurat, încă blond, se afla printre oase. Unul din călugări, un tip prost, grăbit şi imprudent, a apucat de ea şi smocul s-a dezintegrat, făcându-se praf. Părul de femeie fusese întotdeauna o capcană pentru cei slabi, deşi se spunea că cei cu un scop puternic pot rezista tentației.

Călugării au interpretat evenimentul ca pe un semn.

— *Un mister pentru omenire, un mormânt pentru Arthur*, a spus Malone.

Goulding a zâmbit.

— Dintr-un poem vechi galez. Şi chiar potrivit.

— Vrei să spui că Arthur a fost înmormântat la Glastonbury Abbey şi mormântul a fost descoperit în 1191?

Goulding a pus uşor cartea deschisă într-un colț al biroului.

— În 1911 a fost excavat un mormânt şi au fost descoperite oasele unui bărbat şi ale unei femei. Asta acceptă istoricii, din moment ce există cel puțin cinci relatări a ceea ce s-a întâmplat în timpul exhumării. Diferă detaliile, dar cadrul general e acelaşi. Corpurile au fost îngropate adânc în pământ, ceea ce era neobişnuit pentru mormintele din acele vremuri. Aşa cum te-ai putea aştepta, uneltele nu erau cele mai bune şi săpatul în adânc era dificil. Dar Arthur a fost cel

mai mare duşman al saxonilor. Aproape reuşise să oprească pătrunderea constantă în Britania. Saxonii s-ar fi bucurat să-i distrugă mormântul, aşa că îngroparea lui cât mai adânc are sens.

— Crezi că Arthur este o figură istorică reală? a întrebat el.

— Fără îndoială. A fost un celt care a luptat împotriva invaziei saxonilor. Cea mai bună datare este că a trăit în ultima parte a secolului al VI-lea, murind cândva între anii 537 şi 542.

— A fost rege? a întrebat el.

— Nu exista un asemenea concept atunci. Era cu 300 de ani înainte de a se forma o formă de regalitate, aşa cum o ştim noi. Artur a fost *Dux Bellorum*. Comandant în luptă. Un războinic. A luptat în douăsprezece bătălii despre care ştim. Se presupune că după bătălia de la Camlann a fost dus de vărul său, Morgan, pe insula Avalon, unde i s-au vindecat rănile. Dar, de fapt, a murit şi a fost îngropat acolo.

— Cum e posibil să ştiți asta? a întrebat Malone.

Goulding a arătat spre ecran.

— Răspunsul e aici. Plăcile bolului arată exact ce s-a întâmplat. În fundal e o biserică din lut şi nuiele, pe care am recunoscut-o ca fiind vechea biserică din Glastonbury. Această căldare e o mărturie a acelor evenimente.

CAPITOLUL OPT

Yourstone a urmat un grup de la Camera Lorzilor spre camera de audiență a reginei. Opt dintre lideri au fost convocați la o întâlnire aranjată în grabă, al cărui subiect nu a fost dezvăluit, spunându-li-se doar că Victoria trebuia să vorbească cu câțiva dintre lorzi.

De-a lungul istoriei, lorzii s-au ridicat în apărarea coroanei, în special când cei din Camera Comunelor au încercat să taie din puterile monarhiei. Din secolul al XVI-lea până în ultima parte a secolului al XX-lea, monarhia engleză

s-a bucurat de o popularitate aproape fără precedent. Căderea a început cu tatăl Victoriei, care nu a făcut niciun secret din faptul că nu a vrut niciodată să fie rege. Au trecut trei decenii de când a murit şi națiunea a fost binecuvântată cu fiica lui. O femeie care avea un comportament energic care a recâştigat publicul.

Dar nesăbuința explozivă a fiului ei cel mai în vârstă a înviat tot ceea ce odinioară a fost rău şi un deceniu de efort concentrat din partea lui a reuşit doar să agraveze rana. Dacă totul mergea conform planului, până la sfârşitul săptămânii viitoare Eleanor va fi regina Angliei, fiul lui Yourstone prințul ei, şi viitorul lor copil primul monarh din familia Yourstone. Putea doar să spere că era băiat – ceea ce ar fi un semn sigur că ceea ce muncise atât de mult să obțină avea amprenta divină.

Acel bărbat ar domni ca Arthur al II-lea.

Dar chiar dacă va fi o fată, nu conta. Ea ar purta eticheta regală a lui Guinevere. Nu vor mai fi Elizabeth, Anne, Mary sau Victoria. Niciun nume Saxa-Coburg. Şi legătura germană cu tronul britanic va fi pentru totdeauna tăiată. Copiii Yourstone vor lua nume celtice sau britanice. Vor sublinia, de asemenea, moştenirea lor normandă.

Arthur sau Guinevere.

Oricare dintre ei ar fi un Yourstone.

Au intrat toți lorzii şi s-au aşezat acolo unde li s-a indicat de către valeții în uniformă. Victoria era deja aşezată în capul unei mese lungi care sclipea sub strălucirea unui candelabru de Bohemia. Regina era îmbrăcată cu un costum albastru-deschis, un şirag triplu de perle înfăşurându-i gâtul. Fața ei afişa o expresie obosită, dar ea stătea dreaptă în scaun, ceea ce părea să presupună un mare efort. Se pare că trebuiau crezute rapoartele medicale privind evoluția Parkinson-ului.

— Vă rog, lorzii mei, faceți-vă comozi şi să vorbim câteva minute, a spus regina.

Prințul James stătea în spatele soției, un om ai cărui strămoşi scoțieni se vedeau în fiecare vorbă şi acțiune. Unii îl

asemănau cu John Brown, scoțianul care a consolat-o pe prima Victoria în ultima parte a secolului al XIX-lea după ce soțul ei, primul Albert, a murit. Ambii erau oameni încăpățânați, hotărâți, dar, spre deosebire de Brown, James era extrem de popular şi presa îl trata cu respect. În măsura în care se ştia – şi Yourstone se străduise din greu – a fost mereu monogam. Singurul lui defect era pasiunea pentru cursele de cai, ceva ce el şi Victoria împărtăşeau.

— Apreciez că ați venit într-un timp atât de scurt, a spus regina. În mod normal nu mi-ar păsa de ce ar spune cineva despre mine sau familia mea. Am trăit o viață lungă şi am învățat că nu poți fi regină cu o fire sensibilă. Dar am nevoie de sfaturi şi sper că mă veți onora oferindu-mi câteva.

Yourstone a privit-o atent pe Victoria. Deşi bolnavă, era aceeaşi femeie de acum trei decenii care încântase națiunea cu amabilitatea şi calmul ei.

— Lord Yourstone.

Sunetul numelui său l-a luat prin surprindere.

Privirea lui a întâlnit-o pe regină.

— Am ascultat mai devreme cu recunoştință cum ai luat apărarea Coroanei. Dar am auzit şi avertizările. Îmi pare rău că fiul meu ne-a pus pe toți într-o poziție dificilă.

— Şi eu sunt tată şi înțeleg ce durere pot provoca uneori copiii.

— Cu toate acestea, niciunul dintre fii noştri nu este un copil. Sunt oameni mari care ar trebui să ştie cum să se poarte.

— Şi, slavă Domnului, fiul meu este un bărbat bun. O face pe fiica dumneavoastră foarte fericită.

— Iar pentru asta soțul meu şi cu mine suntem recunoscători.

Yourstone a văzut privirea lui James în timp ce scoțianul stătea în spatele soției. Deşi regina i-a ignorat aroganța, soțul ei nu a făcut-o. Nicio apreciere nu a apărut în expresia lui aspră.

— Spuneți-mi, lord Yourstone, a spus Victoria, încercarea lordului Bryce de abolire a monarhiei are vreo şansă să aibă succes?

— Sunt mulți în Camera Comunelor care simt că abolirea ar fi un semn de progres. Similar cu cel de acum câțiva ani când Camera Lorzilor a fost modificată. Mulți simt că schimbarea ar fi văzută favorabil.

Aluzia lui, ştia, ar alimenta resentimentele bărbaților care stăteau în jurul mesei. O schimbare făcută de guvernul laburist a dus la o reformă a Camerei Lorzilor. Componența sa de mai mult de 1.000 de membri, dependentă în mare măsură de poziția familiei, evoluase în ceva anacronic. Aşa că majoritatea locurilor ereditare au fost desființate şi membri din Camera Lorzilor s-au redus la un număr rezonabil. Victoria a susținut cu toată inima schimbarea, una dintre acele ocazii rare în care intervenise în politică, iar multor nobili nu le-a convenit intervenția ei.

— Asta nu răspunde întrebării mele, a spus Victoria, cu vocea dintr-odată mai ascuțită. Aparent, simțise ambele lovituri. Mişcarea lordului Bryce *are* putere politică?

— Cred că da.

— Explică-te, a spus James.

Vocea adâncă,baritonală a prințului părea să zguduie pereții.

Yourstone s-a avertizat singur să rămână calm. Aparențele erau totul. Mai ales acum.

— Richard a provocat daune enorme. Cu siguranță vă dați seama de asta. Miniştri sunt sătui de el. Poporul e sătul de el. Îmi pare rău, dar urcarea lui pe tron ar fi privită ca o ruşine națională. Oamenii vorbesc despre el ca despre tatăl dumneavoastră.

Şi-a dat seama că-l insultase clar pe tatăl Victoriei, dar James ceruse o explicație.

— Tatăl meu n-a dorit să devină rege, a spus Victoria. Dar şi-a făcut datoria până în ziua în care a murit.

— Asta nu mai e destul. Tatăl dumneavoastră a domnit într-o vreme în care presa era restrânsă şi monarhiei i se arăta respect. I s-au permis multe libertăți. Trăim într-o eră a comunicațiilor instantanee. Ziarele, emisiunile de televiziune, telefoanele mobile, site-urile nenumărate. Toate acestea necesită un conținut constant. Milioane de oameni sunt mai mult decât dispuşi să furnizeze acest conținut. Cele mai multe informații sunt oferite gratuit. Pentru a supraviețui unei asemenea abundențe informaționale, un monarh trebuie să fie extraordinar. Deasupra oricărui reproş. Ca dumneavoastră. Nimeni nu ar îndrăzni să o atace pe Majestatea Voastră, dar nici dumneavoastră nu le-ați dat niciun motiv.

— Cu excepția dumneavoastră, lord Yourstone. Dumneavoastră m-ați atacat. În această dimineață.

— Nu am spus nimic defavorabil cu privire la Majestatea Voastră.

— Mi-ai insultat familia, ceea ce e acelaşi lucru.

— Am spus doar adevărul. Aşa cum presupun că vreți să facem cu toții. Nu noi am creat această problemă.

Altă lovitură la originea lui Richard.

Victoria s-a mişcat uşor pe scaun, ceea ce părea să-i calmeze tremurul mâinilor. Şi-a dat seama că ea nu va dezaproba public un membru al familiei sale, indiferent de ce ar fi făcut acesta. Familiile regale întotdeauna îşi apără membrii. Dar mai ştia, de la Eleanor, şi că în particular regina şi prințul erau furioşi pe Richard. Aşa că a spus:

— Prințul de Wales pur şi simplu încă nu a realizat că într-o bună zi va fi rege. Asta, din punctul meu de vedere, este cea mai mare vină a lui.

— Şi va fi rege? a întrebat Victoria.

— Asta depinde cu totul de fiul dumneavoastră.

— Şi dacă ar abdica în favoarea lui Albert? Asta ar satisface miniştri care vor abolirea monarhiei?

— Nepotul dumneavoastră e un gentleman. Poporul îl iubeşte. Ar fi un rege excelent.

Era nedumerit de ce Victoria îşi îndreptase comentariile doar spre el. Poate din cauză că era din familie şi ea credea că ar fi sincer.

— Bineînțeles, totuşi, Albert nu va fi rege încă mulți ani. Toți îi dorim Majestății Voastre o viață lungă şi Richard e relativ tânăr. Albert va fi cu siguranță mai în vârstă dacă, şi când, va moşteni vreodată tronul. Va avea o viață să se pregătească. E binecuvântarea poporului nostru că familia Saxa-Coburg se bucură de longevitate.

— Şi blestemul nostru, a adăugat repede Victoria.

— Aş putea să întreb, Majestatea Voastră, care e scopul acestei adunări? Rar se implică palatul direct în afacerile parlamentului, mai ales în probleme ca aceasta. Mulți au încercat să schimbe Coroana, şi puțini au reuşit vreodată. De ce asta pare diferit?

— E întotdeauna prudent să fii precaut cu alt Cromwell, a spus James.

— Foarte corect, a spus Yourstone. Dar Charles I a fost un tiran care a aruncat națiunea într-un război civil. Lui Cromwell i-a fost uşor să profite de oportunitate. Aş spera că multe lecții au fost învățate din ceea ce s-a întâmplat cu atâtea secole în urmă.

— Dar un alt Guy Fawkes ar putea pândi, a spus Victoria.

Referirea la un potențial asasin regal l-a deranjat. Fawkes a fost spânzurat în 1605 din cauza complotului pentru uciderea lui James I. Poporul continuă să-şi amintească acea trădare în fiecare 5 noiembrie când ruguri, având în vârf imaginea lui Fawkes, sunt aprinse ceremonial în întreaga țară.

— Sugerați un posibil regicid? a întrebat el.

— Conducătorii lumii sunt ucişi adesea. Nimic nu face această monarhie imună.

— Dar familia regală dispune de cea mai bună protecție. Nu suntem în secolul al XVII-lea, când conspiratorii puteau depozita praf de puşcă sub Parlament.

— Şi chiar şi atunci, a spus James, nu au reuşit doar datorită faptului că unul dintre oamenii lui Fawkes s-a răzgândit şi a dezvăluit planul.

Yourstone a văzut o sclipire în ochii prințului. Era testat? Cercetat? Analizat? Poate că a subestimat aceste chipuri îmbătrânite. Şi mai era şi problema cu Cotton Malone, despre care ştia că vorbise cu ei. Încă trebuia să afle conținutul acelei conversații. Cât de mult ştiau aceşti oameni? Nu destul. Evident. Altfel l-ar fi arestat în loc să-l ademenească.

Aşa că a profitat de moment şi i-a spus lui James:

— Ceea ce spuneți e adevărat, cu privire la ceea ce s-a întâmplat cu atâtea secole în urmă. Dar ceea ce eu am învățat, atât din viață cât şi din politică, e că azi sunt atât de puține secrete în această lume.

A făcut o pauză de efect.

— Foarte puține.

CAPITOLUL NOUĂ

Malone era nedumerit.

— Niciodată nu l-am considerat pe Arthur o figură istorică. L-am luat ca o creație a poeților şi romancierilor.

Goulding le-a explicat că, până în secolul al XII-lea, Arthur a fost cunoscut doar din poveştile barzilor şi din poemele galeze. Dar Geoffrey of Monmouth a schimbat totul în 1136 când a tradus *Istoria regilor Britoni*, o relatare fantezistă, mai mult ficțiune decât realitate, care l-a ridicat pe Arthur la rang de rege. Povestea s-a bucurat de o popularitate extremă, iar galezii s-au folosit de imaginația lui Geoffrey. Nu s-au supus niciodată saxonilor sau normanzilor şi au văzut în Arthur o cale de a păstra mocnit spiritul răzvrătit. Trei sute de ani mai târziu, când Sir Thomas Malory, în cele din urmă, şi-a scris epopeea, Arthur a fost înrădăcinat pentru totdeauna în tărâmul mitului.

— A fost real, a spus Goulding. Dar nu a fost chipul cavaleresc pe care l-a imaginat Malory. Mai curând un bărbat

brutal, barbar care s-a luptat cu saxonii, nedeosebindu-se de o mie de alți conducători ai războinicilor care s-au ridicat în timpul Evului Mediu. A fost norocos, totuşi, că poeții din acea vreme au văzut ceva mai mult în el. Aşa că au creat o legendă.

Malone ştia despre *Istoria regilor Britoni*, o ediție rară faimoasă şi valoroasă. Cărțile erau pasiunea lui privată. Le colecționa cu sutele, casa lui din Atlanta fiind plină de rafturi. Visul lui era ca într-o zi să dețină o librărie, dar se îndoia că asta se va întâmpla vreodată.

— E absolut imposibil, totuşi, să ştim unde se opreşte adevărul şi începe ficțiunea, a spus Goulding. Putem doar să ne imaginăm.

Malone s-a uitat la Mathews.

— Presupun că toate astea sunt importante în vreun fel pentru tot ce se întâmplă acum.

— Vital. Dar ca să înțelegi cu ce ne confruntăm, trebuie să ştii contextul istoric.

Malone a arătat către cartea de pe birou şi la pasajul pe care Goulding li-l citise.

— Pe crucea care au găsit-o călugării era scris, *Aici în insula Avalon e îngropat renumitul Arthur*. Care-i legătura cu Glastonbury?

— Asta-i partea uşoară. Arthur a trăit după jumătatea secolului al VI-lea. Glastonbury era atunci pentru creştinătatea englezească ceea ce este azi Westminster şi Canterbury. Mânăstirea era situată pe o insulă înconjurată de râul Brue. Galezii o numeau *Ynys Avallon*, Insula Merelor. Aşa că e uşor de înțeles cum a apărut inscripția de pe cruce. Amintiți-vă, Malory a fost cel care i-a acordat insulei Avalon calități magice, cu 300 de ani mai târziu. Înainte de asta era pur şi simplu un loc. Goulding a arătat din nou spre ecranul calculatorului. Căldarea ne spune o mulțime de lucruri. Sunteți conştient de stabilirea irlandezilor în Islanda?

A scuturat din cap.

— Ştiu despre colonizarea vikingilor, dar nu ştiu nimic despre irlandezi.

— Există un jurnal. *Navigatio Sancti Brendani Abbatis*. Călătoria sfântului Brendan. E într-un muzeu britanic şi detaliază cum un grup condus de sfântul Brendan a părăsit County Kerry, din Irlanda, în anul 593. Au navigat pe Atlantic către Hebrides apoi în Feroe. Goulding a făcut o pauză. A mai fost doar un hop de acolo până în Islanda şi sfântul Brendan a făcut călătoria. A descoperit, totuşi, că deja călugării irlandezi ajunseseră acolo, folosind pământul izolat ca loc de retragere religioasă. Ceea ce nu era o ispravă uşoară pentru vremurile acelea, să navighezi în apele reci pe Atlantic în bărci mici făcute din piele.

Când se gândea la Islanda, lui Malone îi veneau în minte vulcanii, balenele şi zăpada. Nu religia.

— *Landnámabók, a spus Goulding, e un text faimos islandez care povesteşte despre un marinar, Ari Marson, care a fost deviat de la drumul lui de o furtună, spre un loc pe care l-a numit Hvitramannaland. Acolo a găsit creştini irlandezi. Tradus, Hvitramannaland înseamnă „Marea Irlandă”. Noi cunoaştem azi acel loc ca Islanda.*

— *N-am avut idee că europenii s-au aventurat spre vest înaintea vikingilor, a spus Malone.*

— Tradiționaliştii ar susține că acea colonizare irlandeză, dinaintea celei norvegiene, a regiunilor îndepărtate din vest a fost izolată sau accidentală. E o călătorie de două zile pe apă din Scoția în Islanda şi ei susțin că oricine a făcut această călătorie a făcut-o involuntar. Ca victimă a unui naufragiu sau ca o deviere a drumului. Dar există un număr respectabil de dovezi care sugerează prezența intenționată a irlandezilor în Islanda, Groenlanda şi poate chiar în America de Nord cu mult înainte de sosirea vikingilor.

Goulding s-a aplecat peste masă şi a luat câteva fotografii color.

— Acestea sunt imagini mărite de pe plăcile cazanului. Observați imaginile vulcanilor, icebergurilor şi balenelor.

Niciuna dintre ele nu existau în Anglia sau Irlanda. În mod clar, gravorul cunoştea Islanda. Bolul ceremonial este sigur celtic, din secolul al V-lea sau al VI-lea şi, cel mai important, înfăţişează moartea unui mare războinic.

Malone a studiat imaginile. Un bărbat moare din cauza unei lovituri la cap. E pus într-o barcă şi dus pe o insulă unde sunt vulcani, balene şi iceberguri. Apoi trupul este cărat la ţărm şi îngropat într-un munte.

S-a uitat la Mathews.

— Ce naiba se întâmplă aici?

— Ar trebui să fie evident. Lordul Yourstone caută mormântul lui Arthur. Mathews a făcut semn cu bastonul către Goulding. Spune-i ce arată cazanul despre locul de veci final al lui Arthur.

În conformitate cu plăcile de pe vasul ceremonial, corpul lui Arthur a fost dus în Islanda. Acolo a fost îngropat, ferit de saxoni. Corpurile de la Glastonbury erau momeli, iar călugării ştiau asta, ceea ce ar putea explica de ce au păstrat descoperirea secretă atâta timp.

— Ce-l face pe Arthur atât de important acum?

— E o chestiune de istorie, a spus Mathews. Atât de mulţi regi au încercat să facă legătura. Edward I s-a numit pe el însuşi *Arthurus Redivivus* – Artur Reîntors. Secole mai târziu, ţelul lui Henric al VIII-lea a fost să elimine tot ce era catolic, aşa că a distrus toate mânăstirile, inclusiv Glastonbury. Dar chiar şi Henric era ataşat emoţional. Fratele lui mai mare, care ar fi trebuit să moştenească tronul, fusese numit Arthur, dar a murit înainte să fie încoronat. Henric al VII-lea, primul rege Tudor, intenţiona să folosească legenda lui Arthur pentru a consolida pretenţia familiei la tron.

— În secolul al XIII-lea, regele John a făcut acelaşi lucru, a spus Goulding. El şi-a omorât nepotul, Arthur, care ar fi trebuit să succeadă la tron. Tată lui John, Henric al II-lea, era obsedat de Arthur şi voia ca succesorul să-i poarte numele. Henric al II-lea a fost primul monarh care a unit Franţa şi Anglia sub aceeaşi coroană – cu excepţia, bineînţeles, a lui

Arthur, dacă e să credem legenda. Francezii s-au mândrit cu legătura lor cu Charlemagne, dar moştenirea lui Arthur e chiar mai veche. Crima lui John comisă asupra moştenitorului a oprit evident orice unificare, iar Franța a fost pierdută pentru totdeauna.

Malone s-a aşezat pe scaun.

— Yourstone încearcă să facă acelaşi lucru?

— În mod clar, a spus Mathews. Vrea să folosească tradiția engleză în favoarea lui – şi care-ar fi un mod mai bun decât prin Arthur?

— Cu ce scop?

— Ca s-o facă pe Eleanor, nora lui, regină.

Yourstone a părăsit palatul printr-o intrare din spate şi s-a dus direct la Bentley-ul lui care-l aştepta. Victoria ținuse ocupată adunarea din Camera Lorzilor, discutând în detaliu perspectiva oricăror modificări legislative ale monarhiei. Bărbații din jurul mesei o asiguraseră că nimic nu va obține majoritatea necesară din partea lor a Parlamentului şi ea fusese mulțumită de încrederea lor. Îngrijorările sale în privința reginei şi a soțului ei au dispărut de-a lungul celor două ore, dar întregul scop al reuniunii a continuat să-l deranjeze.

S-a urcat în Bentley şi s-a avertizat singur împotriva paranoiei. În palat doar Eleanor ştia ce se întâmplase. Cu toate acestea, mai exista Cotton Malone.

Întâlnind-o pe regină.

A stat liniştit ascultându-i pe lorzi şi pe Majestatea Sa discutând despre ceea ce el ştia că este o problemă importantă. Nu avea de gând să permită vreodată schimbări în monarhie, pe lângă cele pe care le gândise deja, care ar consolida mai degrabă decât ar slăbi instituția.

Casa Yourstone nu-şi va începe afacerile în deficit.

— Înapoi acasă, i-a spus şoferului.

Maşina a plecat de la palat.

Malone s-a gândit la ceea ce tocmai spusese Thomas Mathews şi a observat:

— Eleanor e a treia în linia de succesiune la tron.

— Sunt conştient de asta. Fratele şi nepotul ei sunt înainte. Dar Richard a fost subiectul unor atacuri brutale ale presei. El nu are, practic, o imagine publică bună. Acum ştim că Nigel Yourstone a orchestrat acele atacuri.

— Şi voi nu v-ați deranjat să-i spuneți reginei?

— Asta ar fi problematic. Nu e nicio cale să ții un secret în Palatul Buckingham. Ca să oprim asta trebuie să păstrăm secretul în totalitate.

— Deci tu crezi că Yourstone încearcă să-l împiedice pe Richard să devină rege?

— Nu e niciun dubiu. Şi nu va fi dificil. Richard poate fi uşor convins să abdice. Ceea ce e clar că plănuieşte Yourstone.

— Şi vizita mea la Yourstone a compromis toate astea?

Mathews a aprobat din cap.

— Acum ştie că cineva îl urmăreşte.

Dar nimic din toate astea nu a fost vina lui Malone. Nu ceruse să fie implicat şi fusese împins în această luptă cu puține informații sau deloc. A făcut doar ce regina Angliei şi Stephanie Nelle îl rugaseră să facă.

— Cotton, nu vreau să dramatizez prea mult situația, dar Yourstone şi Eleanor complotează să-l omoare pe Albert. Cu Albert mort şi Richard abdicând, Eleanor e regină.

S-a hotărât să-i spună lui Mathews restul ştirilor rele.

— A fost o întâlnire a câtorva lorzi la palatul Buckingham, care cu siguranță s-a terminat până acum. Yourstone a fost acolo.

Şi a explicat mai multe.

— Trebuie să verific cu oamenii mei, a spus Mathews când a terminat. Să evaluăm pagubele.

Malone s-a uitat la Goulding.

— Cât el face asta, trebuie să folosesc telefonul tău.

— Domnule Malone spuneți că fiica mea pune la cale un regicid.

Vocea reginei era frântă de emoție.

El îl sunase pe William la palat şi i-a spus că trebuie să vorbească urgent cu regina Victoria. Mathews fusese de acord cu apelul, cu condiția să nu facă nicio mențiune la el sau la implicarea agenției lui.

— Malone are dreptate, a spus James prin speaker. L-ai auzit pe Yourstone mai devreme. A spus că sunt foarte puține secrete în lumea asta. Dar cred că tocmai am descoperit unul.

Malone a ascultat cât ei i-au explicat ce s-a întâmplat la întâlnire.

— Ce facem acum? a întrebat Victoria.

— Cel puțin Yourstone ştie că îl urmărim. Ar putea să îl încetinească.

— De ce nu-l arestăm pur şi simplu? l-a întrebat James.

— Nu avem nicio dovadă. Vorbim despre un dezastru de relații publice. Ați avea unul monstruos. E prea devreme pentru asta. Dar ar trebui mărită securitatea lui Albert. Poate o retragere la un domeniu pentru câteva zile. Îl va face mai uşor de protejat.

— Are câteva îndatoriri programate anterior pentru azi, a spus William.

— Lasă-l să le termine. Apoi schimbă-i programul.

— Şi cu fiica mea? a întrebat Victoria.

— Țineți-o izolată. Nu faceți nimic care să o facă să aibă suspiciuni.

— Şi Richard?

— Nu e un jucător, până când Albert nu e mort. Până se va întâmpla asta, lăsați-l în pace.

— Păreți încrezător, a spus regina.

— Sunt.

— Şi cu Yourstone? a întrebat James.

— Lăsați-mi-l mie. Nu mai luați legătura cu el.

— Aş prefera să-l strâng de gât pe bastardul nenorocit, a spus James.

— S-ar putea să aveți şansa, dar nu chiar acum. Vă voi contacta mai târziu.

A închis telefonul şi s-a uitat la profesorul Goulding. Mathews era tot afară vorbind la telefon.

— Tu chiar crezi că Arthur e îngropat în Islanda.

— Cu ceea ce ştim deja, împreună cu ce a descoperit Yourstone, cred că da.

— Poate fi găsit mormântul?

Goulding a încuviințat.

CAPITOLUL ZECE

Yourstone a intrat iar în apartamentul său din Londra. Eleanor rămăsese cu Richard sub pretextul că vrea să se asigure că e bine. Scopul real era să întărească hotărârea să abdice a Prințului de Wales.

Înăuntru, s-a îndreptat direct spre birou şi a fost surprins să-şi găsească fiul aşteptându-l. Andrew era aşezat într-un fotoliu îndreptat spre şemineu, cu un pahar de coniac, părând că se simte foarte confortabil.

— Am crezut că vei fi plecat toată ziua, a spus Yourstone, închizând uşa şi mergând spre birou. La curse.

— Nu e aşa interesant. Am hotărât, în schimb, că noi doi trebuie să avem o discuție.

Nu-şi putea imagina ce ar trebui să vorbească. Erau aproape nişte străini. Pe cât de îndepărtați ar putea fi un tată şi un fiu.

— Sunt cam grăbit. Nu poate aştepta?

— Mi-e teamă că nu.

S-a aşezat în spatele biroului şi s-a hotărât să vadă ce voia imbecilul.

— Crezi, dragă tată, că ai putea să nu te mai culci cu nevastă-mea?

Nu era exact ceea ce se aşteptase. Dar aprecia că fiul său era direct.

— Şi cum de ştii că s-a întâmplat asta?

— Personalul vorbeşte. Dar nu-i blama. Am surprins o conversație privată. Ei habar n-au că ştiu. Dar bănuiam de câtva timp. În ciuda a ceea ce credeți tu şi iubita mea soție, nu sunt prost. Aşa că m-am gândit de ce ai face un lucru aşa de josnic, întrebându-mă ce pui la cale. Întotdeauna pui ceva la cale, nu-i aşa?

— Un bărbat fără ambiții e pierdut.

— Intenționai să mă insulți?

— Intenționam să te motivez. S-a hotărât să afle până unde e dispus să meargă fiul său. Să devii rege al Angliei îți sună bine?

Andrew a băut impasibil o gură de coniac.

— Nu pari surprins de întrebare.

— Nimic din ce faci nu mă surprinde.

— Intenționez ca familia noastră să conducă această națiune.

— Ceea ce, în sfârşit, explică de ce ai vrut să mă însor cu a treia persoană din linia de succesiune. Mă întrebam care e motivul pentru care erai aşa de dornic să fac această uniune. Mi se părea inutil. Dar ca Eleanor să ajungă regină ar trebui ca atât Richard cât şi Albert să dispară din drum.

Nu era nevoie să spună ceva evident. Tăcerea lui ca răspuns la speculația fiului său răspundea destul.

— Impresionant, a spus Andrew. Niciodată nu mi-am dat seama de profunzimea pasiunii tale. Eşti un mare intrigant şi de data asta unul periculos.

— Doar am grijă de viitorul acestei familii. Viitorul națiunii noastre. Yourstone a servit cu credință Coroana. E timpul ca alții să ne servească pe noi.

— Şi când se va întâmpla această… *schimbare?*

— Curând.

— Cât de agitat trebuie să-ți fie stomacul.

Nu i-a plăcut tonul aspru al tânărului, dar n-a spus nimic.

— Ştiu ce dezamăgire sunt pentru tine. Mă consideri total nepotrivit să fiu următorul Lord Yourstone. Şi totuşi acum voi

fi prințul consort. O poziție care, sunt sigur, ți-ar plăcea ție.

— Tu eşti cel căsătorit cu Eleanor.

Andrew s-a ridicat din fotoliu, a dat pe gât restul de coniac şi a pus paharul pe masă.

— Nu mi-ai răspuns la prima întrebare. Poți să nu te mai culci cu nevastă-mea?

— Eşti steril.

Nici vestea asta nu l-a surprins pe fiul lui.

Andrew a chicotit.

— Întotdeauna m-am întrebat de ce niciuna din târfele cu care m-am culcat n-a rămas însărcinată. Am crezut că e doar noroc.

— L-am plătit pe doctorul care a făcut testul de fertilitate înainte de căsătorie, ca să mintă.

— Şi după aceea a murit. Am observat asta.

— Ai fi preferat să rămână în viață ca să contrazică rezultatele?

Fiul său a ridicat din umeri.

— Presupun că nu.

— Nu contează că eşti steril? a întrebat el.

— Detest copiii. Ultimul lucru pe care aş putea să-l doresc e încă unul ca mine.

— Să fiți rege şi regină presupune ca soția ta să facă un moştenitor.

Privea cum Andrew lua în calcul acea realitate, făcând legăturile necesare.

— Bine. Dacă avem nevoie de un moştenitor Yourstone, atunci fecundeaz-o pe Eleanor. Odată ce se întâmplă, dacă o atingi o să te fac să-ți pară rău.

Nu era obişnuit ca acest suflet slab să arate coloană vertebrală.

— Şi cum vei face asta?

— Te voi ucide.

A râs.

— Nu la propriu, tată. Deşi m-ar bate gândul. Voi ucide, pur şi simplu, tot ce ți-e drag. Ceea ce te va ucide. Tot ce aş

avea de făcut este să dau la iveală adevărul. Testele ADN pot confirma adevăratul tată al oricărui moştenitor. Şi atunci se lămureşte totul.

— Inclusiv poziția ta ca prinț consort.

Andrew a ridicat din umeri.

— Nu am fost rege înainte. Nu voi fi după. Cui îi pasă? După cum îți place să-mi aminteşti, nu am nicio ambiție. Poate că e un lucru bun. Oh, tocmai mi-am amintit. Fiul a îndreptat un deget către el. Tu eşti cel căruia-i pasă. Aşa că fă-ți datoria, tată. Față de Dumnezeu şi față de țară. După aia lasă-mi nevasta în pace.

Andrew a părăsit camera.

Yourstone nu s-a mişcat de pe scaun.

A finanțat cea mai bună educație pentru fiul său, i-a adus cei mai buni profesori şi a încercat să-l transforme într-un bărbat. Totuşi, n-au fost niciodată apropiați şi întotdeauna l-a considerat pe băiat un idiot.

Cu toate acestea, ultimele minute au provocat o reevaluare.

Pentru prima dată era mândru.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Malone era aşezat înapoi pe scaun, în timp ce elicopterul se înclina pe cerul după-amiezii. Vizita la profesorul Goulding fusese atât lămuritoare cât şi tulburătoare. Compartimentul de pasageri al elicopterului era spațios şi izolat atât de aerul răcoros, cât şi de zgomotul rotoarelor.

Elicopterul a urcat şi s-a îndreptat spre est, către Londra.

O bătaie în fereastra cabinei i-a atras atenția. Pilotul a arătat spre căştile lui şi spre altele care erau agățate pe perete. Mathews şi-a pus căştile şi i-a arătat lui Malone să facă acelaşi lucru cu al treilea set de căşti.

— E o comunicare codată pentru Sir Thomas, a spus vocea pilotului în urechile lui.

Mathews a pornit microfonul aflat lângă gura lui.

— Să auzim.

Câteva zgomote şi o voce a spus:

— Guinevere e la castel cu Lancelot.

— Vreun succes cu Cavalerul Negru?

— Nu avem idee unde este dar urmărim sabia.

— Suntem pe drum. Informează-mă despre orice schimbare.

Mathews şi-a dat jos căştile şi a făcut semn spre pilot să întrerupă comunicarea. Bărbatul mai bătrân s-a mutat mai aproape de el.

— Am vrut să auzi asta. Albert e pe cale să fie omorât.

Vorbele i-au captat toată atenția.

— Monitorizăm această situație de ceva timp. Peter Lyon plănuieşte să acționeze în seara asta.

— Atunci opriți-l.

— Nu e aşa de simplu. Ştim unde intenționează să acționeze şi cum, chiar şi punctul de plecare. Dar apariția ta în această poveste ne oferă o nouă oportunitate – luând în considerare localizarea şi jucătorii implicați. Mă întrebam cum vom proceda. Acum ştiu exact ce să fac.

Nu-i plăcea cum sună.

— Ai mii de oameni de securitate la dispoziție. Şi ai nevoie de mine?

— Nu ți-am spus totul. Odată ce o fac, cred că vei înțelege de ce numai tu poți face asta.

Yourstone se bucura de o brioşă cu nuci şi de cafeaua turcească pe care o importa cu lăzile. Gemul de pe masă era făcut din struguri crescuți pe proprietatea lui de la țară şi era servit pe masa Victoriei a II-a la Palatul Buckingham, ceva ce el considera de bun augur, un semn că ceea ce voia Yourstone era cu siguranță bun pentru Anglia.

Citea ziarele de după-amiază, evaluând acoperirea a ceea ce se întâmplase cu lordul Bryce în Camera Lorzilor. Un editorial lung dintr-unul cerea Camerei Comunelor să ia serios în considerare modificările aduse monarhiei. *A sosit*

timpul, solicita scriitorul. Cel puțin, membrii familiei regale ar trebui forțați să trăiască din veniturile personale. *Nu ar trebui ca în continuare poporul să finanțeze extravaganțele lor necugetate. Viitorul Richard al IV-lea nu e nimic mai mult decât o ruşine națională*, se lamenta scriitorul. Şi nu numai pentru promiscuitatea sexuală, cât şi pentru ceea ce reporterul numea *un simț slab al realităților lumii moderne şi sensibilitate scăzută cu privire la istorie şi tradiție*.

Această parte îl mulțumea.

Mulți britanici aveau o obsesie aproape fanatică în legătură cu descendența lor, iar monarhia era doar una din legăturile cu acel trecut de 2.000 de ani. A trăi într-o țară plină de castele, conace, moşii şi cetăți doar întărea legătură cu vechii britani, celți, saxoni şi normanzi. A învățat cu mult timp în urmă că manipularea corectă a acestei afecțiuni colective ar putea influența sentimentul public şi ştia exact ce ar trebui să fie folosit ca piatră de temelie pentru acest lucru.

Arthur.

Niciun alt personaj englez nu avea aceeaşi aură mistică.

Reînvierea lui Arthur ar fi venit direct după căderea liniei de sânge Saxa-Coburg, într-o vreme în care oamenii ar avea nevoie de ceva de care să se agațe. Deşi ideea de a renunța cu totul la monarhie avea o anumită susținere, se îndoia că cei mai mulți ar îmbrățişa ideea. Oliver Cromwell făcuse acea greşeală când l-a decapitat pe Charles I în 1649. Protectoratul său a ținut doar unsprezece ani înainte ca familia Stuart să fie invitată să conducă din nou. Şi în 1660, după ce Charles al II-lea a fost încoronat, regele a ordonat ca trupul lui Cromwell să fie exhumat, atârnat în lanțuri, apoi decapitat. Capul a rămas expus pe un stâlp în fața palatului Westminster timp de douăzeci de ani până când, în final, o furtună l-a smuls de acolo.

Regicidul era într-adevăr o chestiune periculoasă.

Zgomotul unor paşi l-au făcut să ridice privirea din ziar.

Secretarul său personal mergea prin încăpere spre birou, îmbrăcat în costumul său obişnuit, de culoare gri. S-a oprit la

distanță de câțiva paşi şi a rămas în picioare.

— Veşti din Islanda? a întrebat Yourstone.

— Totul e în desfăşurare. Dar deocamdată fără succes.

Nu-i plăcea acea informare.

— Care-i problema? Le-am plătit acelor ticăloşi o avere şi m-au asigurat că nu va dura aşa de mult.

— Le-am amintit asta. Dar vremea nu e favorabilă. E frig acolo în perioada asta a anului.

— Sunt sub pământ.

— Expediția necesită provizii şi condițiile arctice o fac dificilă.

Şi-a mai turnat cafea. Nu i-a oferit şi angajatului său – şi-a dat seama că nici nu ar fi acceptat. Exista o linie clară între cei de sus şi cei de jos, iar bărbatul acesta respecta separarea.

— Trebuie ca proiectul Islanda să fie finalizat săptămâna viitoare. E critic.

— Ce sugerați să fac pentru a le impulsiona eforturile?

— Nu le oferi mai mulți bani. Încearcă una din… metodele tale unice de convingere. Las amănuntele pe seama imaginației tale bogate.

Secretarul lui a dat din cap în semn de deplină înțelegere. Îi plăcea asta la acest bărbat. Fără întrebări, doar rezultate.

— De asemenea, am nevoie de imaginație cu acest Cotton Malone. Ştie despre explozibilul C-83. Asta ar putea fi o problemă. A făcut o pauză. Pentru noi toți.

Odată ce Eleanor va fi încoronată acest om va deveni secretarul *ei* personal. Deci avea un interes personal în ceea ce se întâmpla.

— Şi aliatul nostru din Africa de Sud?

— Afacerile noastre cu el vor fi complete în curând, a spus el. Mă îndoiesc că îi va mai păsa de noi după aceea.

— Nu vă îngrijorează faptul că cineva vă investighează?

A ridicat din umeri.

— Nu în mod deosebit. Lyon îşi va asuma cu plăcere vina pentru tot ce e pe cale să se întâmple. Cred că, de fapt, abia

aşteaptă să facă asta. Mentalitatea teroristului, cred. Pare să ia acest proces împotriva asociaților lui ca pe ceva personal. Bărbații de genul acestui sud-african au agende de neînțeles pentru alții. Fanaticii vin cu o varietate de avantaje şi slăbiciuni.

Şi el niciodată nu a avut de-a face cu o personalitate atât de periculoasă. L-a găsit pe Lyon prin intermediari şi, inițial, teroristul nu fusese interesat. Asta a fost, bineînțeles, înainte ca asociații săi să fie capturați şi Marea Britanie să fie de acord să-i judece cu o curte internațională. Lyon a reluat legătura, singura condiție pentru implicarea lui fiind că tot ce planifică Yourstone trebuie să coincidă cu procesul. Acest criteriu fusese acceptat din moment ce ar favoriza distragerea atenției de la vinovat.

S-a uitat la ceas: 4:05 p.m.

— Mai sunt doar câteva ore. Nu mai putem controla ce se întâmplă de acum înainte.

Malone aştepta o explicație.

— Ai intrat în această luptă în ultimul moment, a spus Mathews. Ştiu ce provocare reprezintă. Dar tu eşti un profesionist şi poate fi o întâmplare fericită pentru noi toți că eşti aici. Toată povestea asta e foarte delicată.

— Te temi că Prințesa Eleanor e implicată?

— Bineînțeles. Ea e de partea lui Nigel Yourstone. De fapt, e mult mai rău decât cred cei de la palat. Yourstone şi prințesa sunt amanți.

Asta l-a şocat.

— Fiul lui Yourstone e steril. Aşa că tatăl se asigură că va exista un moştenitor cu sângele potrivit.

— Cum plănuieşte Yourstone să-l omoare pe Albert?

— Nicicum. Dar o face Peter Lyon. Şi într-un mare stil. O rachetă, trasă în Turnul Londrei. Cu Albert acolo.

Totul se potrivea cu personalitatea grandioasă a lui Lyon. Oamenii lui erau judecați pe pământ britanic şi el voia ca întreaga națiune să înțeleagă acea eroare.

— Lyon vrea să dea o lovitură publică. Yourstone şi Prințesa Eleanor îl vor pe al doilea din linia de succesiune mort. Bineînțeles, nu vor să fie învinuiți pentru asta. Aşa că au făcut cel mai diabolic aranjament.

Lyon era unul dintre din cei mai importanți dealeri de arme din lume. Procurarea unei rachete ghidate sol-sol nu ar fi fost o problemă.

— Şi ai păstrat toate astea pentru tine?

— Conduc Serviciul Secret de Informații. Aşa cum ai observat mai devreme la colegiu, jurisdicția mea se întinde în afara acestei țări. MI5 se ocupă de problemele interne.

— A fost alertat MI5?

Mathews a dat din cap.

— N-am putut să risc. Nu sunt cele mai de încredere persoane. Pe lângă asta, Peter Lyon e o problemă internațională şi îl vreau. Acum îl am. Oamenii mei au muncit din greu să păstreze secretul. Trebuie doar să finalizăm.

— *Noi?*

— Un dispozitiv de direcționare a fost introdus în turn, unul pe care îl va folosi racheta pentru ghidare. Vreau să localizezi acest dispozitiv.

— De ce să nu opriți racheta înainte să explodeze?

— Aşa voi face. Ținem sub supraveghere locația de lansare. Nu e niciun pericol ca vreo rachetă să plece de acolo şi să-l lovească pe Albert. Dar trebuie să găsim vinovații adevărați ai acestui complot răzbunător.

— Nu ai agenți care să rezolve asta?

— Niciunul din oamenii mei nu a fost recrutat de regină. Tu ai fost. Se pare că palatul are încredere în tine, aşa că tu eşti alegerea logică pentru a dezvălui conspiratorii.

— Regina îi bănuieşte deja pe Yourstone şi pe fiica ei.

— Şi are dreptate. Dar trebuie găsite dovezi.

A înțeles.

— Şi dacă o fac eu, tu nu vei părea implicat.

— Exact. Conform legii, eu n-ar trebui să fiu implicat. Din fericire, iată-mă.

Nu era sigur de concluzie, dar nu s-a contrazis.

— Unde e dovada?

— Acum, asta e partea cea mai interesantă.

Şi, în timp ce elicopterul continua să zboare spre Londra, a ascultat explicațiile lui Mathews.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Yourstone urma alaiul la parterul Wellington Barracks. În câteva zile clădirea va fi plină de turişti, toți nerăbdători să vadă însemnele regale: coroane, sceptre, globuri şi săbii, expuse în spatele geamurilor antiglonț. Azi mulțimile erau absente, înlocuite de un grup restrâns de membri ai familiei regale care beneficiau de avantajul de a avea primii oportunitatea să vadă nou construita Casă a Bijuteriilor înainte să fie deschisă oficial pentru public.

Eleanor mergea lângă el, îmbrăcată cu o rochie din bouclé albastru deschis, cu o haină asortată, cu guler din catifea gri. Pălăriile erau marca ei şi alesese un model din paie cu boruri largi. Vestimentația ei fără fasoane stârnea atât complimente cât şi plângeri. Presa lăuda cumpătarea ei, editorii de modă criticau lipsa de stil. Dar nimeni nu putea s-o acuze de extravaganță.

— Ăsta-i cu adevărat un spectacol, a şoptit ea. Vor fi cu adevărat nişte festivități pompoase pentru mase.

În timpul celui de-al doilea război mondial bunicul ei a ordonat mutarea bijuteriilor coroanei de la Turnul Wakefield din apropiere într-o cameră subterană de sub Waterloo Barracks. Acolo a fost construită o cutie magnifică în formă de stea şi luminată în mod elaborat pentru a prezenta unul din ultimele seturi de bijuterii ale coroanei existente în lume. Dar mulțimea de vizitatori care se îngrămădeau în fiecare an să vadă exponatele s-a dovedit prea mare pentru camera înghesuită şi Victoria a dat comandă pentru amenajarea unei locații mai mari la nivelul solului. A fost nevoie de doi ani pentru a remodela o veche cazarmă într-un seif de ultimă generație care nu numai să asigure securitatea ci şi să furnizeze un spectacol amețitor.

Soarele după-amiezii din exterior a fost înlocuit de un semi-întuneric răcoros. Un hol larg ducea în față, echipat cu o bandă transportoare care să mențină spectatorii în mişcare. Cutiile erau luminate cu o combinație de lumină halogenă şi lasere în miniatură. Nu văzuse niciodată colecția în culori aşa de vii şi efectul era remarcabil. Astăzi banda transportoare era oprită şi cei aproximativ douăzeci de oaspeți se plimbau fără grabă. Eleanor venise să-şi reprezinte mama, apariția sa limitându-se la acest tur, deoarece alte îndatoriri o vor duce în nordul Londrei şi în Greenwich. Cauzele pe care le susținea variau de la drepturile animalelor la organizații pentru persoanele cu handicap şi la preocupări legate de mediu. Richard avea tendința să participe la deschiderile clădirilor industriale, vizitele de stat şi întâlnirile comerciale.

— Ceremonia va începe exact la 7:00 p.m., le-a amintit tuturor un angajat. Trebuie să fiți afară la 6:30. Până atunci vă rog să vă bucurați de exponate.

Eleanor a condus grupul, îndreptându-se spre locul unde nepotul ei, Albert, stătea singur admirând coroanele.

— Una dintre astea va fi pe capul tău într-o zi, a spus ea în timp ce se apropiau.

Ceilalți studiau alte însemne regale din celelalte cutii.

— Gândul e înfricoşător, a spus tânărul.

Albert Saxa-Coburg era înalt, cu umeri lați, picioarele şi mâinile având o proporție aproape perfectă față de trupul său robust. O şuviță groasă de păr atrăgea atenția asupra ochilor care păreau să strălucească cu o lumină visătoare. Moştenise cele mai multe trăsături fizice de la mama lui, care a fost, încă de copil, incredibil de frumoasă. Practic nicio trăsătură a familiei Saxa-Coburg nu putea fi văzută în nasul, gura sau ochii lui şi numai craniul oval pronunțat şi urechile mici puteau fi considerate asemănătoare cu ale tatălui. Era bine educat, fusese la Eton, bun cunoscător al clasicilor şi având o diplomă de la Oxford. Preocupările lui erau simple, printre ele fiind şahul şi scrabbleul. O mulțime de doici, profesori şi instructori sportivi au contribuit la creşterea lui şi au ajutat la insuflarea unui sentiment al datoriei. Era un bun vorbitor şi îşi alegea cuvintele cu mare grijă. Yourstone nu îşi amintea niciun articol de presă care să vorbească vreodată urât despre el. Născut în privilegii, educat cu un scop, trăind o viață lipsită de intimitate, acest tânăr reuşise să rămână atât normal cât şi foarte popular.

Yourstone se uita la câțiva metri de el, prin geamul transparent, la Coroana St. Edward, veche de 400 de ani. Şi l-a imaginat pe Arhiepiscopul de Canterbury, care stătea în cealaltă parte a încăperii admirând sceptrele regale, punând cu reverență coroana pe capul lui Eleanor. Uralele vor răsuna ca ecouri ale imnului *Dumnezeu s-o apere pe regină*, din pereții Westminster Abbey.

— Ne vei face mândri, i-a spus Eleanor nepotului ei.

Tânărul i-a zâmbit.

— Eşti o comoară, mătuşă Ellie.

Protocolul nu i-ar fi permis niciodată să spună vorbe atât de intime cuiva din afara familiei apropiate.

— Înțeleg de ce tata te iubeşte.

— Tatăl tău e un bărbat cu probleme. Nu vrea să fie rege.

— Mi-e teamă că ai dreptate.

— Dar e norocos că are un fiu atât de demn.

Privirea lui Yourstone era fixată pe Coroana Imperială mai mică. Odată ce încoronarea lui Eleanor se va termina, cu ea primind Sfânta Împărtăşanie şi retrăgându-se într-o capelă din apropiere, şi-o imagina schimbându-se în haine de catifea şi înlocuind Coroana St. Edward cu această versiune mai uşoară. Stră-stră-străbunica ei Victoria I fusese genul delicat, asemănătoare cu ea, şi comandase crearea coroanei, mai confortabilă pentru mărimea ei mică şi trupul delicat.

Albert a respirat adânc şi a continuat să se uite la exponate.

— Tata trebuie să lupte cu proprii demoni. Nu e treaba mea să intervin.

— Nici a mea, dar eu i-am spus să lase aceste coroane să treacă pe lângă el, direct la tine.

Fața tânărului s-a încordat, dar nu s-a uitat la ea.

— Prost sfat, mătuşă Ellie.

— Eşti mai pregătit decât va fi el vreodată. A făcut pauză un moment. Şi eu pot spune asta pentru că sunt sora lui.

Oamenii au început să se îndrepte spre ieşire. Ceremonia dedicată noii Case a Bijuteriilor va începe în curând în afara Turnului Verde. Arhiepiscopul de Canterbury se îndrepta spre ei. Era un bărbat scund, cu fața aspră cu un început de chelie.

— Asta e cu adevărat o minune, a spus prelatul.

Albert a încuviințat.

— Cu adevărat. Designerii au făcut mândră națiunea.

— E aşa o ruşine că sunt numai creații recente. Ce imagine trebuie să fi avut originalele şi bijuteriile.

Ceea ce observase arhiepiscopul era adevărat. Aproape tot ce-i înconjura fusese creat în secolul al XIX-lea sau mai târziu, în momentul în care Coroana fusese obligată să se bazeze pe bogăție şi ceremonie pentru a obține respect.

— Poate că monarhia şi-a făcut singură un mare deserviciu când a ales bogăția în locul puterii, a spus Yourstone.

Arhiepiscopul a dat din cap.

— Dacă îmi amintesc, parlamentul n-a prea lăsat loc de alegere. Timpul guvernării absolute s-a terminat.

— Nimic nu se termină niciodată, a punctat el.

Arhiepiscopul a zâmbit.

— Această națiune a îndurat multe. Aceste bijuterii sunt doar o dovadă a măreției sale.

Nu avea chef de chestii abstracte.

— Testul real al unui monarh este abilitatea de a primi respectul poporului – fără a fi nevoie de recuzită. Nu ar trebui să fie necesar să-ți pui o mantie sau să porți o coroană pentru ca oamenii să-şi ofere loialitatea. Ei ar trebui să facă asta pentru că un monarh merită afecțiunea lor. Singurul interes şi singura dorință a oricărui rege sau regine este să se asigure că poporul o duce bine.

Îl privea pe Albert cum lua în considerare ceea ce îi spusese. Acest Saxa-Coburg era în mod clar produsul epocii moderne. El a ocolit serviciul militar, pe care cei mai mulți urmaşi regali l-au îndurat, alegând studii postuniversitare în politică şi literatură. Timpurile în care un rege îşi conducea trupele în bătălie trecuseră de mult. Secolul al XXI-lea solicita mai multe abilități decât să îmbraci o uniformă şi Albert a fost destul de intuitiv ca să-şi dea seama de asta. Era *cel mai bun din grămadă*, cum îl descrisese odată *The Times*. *Dacă nu ar fi fost născut în familia regală ar fi fost un politician înnăscut*, scrisese un alt observator.

Iar el era de acord.

Ceea ce îl făcea pe acest tânăr foarte periculos.

S-a uitat neglijent la ceas.

— Cred că eşti aşteptat la Turnul Verde.

Albert a aprobat, cu zâmbetul pe care fotografii ajunseseră să-l iubească.

— Aşa e. Să ieşim.

Şi-au luat la revedere de la arhiepiscop şi au părăsit Casa Bijuteriilor.

Nici Yourstone nu a rămas la ceremonie. Venise doar să se asigure că totul era aranjat. Aşa că a privit cum membrii familiei regale se îndepărtau, apoi a mers pe pavajul din jurul magnificului Turn Alb spre una dintre porțile de ieşire. O mică tribună oficială fusese construită la Turnul Verde, lângă locul unde se desfăşurau odată execuțiile private. Două dintre nevestele lui Henric al VIII-lea îşi pierduseră capul acolo, ca şi Lady Jane Grey, tânăra de şaptesprezece ani care domnise nouă zile ca regină până când Mary, fiica lui Henric al VIII-lea, îi luase şi ei capul.

Istoria Angliei pornise din acest loc.

Aşa cum va fi şi azi.

Eleanor îl însoțea pe Albert. Dar şi ea va pleca în câteva minute.

Înainte de 7:00 p.m.

Privirea lui s-a îndreptat spre Turnul Alb. Zidurile sale cu lungimea de 100 de picioare din piatră de Kent şi Caen formau un patrulater inegal, apărat pe colțuri de trei turnuri pătrate şi unul rotund. Odată piatra fusese albă, dând şi numele clădirii, dar acum strălucea într-un maro-auriu cu o eleganță care-i asigura interesul continuu. Sus flutura steagul Angliei într-o briză uşoară. Această citadelă străveche era simbolul națiunii.

Un loc de mândrie şi onoare.

A trecut prin poarta de ieşire şi s-a îndreptat spre maşina care-l aştepta.

Acoliții continuau să pregătească tribuna oficială. Un mic grup din presă era gata şi aştepta, inclusiv camerele de televiziune.

Familia regală începuse să-şi ocupe locurile.

Privirea i s-a mutat de la Turnul Alb spre nord-est.

O altă verificare a ceasului.

6:45 p.m.

Cerul serii era calm şi clar.

Dar nu pentru mult timp.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Malone a ajuns la Turnul Londrei.

Elicopterul Westland Lynx al Marinei Regale aterizase într-o parcare la câteva străzi distanță, ajungând exact când Lordul Yourstone se urca în maşină şi pleca grăbit. Îl sunase pe William în timpul zborului de la Salisbury şi secretarul regal îl aştepta lângă casele de bilete, pe cărarea pietruită care ducea la Turn.

— Am alertat securitatea, a spus William. Vă aşteaptă pregătiți.

Gâfâia.

— Şi Eleanor?

— Încă înăuntru. I-am amânat plecarea.

Şi-a tras răsuflarea.

— Atunci să mergem s-o întâlnim pe prințesă.

S-au grăbit spre poarta de intrare unde doi oameni de la securitate stăteau de pază. După barieră şi spre Turnul Verde a văzut o tribună oficială şi un podium de pe care va vorbi Albert. Oamenii umblau pe-acolo, unii ocupându-şi locurile, alții discutând în grupuri mici. Nimeni nu părea îngrijorat de ceva. Îi spusese lui William să păstreze secretul. Presa era aşezată în spatele unei bariere din sfoară, cu o vedere clară asupra a tot ce se întâmpla. Câteva camere pe trepied erau pregătite. Mathews i-a spus unde să găsească dispozitivul de direcționare, aşa că s-a repezit direct pe podium şi spre o cutie de argint cu arc care era aşezată dedesubt.

— Nu ați explicat nimic, a spus William.

Malone a pus cutia pe un scaun din apropiere.

— Ăsta-i cadoul regal, a spus William. Se obişnuieşte să se ofere unul la ocazii ca aceasta. Albert o va face în timpul discursului său.

A ridicat capacul şi a dezvăluit o coroană de porțelan, cu însemnul oficial al Victoriei pictat pe o parte. A dus-o mai departe de mulțime, a trecut de locul unde se adunase presa, lângă una din intrările în clădire, unde el şi William nu erau văzuți.

Nu avea timp pentru a fi delicat.

A trântit-o de pământ.

Coroana s-a spart, dând la iveală un dreptunghi mic negru printre cioburi. S-a aplecat şi a ridicat obiectul.

— Ce e ăsta? a întrebat William.

— Un dispozitiv de ghidare. Odată lansată, o rachetă ar localiza asta şi ar zbura direct spre ea. Nu greşeşti niciodată cu unul din ăsta la celălalt capăt.

— Cum de ai ştiut unde e?

A onorat înțelegerea cu Mathews şi a spus:

— Am primit nişte informații bune.

— Asta înseamnă că totul e în regulă?

El a aprobat din cap.

— Aici, cel puțin. Dar tot mai aveți o problemă. Cine a adus cadoul aici?

— Presupun că cineva din personalul lui Albert sau al Eleanorei, din moment ce e oferit direct de regină. Va trebuie să verific.

— Faceți asta. Unde e prințesa?

S-a uitat la ceas: 6:50 p.m.

— Ea şi Albert sunt în capelă.

— Duceți-mă la ea.

Au intrat în capela Evanghelistului St. John. Pereții de calcar şi naosul în formă de tunel boltit creau o senzație de arhitectură normandă. Eleanor şi Albert stăteau lângă altar, printre rândurile de scaune de lemn goale. William l-a prezentat pe Malone.

— Ce face un agent american aici? a întrebat Eleanor.

Prințesa era o femeie de o frumusețe extraordinară. Dar şi-a amintit singur că era şi diabolică şi periculoasă.

— Sunt aici să vă opresc pe dumneavoastră şi pe socrul dumneavoastră.

— De la ce?

A privit-o cu neîncredere în timp ce-şi juca rolul.

— S-a sfârşit, i-a spus el.

Şi a scos dispozitivul, pe care l-a aruncat pe podea şi l-a strivit cu tocul pantofului.

— Bineînțeles, asta nu contează. Racheta a fost oprită la punctul de lansare. Nu va fi niciun atentat la viața lui Albert.

— Viața mea?

— E o poveste complicată, a spus William. Bunica ta va fi bucuroasă să îți explice totul. Şi o va face, imediat ce vei termina aici.

Un ofițer în uniformă a dat buzna înăuntru.

— Domnule, tocmai am primit ştirea că o rachetă a fost văzută pe cer. La mai puțin de trei minute, şi se îndreaptă în această direcție.

William s-a uitat la el.

— Cum se poate asta?

Gândurile se învârteau în capul lui Malone

Mathews îl trimisese aici să o dea în vileag pe Eleanor. Se presupunea că MI6 nu putea fi implicat direct. *Din moment ce palatul te-a implicat, au încredere în tine*. Asta fusese justificarea lui Mathews. Racheta a fost dezactivată. *Nu există niciun pericol în privința lui Albert*.

Şi dispozitivul era pe jos în bucăți.

Aşa că…

Apoi şi-a dat seama.

Nenorocitul.

S-a îndreptat spre Eleanor şi a apucat-o de gât.

— Unde e?

Ochii ei erau larg deschişi şi se lupta cu el.

Albert a vrut să o ajute, dar William l-a oprit.

A strâns-o mai tare.

— Putem sta aici şi aştepta să ne lovească. Nu se presupune că ați plecat până acum?

A văzut cum realizează ce i-a spus.

— Geanta… mea.

Nu avea la ea nicio geantă şi niciuna nu era în interiorul capelei.

— Unde?

— Afară… la secretara mea.

I-a dat drumul şi s-a repezit să iasă din capelă.

Malone s-a uitat spre Turnul Verde cu William în spatele lui. Doi oameni de la securitate îi țineau pe Eleanor şi Albert în interiorul capelei, în spatele zidurilor late de piatră. Albert ceruse o explicație, dar nu era timp. Bărbatul care le adusese informația era cu ei, o cască în ureche ținându-l în legătură cu comandantul securității.

— Racheta este încă în mişcare, a spus tânărul. Două minute până ajunge. Hotărâți-vă repede.

— Ce se întâmplă? a întrebat William.

— Eleanor a adus un al doilea dispozitiv. Cel real.

— Uite-o, a spus William arătând cu degetul. Secretara lui Eleanor. O cheamă Audrey.

A arătat spre o femeie mai în vârstă, îmbrăcată într-un costum închis la culoare, stând la o parte cu două genți în mână. Au alergat către ea şi William i-a cerut geanta lui Eleanor. Ea nu s-a contrazis. Malone a deschis-o şi a găsit în ea celălalt dispozitiv. Distrugerea lui ar împiedica cu siguranță racheta să ajungă la Turn. Dar fără ghidare, unde ar lovi în final pământul? Ar zbura până i s-ar termina combustibilul apoi ar cădea pe orice ar exista dedesubt. Ceea ce ar putea fi tot în interiorul Londrei. Trebuia să fie sigur că nimeni nu va fi rănit. Privirea lui s-a mutat pe poarta care ducea de la Turn la Tamisa, cam la 200 de metri.

— Un minut, a spus tânărul. Încă pe drum. Venind încoace.

Malone a înşfăcat geanta şi a luat-o la fugă spre poartă. Picioarele tropăiau pe pavaj în timp ce ținea drumul drept spre râu. În capul lui ticăia un ceas.

45 de secunde.

40 de secunde.

A traversat un trotuar lat şi s-a oprit la mal.

30 de secunde.

Sau cel puțin aşa spera.

Nimeni nu stătea pe vreo bancă. Aleile erau pustii, la fel cum era şi râul, pe o distanță de o milă în ambele direcții. Cu siguranță locurile acestea au fost securizate pentru vizita regală.

20 de secunde.

A continuat să alerge şi a scos dispozitivul din geantă, apoi, folosindu-se de avântul luat, a aruncat obiectul în apă cât de departe a putut. A atins apa la peste cincisprezece metri, a stat un moment, apoi a dispărut sub suprafața apei.

A auzit sunetul rachetei în timp ce zbura peste Turn şi îşi căuta ținta. A părăsit malul şi s-a ghemuit în spatele băncilor de beton.

Racheta a ajuns, căzând din cer, intrând în Tamisa.

Apoi a explodat.

Yourstone stătea în biroul său, cu urechile pregătite să înregistreze un sunet scăzut în timp ce, în partea cealaltă a oraşului, racheta lovea Turnul Verde. Sfera de foc care va rezulta i-ar omorî nu numai pe Albert şi pe Arhiepiscopul de Canterbury, ci şi un grup de membri ai familiei regale. Un terorist, dornic de răzbunare împotriva unei națiuni occidentale care a îndrăznit să-i judece asociații, dădea o lovitură ucigând a doua persoană din linia de succesiune a tronului britanic. Uciderea lui Albert, nu a lui Richard, ar îndepărta orice gând de lovitură de palat. La urma urmelor, Richard ar fi încă în viață. Actul ar fi atribuit unei violențe fără sens. Zile sau săptămâni mai târziu, când Richard ar abdica în favoarea lui Eleanor, s-ar fi dat vina pe aparenta

nepotrivire pentru conducere a moştenitorului – şi a doua fază a revoluției lui Yourstone ar fi completă.

Dar nu s-a auzit nimic la ora 7:00 p.m.

S-a uitat la televizor.

Nicio ştire despre ceva neobişnuit.

La 7:30 a sunat telefonul.

— Lord Yourstone, mi-am îndeplinit sarcina.

Peter Lyon.

Sunând aici? Nu era bine.

— Ce s-a întâmplat?

— Racheta a fost lansată dar a ratat ținta. Eram pe malul Tamisei, privind. Un bărbat a aruncat o geantă în râu doar cu câteva momente înainte să ajungă racheta. A trecut peste Turn şi a aterizat în apă. Explozia s-a produs în adânc. Cu adevărat spectaculos. Un nor înalt de apă care a căzut inofensiv înapoi pe suprafață, fără a face vreun rău.

Cum s-a putut întâmpla asta? Totul a fost pregătit conform planului.

— Vă rog să-mi transferați restul de bani pe care mi-i datorați.

— Nu ai furnizat rezultatele promise.

— Eu da. Racheta a fost lansată şi a ajuns. Dumneavoastră erați cel responsabil cu siguranța dispozitivului de ghidare.

— Nu-ți mai plătesc niciun ban.

— Atunci vă voi ucide.

L-a trecut un frison.

A reconsiderat.

— Bine. O să fac transferul.

— Excelent. Şi, apropo, aveți noroc că nu o să vă omor oricum. Mi-ați stricat planurile. Am vrut acel spectacol. Dar în acest moment am mai mare nevoie de bani.

A auzit un clic.

Convorbirea s-a terminat.

Ce se întâmplase?

A format alt număr, sperând să afle.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Malone şi-a pus centura în partea din spate a elicopterului. Profesorul Goulding stătea lângă el. Un pilot al RAF s-a instalat la manşă şi a pornit motorul. Câteva minute mai târziu, ei s-au ridicat în dimineața islandeză rece şi întunecoasă.

Un avion militar i-a transportat pe amândoi de la Londra la o bază NATO din Keflavik. Pe drum Malone a vorbit pe o linie securizată cu Stephanie Nelle, informând-o despre ce s-a întâmplat ieri la Turn cu racheta. A reuşit chiar să doarmă câteva ore noaptea trecută şi şi-a luat haine potrivite pentru condițiile arctice, îmbrăcând haine de corp cu izolare termică, cămaşă şi pantaloni din lână groasă, mănuşi şi o haină cu căptuşeală de blană şi cu glugă. Goulding făcuse la fel. Îl luase pe profesor ştiind că s-ar putea să aibă nevoie imediat de experiența lui. Regina îi ceruse personal să meargă acolo şi Goulding fusese nerăbdător să plece. La ordinul lui Stephanie el îi dezvăluise reginei ce aflase despre mormântul lui Arthur, dar a ținut secretă implicarea MI6.

Povestea oficială de ieri a fost că un exercițiu militar a dat greş şi racheta armată a căzut în Tamisa şi a explodat sub apă.

Dar Malone ştia cine fusese în spate.

Peter Lyon.

Care a rămas în libertate.

Avusese întrebări pentru Sir Thomas Mathews, dar şeful MI6 nu era nici el de găsit. De fapt asta nu era o surpriză. Având în vedere implicațiile. Îi raportase totul lui Stephanie, inclusiv toate suspiciunile lui. În zborul transatlantic, Goulding îi adusese la cunoştință trei detalii importante pe care nu i le spusese ieri. Primul era un jurnal, scris în timpul ocupației catolice a Islandei, aflat la British Museum.

Aşezările irlandeze din Islanda au fost abandonate în anul 900 când au ajuns vikingii, dar au mai apărut câteva

mânăstiri noi în secolele de după, toate închise în timpul Reformei, când danezii au interzis catolicismul. Înaintea evacuării uneia dintre mânăstiri de lângă Skriðuklauster, pe coasta estică, un călugăr sârguincios a înregistrat ceea ce a găsit prin vechile arhive. Călugărul povestea despre o peşteră bântuită de o fantomă, în care era îngropată o persoană de mare importanță. Se presupunea că locul se află la sud de un vârf în formă de piramidă, dincolo de un defileu maroniu-roşiatic, în fața unei stânci abrupte *cunoscute numai de păsări*. Jurnalul era schematic, reflectând un timp în care predominau miturile şi magicul şi, în mod normal, povestea ar fi fost ignorată. Cu toate acestea, Goulding observase desenele din jurnal, gravuri pe care se presupunea că le-au văzut localnicii care s-au aventurat în peşteră, care se potriveau cu plăcile de pe vasul ceremonial.

O altă confirmare a fost găsită în cea de-a doua dezvăluire.

În timpul celui de-al doilea război mondial aliații au avut o bază pe coasta estică pietroasă a Islandei. Un colonel britanic repartizat acolo a fost fascinat de legenda peşterii bântuite. Călătoriile sale în munții din jur au fost documentate într-un jurnal pe care Mathews reuşise să îl obțină de la strănepotul soldatului. Scrierea vorbea despre o peşteră găsită în umbra unui vârf în formă de piramidă, dincolo de un defileu maroniu-roşiatic. Erau desene şi începuturile unei hărți a unui tunel. Din păcate, colonelul s-a pierdut în munți, probabil victimă a unei avalanşe şi niciodată nu a documentat pe deplin amploarea descoperirii sale. Şi totuşi, referințele sale trecătoare au fost suficiente pentru a concluziona că legenda ar putea fi realitate.

Ultima probă a apărut în totalitate din întâmplare. Un fermier din West Sussex deschidea o fântână veche când a observat că nişte pietre folosite pentru consolidare erau gravate. Mathews a aflat că Yourstone a cumpărat pietrele şi şi-a dat seama că inscripțiile erau originare din secolul al VI-lea. Vorbeau despre un loc unde pământul erupea în flăcări şi

unde gheața potolea flăcările. Un loc îndepărtat în care locuiau războinici, unul în mod deosebit cu descendență impresionantă şi importantă. Nu era menționat niciun nume, dar referința la un pământ de foc şi gheață părea încă o confirmare că traseul către mormântul lui Arthur se termina în Islanda.

— Yourstone a căutat acolo, a spus Goulding în timp ce se uitau pe fereastră la cerul de culoarea somonului în soarele dimineții.

— Dar a găsit vreodată locația?

— Nu ştiu. Mathews nu mi-a spus niciodată.

Fiorduri adânci brăzdau coasta de sud-est, de unde începea iarba tundrei umede. Urmele oilor erau evidente prin câmpurile bolovănoase. Pâlcuri de mesteceni şi plopi punctau un peisaj altfel arid. Un fluviu curgea spre nord, mai mult un lac îngust pe o mare parte din lungimea sa, apa calmă strălucind într-o nuanță albastră glaciară.

Pilotul păstra direcția elicopterului în aerul rece.

— Am citit câteva legende islandeze, a spus Malone. Vorbesc despre gnomi, elfi şi pitici care trăiesc în munți. E uşor de văzut cum o legendă despre o peşteră bântuită ar fi supraviețuit. S-a uitat în jos la craterele care punctau suprafața aridă. Locul ăsta e ca luna cu apă.

— Există o zicală. Dacă te pierzi în pădurea din Islanda, doar ridică-te în picioare.

O coloană de abur se ridica în zare.

— Gheizere, a spus Goulding. E multă activitate vulcanică aici. Pământul de Foc şi Gheață, îți aminteşti? Ce contradicție încântătoare.

La vest dominau ghețarii, din care unul îşi retrăsese laba de gheață şi lăsase o câmpie de prundiş negru cu nervuri de muşchi verde. Şi undeva acolo era un vârf în formă de piramidă lângă un defileu maroniu-roşiatic. Din păcate, după cum stăteau lucrurile, acolo erau o mulțime de vârfuri în formă de piramidă. Toți versanții erau înalți şi zimțați.

Elicopterul s-a înclinat spre dreapta şi a pierdut atitudine pentru a se feri de o zonă de nori denşi care se apropia. Au ocolit un vârf mic şi Malone a văzut în față un sat, cu clădiri din lemn, piatră uscată, ziduri din turbă şi acoperişuri din tablă ondulată. Oile hoinăreau prin sat. Un grup de căprioare urcau pe un versant din apropiere. Pilotul se îndepărtă de ambele turme. Goulding aflase despre aceşti locuitori din jurnalul din cel de-al doilea război mondial.

— Aceasta e cea mai apropiată aşezare de locul pe care l-ai menționat, a spus pilotul în căşti. Am de gând să aterizez.

A aşezat elicopterul pe un câmp cu iarbă şi au ieşit în aerul rece, închizându-şi rapid fermoarul la haine. Era o plimbare de cinci minute până în sat. Un drum pavat împărțea satul pe jumătate. Exista o varietate de magazine, unul – un magazin de pietre care expunea pietre semipreționase în vitrina din față, altul – un magazin universal plin de marfă. La capătul străzii lungi era o biserică din lemn. O femeie înfofolită într-o haină de lână mergea pe stradă îndepărtându-se de biserică. S-a apropiat de magazinul universal şi a băgat o cheie în încuietoare.

L-a lăsat în urmă pe Goulding şi s-a prezentat, aflând că magazinul e al ei.

— Am auzit elicopterul cu câteva minute în urmă, a spus femeia într-o engleză clară dându-şi la o parte de pe ochi părul castaniu brăzdat cu şuvițe cărunte. Era de vârstă mijlocie şi avea fața rotundă şi roşie ca o sfeclă.

— Va suna un pic ciudat, a spus el, dar există în munți vreun vârf în formă de piramidă?

— Multe.

— Şi încă o întrebare stupidă. Nişte defilee brăzdate cu maro şi roşu?

Ea a zâmbit.

— Prea multe pentru a le număra.

I-a spus despre legenda peşterii bântuite.

— Sunteți vânători de comori? a întrebat femeia.

— Deloc, a spus Malone.

— Ceilalți au spus acelaşi lucru şi cred că şi ei mințeau.

Declarația ei arăta dispreț.

— Care ceilalți? a vrut el să ştie.

— Bărbații din munți. A arătat spre vest, spre vârfurile acoperite cu zăpadă. Au spus că sunt colecționari de roci. Căutând jasp şi obsidian.

— De cât timp sunt acolo? a întrebat el.

— Cam o lună. Coboară la câteva zile pentru provizii.

Acum era interesat.

— Ce v-a făcut să credeți că mințeau?

— Prea nervoşi. Excursioniştii şi oamenii de ştiință au răbdare. Aceşti bărbați se grăbeau. A făcut pauză. Sunt în grabă.

Începea să aprecieze intuiția femeii.

— Ştiți unde sunt pe acolo?

— Unul din păstori mi-a spus că erau dincolo de lacul musculițelor, deasupra depresiunii Álar. Dealurile sunt scobite. O mulțime de peşteri şi tuneluri. Dar nu este nimic acolo. Oamenii i-au cercetat de secole.

— Le-ați spus asta? a întrebat Malone.

L-a studiat concentrată.

— Aşa cum vă spun şi dumneavoastră. A ezitat un moment. Alt motiv pentru care cred că sunt vânători de comori.

— Care e? a întrebat el.

— Nici ei nu m-au crezut.

A fost nevoie de o jumătate de oră de discuții înainte ca ea să se îmbuneze. A ajutat faptul că Goulding părea familiarizat cu regiunea şi înțelegea unele dintre particularitățile locului. O sută de dolari au asigurat închirierea pentru o zi a Range Rover-ului ei.

Au plecat din sat pe singurul drum existent.

Drumul tăia un canion prin pereți de roci roşii în care se vedeau straturi geologice de istorie. Vârfurile şi dealurile de

dincolo aveau nuanțe ruginii şi galbene, punctate cu zăpadă. Resturile abrupte ale vechilor vulcani le-au atras atenția.

Absența gheții a captat interesul lui Malone.

— Pentru un loc atât de rece, e puțină umiditate.

— Întotdeauna am crezut că şi numele e ciudat, a spus Goulding. Islanda[9]. Şi totuşi nu e gheață aproape deloc. Aerul e prea uscat.

Proprietara magazinului din sat le-a spus despre minele de sulf abandonate, formate atunci când bulele de aburi au ridicat lava prin rocă şi ea s-a întărit înainte să erupă, rezultând un labirint de pasaje şi încăperi. Şi, deşi acum toate minele sunt dispărute, urmele lor au rămas.

Au urmat direcția pe care le-a indicat-o ea, drumul înrăutățindu-se progresiv până când a ajuns mai mult o potecă pietruită decât o şosea. Au apreciat că erau la vreo cincizeci de kilometri de sat, izolați, fără niciun semn că exista cineva sau ceva.

— În conformitate cu ce ne-a spus ea, a spus Goulding, e o excursie pe jos printre acele dealuri drept înainte.

Malone a oprit maşina şi au urcat pe scurgerea de lavă colonizată de licheni. Sălciile pitice punctau pământul negru cu petice împrăştiate. Tundra se întindea spre nord şi un câmp plin de zăpadă spre vest.

I-a condus spre o pantă.

Urcarea pe acel teren a fost ca şi cum ar fi mers pe rulmenți şi era recunoscător pentru cizmele pe care armata i le-a recomandat mai devreme. Căutau un *nemeton*, cuvântul celtic pentru un loc sacru dintr-o localitate îndepărtată. Manuscrisele antice se refereau la *uşa muntelui*, notând poziția sa în raport cu vârful în formă de piramidă. Zonele montane străpungeau cerul într-o varietate de forme, bazalt, tuf şi riolit, în mod clar deformate în timp. Şi-a dat seama că ceea ce era o formă de piramidă în secolul al VI-lea ar putea să nu mai existe – forța vulcanică, gheața şi mişcarea tectonică au schimbat cu siguranță totul în jurul lor.

S-a uitat la ceas. 9:45 a.m.

Se simțea şi arăta ca şi cum ar fi fost 5:00 p.m., în mod special deoarece nu dormise decât puține ore.

Apoi a văzut.

Pe o creastă la o jumătate de milă distanță, înainte de o deschidere neagră pe fața stâncoasă, a văzut un camping cu trei corturi supradimensionate. A studiat vârful de deasupra şi a observat că într-adevăr era triunghiular – o piramidă strâmbă, dar fără discuție o piramidă. Nu a văzut pe nimeni lângă sau în preajma corturilor.

— Să ne apropiem din partea îndepărtată, a spus el, arătând spre un pâlc de frasini.

— Te îngrijorează ceva?

A detectat reținerea din întrebare.

— Eşti în regulă?

— Nu sunt agent, dar am servit patru ani în infanterie.

A pus mâna pe umărul profesorului.

— Nu te îngrijora. Doar urmează-mă.

Tabăra era pustie.

Un zumzet scăzut, continuu, din unul dintre corturi şi două cabluri negre şerpuind în munte, semnalau prezența unui generator. O varietate de urme de paşi era încadrată de zăpada împrăştiată, toate ducând spre munte. Tunelul de la intrare era surprinzător de lat, ceea ce îl ajuta având în vedere spaima lui de spațiile închise. Becuri agățate de stânci dizolvau întunericul, dezvăluind ziduri aspre, ascuțite pe alocuri, podeaua fiind un amestec de nisip şi pietriş.

— Această pantă e naturală, a şoptit Goulding. Formată de lavă cu milenii în urmă.

Au ajuns într-o încăpere cam de cincisprezece metri pătrați cu un tavan înalt, boltit. La capătul îndepărtat, iluminat de un suport de lumini cu halogen, era ceva ce părea un altar, o placă dreptunghiulară de piatră înnegrită, susținută de doi stâlpi de piatră, toată structura ridicată pe o platformă săpată în stâncă. Goulding a fost atras de altar şi s-

a concentrat pe nodurile din spate şi de deasupra de pe pereții camerei.

— Celtic. Simbolul creşterii spirituale eterne a omului. Dar acolo. Vezi? Urmele creştinismului.

În spațiul din spatele altarului erau sculpturile unui bărbat, unui leu, unui viței şi unui vultur.

— Bărbatul îl reprezintă pe Matei. Leul, pe Marcu. Vițelul pe Luca. Şi vulturul, pe Ioan. Cei patru evanghelişti. Peşterile păgâne ca asta au devenit în cele din urmă biserici.

Lui Malone i-a atras atenția o cruce, dintr-o nişă din partea dreaptă. Un cerc îi umplea centrul, iar brațul inferior era mai lung şi mai lat decât cele două laturi. Cercul era împărțit în patru şi ornamentat, dând adâncime şi claritate unei suprafețe altfel plate.

— E celtic, a spus Goulding.

Era în alertă. Unde erau bărbații care ridicaseră tabăra? Apoi a observat ceva. De-a lungul încăperii, pe podeaua de pietre. A păşit şi s-a aplecat. Pete întunecate. Uscate. Greu de spus.

— E sânge? a întrebat Goulding.

— Ar putea fi.

Două urme apăreau în nisipul de pe podea, ducând într-o linie dreaptă în alt tunel, ca şi cum cineva ar fi fost târât, cu călcâiele pe jos.

A pus mâna pe Beretta pe care o avea de la Magellan Billet.

— Stai în spatele meu, i-a spus lui Goulding.

— Acum ar trebui să fiu îngrijorat?

— Bună întrebare.

Au intrat în tunelul îndepărtat. Mai multe becuri le luminau drumul. Pasajul deschidea o cărare fără nicio ramificație până în capăt, unde era o altă încăpere, mai mică decât prima, dar fără îndoială celtică – aceleaşi noduri desenate punctau suprafața de piatră. Pe peretele îndepărtat, un bec lumina o inscripție.

EFFIGIEM CHRISTI QUI TRANSIS PRONUS HONORA – ANNO MCCCVI

— Tu, cel care treci în grabă, onorează imaginea lui Christos – 1306 d.Ch., a spus Goulding, citind cuvintele.

Urmele din nisip făceau o cale prin cameră şi spre unul din alte trei tunele de ieşire. Acelaşi prin care treceau cablurile. Au mers pe acolo, noul pasaj fiind mai îngust decât primele două, cu pereții mai ascuțiți şi mai deschişi la culoare. Becurile erau rare, cam la zece metri unul de celălalt. Aerul era mai rece, cu adevărat ca într-un cavou, condensul din respirația lor marcând drumul. Au trecut pe lângă deschideri dincolo de care era întuneric beznă. Nişe făcute de mâna omului apăreau periodic în fațada de piatră. În câteva pietre erau cioplite inscripții latine.

Urmele duble se continuau în fața lor.

Era condus?

Tunelul urma o cale mai adânc în interiorul muntelui. Nivelul lor s-a modificat de două ori şi drumul urca uşor. Pasajul s-a terminat în altă încăpere ca o catedrală, aceasta având un tavan din piatră zimțată, cu o nuanță albăstruie dată de becurile cu halogen. Un piedestal de piatră domina centrul, având cam şase metri pătrați. Simboluri celtice decorau marginile, împreună cu mai multe litere latine.

Dar corpurile le-au atras atenția. Trei bărbați. Îmbrăcați în haine groase şi cu cizme. Cu găuri de gloanțe în cap.

— Acum poți să fii îngrijorat, a spus el.

Dar nu era surprins. Mizeria trebuia curățată. Nimic nu putea fi lăsat în urmă.

— E oribil, a spus Goulding.

Din cauza căldurii era greu de spus de cât timp erau morți.

Şi-a întors atenția către cameră, îngrijorat că s-ar putea să nu fie singuri. Dar erau prea tare implicați ca să dea înapoi acum.

Oare asta a şi fost ideea?

— E mormântul lui Arthur? a întrebat el.

Goulding a îngenuncheat în fața piedestalului.

— Inscripțiile vorbesc despre Christos, Fecioară şi sanctitatea suveranului. Dar celții n-ar fi îngropat niciodată o căpetenie în acest fel. Mormintele lor sunt mult mai personale. Intime.

Ceasul lui interior i-a spus că au părăsit Keflavik cu trei ore în urmă.

— Uită-te acolo, a spus profesorul.

Văzuse şi el.

Un alt cablu, dispărând într-o fisură din perete. S-au apropiat şi au examinat ieşirea, apoi au intrat. Douăzeci de paşi şi au ajuns la o poartă făcută de mâna omului, creată din fațade sculptate în stâncă. Desene celtice îi decorau baza.

Camera de dincolo era luminată.

Au intrat.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Yourstone a intrat în castel. A fost convocat mai devreme, surprins că regina era acum în vestul Londrei, la Windsor. Masiva fortăreață fusese odată locul ei favorit de retragere, dar în timp ce Parkinson-ul îi consuma încet muşchii, devenise tot mai dificil pentru ea să călătorească confortabil. Cu toate acestea, dintr-un anumit motiv, curtea părăsise oraşul şi era acum rezidentă într-un loc pe care regalitatea l-a ocupat continuu din vremea lui William Cuceritorul.

Era încă uimit de evenimentele de ieri. Reportajele de ştiri continuau să vorbească despre o dronă militară căzută din greşeală în Tamisa. Armata şi-a asumat toată responsabilitatea. Unii membri ai Parlamentului au fost chemați pentru o investigație.

Dar se îndoia că va avea loc.

Oricine ar ține frâiele acestei povestiri va muşamaliza orice anchetă oficială. Ceva rău s-a întâmplat. Avea nevoie de detalii. Dar Eleanor nu s-a întors la casa din oraş, iar încercările lui de a vorbi la telefon cu vocea cu care vorbise de

multe ori au fost inutile. Andrew s-a dovedit cel mai enervant. Neştiind de legătura dintre rachetă şi Albert, fiul lui făcuse presiuni pentru a afla detalii despre cum va deveni rege.

Dar nu era nimic de spus.

— Lord Yourstone.

S-a oprit la auzul numelui său şi când s-a întors l-a văzut pe Richard mergând pe un covor care împărțea în două galeria largă. Prințul avea o ținută neoficială, ca şi cum nu era niciun pericol să apară pe-aici vreun ziarist băgăcios.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Pe fața moştenitorului se putea citi preocuparea.

A fost condus într-un salon din apropiere, o cameră cu ferestre din sticlă tăiată. Richard a închis uşa în urma lor.

— Ce se întâmplă? a vrut să ştie Yourstone. Am fost convocat aici fără să mi se spună de ce.

— Trebuie să-mi spui adevărul. Nu voi tolera nicio minciună. Ai conspirat să-l ucizi pe Albert?

Întrebarea i-a confirmat frica despre eroarea de la Turn.

— Eşti nebun?

— Nu te burzului la mine. Răspunde la întrebare.

Şi-a regăsit sângele rece şi s-a calmat.

— De ce întrebi aşa ceva?

— Mama crede că tu conspiri cu sora mea să uzurpați Coroana. Nu pot să cred că ai face vreodată aşa ceva. Spune-mi, te rog, că nu-i adevărat.

Richard era naiv ca de obicei. Dar trebuia să afle tot ce putea. Aşa că a spus:

— Trebuie să îmi spui ce se întâmplă. Sună ca şi cum regina a început să-şi piardă mințile.

— Crede că ai fost implicat ieri într-un atentat la viața lui Albert. Ceva despre racheta din Tamisa. Şi Albert însuşi crede asta.

— Albert e aici?

Richard a scuturat din cap.

— A plecat cu scurt timp în urmă. La un loc sigur.

— Nu e posibil să crezi că aş face ceva care să-ți rănească fiul. Eu însumi am fost ieri la Turn.

— De asta am vrut să vorbesc cu tine înainte s-o vezi pe regină. Am vrut să aud eu însumi explicațiile tale.

— Dar tatăl tău? Şi el crede acelaşi lucru?

— Absolut.

Mintea lui jongla cu posibilitățile. Trebuia să vorbească cu Eleanor. Dar gândurile i-au fost întrerupte de deschiderea uşii. Victoria a fost adusă în cameră într-un scaun cu rotile împins de un angajat în uniformă. Eleonor a intrat în urma lor. Angajatul s-a retras şi a închis uşa.

Regina s-a uitat la fiul ei.

— Ți-am spus să-l însoțeşti pe Lordul Yourstone la mine.

Richard arăta ca un şcolar certat.

— Am vrut să vorbesc eu primul cu el.

— Vei învăța vreodată să respecți instrucțiunile?

Prințul se uita la Yourstone.

— A vrut să te păcălesc. Să te aburesc. Să obțin o mărturisire. Dar nu voi lua parte la aşa o nebunie. Nu cred că eşti capabil de trădarea asta.

— Eşti un prost, a spus Victoria. Iar sora ta este o uzurpatoare.

— Resping asta, a spus Eleanor.

— Eşti o femeie ambițioasă şi periculoasă. Amândoi ar trebui să fiți recunoscători că tatăl vostru nu e aici. Furia lui e prea puternică. L-am rugat să mă lase pe mine singură să mă descurc cu asta.

— Ce contează? a întrebat Eleanor. Curând vei fi în capela St. Albert, îngropată cu restul familiei Saxa-Coburg.

— S-ar putea să te dezamăgesc.

— Nu cred.

— Eşti la fel de rea pe cât e fratele tău de prost.

— Nu recunosc să fi făcut ceva.

Eleanor a mers prin cameră spre razele mijlocului zilei care intrau prin ferestre.

— Nu trebuie să recunoşti că ai făcut ceva, a spus regina. Dovada a fost găsită în geanta ta.

— Mă îndoiesc că vă veți implica propria fiică într-un complot care să ducă la răsturnarea Coroanei.

— Ce spui, Ellie? a întrebat Richard.

— Mama are dreptate. Eşti prost. Aproape ne-ai pus în pericol pe toți.

— Ai participat la atentatul la viața lui Albert?

Eleanor n-a spus nimic.

— Ai fi vărsat sânge Saxa-Coburg? Sângele fiului meu?

— Tu ai distruge reputația noastră? a răspuns ea. Onoarea familiei noastre?

— Fiul meu e mai important.

— De când, Richard? L-ai evitat în mod constant. Comentariile tale publice nu sunt cele ale unui tată iubitor. De fapt, pari să-l respingi pe Albert, aşa cum a observat presa în repetate rânduri. De când reprezintă fiul tău totul pentru tine? Te gândeai la el când erai în pat cu Lady Bryce?

Ochii fratelui ei erau aprinşi de furie. Pentru o clipă, Yourstone a văzut o sclipire din moştenirea scoțiană de la tatăl lor.

Apoi a reapărut confuzia.

— Poți să mă crezi ignorantă, i-a spus Victoria fiicei ei. Plăpândă şi nu în deplinătatea facultăților mintale. Dar greşeşti. Şi tu şi Yourstone veți fi judecați şi condamnați la închisoare pentru trădare.

— Nu vei face nimic, a spus Eleanor.

— Ce te face să fii atât de sigură?

— Albert. Vrei să fie rege. Dacă oamenii vor afla că un vlăstar regal a complotat să dărâme monarhia, familia Saxa-Coburg va fi terminată. Mulțumită lui Dickie, aici de față, nivelul de toleranță al publicului față de noi este aproape inexistent. Nu. Nu vei face nimic care să pună în pericol succesiunea lui Albert.

Regina s-a mişcat cu scaunul cu rotile.

— Tatăl tău nu vrea să te mai vadă vreodată.

— Dacă asta e singura pedeapsă, pot suporta pierderea.

— Şi vei fi ştearsă de pe lista civilă. Niciun ban.

A ridicat din umeri.

— Soțul meu e bogat.

— Şi rudele soțului sunt trădătoare.

— Dar şi asta va rămâne secretul nostru, a spus Yourstone. Nu-i aşa?

Regina nu a spus nimic, dar disprețul de pe fața ei era pătrunzător. Richard s-a retras în capătul îndepărtat al camerei.

Altceva din înțelepciunea lui Sun-Tzu de acum 2.500 de ani i-a venit în minte. *Cunoaşte-ți inamicul şi cunoaşte-te pe tine însuți şi în o sută de bătălii nu vei fi niciodată înfrânt.*

Atât de adevărat.

Era liber.

— Richard, împinge-mă afară din cameră înainte să vomit, a spus regina. Tu poate poți fi iertat pentru idioțenia ta. Sufletul tău e total lipsit de răutate. Dar acest diavol, sora ta şi trădătorul de socru al ei nu pot.

Prințul a apucat scaunul cu rotile.

— Amândoi veți părăsi palatul imediat şi niciunul dintre voi nu va mai pune piciorul aici vreodată.

— Până când vei muri, a spus Eleanor.

— Nu Ellie, a spus Richard.

Ochii prințului o străpungeau.

— Acest ordin va rămâne în domnia mea şi în cea a fiului meu şi a copiilor lui pentru totdeauna. Asta îți jur că se va face.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Malone s-a uitat prin camera luminată, privirea lui concentrându-se asupra a ceea ce părea o canapea enormă. S-a apropiat şi a atins marginea de sus.

— Bronz?

— Celții lucrau bine în metal, a spus Goulding.

Fața înnegrită era gravată cu figuri care dansau şi cai trăgând căruțe. Lucrătura era complicată şi supraviețuise intactă.

Întinse pe canapea erau rămăşițele unui schelet.

De la un capăt la celălalt părea să aibă cam un metru optzeci. Doar oasele rămăseseră. Bucăți de material erau împrăştiate printre oase – poate, s-a gândit el, haine de înmormântare transformate de mult în praf. Un ornament de aur era în locul în care fusese odată gâtul. Malone şi-a pus mâna deasupra bijuteriei. Diametrul depăşea lățimea degetelor sale extinse.

— A fost un bărbat uriaş.

Malone a îngenuncheat în fața catafalcului şi a observat că era susținut de opt statui de metal, toate în formă de femeie, cu sânii goi, deasupra având o rotiță, toate acestea formând un creuzet. Modelul era ingenios şi sofisticat. A trasat conturul literelor cu mâinile acoperite de mănuşi.

— Latină, a spus Goulding. E speranța că decedatul a găsit lumea de apoi şi e fericit. Doar căpeteniile primeau această onoare.

A studiat restul camerei. Umbre întunecate semnalau mai multe obiecte. În partea îndepărtată, la dreapta intrării, era o căruță făcută din ceva ce părea lemn. S-a apropiat şi a văzut roțile de fier împodobite cu lanțuri de bronz şi figurine. Ca şi la canapea, lucrătura era uimitoare.

— Probabil frasin, ulm sau arțar, a spus Goulding. Am citit despre asta. Am văzut desene. Au fost găsite bucăți şi fragmente. Dar nimic întreg nu a supraviețuit. Aceasta e o descoperire arheologică majoră.

Fundul căruței era acoperit cu boluri, vase, platouri şi cuțite.

— Care-i rostul veselei? a întrebat el.

— Necesitățile de după. Celții credeau în lumea de dincolo. Moartea era doar o scurtă pauză între cicluri nesfârşite de renaşteri. Aşa că atunci când mureau erau echipați pentru acest lung voiaj. Cu cât era mai important

decedatul, cu atât era mai bogat mormântul. Profesorul a arătat cu degetul. Bolurile şi vasele erau pentru mâncare, cuțitele pentru vânătoare.

Două rânduri de coarne de băut ornamentate erau agățate de lanțurile de fier. Unul dintre coarne era mai mare decât celelalte şase.

— O cupă grandioasă pentru Arthur, restul pentru însoțitorii săi.

— O cupă pentru ce?

— Uite-acolo.

În celălalt colț era un cazan de bronz. Mânerele erau sculptate în formă de leu, dar imaginile erau distorsionate, mai mult caricaturi decât reprezentări exacte ale animalului. L-a urmat pe Goulding spre ea. Sedimente umpleau interiorul, negre şi tari ca piatra.

— Hidromel de miere fermentat. O băutură obişnuită pentru celții din secolul al VI-lea. Coarnele de băut ar fi fost folosite pentru a goli această căldare. Nu poți să te duci însetat în lumea de apoi.

A îngenuncheat şi a studiat sculpturile ciudate ale leilor.

— Reprezentări celtice, a spus Goulding. Nu existau lei în Britania. Probabil că au auzit de ei de la romani. Acestea sunt imaginația artistului.

— Cunoşti aceste lucruri.

— E lumea mea. Să găseşti un mormânt ca ăsta e o reuşită unică în viață.

A observat gravurile de pe partea laterală a cazanului.

Goulding s-a aplecat mai aproape.

— Incredibil. E istoria unei bătălii. Mount Baden, Cat Coit Celidon, City of Legion. Toate acestea sunt locuri în care se presupune că Arthur i-a învins pe saxoni. Ultima linie povesteşte despre *gueith Camlann*, disputa de la Camlann, unde istoricii presupun că a murit Arthur. Incredibil. Acesta e necrologul lui, în stilul secolului al VI-lea.

Malone a observat sculptura complexă a unui cal, cu un războinic în spate, având pieptul protejat de o armură şi cu

coif pe cap. În mâna dreaptă avea o sabie, în stânga o lance. Omul stătea mândru pe spatele animalului, pregătit pentru luptă.

— Arthur probabil a luptat călare, a spus Goulding.

Pe o placă de lângă cazan erau mai multe lucruri. Catarame din bronz. Un mâner şi o teacă de sabie înfrumusețate cu argint înnegrit. Banderole de braț decorate cu filigran elaborat. Inele pentru degetul mare din cupru şi staniu emailat. Un colț de mistreț sculptat cu mai multe scene din luptă.

— Lucrurile lui? a întrebat el.

— Era o tradiție să înmormântezi un războinic cu posesiunile lui. S-ar putea să aibă nevoie de ele în lumea de dincolo.

Porticuri crestau peretele şi câteva conțineau rămăşițele unor cranii.

— Duşmani învinşi, a observat Goulding. Era un semn de respect să îngropi craniile lor cu războinicul mort.

Într-o nişă era o cruce, confecționată din piatră, fața fiind împărțită în părți clare, fiecare cu desene reprezentând un labirint cu animale şi noduri. O strălucire a prins privirea lui Malone şi el s-a apropiat ca să vadă centrul în care era un cristal de mărimea pumnului lui.

— Diamant? a întrebat el.

Goulding a scuturat din cap.

— Celții nu cunoşteau diamantele. Vreun fel de cuarț, cel mai probabil. Oh…

A simțit surpriza din voce şi l-a văzut pe Goulding îndreptându-se spre un recipient aflat pe podeaua de piatră. Avea formă de casă cu acoperişul triunghiular şi cu grinzi ataşate în vârf. O bandă împodobită cu un cap de fiară înfăşura streşinile şi laturile. Exteriorul său era o combinație de bronz şi argint încrustată cu pietre prețioase.

— E un *cumdach*. Un altar portabil. Erau folosite pentru a depozita cărțile şi manuscrisele. N-am văzut decât desene ale lor. Şi aici e unul într-o stare absolut impecabilă.

Malone a studiat construcția.

— Pare că va fi nevoie de amândoi ca să-l deschidem.

— E înțelept?

— Nu suntem într-o sit arheologic. Trebuie să vedem ce-i înăuntru.

A prins un set de grinzi, iar Goulding a apucat de celălalt. Au ridicat amândoi odată şi capacul s-a deschis, trimițând pe jos o cascadă de nisip, în timp ce au pus pe jos vârful casei. Interiorul era căptuşit cu mai mult bronz, interiorul fiind gol, cu excepția unui singur volum, care măsura aproximativ şase pe opt centimetri şi doi centimetri grosime.

Au curățat cu atenție aerul de deasupra cărții şi au gonit secole de praf. Au putut vedea o scriere ştearsă.

DE EXCIDIO ET CONQUESTO BRITANNIE

— *Despre ruina şi cucerirea Britaniei*. Acesta este un manuscris al lui Gildas.

A ascultat în timp ce Goulding i-a povestit despre Gildas Sapiens, care a trăit în Britania şi a murit cândva în jurul anului 572 – dar nu înainte de a compune un atac usturător la adresa bisericii contemporane şi a conducătorilor politici.

— Cuvintele lui au fost o istorie a Britaniei post-romane şi pre-Sf. Augustin, o denunțare clară a autorității laice şi ecleziastice. Majoritatea istoricilor, totuşi, consideră că observațiile sale sunt mai mult ficțiune decât realitate. Dar ele rămân singura relatare la prima mână a Britaniei din secolul al VI-lea.

A observat emoția lui Goulding.

— Mai există cam şaptezeci de ediții ale operei sale. Am văzut-o pe cea de la British Museum. E o copie scrisă de mână din secolul al X-lea al unui text din secolul al VIII-lea.

— Copiată de două ori?

— Exact. Cine ştie dacă e exactă. Este, de asemenea, arsă rău în unele locuri şi mai puțin de jumătate din pagini pot fi citite.

— Crezi că acesta e un original?

— Dacă acest mormânt a fost făcut în secolul al VI-lea, e foarte posibil. Gildas a trăit în vremea lui Arthur. A fost un observator pasionat, un critic politic într-un moment în care critica nu era tolerată. El a învățat în limba latină şi ştia să citească şi să scrie.

Goulding a mângâiat foaia de deasupra, ca şi cum ar fi cercetat cu grijă o rană.

— Piele de vițel. Mult mai bună decât pergamentul sau papirusul, iar acest frigider gigantic a conservat-o. Aşa că da, domnule Malone, acesta ar putea fi un original.

— Continuă.

— O iau de acolo?

— De ce nu? Ştii că asta doreşti. Sincer, şi eu sunt curios.

Goulding a ridicat cu respect cartea din cutia ei, ținând-o într-o palmă, studiind paginile, care erau puse una peste alta fără a fi legate. La o numărare rapidă erau cam şaizeci, iar pielea avea pe ea urmele timpului. Profesorul a pus pachetul într-un colț al cutiei şi a ridicat cu grijă prima pagină, prinzând-o de dedesubt cu ambele mâini, legănând foaia înainte de a o pune la o parte. Fiecare dintre ele avea o patină albă cremoasă, arătând aproape nefolosite, cu scrisul aproape şters, de culoare gri deschis, caligrafia fiind mică şi strânsă, cuvinte desfăşurându-se pe tot rândul, fără paragrafe sau semne de punctuație.

Malone ştia despre manuscrisele din Evul Mediu. Materialele pe care se scria erau greu de găsit, aşa că fiecare porțiune era folosită, fără a fi lăsate margini.

— Poți să traduci?

Goulding citea în tăcere.

— E latină. Dar citibilă.

O pauză.

— E o reproducere sângeroasă a vieții lui Arthur. Am citit câteva din celelalte traduceri după Gildas. Nimic de genul ăsta nu făcea parte din ele.

— Poate pentru că acum citeşti adevărata ediție.

— Există o altă explicație. Gildas a fost fiul lui Caw, regele Scoției, unul dintre cei douăzeci şi trei de frați. Frații săi erau războinici. Unul în special, Huail, l-a supărat pe Arthur jefuind şi arzând satele. În cele din urmă, Arthur l-a urmărit şi l-a ucis pe Huail. Când Gildas a fost informat despre crimă, se presupune că a aruncat în mare toate scrierile sale care îl menționau pe Arthur.

— Ceea ce explică de ce nu sunt, astăzi, niciun fel de relatări contemporane despre viața lui Arthur. Singurul reporter al timpului a eliminat înregistrarea.

— Dar acest manuscris a supraviețuit, a spus el. Şi, dacă e autentic, asta reprezintă dovada pe care o caută de mult istoricii despre viața lui Arthur.

Goulding şi-a întors atenția la cuvinte, ridicând mai multe pagini în timp ce-şi arunca privirea peste ele.

— E descifrabil. Punctuația e inexistentă. Deci, sunt paragrafe. Dar pot ajusta proza. Ascultă.

O noapte de vară a adus o adunare de nobili în pădurea Wessex, lângă râu. Stăteau pe un aşternut de paie acoperit cu blană de lup şi câine. Cazanele şi frigările erau umplute cu carne şi tinerii îi serveau pe cei mai în vârstă. Cei mai curajoşi războinici, aşa cum era tradiția, primeau cele mai bune bucăți de carne. Arthur conducea discuția, deşi nu era un bărbat căruia îi plăceau poveştile. Mustața lui atârna lungă şi groasă, iar laptele o înmuia, uneori făcând dificil mâncatul. Se auzeau râsete la încercările sale de a menține părul curat, ceea ce nu părea să-l deranjeze. Nici nu se bucura la victorii, nici nu era trist la înfrângeri. Ambele stări erau doar temporare, obişnuia el să spună. Avea un singur țel. Eliberarea tărâmului saxonilor. În noaptea aceasta vorbea despre bătăliile de la Râul Glein, trei de la Râul Dubglas şi alta de la Râul Bassas. În alta aproape o mie de saxoni căzuseră într-o singură zi, dintr-un singur atac, el fiind singurul care a stat în picioare la final. Nu era niciun dubiu că saxonii se temeau de el. Vocea lui avea ecoul unui om care-şi abandonase de mult familia pentru binele

națiunii. Când unul dintre nobili l-a provocat la o bătălie, s-a confruntat rapid cu opozantul. Dezacordul lor a dus la o luptă şi i-a luat respirația adversarului cu o lovitură de sabie. Toți au fost de acord că lupta a fost corectă, insulta a fost spălată. După aceea, a stat singur şi nimeni nu a făcut vreo încercare să-l includă în conversație. Singurătatea îl ținea deoparte, dar, de asemenea, îi făcea pe alții să-l urmeze. El reprezenta voința bretonilor.

— Uimitor, a spus Goulding. Absolut uimitor. Părți din asta se pot găsi în referințe disparate pe care le avem despre Arthur în alte scrieri. Dar aici e un text complet, contemporan, istoric. În cele din urmă, Arthur nu mai e de competența exclusivă a poeților.

Goulding s-a mai uitat pe câteva pagini şi a citit cu voce tare.

Războinici s-au adunat în pădurea Gorsedd, strânşi în jurul unui trunchi de stejar doborât la pământ cu săbiile. Au băut hidromel pentru a continua sărbătorirea victoriei. Arthur era acolo dar nu a participat. Stătea deoparte şi privea cu satisfacție tăcută. Unul dintre nobili s-a apropiat cu o cupă plină şi el a acceptat oferta. Când a fost întrebat ce îl supără, a spus că lupta a fost degeaba. El prevestea o zi când saxonii vor stăpâni pământul lor. Când bretonii vor vorbi în limba dură saxonă. A spus că oamenii fără o limbă sunt doar o jumătate de națiune. Să fii forțat să înveți limba altcuiva era cel mai rău semn al cuceririi. Dintr-odată n-a mai vorbit. Cocoşii cântau de pe stinghiile lor. Un grup de viței cu mamele lor păşunau pe un câmp îndepărtat. Recolta va fi gata în curând, a spus el în final. Iarna va veni nu numai pentru pământ, ci şi pentru oameni. Cea mai mare dorință a lui era să fie în lumea de dincolo când se va întâmpla asta.

— Sună ca un patriot, a spus Malone.

— Sună uman. Un bărbat luptând pentru o cauză, ca un milion de alți revoluționari care au existat înainte şi după el. S-a luptat cu saxonii, dar în cele din urmă, în 1066, saxonii i-au bătut pe invadatorii normanzi. Acei normanzi şi saxoni au devenit englezi şi în cele din urmă i-au respins pe spanioli şi germani, având cu siguranță aceleaşi sentimente.

Malone s-a uitat în spate spre intrare. Trebuiau să plece. Corpurile încă îl deranjau. Acei bărbați au fost omorâți cu un motiv şi el începea să înțeleagă de ce.

— Alte părți interesante.

Goulding deja ridicase alte pagini, uitându-se peste povestire.

— Aici e o însemnare despre Huail, fratele lui Gildas.

Caw din Prydein avea cu el doi fii din mulți. Eu eram unul, celălalt era Huail ap Caw. Huail a căutat iubirea şi afecțiunea uneia dintre amantele lui Arthur. A sosit o zi în care Arthur îl aştepta pe Huail la casa amantei. Au existat multe discuții între cei doi înainte ca săbiile să fie scoase. Huail l-a lovit pe Arthur într-un genunchi. Pentru a nu suferi umilința de a fi învins, Arthur a fost de acord cu o reconciliere, cu condiția ca Huail să nu mai facă rău şi altora. Arthur s-a întors la Caerhass şi a fost vindecat, deşi a mers cu un uşor şchiopătat cât a mai trăit. Mult după aceea, Arthur s-a îndrăgostit de o femeie din Rhuthun. A vizitat-o îmbrăcat în haine de femeie. Huail era acolo, l-a descoperit dansând printre fete şi l-a recunoscut după şchiopătat. „Dansul era bun dacă n-ar fi fost genunchiul", a spus Huail. Arthur a auzit insulta şi a ştiut că vorbele se refereau la el. Huail a fost dus după aceea la Arthur şi a întrebat despre ruperea legământului său. Apoi a fost dus în piața oraşului şi i s-a tăiat capul pe o piatră aşezată pe pământ. Din cauza acestei fapte stânca este numită Piatra lui Huail.

Malone s-a uitat din nou spre uşa deschisă a criptei.

— Textul continuă şi notează că lui Gildas nu i-a păsat niciodată prea mult de fratele lui. Nu părea să-l învinovățească pe Arthur de ce s-a întâmplat, dar spune că oamenii nu au aprobat execuția. Acesta nu este istoricul răzbunător despre care am citit în alte scrieri. Şi Arthur pare mai tiranic, fanatic. Supus impulsurilor. Ca să nu mai spunem de îmbrăcămintea de femeie.

Ceea ce era fascinant.

— Crezi că e adevărat?

— Greu de spus. Dar, de ce nu?

De ce nu, într-adevăr.

Atenția lui Goulding s-a îndreptat din nou către foi.

— Acest pasaj vorbeşte despre cum a căzut Arthur în bătălia de la Camlann. A dat ordin să fie dus la Venodocia ca să poată sta pe Insula Avalon de dragul păcii şi al vindecării rănilor sale.

— Unde e Venodocia? a întrebat Malone.

— Mai târziu a fost numit Gwynedd. Un regat care se întinde în nordul Tării Galilor. Asta confirmă că Avalon e în acele locuri.

La sosirea în Avalon, Arthur a devenit conştient că rănile erau fatale. Au fost chemați trei preoți să-i dea ultima împărtăşanie. Când Arthur a murit, corpul i-a fost îmbălsămat cu balsam şi smirnă. A fost dus la o capelă dedicată Fecioarei Maria. Rugul funerar nu se putea introduce pe uşă, aşa că preoții au ținut slujba înăuntru în timp ce corpul aştepta afară. A izbucnit o furtună însoțită de o ceață deasă. Când ploaia s-a oprit şi ceața s-a ridicat, corpul lui Arthur dispăruse. S-a aflat mai târziu că nobilii s-au întâlnit. Au existat multe discuții privind trecerea lui Arthur în lumea de dincolo. Preoții au luat decizia finală. Ştiau un loc în care să se odihnească fără a apărea riscul ca saxonii să-l profaneze. Un tărâm îndepărtat, cu foc gheață şi creaturi uriaşe care sălăşluiau în mare. Un loc în care era posibil să te apropii de Dumnezeu, unde ar sta până când va fi nevoie din nou de el.

— Aici, a spus Goulding. L-au pus aici cu 1.500 de ani în urmă.

Au trecut câteva momente de linişte, în timp ce amândoi îşi dădeau seama unde stăteau.

— Crezi că Yourstone a descoperit locul ăsta? a întrebat Goulding.

— Mda. Şi apoi, după el, l-a găsit altcineva.

Şi el ştia cine.

— Manuscrisul e neprețuit, a spus Goulding. Mai valoros decât orice altceva din acest mormânt.

— Cuvintele întotdeauna sunt.

În lumină, a observat o imagine pe fața *cumdach*-ului. A îngenuncheat şi a văzut forma unui bărbat gravată în metal. Era gras şi avea în privire o hotărâre neclintită. De la marginea părului până la colțul gurii se întindea o cicatrice. Ochii, reprezentați atât de bine de artist, păreau plini de furie. În expresia lui putea fi văzută o lipsă de compromisuri, iar mesajul de pe buzele strânse şi maxilarul încleştat arăta clar că nu ar accepta niciodată subordonarea. Nu acest bărbat. Îmbrăcămintea era uniforma unui împărat Roman – tunică lungă până la genunchi şi pantaloni, vestă de piele cu ținte metalice pe abdomen, o mantie fixată pe umeri cu o broşă.

— Războinicii celți imitau hainele de paradă romane, a spus Goulding.

— El e? a întrebat el.

— Asta nu vom şti niciodată. Dar asta e suficient pentru mine.

Profesorul a arătat spre baza relicvei pe care era inscripționată o etichetă simplă.

ARTVRIVS. SUPERBUS TYRANNUS.

— Arthur. Conducător remarcabil.

— Trebuie să plecăm, a spus el. Ia cartea.

S-a îndreptat spre căruță şi a scos două vase de bronz. Goulding a pus paginile în unul, apoi a aşezat unul peste, legându-le cu cureaua. Apoi s-au grăbit spre intrare şi au făcut drumul cu grijă înapoi prin munte, afară, urmând cablurile şi luminile.

Dar tabăra nu mai exista.

Toate cele trei corturi au fost incendiate şi arse.

Echipamentul a rămas, generatorul încă mergea, dar nimic nu le apăra de vreme, care devenise umedă, rece şi cu vânt. Soarele dispăruse, mohorât şi pătat în spatele unei măşti de ceață înghețată.

— Ce se întâmplă? a întrebat Goulding.

— Hai să aruncăm o privire la Range Rover.

Au trecut prin tabără, spre locul unde era parcat automobilul.

O explozie a străbătut tăcerea.

S-au răsucit şi au văzut intrarea în peşteră sigilată de o avalanşă de pietre şi moloz.

— Domnule Malone, ce e asta?

Ştia.

— Nu trebuie să mergem să căutăm Rover-ul. A dispărut.

Şi proprietăresei de magazin din sat nu-i va plăcea asta. Oricine i-a ucis pe cei trei bărbați a folosit timpul pe care ei l-au petrecut explorând mormântul ca să le pregătească această surpriză.

Se pare că trebuiau să moară. Aici afară. În mod natural. Ceea ce nu ar dura mult. Sigur, ambii purtau haine şi mănuşi, dar expunerea prelungită la elementele naturii ar însemna moarte sigură.

Ceasul lui interior, care nu l-a înşelat niciodată, i-a spus că erau plecați exact de patru ore.

Şi-a pus pe cap gluga de la hanorac.

Goulding a făcut la fel.

— Păstrează paginile alea uscate, a spus el.

— Ce facem acum?

Şi-au făcut drum înapoi spre pâlcul de frasini pe care îi folosiseră mai devreme ca acoperire. În timp ce Goulding se îndreptase prima dată spre tabără, Malone ezitase şi-şi pusese ceasul la baza unui copac.

S-a aplecat şi l-a recuperat.

— Aparat standard de la Magellan Billet. Conține un transmițător GEOSAT. I-am spus pilotului să aştepte patru ore şi apoi să înceapă căutarea.

A văzut uşurarea lui Goulding.

De fapt, şi el era uşurat.

— Cine ne vrea morți? a întrebat profesorul.

— Vei fi surprins.

În depărtare, a văzut o strălucire slabă de lumină pe cer. Încet, conturul elicopterului Sea King Commando a devenit clar.

Exact la timp.

— Ştiai că vor apărea probleme? a întrebat Goulding.

— Era un pariu bun. Dar trebuia să venim să aruncăm o privire.

A văzut că profesorul era de acord.

— Ceea ce am făcut. Mulțumesc că m-ai luat cu tine.

Elicopterul a aterizat în apropiere, pe o formație de stânci. Au alergat prin pala de vânt iscată de elice şi l-a lăsat pe Goulding să intre primul în compartimentul pasagerilor.

L-a urmat.

Dar în timp ce o făcea, spera că nimeni nu priveşte.

Statutul său nou de cadavru ar fi la îndemână.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Yourstone a trântit uşa biroului său. Ultimele câteva ore au fost cele mai rele din viața lui. A părăsit Windsor-ul şi a condus înapoi la Londra în linişte, ducându-se prima dată la biroul lui de la Parlament. Se simțea în siguranță acolo, deşi îşi dădea seama că timpul lui ca un membru influent al acelui corp se îndrepta spre sfârşit.

Nimic nu mersese bine.

Şi nu putea conta pe Peter Lyon.

Nu. Problema asta era toată a lui.

S-a dus către bar şi şi-a turnat un whisky, dând pe gât băutura dintr-o înghiţitură, apoi turnându-şi altul. Părea o noapte bună în care să te faci mangă.

S-a aşezat pe canapea.

Uşa biroului s-a deschis şi fiul său a intrat în cameră ca o furtună.

— Dumnezeule, tată. Ce-ai făcut?

Cu siguranţă nu avea chef de ceartă.

— Lasă-mă-n pace.

Andrew a înconjurat canapeaua şi s-a aşezat în faţa lui.

Nu s-a ridicat şi nici măcar nu s-a uitat în sus.

— Nu poţi să mă dai afară.

A luat o altă înghiţitură de whisky. Avea nevoie de întăritor.

— Dacă aş fi atât de norocos.

— Ne-ai distrus. Am vorbit cu Eleanor. Mi-a spus ce s-a întâmplat cu regina.

— Nu mai dau doi bani pe ce gândeşti sau de ce-ţi pasă.

— Titlul nostru va fi retras. Moştenirea mea. Dusă.

A terminat restul de whisky şi s-a ridicat să-şi mai ia.

Moştenirea *lui*.

Prostul.

Yourstone s-a bucurat de nectarul dulce al unui copac otrăvitor. Se culcase cu o prinţesă şi planificase să răstoarne doi moştenitori legitimi ai coroanei. Aproape că-şi făcuse fiul rege. Ce mai conta orice moştenire?

A turnat mai mult whisky în pahar.

— Pari indiferent, a spus Andrew. Nici măcar nu realizezi ce s-a întâmplat?

A trecut pe lângă fiul lui şi s-a aşezat înapoi pe canapea. De fapt îşi dorea să fi avut o altă amantă. Apartamentul ei ar fi putut fi un loc excelent în care să-şi petreacă următoarele

câteva zile. Dar în ultima vreme îşi concentrase toată atenția către Eleanor, încercând cu disperare să o lase însărcinată.

— Lasă-mă-n pace, a spus el. Du-te şi culcă-te cu una din târfele tale. Pretinde că eşti bărbat. Sper că oricine ar fi ea, îi plac bărbați slabi.

A mai băut din whisky.

— Eşti o oroare. Un monstru dezgustător.

A ridicat paharul către fiul său care stătea în fața lui.

— Pentru mine. Oroarea.

A dat paharul peste cap şi s-a bucurat de senzația care îi ardea drumul spre stomac.

Fiul său a fugit din cameră.

Călătorie sprâncenată.

Malone a băgat un pistol între curea şi cămaşă. Purta o haină închisă la culoare, pantaloni de catifea şi o cămaşă maro, cu picioarele în nişte Nike negri. Stătea în maşină într-o noapte luminată de o semilună şi o mulțime de stele. Parcase mai jos pe strada pe care era casa din Belgravia a lui Yourstone. A aşteptat întunericul înainte să se mişte, aflând totul despre confruntarea Victoriei cu Eleanor şi Yourstone de la Windsor. Dar dacă ghicise bine, şi era sigur că aşa era, Yourstone se confrunta cu ceva mult mai rău decât mânia regală.

A deschis uşa maşinii şi s-a dat jos pe trotuar.

Luminile erau aprinse în casă.

Yourstone se desfătase cu alt whisky şi apoi a hotărât ce să facă. Ar fi fost simplu să ia un revolver din birou şi să-şi zboare creierii. Asta a fost ceea ce făcuseră doi unchi când s-au confruntat cu ruina financiară cu 200 de ani în urmă. Fiecare familie avea partea ei de oameni slabi, bărbați şi femei ținuți minte mai mult pentru greşelile lor decât pentru realizări. Dar nu avea de gând să accepte o astfel de soartă în acest mod lugubru, să aibă întotdeauna numele precedat de *săracul* şi urmat de *aminteşte-ți de el, s-a întâmplat aşa o*

ruşine, să se omoare aşa. Nu va da nimănui satisfacția de a-i părea rău pentru el. În loc de asta, câteva milioane de lire aşteptau în conturi din Elveția şi Insulele Cayman. Bani pe care îi sifonase de mult din impozite şi afaceri. Mulțumită războiului din Falklands, argentinienii urau încă tot ce era britanic. Nu exista niciun acord de extrădare între cele două state, indiferent de acuzație.

Ar putea trăi o viață confortabilă acolo.

S-a îndreptat spre birou, a descuiat dulapul de jos din stânga şi a găsit carnetele pentru cele două conturi bancare străine. În seiful din dormitorul de sus avea 50.000 de lire. Bani pe care-i ținea întotdeauna la îndemână. A găsit cartea de telefoane şi a ajuns la telefon. Un moment mai târziu o persoană de la British Airways a răspuns şi i-a spus că era un zbor spre Caracas, Venezuela, care pleca peste cinci ore. De acolo putea găsi o legătură spre Buenos Aires.

Perfect.

A rezervat un bilet la clasa întâi, apoi a vrut să se îndrepte spre hol şi spre etaj.

Înainte să ajungă la uşile biroului, panourile s-au deschis spre interior.

Se întorsese fiul său?

Nu mai avea timp să piardă vremea cu prostiile lui. Dar figura din uşă era a unui bărbat cărunt, proaspăt bărbierit, îmbrăcat într-un costum din trei piese, mâna dreaptă strângând un baston ciudat, cea dreaptă ținând un revolver.

Sir Thomas Mathews.

— Am auzit conversația ta cu cel care ți-a făcut rezervarea. Argentina e minunată în perioada asta a anului.

Şeful spionilor a blocat uşa.

— De ce nu mi-ai răspuns la telefon? a întrebat Yourstone. Te-am tot sunat de ieri.

Mathews a făcut un semn cu arma. Un amortizor prelungea țeava cu câțiva centimetri.

— M-am gândit să stăm de vorbă personal. Ia loc.

A hotărât să nu se contrazică şi s-a retras în cameră, aşezându-se în spatele biroului.

Mathews a examinat la întâmplare dulapurile cu cărți.

— Lecturile tale sunt admirabile. Clasici, mitologie, Sf. Augustin. Ce varietate.

— Strămoşii meu erau foarte pricepuți.

Bătrânul a chicotit.

— Voi, aristocrații, mă enervați. Mai bine am de-a face cu teroriştii şi răzbunătorii fanatici, ca Peter Lyon, decât cu sângele albastru al banilor vechi.

— Nu a părut să te deranjeze să mă foloseşti pentru a-ți atinge scopurile.

— Adevărat. Nu m-a deranjat niciun moment.

Mathews îi furnizase aproape toate informațiile de supraveghere despre Richard. Serviciul Secret de Informații avea resurse pe care nu le mai avea nimeni. Monitorizarea telefoanelor mobile era un lucru uşor pentru ei. Urmărirea lui Richard era simplă. Secretul era un lucru de la sine înțeles.

— Ce ții acolo? a întrebat Mathews.

I-a arătat carnetele depozitelor.

— Ştiu despre conturile tale din străinătate. Bani care se presupune că erau ascunşi în siguranță în spatele unor identități false.

A ridicat din umeri.

— Asta face toată lumea.

Mathews studia mai multe din volumele de piele de pe rafturile din lemn de culoare neagră şi Yourstone a folosit momentul pentru a deschide uşor unul dintre sertarele de la birou.

Rulmenții lubrifiați nu au scos niciun sunet.

A apărut mânerul unui pistol.

Malone a ocolit intrarea din fața casei. William îi explicase topografia clădirii, aşa că ştia că biroul lui Yourstone era la parter, înspre vest.

A ocolit colțul şi s-a dus spre spate.

O grămadă de frunze căzute din copaci, datorită unei brize reci, a produs singurul sunet care a tulburat noaptea rece. Nu treceau prea multe maşini pe aici. A urcat pe un gard din fier forjat şi şi-a făcut drum printr-o grădină din spate, trecând printre rânduri de trandafiri şi tisă frumos tunsă.

A observat mişcare într-o nişă.

Un geam dintr-o uşă de sticlă era deschis şi perdeaua din dantelă flutura prin deschizătură. A scos pistolul de la brâu şi s-a dus în pridvor. Apropiindu-se uşor, putea vedea prin perdele că uşa duce într-o bucătărie. Podeaua era o tablă de şah din dale albe şi negre. Luminile strălucitoare scoteau în evidență aparate de oțel inoxidabil. Nişte pete de pe podea i-au atras privirea.

Sânge.

A încercat uşa.

Deschisă.

A împins uşa şi a păşit înăuntru. Nu se vedea nimeni. Niciun sunet, cu excepția unui bâzâit uşor de la două frigidere. Picăturile de sânge formau o urmă spre o uşă. A mers pe calea făcută de ele şi a găsit un tânăr, de aproape treizeci de ani, întins într-o cămară care mirosea a cuişoare şi usturoi, cu cămaşa pătată cu roşu de la o rană fatală din piept.

William îi dăduse fotografii şi cu fiul lui Yourstone.

Andrew.

Era aici.

Mort.

Yourstone şi-a mutat atenția de la armă şi şi-a păstrat o expresie neclintită pe față, nevrând să se vadă nimic din ceea ce gândea. Mathews a rămas în cealaltă parte a camerei, lângă un panou cu puşti antice de vânătoare. O pendulă din secolul al XVIII-lea, aflată în colțul opus, ticăia într-un ritm constant care începea să-l enerveze. Mulțumea lui Dumnezeu pentru whisky, care îi diminuase frica de acest maniac.

— Acest efort a eşuat din cauza ego-ului tău, a spus Mathews.

— Pare că a eşuat din cauza lui Cotton Malone. A fost cu un pas înaintea ta tot timpul. El a fost cel care a aruncat dispozitivul în Tamisa? Dacă te-ai fi deranjat să-mi dai informații despre el mai devreme, am fi putut evita toate astea.

— Şi ce-ai fi făcut?

— Nu vom şti niciodată, acum, nu-i aşa?

Pe buzele lui Mathews a apărut un zâmbet.

— Nu, aşa e. Şi, da, Malone a deturnat racheta.

Bătrânul a făcut un gest cu arma.

— De când deține familia ta casa asta din oraş?

S-a mirat de brusca schimbare a subiectului şi i-a apărut în minte imaginea unei pisici jucându-se cu un şoarece. Dar a răspuns simplu:

— Două sute de ani. Familia Yourstone a servit această națiune cu respect.

— Dar din păcate, nu va fi niciun Yourstone pe tron.

— Se pare că amândoi vom fi ignorați.

— E ironic, a spus Mathews. Trei Richard au stat pe tron. Toți au fost ratați. Primul şi-a trădat tatăl, apoi şi-a petrecut viața în cruciade şi a lăsat țara în ruină. Al doilea a fost detronat şi ucis. Ultimul a fost un despot care a ucis copiii fratelui său şi a furat tronul, doar ca să-l piardă pe câmpul de luptă. Mă trec fiorii când mă gândesc ce prăpăd va face Richard al IV-lea asupra noastră.

— Deci totul a fost din dragoste de țară?

— Spre deosebire de tine, lordul meu, nu am o agendă personală. Niciun profit sau faimă sau noroc. Nicio glorie. Singurul meu interes e ceea ce e cel mai bine pentru Regatul Unit.

— Şi a fost dorința ta să-l ucizi pe Albert Saxa-Coburg?

Mathews a chicotit.

— Pentru cineva care se crede aşa deştept ca tine eşti chiar prost. Nu am avut nicio intenție ca Albert să moară.

Dimpotrivă, el ar trebui în mod clar să fie rege. Şi tu ai oferit calea perfectă ca asta să se întâmple acum. A făcut-o Cotton Malone. A oprit racheta şi a expus-o pe Eleanor, care în schimb te-a expus pe tine. Toți şobolanii conspiratori luați dintr-o singură lovitură. Richard îşi va provoca singur căderea. El nu va fi niciodată rege.

— Nimic nu va mai opri asta acum.

— Nu fi atât de sigur. Sunt chestii pe care tu nu le şti. Fii sigur, nu va fi încoronat.

S-a aşternut tăcerea între ei şi se simțea liniştit văzând arma, în sertar, la câțiva centimetri distanță. Mathews s-a îndepărtat de birou şi momentan i-a întors spatele.

A deschis sertarul de tot.

Mathews s-a întors şi a spus:

— Fiul tău. L-am auzit mai devreme. Se pare că nu există nicio relație acolo?

— E un prost neputincios.

Mathews a ridicat din umeri ca şi cum ar fi fost de acord.

— Asta e şi părerea mea.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Malone a părăsit bucătăria.

Aşa cum putea să evalueze cel mai bine era în aripa de sud a conacului de formă neregulată. Biroul lui Yourstone era la vest, în cealaltă parte, aşa că a început să meargă pe coridoarele late. Camerele prin care a trecut erau pline de mobilă frumoasă, picturi, tapiserii şi ceramică. A trecut printr-o sufragerie luminată doar de luminile de pe hol şi s-a oprit la intrarea în alt coridor lung.

Putea auzi voci.

S-a strecurat pe lângă un covor, cu pistolul scos şi a trecut de un colț. În fața lui s-a deschis un hol mic, în care erau o canapea şi două mese. O lampă magnifică de cristal strălucea. O uşă dublă era puțin deschisă.

A auzit vocile din nou.

Una era a lui Yourstone.

Cealaltă era a lui Thomas Mathews.

Yourstone stătea liniştit în scaun.

— Şi fiul tău şi Eleanor? a întrebat Mathews. Mă gândesc că vor face propria înțelegere cu regina.

— Cei din familia regală au întotdeauna grijă de ai lor.

— E adevărat. Păcat că nu faci parte dintre ei. Şi nici nu eşti căsătorit cu una.

— Pot să mă descurc singur.

— Atunci dă-i drumul, a spus Mathews.

A vrut să se ridice de pe scaun şi să plece.

— Nu asta am vrut să spun.

S-a aşezat la loc.

— Ia-ți arma.

Nu a spus nimic.

— E acolo. În sertar. Atinge-o. Vreau să ai o şansă cinstită.

O senzație de frig i-a trecut prin tot corpul. Probabil că fața i-a trădat întrebarea care îi apăruse în minte. *Cum de ştie?*

— Am fost spion mult timp.

Pistolul lui Mathews era într-o parte a lui, cu țeava îndreptată în jos. Brațul drept al lui Yourstone tremura. Trebuia să apuce pistolul şi să se trântească la pământ, folosind biroul drept acoperire. Era singura lui şansă. Privirea lui s-a mutat din nou spre sertar, dar mâna i-a rămas lipită de cotieră.

Transpirația îi curgea pe sprâncene.

Mathews era la cinci metri distanță.

Şi-a dat seama ce a devenit.

Nu mai era un aliat. Acum era o problemă.

Yourstone s-a întins să ia arma şi a alunecat de pe scaun. Dar mâna lui nu a ajuns niciodată la sertar, nici corpul lui pe pământ.

Un glonț l-a lovit în piept.

Senzația a fost la început de surpriză, apoi o durere oribilă. Sângele curgea din rană. A încercat să stopeze hemoragia cu o mână, dar sângele se scurgea printre degetele lui încleştate.

Se holba la Thomas Mathews.

— Îmi pare aşa de rău. Dar problema asta trebuia să se sfârşească aici.

Mathews a păşit spre birou şi a luat carnetele conturilor.

— Banii tăi vor fi folosiți pentru o cauză bună. Stai liniştit în privința asta.

Şi ultimul lucru pe care l-a văzut Yourstone a fost Mathews ridicându-şi arma şi trăgând încă o dată.

Malone a auzit sunetul distinctiv al unei arme cu amortizor care a tras de două ori. În mod sigur Thomas Mathews tocmai scutise guvernul britanic de problema acuzării lui Nigel Yourstone.

Uşile duble s-au deschis larg.

Mathews a păşit în hol, ținând un Glock de 9 mm într-o mână, două cărticele în cealaltă.

Malone a ieşit din umbră şi şi-a ridicat arma.

Şeful spionilor s-a oprit, apoi s-a întors încet.

— N-am crezut că eşti mort.

El şi profesorul Goulding au zburat direct la Reykjavik, pilotului NATO ordonându-i-se să spună că s-au pierdut în sălbăticie. Goulding a fost instalat într-un hotel şi i s-a spus că nu ia legătura cu nimeni. Malone a zburat cu un transport militar al Statelor Unite la o bază din Anglia, de unde a mers cu maşina la Londra.

A ținut pistolul îndreptat spre capul lui Mathews, presupunând că sub costumul de stofă purta o vestă antiglonț.

— Tu ai făcut ca totul să se întâmple. Tu ai fost sursa de informații a lui Yourstone.

Mathews stătea nemişcat.

— Eşti un bărbat interesant, Cotton. Şi ai şi noroc. Niciodată să nu subestimezi valoarea norocului.

— Trebuia să murim acolo în Islanda?

— Asta a fost ideea. Am incendiat tabăra şi am sigilat tunelul. Părea o metodă bună să punem capăt problemei. Tu şi Goulding, amândoi sucombând din cauze naturale. S-ar fi pus puține întrebări.

— Lasă arma din mână. Nu ridica brațul.

Degetele lui Mathews au slăbit strânsoarea şi Glock-ul a căzut pe covor.

— Aş putea să te ucid, a spus el.

— Dar eşti un ofițer de marină. Asta înseamnă că eşti un om de onoare. Învățat să respecte viața. Jucând corect. Ar fi împuşcat tatăl tău un bărbat neînarmat?

— Ce ştii despre tatăl meu?

— Destule, de fapt. Şi el a fost ofițer de marină. Dispărut pe mare. Făcându-şi datoria. Alt om de onoare. L-ai dezonora împuşcând un bărbat fără apărare?

— Nu te-aş caracteriza ca fiind fără apărare.

— Lordul Yourstone era un trădător. Acum e mort. Prințul Albert e în siguranță. Problema asta s-a sfârşit.

— Palatul te-a suspectat, sau pe altcineva din serviciul secret, pentru că au refuzat să te implice pe tine sau MI5-ul.

— Am presupus acelaşi lucru. Ceea ce explică de ce s-au îndreptat spre tine.

— Şi tu m-ai trimis la Turn.

— Chiar? M-am gândit că te-ai descurcat minunat. Ai salvat situația şi tot ce ai făcut.

— Şi dacă nu aş fi găsit al doilea dispozitiv?

— Am fost sigur că o vei face.

— Şi de-a lungul drumului i-ai permis lui Peter Lyon să scape.

— De fapt, nu l-am avut niciodată. Dar din fericire, am descoperit detaliile planului şi locul de lansare.

— Dacă Albert ar fi fost omorât?

Mathews a ridicat din umeri.

— Acum, asta ar fi fost problema MI5-ului.

— E vorba de un război pentru influență?

— E vorba despre siguranța acestei națiuni. Pe care o iau în serios. Dar alții nu o fac. MI5 nici nu a fost informat că Lyon era în țară. Şi asta a fost după incidentul cu polițiştii morți şi cu C-83 pe care l-a descoperit chiar Stephanie Nelle. MI5 nu şi-a făcut treaba. Un punct pe care am încercat să-l subliniez ministrului de interne. Dar ea nu m-a ascultat.

Nu-i putea veni să creadă ce auzea. Auzise despre hotărârea lui Mathews, cum duşmanilor le era frică de el.

Dar asta era aroganță şi prostie.

— Orice operațiune, a spus Mathews, trebuie să aibă cel puțin două obiective, fiecare desfăşurat în paralel față de celălalt. Dacă nu atingi primul țel, atunci al doilea devine suprem. Aici, primul a fost atins. Ai oprit racheta şi ai dezvăluit conspirația. Acum eu am finalizat ceea ce a început Yourstone şi Richard va abdica în favoarea lui Albert. Totul va fi bine.

— Şi dacă eu nu m-aş fi comportat conform aşteptărilor tale?

— Atunci cel de-al doilea obiectiv, de a expune cât de slabe sunt măsurile noastre de securitate internă, ar fi fost realizat printr-o rachetă care lovea Turnul Londrei. Sunt sigur că nu a existat nicio amenințare la viața Albert. L-ai dus departe de locul de impact, nu a fost niciodată într-un pericol real.

— Dar ar fi putut muri o mulțime de oameni ca să-ți dovedeşti punctul de vedere.

— Toate cauzele au martirii lor.

— Ca fiul lui Yourstone care e mort în bucătărie?

— Mi-e teamă că tânărul Yourstone ştia un pic prea multe. El era unul din acele detalii care au teribilul obicei de a se reafirma.

— Cei trei bărbați din Islanda intră şi ei în aceeaşi categorie?

Mathews a aprobat din cap.

— Păcat de ce s-a întâmplat acolo. De fapt erau foarte buni la ceea ce făceau.

Era obosit de această bătaie de joc, pregătit să-i pună capăt.

— Mi-a părut rău să aud de sfârşitul căsătoriei tale, a spus Mathews. Mare păcat. E şi un copil la mijloc, corect?

Gary avea nouă ani şi se descurca cât de bine putea cu separarea părinților săi.

— Lasă-l pe fiul meu în pace.

— O măsură a unui bărbat e caracterul copilului lui. Mi s-a spus că fiul tău e un tânăr bine crescut.

Mathews îi trimitea un mesaj. *Pot să te rănesc. Unde contează.*

— Plec, a spus şeful spionilor. Voi presupune că această conversație nu a avut loc.

— Sunt unul din acele detalii.

— Asta eşti. Şi dacă ai fi murit în Islanda, aşa cum era plănuit, nu ar mai fi existat nicio problemă. Omorârea ta şi a doctorului Goulding acum, totuşi, ar crea nişte probleme pentru care nu sunt pregătit. În mod sigur Stephanie Nelle ştie că eşti aici. Nu am auzit nimic de ea oficial, până acum, din moment ce erai presupus mort. În orice caz, nu vreau război cu americanii. Omorârea ta ar însemna că unul dintre ai mei va deveni țintă. Aşa că vom încheia pentru azi.

Mathews s-a întors şi a vrut să plece.

Malone a tras exact în fața britanicului.

— Următorul glonț ca fi în capul tău.

— Nu, nu va fi. Ai aceeaşi dilemă ca şi mine. Niciunul dintre noi nu-l poate omorî pe celălalt.

Mathews s-a oprit, dar se uita tot în altă parte.

— Nu contează cât de mult ne-ar plăcea s-o facem.

Nenorocitul avea dreptate.

Remiză.

Mathews a început iar să meargă. Mai erau zece paşi până când holul o lua la dreapta. Adversarul său continua să se mişte, cu bastonul deschizând drumul.

Într-un final, Mathews s-a oprit, s-a întors şi s-a uitat la armă.

— Doar tu şi cu mine ştim adevărul. Şi aşa va rămâne.

A lăsat pistolul în jos.

— Într-o zi, Sir Thomas, vei forța nota cu cineva.

Bătrânul a zâmbit.

— Mă îndoiesc de asta.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Malone a terminat de făcut bagajul. Zborul lui părăsea aeroportul Heathrow în mai puțin de trei ore. Procesul se terminase şi teroriştii erau condamnați, fiecare la închisoare pe viață. Cele două luni petrecute în Anglia se terminaseră. O bătaie uşoară la uşa camerei de hotel a deranjat liniştea şi Stephanie Nelle a intrat. Şefa lui zburase acolo cu două zile în urmă ca să fie prezentă când se dădea verdictul.

— Gata de plecare? a întrebat ea.

— Imediat.

— A fost o chestie dură, nu?

— Se poate spune şi aşa. Credința mea în băieții buni începe să dispară.

Tot ce aflase de la şi despre Thomas Mathews îl deranja încă.

A băgat ultimele cămăşi în geantă şi a închis fermoarul.

În săptămânile care au urmat atacului cu racheta presa a scris destul de puține. Moartea celor doi Yourstone a fost pusă pe seama unui jaf care a mers prost. Eleanor n-a spus nimic, jucând rolul văduvei îndurerate. Şi nici unul din familia regală nu ar fi vorbit vreodată. În particular, regina a obținut de la fiica sa o declarație scrisă prin care renunța la orice pretenție la tron. Nu vor mai exista încercări de regicid, sau cel puțin efortul nu i-ar mai aduce niciun folos. Lui Eleanor i s-a permis să-şi păstreze titlul, dar nu mai avea îndatoriri regale. Declarația oficială a fost dorința de a se retrage din viața publică şi de a-şi plânge soțul.

Şi-a pus geanta de voiaj pe podea.

Şi niciun cuvânt de la Serviciul Secret de Informații.

Dar nici nu se aştepta la ceva.

— A sunat William, a spus Stephanie. Regina a cerut să mergem pentru o vizită rapidă. Vrea să-şi ia la revedere.

S-a uitat la ceas.

— S-o facem repede.

A urmat-o pe Stephanie prin palatul Buckingham spre sala de audiențe. Victoria stătea la capătul celălalt al sălii în scaunul ei cu rotile, cu Albert lângă ea. William şi Prințul James stăteau în picioare într-o parte. O serie de armuri şi arme străvechi împodobeau camera, pereții sculptați fin, de culoarea smântânii, semănau cu o dantelă.

— Vino încoace, domnule Malone, a spus Victoria.

Vocea sa slabă rezona prin spațiul vast şi suna optimist.

A păşit spre ea.

— Arătați bine, Majestatea Voastră.

— Mă simt mult mai bine. Puterea mi-a revenit. E ca o zi nouă aici.

Era bucuros pentru ea.

— Mă întrebam, a spus Victoria, dacă ai putea îngenunchea.

O cerere ciudată, dar nu putea s-o refuze.

— Pentru serviciul adus Coroanei, care a inclus primejduirea vieții tale, vreau să-ți acord titlul de cavaler al regatului.

Albert a păşit înainte, ținând o sabie de argint, cu teaca încrustată cu rubine şi diamante. A ridicat lama şi a atins uşor umerii lui Malone.

— De azi înainte, a spus regina, vei fi cunoscut ca Sir Harold Earl Malone, Protectorul Regatului. Această onoare este oferită de Coroană numai celor mai loiali servitori. Şi dumneavoastră, domnule, sunteți cel mai loial. Ați salvat viața nepotului meu. Pentru asta, eu şi această națiune, vă datorăm mai mult decât un simplu titlu de cavaler.

Era copleşit. Nu se aşteptase la asta. S-a ridicat.

— Sunt onorat. Mulțumesc.

Regina a zâmbit.

— Doamna Nelle mi-a spus că vă displac titlurile. Mi-a spus că ați refuzat câteva. Am decis să vă ofer unul pe care nu-l puteți refuza.

— Aşa cum am spus ieri, ar fi greu să refuz o doamnă atât de grațioasă.

Victoria a chicotit.

— Tot un cuceritor.

— Am văzut că ați aflat numele meu întreg. Nu sunt numit des Harold Earl.

— Doamna Nelle a fost destul de drăguță să ni-l spună. Dar mă întreb, de unde vine numele de Cotton.

El a zâmbit.

— E o poveste lungă.

— Atunci să facem o înțelegere că, într-o zi, vă veți întoarce şi mi-o veți spune.

— Absolut. Pot să întreb, Majestatea Voastră, ce se întâmplă cu Richard? Ce se va întâmpla cu succesiunea?

— Fiul meu şi-a semnat deja abdicarea. Va renunța la dreptul lui la tron în favoarea fiului său. Anunțul va fi făcut săptămâna viitoare.

Ceea ce explica tăcerea lui Mathews. Sigur şeful spionilor ştia. Şi asta era în mod clar ceea ce dorise să se întâmple.

— Consilierii mei spun că mişcarea va fi primită favorabil, a spus regina. De asemenea, va împrăştia zvonul despre regicid, pe care presa, din anumite motive, nu vrea să-l abandoneze.

S-a întins şi a prins mâna nepotului său.

— Albert se va căsători în anul următor. Alegerea lui e o doamnă minunată. Va fi o regină excelentă. Națiunea e în mâini bune.

Malone l-a studiat pe noul moştenitor. Monarhia engleză părea pe mâini bune. Ar fi vrut să-i spună reginei despre Mathews, să dea totul la iveală, dar şefa lui respinsese ideea.

Nu e lupta noastră, a spus ea.

— Locul mormântului din Islanda a fost localizat şi artefactele luate de acolo, a spus regina. Manuscrisul pe care l-ați găsit e într-adevăr un original scris de Gildas, un volum pierdut care dovedeşte că Arthur a fost real. Plănuim să anunțăm descoperirea săptămâna viitoare, să coincidă cu abdicarea lui Richard în favoarea lui Albert.

A zâmbit la ironia situației. Victoria plănuia acum să facă ceea ce Yourstone şi toți ceilalți monarhi dinainte au încercat şi au eşuat. Să-l folosească pe Arthur pentru a revitaliza tronul. Dar ea ar putea reuşi. Sincronizarea era bună. Oamenii vor saluta cu mare bucurie noutățile despre întoarcerea lui Arthur şi succesiunea lui Albert.

Odată un mit, acum se dovedea real.

Arthur.

Războinicul celt.

Nu un rege. Doar un conducător al bărbaților, luptând pentru credința sa. I-au venit în minte câteva rânduri din Tennyson. Potrivite pentru un rege care-şi aştepta moartea sau pentru o regină îngrijorată de viitorul regatului său.

Dacă nu vei mai putea să-mi vezi fața din nou, roagă-te pentru sufletul meu.

Ceea ce l-a făcut să se gândească din nou la Thomas Mathews. Pentru sufletul căruia nu se va ruga. Stephanie le-a dat de înțeles în mod oficial celor de la MI6 că ceea ce s-a întâmplat nu va fi uitat. Dar tăcerea continuă a lui Mathews nu arăta nicio remuşcare. Şi Malone a înțeles. Erau treburi ale spionilor. Nu pentru cei slabi de inimă.

Şi totuşi…

Într-o zi, Sir Thomas, vei forța nota cu cineva.

Şi poate, doar poate, va fi acolo ca să vadă asta.

NOTA AUTORULUI

Povestea oferă o istorie alternativă. Actuala familie regală britanică se numeşte Windsor, dar numele adevărat e Saxa-

Coburg, un nume datând din 1840 de la căsătoria între Victoria I şi Albert Saxa-Coburg. Numele familiei a fost schimbat (cum e descris în capitolul 4) în timpul primului război mondial pentru a elimina caracterul german. Pentru scopul acestei povestiri nu am ținut cont de acea modificare. Am făcut acelaşi lucru cu abdicarea lui Edward al VIII-lea din 1936 (capitolul 6), înlocuind-o cu o domnie lungă şi făcându-l tatăl inventatei Victoria a II-a. Am ales să folosesc o familie regală fictivă aşa cum am folosit un preşedinte american fictiv în multe din romanele mele.

Locația Bisericii St. Margaret (capitolul 2), Palatului Buckingham capitolele 2, 19), Palatului St. James (capitolul 6), Turnului Londrei (capitolele 12, 13) şi Wellington Barraks (capitolul 12) sunt descrise cu exactitate. Vasele de argint din capitolele 3 şi 7 sunt reale, deşi le-am modificat puțin. Această poveste are loc cu şapte ani în trecutul lui Cotton Malone, aşa că Actul de Succesiune citat în capitolul 4 e unul care a existat înainte de modificările recente care acum permit primului născut, indiferent dacă e bărbat sau femeie, să moştenească tronul.

Realizările lui Arthur descrise în capitolul 4 provin din legendă, dar informația că el a fost un conducător războinic saxon (capitolele 7 şi 9) e probabil reală. Povestea despre un moştenitor al lui Henric al II-lea (capitolul 4) e bazată pe o relatare istorică. Henric a fost primul rege englez care a încercat să-l folosească pe Arthur ca să revitalizeze tronul. Eliminarea monarhiei este ceva ce s-a discutat constant în istoria britanică (capitolele 2 şi 8). De fapt a şi fost realizată în secolul al XVII-lea când Cromwell a avut o scurtă conducere. Aşa cum e detaliat în capitolele 2, 9 şi 11, mai mulți regi au dat numele de Arthur moştenitorilor lor, dar se pare că întotdeauna au murit. Legătura dintre mormântul lui Arthur şi mănăstirea Glastonbury există (capitolele 7 şi 9) şi în prezent la Glastonbury se află un indicator notând presupusa sa locație.

Istoria regilor Britaniei de Geofrey din Monmouth (capitolul 9), *Navigatio Sancti Brendani Abbatis* de St. Brendan (capitolul 9), *Landanámabók* (capitolul 9) şi *Despre ruina şi cucerirea Britaniei* de Gildas (capitolul 16) sunt manuscrise reale. Referirea la Arthur din lucrarea lui Gildas este invenția mea, deşi se bazează pe referințe istorice.

Stabilirea celților în Islanda în secolul al VI-lea s-a întâmplat, aşa că părea o alegere potrivită să ascundă adevăratul loc de odihnă al lui Arthur acolo. Mormântul, aşa cum este descris în capitolele 14 şi 16, se bazează pe un mormânt real exhumat în anii 1990.

Din toți regii şi reginele care au condus Anglia, numai Arthur a devenit o legendă. Dar, cel mai probabil, el nu a fost rege. Doar un conducător al unor bărbați, care a luptat pentru credința lui. Când mă gândesc la el, un rând din *Idilele Regelui* a lui Tennyson îmi vine întotdeauna în minte – un tribut adus lui Arthur, dar şi tema acestei povestiri – *Ordinea veche se schimbă, făcând loc celei noi.*

SFÂRŞIT

Notes

[←1]

Faţă de evenimentele relatate în următorul roman, „Afacerea Columb”.

[←2]

Bună seara, în spaniolă, în original.

[←3]

„Ordinul Negru” de James Rollins, Editura RAO, 2011, traducere de Diana Țuțuianu.

[←4]

Personaj din serialul american *Hogan's Heroes* (1965-1971).

[←5]

Ultima cină în engleza *Last supper* e și traducerea la *Cina cea de taină*.

[←6]

Probleme ale computerelor la trecerea în anul 2000.

[←7]

Faţă de evenimentele relatate în următorul roman, „Enigma reginei”.

[←8]

Prințul Bocitor.

[←9]

În engleză, Iceland – Pământul de Gheață